

Túy Nhược Thành Hoan

Contents

Túy Nhược Thành Hoan	2
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	10
3. Quyển 1 - Chương 3	16
4. Quyển 1 - Chương 4	21
5. Quyển 1 - Chương 5	26
6. Quyển 1 - Chương 6	32
7. Quyển 1 - Chương 7	39
8. Quyển 1 - Chương 8	46
9. Quyển 1 - Chương 9	52
10. Quyển 1 - Chương 10	59
11. Quyển 1 - Chương 11	65
12. Quyển 1 - Chương 12	70
13. Quyển 1 - Chương 13	75
14. Quyển 1 - Chương 14	84
15. Quyển 1 - Chương 15	89
16. Quyển 1 - Chương 16	95
17. Quyển 1 - Chương 17	100
18. Quyển 1 - Chương 18	106
19. Quyển 1 - Chương 19	111
20. Quyển 1 - Chương 20	115
21. Quyển 1 - Chương 21	120
22. Quyển 1 - Chương 22	126
23. Quyển 2 - Chương 23-1: Văn Án	130
24. Quyển 2 - Chương 23-2	131
25. Quyển 2 - Chương 24	137
26. Quyển 2 - Chương 25	143
27. Quyển 2 - Chương 26	148
28. Quyển 2 - Chương 27	153
29. Quyển 2 - Chương 28	158
30. Quyển 2 - Chương 29	164
31. Quyển 2 - Chương 30	169
32. Quyển 2 - Chương 31	175
33. Quyển 2 - Chương 32	180
34. Quyển 2 - Chương 33	185
35. Quyển 2 - Chương 34	190
36. Quyển 2 - Chương 35	195
37. Quyển 2 - Chương 36	202
38. Quyển 2 - Chương 37	207
39. Quyển 2 - Chương 38	213
40. Quyển 2 - Chương 39	218
41. Quyển 2 - Chương 40	223

42. Quyển 2 - Chương 41	228
43. Quyển 2 - Chương 42	234
44. Quyển 2 - Chương 43	240
45. Quyển 2 - Chương 44	246
46. Quyển 2 - Chương 45: Phiên Ngoại Kinh Niên	255
47. Quyển 2 - Chương 46: Phiên Ngoại Đặc Biệt	260
48. Quyển 2 - Chương 47: Phiên Ngoại 100 Câu Hỏi Phụ Thê Tương Tính	264
49. Quyển 2 - Chương 48: Phiên Ngoại Say Rượu	288
50. Quyển 2 - Chương 49: Phiên Ngoại Diễn Kịch (tên này là Minh Tự Đặt ^^)	295

Túy Nhược Thành Hoan

Giới thiệu

Edit: Tiểu HyThể loại: Đam mỹ, cổ trang, cung đình, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, vut

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-nhuoc-thanh-hoan>

1. Quyển 1 - Chương 1

Trong phòng làn khói lượn lờ, bên cửa sổ hé ra một cái giường bằng gỗ tùng, bên trên chăn đệm rối loạn. Một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi ôm đầu gối ngồi xồm trên giường, trên người mặc một cái quần lụa màu xanh, nửa thân trên trần trụi, trên gương mặt tinh tế tựa như búp bê sứ không có một tia biểu tình, hé mắt nhìn người trước mặt bần rợn chạy ra chạy vào.

Một lúc lâu sau, cái người vẫn đứng lom khom nhìn ẩm thuốc cuối cùng cũng đứng thẳng dậy, cầm lấy dải lụa trên bàn rồi đi đến bên giường.

Thiếu niên ngoan ngoãn cúi đầu, để cho hắn buộc tóc lại cho mình, làm lộ ra những vết roi trên lưng khiến người ta kinh sợ.

“Là Chiêu Lô làm, hay là Quốc cữu gia?”.

Thiếu niên trả lời: “Đương nhiên là cữu cữu làm, Chiêu Lô dám sao”.

“Vì sao lại đánh?”.

Thiếu niên giật giật lông mi: “Ngày hôm qua luyện võ, bị sư phụ đánh cho bất tỉnh ba canh giờ, cứu cứu nói ca ca ở Thịnh kinh chịu khổ, ta lại dám ở nơi này nhàn hạ, không thể không phạt”.

“Có phải vậy không?”.

Dường như thiếu niên cũng không để ý đến sự nghi ngờ của đối phương, nhìn hần xoay người đi lại bên tủ lấy vật gì đó rồi lại quay sang nhìn mình. Một lúc sau, thấy hần lại lấy một cái bình thuốc làm bằng sứ men xanh từ trong tủ ra, mới không nhận được mà nói rằng: “Tần Bạc, ngươi không thể đổi loại thuốc khác sao? Loại thuốc này hiện tại dùng thì không sao, nhưng hôm sau thức dậy nhất định sẽ đau muốn chết”.

Người được gọi là Tần Bạc quay đầu lại nhìn thiếu niên đang bất mãn, đi lại bên giường: “Dù sao ngươi cũng nhận được. Trên roi của Quốc cứu gia có móc câu, trên lưỡi câu còn có thuốc bột, giờ ngươi không bôi thuốc này, đến đêm nay ngươi sẽ biết thế nào gọi là chết đi sống lại”.

Hần vừa nói vừa đem người thiếu niên xoay lại, cẩn thận nhìn những vết roi dày đặc trên lưng y, khẽ nhíu mày, dùng một cái khăn ẩm lau sơ qua vết thương rồi mới nhẹ nhàng bôi thuốc cho y.

Thiếu niên đau đến độ trên mặt không còn chút máu, nhưng chỉ nắm chặt hai tay, trên mặt không chút gợn sóng.

“Đau thì ngươi kêu đi”. Tần Bạc nhìn khuôn mặt thiếu niên vẫn còn vương nét trẻ thơ nhưng lại quật cường như vậy, không nhận được thở dài.

“Ai đau!”. Thiếu niên nhanh chóng trả lời.

Tần Bạc tức giận nhìn y một cái, trên tay dùng thêm lực, nhìn trán thiếu niên chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng biểu tình vẫn không thay đổi.

Thời gian nửa chén trà nhỏ lại dài như cả ngày. Cuối cùng cũng bôi thuốc xong, Tần Bạc nhẹ nhàng thở ra, đem bình thuốc bỏ vào trong ngực thiếu niên, rồi xoay người đi chuẩn bị thuốc cho chính mình.

Thiếu niên nhìn bóng dáng bận rộn của Tần Bạc, đột nhiên nhận không được hỏi: “Này, Tần Bạc, ngươi có còn nhớ Tiểu Sóc của ngươi không?”.

Tần Bạc không hề quay đầu lại, nhưng động tác trên tay lại hơi khựng lại, đáp: “Nhớ, đương nhiên nhớ, lão tử nhớ muốn chết, nhưng biết làm thế nào? Chờ một ngày nào đó ngươi giành được ngôi vị hoàng đế, ta có thể mang Tiểu Sóc về nhà”.

Thiếu niên mấp máy môi không nói.

Y chưa từng thấy qua Tiểu Sóc của Tần Bạc, nhưng thường xuyên nghe Tần Bạc nhắc tới, đi hỏi những

người khác, người ta nói, đó là một thiếu niên cao lớn, chẳng hợp với cái tên Tiểu Sốc chút nào. Tiểu Sốc thực ra không gọi là Tiểu Sốc, tên thật của hắn là Lưu Vân, được Tần Bạc nhặt về, nhưng không đến vài năm lại bị Tần Bạc đưa đi. Đưa đến Thịnh kinh, làm việc bên cạnh vị hoàng tử nào đó, đợi đến thời điểm cần thiết sẽ trở thành một quân cờ sắc bén.

“Sao vậy?”. Không nghe thấy phía sau có tiếng đáp lại, Tần Bạc quay đầu lại: “Người cũng nhớ ai ư?”.

“Ừ...”. Thiếu niên úp úp mở mở nói: “Ta nhớ ca ca”.

Tần Bạc ngừng tay, quay người lại, nhìn khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên trên giường, một lúc lâu sau mới nói: “Người hận ta vứt bỏ hắn sao?”.

Thiếu niên ngáp ngừng một lúc, lắc đầu: “Trong người ca ca vốn đã có bệnh, khi đó cuộc sống khó khăn, cho dù giữ huynh ấy lại, cũng không cứu được. Đưa huynh ấy đến Thịnh kinh, gặp được người thích hợp, mới là thật sự cứu ca ca. Huống hồ có nhiều người ở đó, sau này có chuyện gì cũng thuận lợi hơn”.

Tần Bạc xoa đầu y, như đang an ủi tiểu hài tử, nhưng lại không nói gì.

Nếu không phải Ngụy Đế giết Thái tử đoạt ngôi, người hiện tại ngồi trên ngai vàng phải là phụ thân của đứa nhỏ này. Mà đứa nhỏ này cũng sẽ được nhận hết tất cả những sủng ái thuộc về hoàng tử, chứ không phải làm một tiểu quỷ quật cường trên người mang đầy thương tích.

Thiếu niên chán ghét đẩy tay Tần Bạc ra, nhảy xuống giường, bước đến bên tủ, một lúc sau lấy ra mấy cái chai, cất vào trong tay áo: “Tần Bạc, người chuẩn bị nhiều thuốc trị thương, cả thuốc giảm đau nữa, chờ ta trở về sẽ phải dùng đó”.

Tần Bạc cả kinh: “Người muốn làm cái gì?”.

“Ta muốn đến Thịnh kinh”. Thiếu niên cúi đầu: “Cứu cứu luôn nói ca ca là vì ta mà phải chịu khổ, ta muốn đi xem thử”.

“Không phải vì người nhớ hắn sao?”. Tần Bạc không chút do dự lật tẩy y.

Thiếu niên ném một bình thuốc về phía hắn, Tần Bạc đưa tay bắt lấy, y bất mãn nói: “Ai nhớ huynh ấy chứ”.

“Cầm lấy, đây là loại thuốc giảm đau tốt nhất. Tránh cho ngày mai người lại ngất trên lưng ngựa”. Tần Bạc đem thuốc ném trở lại. Lập tức quay lưng đi: “Đi nhanh về nhanh, đừng gây ra họa lớn. Bị roi đánh ta có thể chữa trị cho người một chút, nhưng nếu Quốc cứu gia tức giận mà đánh chết người, lão tử cho dù là thần tiên cũng không cứu người được”.

Thiếu niên cầm lấy thuốc, do dự một hồi, cuối cùng hỏi: “Ca ca thật sự ở chỗ Tam hoàng tử ư? Thật sự... không tốt sao?”.

Tần Bạc vốn định chế nhạo y vài câu, nhưng khi quay đầu nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên đầy vẻ hoảng sợ cũng không đành lòng, nói:

“Ở trong Tam vương phủ, vị Tam vương gia kia đối đãi với hần cũng không tệ, nhưng ngươi cũng biết, thân thể của hần vốn không tốt, lại vừa phải tìm mọi cách che giấu để không ai phát hiện thân phận của mình, vừa tìm cách liên lạc với những người trong Thịnh kinh. Phải làm những việc lao tâm khổ tứ như vậy, hần làm sao có thể sống thoải mái được.

Ngày trước có thư từ Thịnh kinh, nói rằng hần không sống được bao lâu nữa, không biết vị Tam vương gia kia sử dụng biện pháp gì mới miễn cưỡng cứu sống hần. Nếu lần này ngươi gặp hần, nói với hần vài câu, bảo hần đừng quá bận tâm”.

“Ta chỉ đi xem trộm huynh ấy một lát”. Sắc mặt thiếu niên càng khó nhìn hơn, giọng nói có chút run rẩy.

Tần Bạc nhất y phục rơi trên mặt đất, đi đến bên người thiếu niên, giúp y mặc vào, thản nhiên nói: “Thế tử hãy nhớ, sẽ có một ngày, Thương Lan là của ngươi, mà không chỉ Thương Lan, cả thiên hạ này cũng sẽ là của ngươi. Đến lúc đó, ngươi không thể chỉ vì một câu nói của người khác mà để lộ sự sợ hãi, cũng không thể vì người khác mà làm lòng mình rối loạn”.

Thiếu niên bình ổn lại hô hấp, từ từ bình tĩnh lại: “Ta nhớ rồi”.

“Thế tử lên đường cẩn thận”.

Thiếu niên đi đến bên cửa, nghe câu nói đó liền dừng lại, nói: “Tần Bạc, ngươi không thể gọi thẳng tên ta ư?”.

“Phượng Thương?”.

Ánh mắt thiếu niên thoáng vẻ buồn bã, hừ một tiếng, quay đầu bước đi: “Bỏ đi”.

Thiên hạ chia làm ba phần, ngũ quốc cùng tồn tại, đông bắc có Thương Lan, tây có Phượng Lâm, nam có Bích Hà, Hồng Liên, Bạch Dạ liên minh thành Tam Sắc quốc. Nói về cường thịnh, không có nước nào bằng được Phượng Lâm, mà có thể cùng Phượng Lâm tranh cao thấp, cũng chỉ có Thương Lan.

Là Hoàng đô của Thương Lan, Thịnh kinh tất nhiên phải có khí độ của nó, ba tháng mùa xuân đã qua, nhưng trong Thịnh kinh trăm hoa vẫn khoe sắc, dân chúng đều mặc quần áo mới, hơn hẳn những nơi khác.

Ngoại ô phía bắc Thịnh kinh, phủ đệ của Tam hoàng tử Thương Lan quốc lại càng xa hoa.

Màn đêm buông xuống, Phượng Thương ẩn nấp trên cây, nhìn Tam vương phủ đèn đuốc sáng trưng, tâm trạng không yên hơn mười ngày nay mới hạ xuống được, lại nhin không được mà dâng lên một nỗi oán hận.

Xa hoa như vậy, cảnh sắc như vậy, vốn nên là của y. Thắng làm vua thua làm giặc, không ai có thể hiểu đạo lý này bằng y, ai cũng có thể giành lấy ngôi vị hoàng đế kia. Chỉ là người đang ngồi trên long ỷ kia, chính là người em ruột thịt mà cha mẹ y tin tưởng nhất.

Phượng Thương dựa sát vào thân cây, vuốt nhẹ lên miệng vết thương, từng trận đau nhức truyền đến làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Một ngày nào đó, y sẽ đoạt lại tất cả.

Dưới tàng cây truyền đến tiếng bước chân, Phượng Thương nhảy bèn ngửi được mùi thuốc thoang thoảng, tâm tư vừa yên ổn lại nổi lên, nhìn xuống dưới tàng cây thì thấy hai nha đầu, một người mang theo dụng cụ rửa mặt chải đầu, một người bưng một cái khay đựng một chén cháo và thuốc, vừa đi vừa nhỏ giọng nói chuyện.

Đợi hai nha đầu kia đi xa, Phượng Thương liền im lặng đi theo họ.

Đi qua nhiều khoảng sân nhỏ, cẩn thận trốn vào trong giả sơn, Phượng Thương quay đầu tìm kiếm hai nha đầu, nhìn thấy họ đi vào trong một tiểu viện, một lát sau hai tay trống trơn lui ra.

Trong lòng bỗng thấy khẩn trương hơn hẳn, Phượng Thương nhắm mắt, hít sâu, rồi lại chậm rãi thở ra. Đứng một lúc lâu, đợi cho đội tuần tra đi qua rồi bay nhanh về phía tiểu viện kia.

Nhẹ nhàng đáp xuống cái cây bên cạnh cửa sổ, Phượng Thương nhẹ thở ra, đảo mắt nhìn quanh phòng. May mắn thay, chủ nhân của tiểu viện đã mở một cánh cửa, là cánh cửa hướng về phía Phượng Thương.

Nương theo ánh nến nhìn vào, trong phòng bày biện hoa lệ, nhưng lại không xa xỉ, mỗi một chỗ đều bài trí hợp lý, cho thấy chủ nhân đã bỏ ra không ít tâm tư.

Sát bên tường là một cái giường, màn trướng nửa buông xuống, trên tấm đệm mềm mại là một thiếu niên khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, mặt mày tinh xảo, chỉ hé nửa mắt đã đủ kinh động lòng người.

Nhưng gương mặt của thiếu niên ấy lại tái nhợt, không dấu được nét tiêu tụy, trên môi chỉ còn chút màu hồng nhạt, càng làm cho hắn thêm vẻ yếu ớt. Nửa người vùi trong chăn đệm mềm mại, lại khoác trên người một cái áo bằng lông vũ, tựa như một con búp bê bị hỏng, xinh đẹp mà gầy yếu.

Phượng Thương gắt gao che lấy miệng mình mới không phát ra tiếng động, trong mắt dâng lên sự đau lòng, móng tay gần như cắm vào da thịt.

Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau, đôi mày cặp mắt, chóp mũi bờ môi, so với mình không có gì khác biệt, chỉ cách một bức tường nhưng người trong phòng lại không có chút sinh khí.

Trước đây khi ở cùng nhau, không ai có thể phân biệt được đâu là ca ca đâu là đệ đệ. Nhưng bây giờ còn ai có thể nói hai người là huynh đệ song sinh chứ?

Phượng Thương đâm mạnh vào cây, trên tay truyền đến từng trận đau đớn, vết thương trên lưng cũng chảy máu, nhưng đau đớn trên thân thể vẫn không sánh được nỗi đau trong lòng.

“Được rồi”.

Trong phòng bỗng nhiên vang lên thanh âm ôn nhu của nam nhân, dịu dàng ấm áp. Tâm tư Phượng Thương chợt tắt, theo bản năng rụt sâu vào nhánh cây hơn một chút, liền nhìn thấy một thân ảnh chậm rãi đi đến bên giường, cuối cùng xuất hiện ở giữa ô cửa sổ là một cảnh y nam tử đang bưng một chén thuốc đứng trước giường.

Phượng Thương cảnh giác đánh giá nam tử kia, dáng vẻ rắn chắc, mày kiếm mắt sáng, khi cười cũng không giấu được sự cao quý. Có lẽ người này chính là chủ nhân của Tam vương phủ, đứa con mà Đường kim Hoàng thượng yêu thương nhất, Tam hoàng tử Dục Trần.

“Trần...”. Như để xác nhận suy đoán của Phượng Thương, thiếu niên trên giường gọi một tiếng.

Dục Trần đem thuốc để lên cái bàn nhỏ ở đầu giường, nở nụ cười sủng nịnh, dùng thanh âm mềm mại nói: “Ăn cháo xong rồi, tới giờ phải uống thuốc”.

Thiếu niên dường như rất không muốn, nhắm nghiền hai mắt quay đầu sang một bên.

Dục Trần bắt đắc dĩ cười mắng một tiếng: “Nghe lời!”.

Thiếu niên mím môi, mở mắt nhìn Dục Trần.

“Ngươi a!”. Dục Trần liên tục lắc đầu, đưa tay qua nhẹ nhàng nâng người kia ngồi dậy, để tựa vào lòng mình, kéo chăn đắp kín cho người trong lòng, một bên dò xét nhiệt độ trên trán hắn, một tay lại xoa nhẹ đỉnh đầu thiếu niên, xong mới với tay cầm lấy chén thuốc, múc một muỗng đưa đến bên môi thiếu niên.

Thiếu niên mặt nhăn mày nhíu không chịu uống.

Ngoài cửa sổ, tâm tư của Phượng Thương đã sớm đứng lên, hận không thể đi vào giúp Dục Trần mở miệng ca ca ra để huynh ấy ngoan ngoãn uống thuốc. Ca ca từ trước đến giờ rất sợ uống thuốc, mỗi lần bị bệnh đều trốn trên giường không chịu uống thuốc, không biết vị Tam hoàng tử này dùng cách gì để có thể làm cho huynh ấy uống thuốc đây.

Dục Trần lén nhìn thiếu niên, vừa thương vừa tức, lại không nhịn được mà dõ dằn hằn: “Không uống thuốc thì không khỏi được, người không khỏe ta lại càng khó chịu hơn, chỉ muốn thay người sinh bệnh, thay người chia sẻ một chút đau khổ, người nhẫn tâm nhìn ta khó chịu sao?”. Thấy thiếu niên có chút buồn lòng liền đưa muỗng đến bên miệng, liên tục nói: “Nào, Liên Nhi nghe lời”.

Nghe thanh âm dõ dằn bên dưới, lòng Phượng Thương liền mềm nhũn, nghe hần gọi một tiếng Liên Nhi mới hốt hoảng phục hồi tinh thần. Bởi vì thân thể ca ca không tốt, cứu cứu không chọn huynh ấy làm người thừa kế, ngay cả tên cũng không đặt cho huynh ấy, sau đó bị đưa đến Thịnh kinh, được Tam hoàng tử thu về, đặt tên là Liên Canh, y đã từng nghe Tần Bạc kể cho như vậy.

Danh tự hiện tại của ca ca, là Liên Canh, là người của vị Tam hoàng tử ôn nhu trước mắt.

Nghĩ như vậy, không biết tại sao, trong lòng Phượng Thương có chút hâm mộ. Nhìn Liên Canh tựa vào lòng Dục Trần, nhắm chặt mắt nuốt xuống từng ngụm thuốc, Dục Trần dịu dàng xoa đầu hần, cưng chiều vô cùng.

“Đáng...”. Có lẽ vì đang mang bệnh nặng, Liên Canh nói chuyện hữu khí vô lực, cúi đầu than một tiếng, mặt mũi đều nhẵn lại.

“Nào có đáng như vậy, người đúng là thích làm nũng”. Dục Trần bất đắc dĩ cười, ngậm lấy một ngụm thuốc.

Phượng Thương ở bên ngoài cửa sổ nhìn vào, sững sốt một chút, liền thấy Dục Trần cúi đầu, đem môi hần phủ lên môi Liên Canh.

Trong phòng ngoài phòng, nhất thời một mảnh tĩnh lặng.

Không biết qua bao lâu, Dục Trần mới buông Liên Canh ra, nhẹ giọng đùa với hần: “Liên Nhi thích nhất là uống thuốc như vậy phải không?”.

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Canh đỏ bừng lên, một hồi lâu vẫn không nói ra lời. Dục Trần lại ngậm một ngụm thuốc, tiếp tục dùng cách đó để đút thuốc cho Liên Canh.

Uống thuốc như vậy, hai người thỉnh thoảng đùa giỡn vài câu, vất vả lắm mới uống hết chén thuốc, trên mặt Liên Canh cũng lộ ra vẻ mệt mỏi. Dục Trần bỏ cái chén không xuống, ôm lấy hần, nhẹ nhàng vỗ lên vai hần nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, đến khi tỉnh dậy thân thể cũng khá hơn, ngoan, Liên Nhi ngoan...”.

Liên Canh dường như đã quen thuộc, rụt vào lòng Dục Trần rồi nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Dục Trần thật cẩn thận thổi tắt nến, vẫn giữ nguyên tư thế ôm thân hình mảnh khảnh vào lòng, không hề buông ra.

Phượng Thương ở bên ngoài nhìn đến ngáy giấc, rất lâu sau vẫn không nhúc nhích. Mãi cho đến khi nghe được tiếng của đội tuần tra cách đó không xa, y mới mạnh mẽ phục hồi lại tinh thần, lưu luyến nhìn lại hai người trong phòng, sau đó phi thân rời đi.

Thật lâu sau này y mới hiểu được, thì ra cảm giác của y lúc đó chính là ghen tị.

Ca ca đã nỗ lực rất nhiều, trong thời gian này huynh ấy luôn có một người ở bên yêu thương che chở. Tiếng thầm thì dịu dàng, sự trấn an nhẹ nhàng, cái ôm đầy trân trọng, những nụ hôn triền miên.

Những khi bức bối, y thường tưởng tượng mình được nằm trong lòng người kia, khuôn mặt vẫn như trước, nhưng bớt đi vài phần ốm yếu. Có khi y lại ao ước được ôm hân một lần, ôn nhu sủng nịnh, trân trọng vô cùng.

Chỉ là những suy nghĩ này, y chưa kịp chôn giấu, chẳng mấy chốc đã tan biến.

Thương Lan Bình Vô Ngự đế trước kia là vốn là con của Tĩnh Viễn tướng quân, phụ mẫu đều vì đất nước mà hy sinh, Tiên đế niệm tình tuổi còn nhỏ, nên nhận làm nghĩa tử, đưa vào cung, đối đãi như hoàng tử.

Không lâu sau hân lại nổi lên tham vọng, giết huynh thí đệ, soán ngôi đoạt vị mười tám năm.

Cuối cùng, Thế tử của Tiên đế là Tổ Hòa Phượng Thương thuận theo ý trời, đoạt lại đế vị, mười tám năm thống trị của Ngự đế chấm dứt, sách sử sửa niên hiệu từ Bình Vô thành Hòa Ảnh.

Hòa Ảnh mười tám năm, sau khi Thế tử Tổ Hòa Phượng Thương lên ngôi sửa thành Chân Minh.

Chân Minh năm thứ nhất, Tam Sắc quốc bí mật quy phục, biên cảnh Thương Lan náo động, Chân Minh đế Tổ Hòa Phượng Thương cử huynh trưởng song sinh của mình là Lạc vương Liên Canh đi sứ Phượng Lâm nghị hòa, mong muốn hai nước chung sống hòa bình. Năm tháng sau, Cửu hoàng tử của Ngự đế, được Chân Minh đế phong Liên vương, Tổ Hòa Dục Dặc bí mật nhận được mật hàm, điều binh lên vào Phượng Lâm, dưới Vương đô của Phượng Lâm, bắn chết Lạc vương. Phượng Lâm mất đi con tin, vô phương chống cự, nửa ngày sau mở cửa thành đầu hàng.

Đến lúc này, thiên hạ nhất thống, nhập vào Thương Lan, bức tranh ba phần giờ chỉ còn một chấm tròn hoàn mỹ.

Sách sử cân nhắc ghi lại những điều này, đem những ân oán che giấu, ai cũng không nhắc tới. Hi sinh một Lạc vương lại cứu được sinh linh khắp thiên hạ, sách sử chỉ ghi lại một từ: trị*

(*) *Trị: trị trong giá trị.*

Chân Minh năm thứ hai, muôn hoa đua nở, cỏ cây xanh tốt, nhân gian một mảnh phồn hoa.

2. Quyển 1 - Chương 2

Trên điện Kim Loan, sắc mặt vị vua trẻ tuổi đã trầm xuống.

“Nhan tả thừa tướng, theo ý kiến của người thì nếu khoa cử lần này không bỏ vòng đầu tiên thì Hoàng thượng sẽ trở thành hôn quân ư?”.

“Lời ấy của Hầu gia sai rồi, ý tứ của hạ quan là, thiên hạ này là của Thương Lan, con dân nào cũng là con dân của Thương Lan, tổ chức khoa cử là để tuyển người hiền tài, vì sao trước khoa cử lại phải tổ chức một vòng thi, mà chủ yếu là nhằm vào người Phụng Lâm? Thiên hạ vừa mới thống nhất, đúng ra thời điểm này nên trấn an nhân tâm, làm như vậy, không phải là làm cho dân chúng Phụng Lâm không tin phục sao?”.

“Hiện tại người đang trấn thủ ở Phụng Lâm là Liên vương, đề nghị này chính là do Liên vương đưa ra. Liên vương cho rằng dân chúng Phụng Lâm vẫn còn chưa phục Hoàng thượng, trước khoa cử tổ chức sàng lọc qua một lần là kẻ sách vụn toàn, Bản hầu cho rằng cách này là hợp tình hợp lý, chẳng lẽ Nhan tả thừa tướng cho rằng không đúng sao?”.

“Hầu... ..”.

“Đủ rồi!”. Phụng Thương vỗ án, trầm giọng quát một tiếng, bên dưới đại điện liền im lặng ngay tức khắc. Đương triều Tả thừa tướng cùng với An Quốc hầu đồng thời quỳ xuống.

“Thần có tội”.

Phụng Thương lạnh mắt đảo qua hai người đang quỳ gối bên dưới, thanh âm hòa hoãn nói: “Hai vị ái khanh tranh cãi đều là vì Thương Lan, làm sao lại có tội?”.

“Thần không dám”. Hai người lại đồng thanh nói.

“Chỉ là, trong triều không giống với bên ngoài, hai vị ái khanh tranh cãi như vậy không sợ những người bên ngoài chê cười hay sao?”.

Phụng Thương từng câu từng chữ nói ra, nghe không rõ nóng lạnh, nhưng mà bên dưới đại điện mỗi người đều cảm thấy bất an, ai cũng không dám lên tiếng.

Phụng Thương lướt qua từng người từng người đang cúi đầu bên dưới, lại nói: “Các vị ái khanh khác nghĩ thế nào?”.

Tất cả đều im lặng, không một ai trả lời. Tả thừa tướng là do Hoàng thượng khâm điển làm ngự tiền trọng thần, trọng thần đương triều, An Quốc hầu có công định quốc, họ đều là những người không ai dám đắc tội, vì vậy không có ai dám mở miệng.

“Vi thần nghĩ rằng, Liên vương đang ở Phượng Lâm, so với các vị đại nhân trong triều đương nhiên hiểu biết hơn. Đề nghị của Liên vương, Hoàng thượng cũng nên xem xét”. Một người bước ra, cất cao giọng nói, không có một tia nao núng.

Những người còn lại vừa nghe thấy giọng nói kia, không nhin được mà thầm thở dài, xem ra lần này Tả thừa tướng thất bại rồi.

Người bước ra là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, trên người mặc măng bào triều phục màu xanh, lộ rõ thân phận tôn quý. Hắn khom người trước Hoàng đế, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cả người tỏa ra khí độ khiến người khác tin phục.

Phượng Thương nhìn về phía người thanh niên kia, một lúc sau gật đầu nói: “Tĩnh vương nói phải, hiện giờ nếu nói đến Phượng Lâm, trong triều không có ai có thể hiểu rõ bằng Liên vương được, nếu hần đã đưa ra đề nghị này, ắt phải có đạo lý của hần, việc này tạm thời cứ làm theo ý hần đi”.

Lời vừa nói ra, trên mặt An Quốc hầu tràn đầy vẻ vui sướng, còn khuôn mặt Tả thừa tướng lại không giấu được vẻ tức giận.

Phượng Thương nhìn một lát, nói: “Nhan ái khanh”.

“Có thần”.

“Lời ái khanh nói cũng rất có đạo lý, hiện giờ thiên hạ mới ổn định, thật sự không nên làm những việc làm lung lạc dân tâm. Nhưng mà, chọn lựa nhân tài, chỉ cần sai một bước, có thể sẽ gây nguy hiểm cho xã tắc, cho dân chúng, hai cái hại này cần phải xem xét cẩn trọng, chỉ có thể an bài tốt hơn một chút. Vì vậy việc trấn an dân chúng Phượng Lâm phải nhờ vào Nhan ái khanh rồi”.

Hoàng đế đã nói đến nước này rồi, Tả thừa tướng đành phải khom lưng đáp: “Thần sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự tín nhiệm của Hoàng thượng”.

“Cứ như vậy đi”. Phượng Thương cho Tả thừa tướng lui xuống: “Nếu không còn việc gì khác bẩm báo thì bãi triều”.

Đại điện không có ai lên tiếng, Phượng Thương xoa xoa mi tâm rồi đi vào trong. Chờ y đi xa, trong đại điện mới có tiếng nói chuyện, quan viên các cấp bắt đầu trò chuyện, rồi từng nhóm từng nhóm lần lượt rời khỏi đại điện.

Nam nhân lúc nãy nói giúp An Quốc hầu cười nhẹ nhìn những người kia đi xa mới thản nhiên men theo

hành lang yên tĩnh của cung điện mà rời đi.

Có người trông thấy, không nhìn được mà hỏi thăm An Quốc hầu: “Hầu gia, ngài không cảm ơn Tĩnh vương sao?”.

An Quốc hầu cười thành tiếng nói: “Tĩnh vương mở miệng, khẳng định là có tư tâm của hắn, có liên quan gì tới ta sao? Biết rõ Hoàng thượng sẽ nghe theo lời hắn nói, nếu là chuyện vô dụng với hắn, hắn sẽ không nhiều lời như vậy đâu”.

Những người khác liên tục gật đầu, trong triều có rất nhiều người trước đây từng giúp đỡ Hoàng thượng, nhưng nếu nói trong số đó ai là người được Hoàng thượng coi trọng cũng không thể bằng được Tĩnh vương Tổ Hòa Dục Trần, những việc lớn nhỏ trong triều, chỉ cần Tĩnh vương mở miệng, Hoàng thượng lập tức đáp ứng.

“Lại nói, Tĩnh vương là con trai thứ ba của Ngụy đế, không bị đuổi cùng giết tận như những người khác thì cũng thôi đi, nay lại được phong vương, Hoàng thượng lại còn tin tưởng hắn như thế, hạ quan thật sự không hiểu được”.

Sắc mặt An Quốc hầu cứng lại, làm động tác bảo hắn dừng lên tiếng, một lúc sau mới cười nhẹ một tiếng: “Dục Dặc đó chẳng phải cũng là con trai của Ngụy đế sao? Hắn cũng phản kháng vài lần, thậm chí ở Phụng Lâm còn bắn chết Lạc vương, hiện tại không phải vẫn an an ổn ổn ở Phụng Lâm mà làm Liên vương của hắn sao? Vị Tĩnh vương này tốt xấu gì trước kia cũng từng chăm sóc huynh trưởng của Hoàng thượng nhiều năm như vậy, lưu lại cho hắn một cái mạng, ân sủng hắn nhiều hơn vài phần cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ”. Ngừng một lát, hắn lại hạ giọng nói nhỏ: “Những lời này chúng ta nói với nhau thì được, không nên để những kẻ khác nghe thấy. Trong triều luôn luôn biến động, chỉ cần sơ sẩy một chút cũng đừng mong có thể trở mình”.

Những người xung quanh liên tục bảo phải, mau chóng thay đổi đề tài, nói đùa vài câu rồi nhanh chóng đi xa.

Dục Trần chậm rãi bước đi, bên môi bất giác gợi ra nở ra một nụ cười trào phúng nhàn nhạt. Lời nói của những kẻ trong triều quay đi quay lại cũng là những chuyện này, cũng chẳng có ý gì mới mẻ, kẻ nói người nghe không ít, nhưng khi nhìn thấy hắn lại luôn kính cẩn, đúng là khiến cho người ta khinh thường.

Bất tri bất giác đã đi đến cửa cung, Dục Trần nhìn xung quanh muốn tìm xe ngựa của phủ mình lại nghe thấy có tiếng bước chân phía sau, theo bản năng quay đầu lại thì thấy một tiểu thái giám đang vội vàng chạy đến, vừa thở hổn hển vừa hành lễ, xem bộ dáng thì dường như là người trong cung Hoàng đế.

“Vị công công này, Hoàng thượng có gì phân phó sao?”.

“Mời Tĩnh vương quay lại, Hoàng thượng ở Ngự hoa viên thiết yến, muốn mời Tĩnh vương quay lại, cùng Hoàng thượng ném thử Thất sắc nhượng hai ngày trước Hồng Liên tiên công”.

Dục Trần hơi nhú mảy, thấy tiểu thái giám kia ngẩng đầu lên nhìn mình liền mỉm cười bảo: “Vậy làm phiền công công dẫn đường”.

Trong Ngự hoa viên tiếng đàn trầm bổng, đương kim thiên tử Tổ Hòa Phượng Thương nửa dựa vào bàn đá, tay mân mê cái chén lưu ly, trong chén còn chứa một phần Thất sắc nhưỡng, lay động dưới ánh mặt trời. Y nhẹ nhàng lắc lắc cái chén trên tay, có chút lơ đãng đưa đến bên môi, tay áo rộng thùng thình che đi nửa gương mặt, đôi mắt câu hồn của y như vô tình mà nhìn lên, nhưng khi tầm mắt chạm đến người bên cạnh lại lập tức thu về, trong mắt thủy chung mang theo ý cười say mê.

Dục Trần ngồi ngay ngắn bên cạnh, cũng cầm một chén rượu tương tự, vẫn chưa phát hiện ra ánh mắt của Phượng Thương, nở một nụ cười ấm áp, nhìn như hết sức tập trung nghe tiếng đàn nhưng thực ra tâm trí không biết đã bay đến tận nơi nào.

Khúc nhạc kết thúc, cô gái kia đứng dậy, đi đến trước mặt hai người, nhẹ nhàng khom người, cười nói: “Nô tì vụng về”.

Phượng Thương nhìn nàng một cái, lại quay đầu nhìn người bên cạnh: “Người cảm thấy thế nào?”.

Dục Trần lúc này mới từ trong trầm tư tỉnh lại, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu say lòng người như trước, dùng giọng nói êm ái nói: “Cầm kỹ của Nhan Sơ cô nương sớm đã vang danh kinh thành, hôm nay được nghe thấy cũng là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, Dục Trần trong lòng chỉ có bốn chữ”.

“Là gì vậy?”. Phượng Thương có chút hứng thú hỏi.

Nhan Sơ cũng theo bản năng ngẩng đầu lên, ánh mắt xấu hổ mang theo chút tò mò, làm cho dung nhan vốn đã xinh đẹp lại càng động lòng người.

Dục Trần mỉm cười, nói ra đáp án: “Danh bất hư truyền”.

Khuôn mặt Nhan Sơ đỏ lên, cúi đầu liên tục nói: “Tĩnh vương chê cười”.

Phượng Thương nhìn nàng, thản nhiên nói: “Người đừng khiêm tốn, hiếm khi Tĩnh vương khen ngợi ai, có thể thấy được cầm kỹ của người quả thực rất cao”. Buông chén lưu ly trong tay, Phượng Thương nhìn sắc trời: “Sắc trời cũng không còn sớm, giữ người ở trong cung cũng đã lâu, cũng nên trở về thôi”. Dừng một chút, lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội trong suốt, đưa cho Nhan Sơ: “Ngọc bội tuy rằng tinh xảo nhưng vẫn không sánh được với cầm kỹ của người, nơi này cũng không có gì đáng giá nên đành ban thứ này cho người vậy”.

Nhan Sơ cúi người nói: “Tạ ơn Hoàng thượng”.

Một cung nhân bước đến đưa Nhan Sơ xuất cung, Phượng Thương cười hỏi Dục Trần: “Thế nào?”.

“Nàng sao? Thiên kim của Nhan tử thừa tướng, biến tiến biết lùi, thông minh mẫn tuệ, cầm kỳ có thể nói là đệ nhất kinh thành, tuy rằng chỉ là con vợ lẽ nhưng từ nhỏ đã được nhận nhiều sủng ái yêu thương, nếu Hoàng thượng muốn lập nàng làm Hậu, thần tất nhiên sẽ hết sức ủng hộ”. Dục Trần nhìn theo bóng dáng của cô gái, mỉm cười nói.

“Người cảm thấy nàng... .. rất tốt sao?”. Phượng Thương nhìn Dục Trần: “Ý người là người thích nàng?”.

Dục Trần cười, chấp tay thi lễ nói: “Hoàng thượng nói đùa, người mà Hoàng thượng coi trọng, Dục Trần không dám vọng tưởng”.

Sắc mặt Phượng Thương trầm xuống: “Trẫm đang hỏi người, người thích nàng hay không?”.

“Bẩm Hoàng thượng”, Dục Trần chậm rãi trả lời, nhìn cung nhân đưa cô gái kia rời khỏi Ngự hoa viên, ánh mắt cũng lạnh dần: “Đối với thần mà nói, mặc dù nàng trí tuệ nhưng vẫn kém Lạc vương, tuy có mỹ danh trong kinh thành, nhưng dung mạo không sánh kịp Lạc vương, thần chỉ thưởng thức những điều tốt đẹp của nàng, chứ chưa hề nói thích nàng”.

Phượng Thương không quan tâm đến sự vô lễ trong lời nói của hắn, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đó là vì ca ca lớn lên bên cạnh người từ nhỏ, tất nhiên người sẽ cảm thấy so với ai huynh ấy cũng đều tốt hơn. Nhưng nữ tử này, cũng có thể coi là một trong ngàn người, không phải sao?”.

“Hoàng thượng đã nói vậy thì đúng là như vậy rồi”. Nụ cười trên mặt Dục Trần đã biến mất, lạnh lùng nói.

Phượng Thương ngẩn người, quay đầu nhìn lại, Nhan Sơ đã đi rất xa. Thời điểm này trong Ngự hoa viên chỉ còn lại hai người bọn họ. Y nở nụ cười, ngồi xuống: “Ta chỉ là muốn xem thử người có thích hay không, nếu người thích, hai ngày sau ta liền tứ hôn cho người”. Những câu nói này, đến chữ “Trẫm” cũng không dùng.

“Việc riêng của thần, không cần Hoàng thượng nhọc lòng quan tâm”. Dục Trần cũng thu lại tất cả sự cung kính.

Phượng Thương khó hiểu ngẩng đầu, nhìn người trước mặt: “Nàng không đủ tốt hay sao? Ta biết trong lòng người vẫn còn nhớ đến ca ca, nhưng mà ca ca đã chết, mà cho dù còn sống, chung quy người vẫn phải lập Vương phi. Luận dung mạo, luận tài năng văn chương, bọn ta đã chọn ra một nhân tài trong vạn người, tuy rằng nàng là con vợ lẽ, nhưng cũng không hề thua kém các thiên kim khác, quan trọng hơn là thái độ làm người của nàng nhu thuận, am hiểu nữ tắc, tương lai xuất giá, sẽ xem chồng là trời, nếu người lấy nàng, tương lai cho dù gặp gỡ được người người yêu thương thực sự, nàng cũng sẽ không đổ kỵ, như vậy không tốt sao?”.

Nói liên tiếp không ngừng, nhưng Dục Trần vẫn một mực im lặng, Phượng Thương càng không giải thích được, trong lòng có chút không xác định được, nhưng mà vẫn tiếp tục nói: “Cho dù, cho dù tương lai người không muốn giữ nàng lại nữa, người cũng có thể hưu nàng, nàng là con vợ lẽ, gả cho người là phúc khí của nàng, bị hưu cũng không có gì oán hận, nếu người ngại bị trời buộc, giết nàng cũng không phải không thể...”.

Sau khi nói xong câu cuối, cuối cùng nghe “choang” một tiếng, Dục Trần cảm chén lưu ly trên tay ném mạnh lên bàn, ánh mặt lạnh lẽo, Phượng Thương nhất thời á khẩu, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Dục Trần hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, mong người chú ý thân phận của mình, cưới vợ mà không hoàn thành trách nhiệm, lại có suy nghĩ vứt bỏ, tùy ý sát hại, đây không phải là điều quân vương nên nói”.

Ánh mắt Phượng Thương ngưng lại, hơi nhú mày, nói nhỏ: “Nếu người đã không thích nàng, bây giờ ta giết nàng thì sao?”.

“Hoàng thượng vì sao phải quan tâm đến việc chung thân đại sự của thần như vậy? Thiên hạ mới vừa thống nhất, mọi việc đều cần Hoàng thượng quan tâm, những việc đó so sánh với việc của thần, không cần Hoàng thượng phải phí công”.

Không thèm để ý sự cự tuyệt của Dục Trần, Phượng Thương chỉ nhẹ nhàng cười cười: “Nhưng mà gần đây không phải nương người luôn bắt người cưới vợ sao? Vì việc này mà người và nương người tranh cãi liên tục, sao không trực tiếp tìm một người nhu thuận nghe lời cho qua chuyện?”.

“Việc này thần tự có chừng mực”. Dục Trần trực tiếp đáp lại, thấy Phượng Thương dường như còn muốn nói tiếp, cười lạnh một tiếng, dứt khoát nói thêm một câu: “Nếu Hoàng thượng còn muốn nói gì thì cứ nói ra, không cần phải ủy khuất chính mình lấy lòng hạ thần”.

Phượng Thương hơi nhíu mày, trên mặt cũng dần chuyển lạnh: “Dục Trần, người không sợ Trẫm giết người sao?”.

“Chém đầu cũng chỉ là bị chém một đao, cũng coi như là chết thống khoái. Hoàng thượng làm như vậy, người khác khó có thể đoán được người đang nghĩ gì, họ lại nghĩ rằng Người máu lạnh ác tâm”.

Phượng Thương nhún mày, tận lực áp chế sự tức giận trong đáy mắt, gần từng tiếng: “Ai ai cũng mong muốn có được sự tín nhiệm cùng ân sủng của Trẫm, người lại không muốn sao?”.

“Tạ ơn Hoàng thượng ưu ái, Dục Trần không nhận nổi”. Dục Trần bĩu môi, cười lạnh nói: “Hoàng thượng muốn thần làm gì thì cứ nói thẳng, không cần phải như vậy... ..”.

“Nếu Trẫm muốn người đối xử với Trẫm như đối xử với ca ca thì sao?”.

Không đợi Dục Trần nói hết câu, Phượng Thương liền cắt lời hắn. Trong mắt Phượng Thương dường như xẹt qua một tia hốt hoảng.

“Nói như vậy, người còn muốn ta hạ chỉ hay không?”.

3. Quyển 1 - Chương 3

Dục Trăn đứng im tại chỗ, Phượng Thương vẫn ngồi nguyên như trước, trên mặt không có gì biến hóa, nhưng chén lưu ly trong tay đã bị siết chặt đến mức phát ra tiếng vỡ vụn.

Không biết qua bao lâu, Dục Trăn đột nhiên nở nụ cười, Phượng Thương cứng người, nhìn hắn cười đến gập cả thắt lưng, cười đến không thể ngừng lại.

Phượng Thương nhìn ý cười trên mặt Dục Trăn, chỉ cảm thấy từng cơn lạnh lẽo ập đến.

“Dục Trăn... ..”.

Dục Trăn vừa cười vừa lắc đầu, một lúc mới ho nhẹ, cố nén cười nói: “Hoàng thượng đừng nói đùa, nếu không thần lại tưởng thật”.

Phượng Thương yên lặng một hồi, một lúc sau mỉm cười nói: “Tĩnh vương cứ coi như Trẫm đang nói đùa đi”.

Dục Trăn nhìn Phượng Thương, từ đôi mắt đẹp không chút gợn sóng, chậm rãi chuyển đến khuôn mặt kinh diêm làm người ta kinh ngạc: “Trong lòng Dục Trăn, Liên Nhi chính là Liên Nhi, không có bất cứ kẻ nào có thể giống với Liên Nhi, Dục Trăn cũng sẽ không đối xử với bất kỳ ai như đối xử với Liên Nhi. Xin Hoàng Thượng tôn trọng người đã mất, không cần đùa giỡn với Dục Trăn”.

Dứt lời, không chờ Phượng Thương phản ứng, nhanh chóng hành lễ rồi xoay người rời khỏi Ngự hoa viên.

Phía sau một mảnh yên lặng, cho đến khi hắn bước ra cửa mới nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh vỡ nát của gốm sứ, ở trong hoàng cung yên tĩnh như vậy nghe hết sức kinh tâm.

Ngẩn ngơ quay trở lại Tĩnh vương phủ, tâm tư trong lòng Dục Trăn vẫn chưa tan hết. Những người trong vương phủ thấy mặt hắn âm trầm, trong lòng cũng thầm sợ sệt, không ai dám đi quấy rầy hắn.

Lập tức trở về phòng của mình, Dục Trăn cuối cùng nhịn không được, đứng ở trước cửa phòng nhìn con chim điêu thanh lãnh ngoài sân, nhìn đến xuất thần.

“Đại ca, huynh trở về rồi?”. Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên ở phía sau, Dục Trăn mạnh mẽ khôi phục lại tinh thần, quay đầu lại liền nhìn thấy một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, mặt mày tinh tế đang đứng ngoài sân, mang theo nụ cười trong vắt nhìn mình.

Một lúc sau Dục Trăn nở nụ cười nói: “Thì ra là Tiểu Liễu, ta còn tưởng là ai”.

Tiểu Liễn lộ ra nụ cười bướng bỉnh: “Đệ có thể đi vào không?”.

“Đương nhiên là có thể, đại ca cũng không ăn thịt đệ, đệ sợ cái gì?”.

Tiểu Liễn nhướn nhướn mày: “Không chừng đại ca sẽ ăn thịt đệ thật đó. Đại ca huynh chắc chắn không thấy được người trong phủ đều bị gương mặt đáng sợ của huynh làm cho hoảng sợ như thế nào đâu”.

“Đại ca đệ làm gì xấu như vậy?”. Dục Trăn ôm lấy mặt mình, đùa giỡn nói.

Tiểu Liễn nhanh chóng lắc đầu: “Đại ca ngọc thụ lâm phong, tất nhiên là không xấu rồi. Nhưng mà bộ dáng của huynh khi mới về dọa không ít người đâu. Trương thúc dắt ngựa còn bị dọa đến suýt nữa rơi xuống ao”.

“Đệ thật là!”. Dục Trăn mỉm cười đưa tay xoa tóc Tiểu Liễn: “Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại qua đây?”.

Tiểu Liễn liếc nhìn Dục Trăn một cái, cười híp mắt nói: “Đệ thấy hôm nay đại ca về trễ hơn bình thường, hạ nhân còn nói sắc mặt đại ca rất khó coi nên đến đây xem thử”. Cố ý dừng một chút, cậu lại nói tiếp: “Đại ca, tuy rằng sức khỏe đệ không tốt lắm, nhưng mà đại ca cũng đừng đem Tiểu Liễn nhốt trong phòng chứ”.

Lòng Dục Trăn giật mình, vội vàng nở một nụ cười miễn cưỡng, vỗ vỗ vai Tiểu Liễn: “Hôm nay Hoàng thượng giữ ta lại có việc, cho nên về hơi trễ một chút, không có việc gì đâu”. Cánh tay khoác lên vai Tiểu Liễn mơ hồ cảm thấy có chút khác thường, Dục Trăn không nhận được nhìn cánh tay mình, lại không thấy có gì cả, bất giác Tiểu Liễn đang ngẩng mặt lên nhìn mình, mỉm cười hỏi: “Tiểu Liễn, đệ ở đây cũng gần một năm rồi phải không?”.

Tiểu Liễn gật gật đầu: “Sau khi cha bị chém đầu cũng may là đại ca chấp nhận thu nhận đệ”. Nói đến đây ý cười trong mắt Tiểu Liễn cũng biến mất.

“Thời gian trôi qua thật nhanh... ..”. Thấp giọng lắm bầm một câu, Dục Trăn ngẩng đầu nói: “Lúc trước cha đệ giúp đỡ ta không ít, ta từng đáp ứng ông ấy sẽ chiếu cố đệ, tất nhiên không thể nuốt lời. Huống chi không phải đệ cũng đã gọi ta một tiếng đại ca rồi sao?”. Thấy trên mặt Tiểu Liễn có chút ngượng ngùng, Dục Trăn cười cười: “Vây bây giờ đệ đã quen với chỗ này chưa?”.

“Mọi người trong phủ đều đối xử rất tốt với đệ”. Tiểu Liễn nhếch miệng nở nụ cười: “So với những người trong nhà đệ ngày trước còn tốt hơn”.

“Tiểu tử ngốc”. Dục Trăn lại xoa xoa đầu cậu.

Tiểu Liễn cười cười né tránh, chờ Dục Trăn thu tay lại mới bước đến gần hỏi: “Lúc này thấy đại ca nhìn sang bên kia, nghe nói bên đó trước kia là nơi ở của Lạc vương, có thật vậy không?”.

Dục Trần sững sốt, gật gật đầu: “Thân thể hần không tốt, lại không biết yêu quý bản thân mình. Khi hần còn ở đây ta sợ hần gặp chuyện không may, nên để hần sống ngay bên cạnh cho tiện chăm sóc”.

“Đại ca đối với Lạc vương thật tốt”. Tiểu Liễu thoát nhìn tựa như có chút hâm mộ.

Dục Trần nghe xong, cười tự giễu: “Không, tuyệt không tốt. Khi đó ta còn là hoàng tử, vì đế vị, ta đem hần tặng cho huynh đệ của mình, về sau, còn có ý định giết hần. Ta đối với hần không hề tốt chút nào”.

Tiểu Liễu ngậm miệng không nói nữa, chỉ nhìn Dục Trần.

Dục Trần phục hồi tinh thần, cười nói: “Đệ xem đại ca hôm nay... .. Được rồi, đầu xuân khí trời vẫn còn ẩm ướt, đệ mau trở về phòng đi, ở bên ngoài không tốt”.

“Vâng, Tiểu Liễu cáo lui trước”. Tiểu Liễu ngoan ngoãn đáp lại, tinh nghịch hành lễ rồi xoay người ra khỏi phòng Dục Trần.

Đi được vài bước, vừa vặn đụng phải một nha đầu, Tiểu Liễu bước chậm lại, lại bước hai ba bước, không chút dấu vết quay đầu lại, thấy Dục Trần vẫn đứng nguyên tại chỗ như lúc trước, ngơ ngẩn nhìn về phía phòng cách vách, ngay cả nha đầu đi qua cũng không biết.

Tiểu Liễu có chút mất hứng, chỉnh trang lại một chút rồi mới bước tiếp, vừa đi vừa nhìn Dục Trần, dung mạo, vẻ mặt, sự chuyên chú làm người ta xúc động.

Đây không phải là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Dục Trần như vậy.

Hơn nửa năm sống ở Tĩnh vương phủ, Dục Trần đối với cậu rất tốt, ban đầu còn nghe thấy hạ nhân nói vài câu khó nghe, nhưng mà nửa năm nay, Dục Trần thực sự coi cậu như tiểu hài tử, để cho cậu gọi hần là đại ca, cưng chiều cậu như đối với huynh đệ ruột thịt. Sức khỏe của cậu có chút không tốt, Dục Trần còn lo lắng hơn cả cậu.

Ban đầu Tiểu Liễu cũng có chút khó hiểu, đến khi nghe được một chuyện.

“Có đôi lúc thoát nhìn Tiểu Liễu khá giống Liên thiếu gia”.

Tĩnh cờ nghe được câu nói kia của một nha đầu, Tiểu Liễu liền hiểu ra. Vị Tĩnh vương cao cao tại thượng kia là xem mình như người kia mà yêu thương cưng chiều.

Nhưng mà Tiểu Liễu không hiểu, là bởi vì sức khỏe mình không tốt giống người kia, hay là bộ dạng mình giống với người kia mà được Dục Trần đối xử đặc biệt.

Lạc vương Liên Canh, người mà Dục Trần thương yêu chính là ca ca song sinh của Hoàng thượng.

Tiểu Liễu cũng không biết Lạc vương trông như thế nào, cậu chỉ biết người kia là do Dục Trần nuôi từ nhỏ, biết người kia sức khỏe không tốt, biết người kia không để ý thể tục mà yêu Cửu hoàng tử của Ngụy đế, Dục Dặc, biết người kia cuối cùng chết dưới mũi tên của người mà mình yêu.

Chuyện này lan truyền ở cả triều đình và trong dân chúng, nếu Tiểu Liễu muốn biết, chỉ cần kiên nhẫn thu thập một chút là được.

Cậu còn biết được biết được rất nhiều chuyện, chẳng hạn như người kia nhẫn tâm phản bội người yêu hẳn cũng như người hẳn yêu để đưa đệ đệ của hẳn lên ngôi hoàng đế, chẳng hạn như thật ra Dục Trần rất yêu người kia, cho nên sẵn sàng chịu mọi lời đồn đại trong triều, hết lòng giúp đỡ người kia giành lấy thiên hạ, chẳng hạn như những gì tồn tại trong lòng Dục Trần chỉ còn là yêu thương tưởng niệm cùng hối hận tự trách.

Tiểu Liễu không biết vì sao Dục Trần lại hối hận, nếu không phải Lạc vương phản bội, Dục Trần có lẽ đã là vị hoàng tử có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất, cho dù Dục Trần từng làm chuyện có lỗi với người kia, cũng coi như hòa nhau, sự hối hận và tự trách đó thật không đáng.

Cho nên mỗi khi Dục Trần theo thói quen xoa đầu Tiểu Liễu, Tiểu Liễu luôn cảm thấy không thoải mái, cậu không muốn Dục Trần dùng động tác thân mật như vậy mà thông qua mình chạm vào một người đã chết.

“A!”.

Đang suy nghĩ, một tiếng hô nhỏ phía sau kéo suy nghĩ của Tiểu Liễu trở về, Tiểu Liễu xoay người lại thì thấy một người đang chạy qua.

Sửng sốt một lát, Tiểu Liễu nhìn lại thì thấy quản gia đang vội vàng đi vào phòng Dục Trần, Dục Trần nhíu mày, thấp giọng hỏi có chuyện gì, quản gia liền trả lời: “Gia, trong cung có người tới, đang đứng chờ ở đại sảnh”.

Sắc mặt Dục Trần hơi đổi, yên lặng một lúc lâu mới mở miệng nói: “Ta đi ra xem thử”.

Thấy Dục Trần sửa soạn lại quần áo, đi về phía đại sảnh, Tiểu Liễu đứng tại chỗ, do dự một chút, liền đi vòng qua hồ nước, xa xa theo sát hẳn.

Đứng bên ngoài đại sảnh, Tiểu Liễu suy nghĩ một chút, đi đến bên cửa sổ, từ ngoài cửa sổ nhìn vào, bên trong sảnh chỉ có một người, trên người mặc trang phục trong cung, thấy Dục Trần bước vào người kia liền khom người hành lễ nói: “Chiếu Lô tham kiến Tĩnh vương”.

“Miễn lễ. Chiếu Lô đại nhân đến là do Hoàng thượng có gì phân phó sao?”.

Chiếu Lô chần chờ một lát mới nói: “Hoàng thượng thỉnh Vương gia vào cung một chuyến”.

Dục Trần sửng sốt một chút, mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn.

Trong cung muốn tuyên đại thần, cũng nên là thái giám đến tuyên, Chiếu Lô cho dù là người bên cạnh Phụng Thượng, loại chuyện này cũng không nên để một đình úy làm.

“Đại nhân có biết là vì chuyện gì không?”. Dục Trần chần chờ một lát mới thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Chiếu Lô không tốt, một lát sau mới hạ giọng nói: “Hôm nay là sinh thần của Huyền Thần cung Huệ phi nương nương, trong Huyền Thần cung thiết yến mời Hoàng thượng qua, cũng mời một vài vị nương nương khác. Ai ngờ Hoàng thượng vừa bước vào cửa, không biết Huệ phi nương nương nói gì mà làm long nhan giận dữ, Hoàng thượng suốt chút nữa đã hạ chiếu ban chết”.

Nghe nói đến đây, Dục Trần không nhịn được mà trợn mắt, Tiểu Liễu đang nghe lén ngoài cửa cũng che kín miệng mình.

“Vương gia cũng biết, dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ của Huệ phi nương nương, đây không phải việc nhỏ. Tuy cuối cùng không ban chết nữa, nhưng mà lại giáng phẩm cấp của nàng”.

“Đây là chuyện trong nhà của Hoàng thượng, thân làm thần tử cũng không tiện nói nhiều”.

Chiếu Lô cuống quýt nói: “Vương gia nói rất đúng. Nhưng mà sau khi Hoàng thượng trở về, lại càng kích động hơn, đập bể rất nhiều đồ vật trong Phụng Uyên cung, muốn ngăn cũng không ngăn được. Sau đó liền gào lên... ..”.

Thấy Chiếu Lô đột nhiên không nói nữa, Dục Trần liền nhướn mày: “Nơi này chỉ có hai chúng ta, có chuyện gì người cứ nói thẳng”.

“Bắt tên hỗn trướng Dục Trần về đây cho Trẫm”. Chiếu Lô cẩn thận nói lại, trộm đánh giá biểu tình của Dục Trần, thấy hắn không có phản ứng gì mới nói tiếp: “Phụng Uyên cung giờ đã loạn hết cả lên, cho nên tiểu nhân cả gan chạy đến đây thỉnh Tể tướng vào cung”.

Dục Trần cười khổ một tiếng: “Nếu Hoàng thượng đã tuyên thì dù thế nào cũng phải đi. Đại nhân chờ một chút, Bẩm vương theo người vào cung”.

“Tạ ơn Vương gia!”. Chiếu Lô khom người hành lễ.

4. Quyển 1 - Chương 4

Trong Phượng Uyên cung là một đồng hỗn loạn, các cung nữ nín thở tập trung nhặt những mảnh sứ nhỏ trên mặt đất, Phượng Thương dựa nửa người vào nhuỷn tháp, trên giường đặt một cái bàn con, trên đó có một bầu rượu và hai cái chén.

Phượng Thương cầm trên tay một chén rượu đầy, ngón tay như có như không mà vuốt vuốt miệng chén, lại chậm chạp không uống. Trong đôi mắt hơi nheo lại chứa một tia lạnh lùng, cũng chứa đầy men say.

Chén chưa hết, người đã say.

“Tĩnh vương đến!”. Giọng nói the thé của thái giám ở bên ngoài vang lên.

Phượng Thương vẫn không nhúc nhích, chỉ là ngón tay chậm rãi dừng lại, đặt ở trên miệng chén. Các cung nữ trao đổi ánh mắt với nhau, liền tự hiểu rõ mà cầm đồ vật này nọ không một tiếng động lui ra ngoài. Lúc Dục Trần bước vào thì nhìn thấy mấy vệt nước vẫn chưa lau sạch trên mặt đất.

“Thần Dục Trần tham kiến Hoàng thượng”. Trầm ổn hành lễ, Dục Trần hơi giương mắt nhìn Phượng Thương, nhưng lại không nhìn ra manh mối gì.

Một lúc lâu sau Phượng Thương vẫn không nói chuyện, Dục Trần cũng chỉ có thể tiếp tục cúi đầu. Một lúc sau mới nghe thấy một tiếng động nhỏ, ngạc nhiên ngẩng đầu liền nhìn thấy Phượng Thương đang đưa một chén rượu qua, màu sắc trong suốt, từ xa đã ngửi thấy hương rượu nồng nàn.

Dục Trần ngẩn người, trên mặt không chút biểu cảm nhưng đầu ngón tay đã lạnh đi.

“Trẫm ban thưởng rượu cho ngươi, không tạ ơn sao?”. Phượng Thương nheo mắt nhìn thẳng vào mắt Dục Trần, trên môi mang theo nụ cười yếu ớt như có như không.

Xưa nay quân vương ban thưởng rượu, hàm ý ở trong không cần nói cũng biết, Dục Trần sững sốt một hồi lâu, cười nhẹ một tiếng, vén vạt áo quỳ xuống: “Thần Dục Trần tạ Hoàng thượng ban ân”.

Dứt lời, Dục Trần đưa tay nhận lấy chén rượu, không ngờ rằng Phượng Thương lại rút tay về, khẽ nâng mày, tựa tiểu phi tiểu hĩ: “Ngươi sợ trong rượu có độc sao?”. Dục Trần chỉ hừ nhẹ một tiếng mà không trả lời, Phượng Thương tựa hồ có chút mất hứng, bất mãn nói: “Nếu sợ có độc, vì sao phải nhận?”.

Dục Trần càng lúc càng cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy Phượng Thương giống như con mèo đang đùa giỡn con chuột, nhớ lại những lời đã nói với Phượng Thương ở Ngự hoa viên như trò đùa của trẻ con, trong lòng cũng có chút buồn bực. Giật giật mắt, đang muốn nói chuyện lại thấy Phượng Thương giơ tay để chén rượu bên môi, một hơi uống hơn non nửa chén rượu.

Buông tay, nhìn sự kinh ngạc trong mắt Dục Trần, dường như Phượng Thương rất đắc ý, lại đưa chén rượu

tới, nhẹ nói hai chữ: “Uống đi”.

Dục Trần trầm ngâm một lát, liền đưa tay tiếp nhận chén rượu, ngửa đầu uống cạn, đem cái chén không nắm chặt trong tay, lạnh lùng nhún mày nhìn Phượng Thương, như thể muốn xem Phượng Thương sẽ tiếp tục chơi đùa như thế nào.

Phượng Thương lại mạnh mẽ đứng lên, lập tức bước lên một bước, đưa tay giành lấy chén rượu trên tay Dục Trần tùy tiện ném xuống đất, trong phòng vang lên một tiếng vang nhỏ, Phượng Thương đưa tay đè lên vai Dục Trần, mái tóc dài phủ lên mặt Dục Trần, Dục Trần chưa kịp giãy giụa liền cảm thấy một thứ lạnh lẽo nhưng mềm mại áp lên môi mình.

Nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, mềm mại động lòng người, chạm nhẹ vào rồi lập tức rời đi, Dục Trần hoảng sợ mở to mắt, bật thốt lên: “Người làm gì... ..”.

Chưa nói hết câu, Phượng Thương lại mạnh mẽ hôn lên môi Dục Trần, không phải là nụ hôn lướt qua như ban nãy, mà là nụ hôn mang theo sự chiếm đoạt bá đạo, càn rỡ tàn sát trên đôi môi mỏng.

Hàm răng bị mạnh mẽ tách ra, đầu lưỡi vói vào, Dục Trần theo bản năng đẩy ra, trên vai lại bị Phượng Thương gắt gao kiềm giữ, môi răng giao triền, một chút cũng không rời, trên môi bị hôn đến phát đau.

Đến khi nụ hôn kết thúc, hơi thở cả hai đều có chút rối loạn, Dục Trần không ngừng giãy giụa, Phượng Thương rời khỏi môi hắn, thân thể cũng bị Phượng Thương áp đảo trên mặt đất.

Phượng Thương dựa vào người Dục Trần, bàn tay vẫn giữ chặt bả vai Dục Trần như trước, chống nửa thân trên lên, liếc nhìn Dục Trần một cái, khóe mắt mang theo ba phần quyến rũ.

Chỉ một cái nhìn kia liền khiến cho Dục Trần cảm thấy hoảng loạn, giống như ảo giác lướt qua rồi lại nhanh chóng biến mất, Phượng Thương đã cúi đầu mà dùng răng cạy sát trên cổ hắn.

“Hoàng thượng... ..xin, xin tự trọng!”. Dục Trần chỉ cảm thấy một trận tê dại trên cổ, mở miệng ra mới phát hiện giọng nói của mình có chút khàn khàn, sự tức giận trong đó đều bị che mất, chỉ còn tràn đầy tình dục.

Động tác của Phượng Thương càng lúc càng bừa bãi, hô hấp cũng dần trở nên dồn dập, đi vào trong tai Dục Trần liền trở thành kích thích trí mạng, trong lòng ngứa ngáy, hạ phúc nóng cháy, rõ ràng là đã có phản ứng.

Dục Trần cả kinh, dục vọng càng không thể khống chế được, bất tri bất giác hô hấp càng lúc càng nhanh hơn, toàn thân nóng lên, không tự nhiên mà xoay người, giống như không thể phát tiết mà cảm thấy khó chịu trong người.

“Dục Trần, Dục Trần... ..”. Phượng Thương hơi hé miệng, thấp giọng nỉ non, giống như tiếng gọi của ái nhân, dần dần thả lỏng bàn tay đang kiềm giữ Dục Trần, lung tung cởi bỏ quần áo của Dục Trần, quần áo

của chính mình cũng đã trở nên lộn xộn, trong lúc hai người dây dưa, nút thắt ở cổ áo cũng đã rơi ra, lộ ra xương quai xanh trắng như tuyết, lung linh xinh đẹp, vì mang theo tình dục mà có chút đỏ ửng, lộ ra vẻ mê người.

Dục Trần dần có điểm mê muội, nhưng vẫn vô thức giãy giụa, hai người dây dưa, thân thể dán lại một chỗ, lẫn lộn trên mặt đất. Chân vô ý đạp vào chân bàn, cơn đau làm cho Dục Trần khôi phục lại ba phần thanh tỉnh.

Dục hỏa trên người vẫn không có cách áp chế, nhưng đau đớn trên chân cũng mang lại chút thanh tỉnh, dù có là người ngu ngốc cũng nhận ra có chuyện không ổn, bình tĩnh nhìn Phượng Thương đang ở trên người mình, trong mắt là dục vọng trần trụi, Dục Trần hoảng sợ, liền hiểu được mọi chuyện.

Trong chén rượu vừa rồi không phải là thuốc độc giết người, mà chính là xuân dược.

“Người!”. Nghiến răng nghiến lợi hừ một tiếng, Dục Trần chung quy vẫn không áp chế được từng đợt tê dại nóng cháy trên người, nhưng vẫn cố hết sức giãy giụa để giữ lại chút thần trí, bàn tay thông thả chạm đến thắt lưng của Phượng Thương.

“Dục Trần, ta muốn người... ..”. Phượng Thương thấp giọng lẩm bẩm, một bên tiếp tục cởi quần áo của Dục Trần, đầu lưỡi mềm mại lại ở trên điểm đỏ thắm trước ngực hẩn nhẹ nhàng đảo qua đảo lại.

Dục Trần không nhịn được mà than nhẹ một tiếng, mơ hồ hiểu được ngày hôm nay hẩn trốn không thoát. Nhưng mà vẫn không thể nhịn được lửa giận trong lòng, không cam lòng mà giãy giụa, dùng sức vài cái như là muốn đánh Phượng Thương, Phượng Thương nhẹ nhàng rời khỏi một chút, lúc này Dục Trần mới có thể hơi bình ổn lại hơi thở.

Phượng Thương giống như không thể kìm chế được, vẫn chưa từ bỏ ý định muốn cắn điểm đỏ thắm trước ngực Dục Trần, lẩm bẩm nói: “Không được giãy giụa, Trẫm lệnh cho người không được giãy giụa... .. Trẫm là Hoàng đế... .. Không được phản kháng, không được... .. Trẫm là Hoàng đế, người không phải phải nghe lời Trẫm sao... .. Chỉ cần... ..”.

Lửa giận càng lúc càng mãnh liệt, dục vọng trên người cũng đã đạt đến cực hạn, Dục Trần cắn răng, nắm lấy vai Phượng Thương xoay người đè y xuống.

Phượng Thương hơi không chú ý liền bị Dục Trần đặt dưới thân, đầu đập xuống đất, phát ra âm thanh đau đớn, y nhíu nhíu mày, một lúc sau mới mở to mắt mà nhìn người phía trên mình, ánh mắt mơ mơ màng màng, sau đó nở nụ cười nhợt nhạt, hơi ngẩng đầu, đôi môi hồng nhạt khiến người ta khao khát.

“Dục Trần, Dục Trần, không phải ta và ca ca rất giống nhau sao? Vì sao người lại không thích ta... ..”. Vô thức nỉ non, bàn tay Phượng Thương không an phận mà xoa lên mặt Dục Trần, đến cổ rồi trước ngực, đôi môi khép mở, lòng Dục Trần rung động, liền nhắm mắt mà oán hận hôn lên đó.

Nói là hôn, chẳng bằng nói là cắn, hai môi chạm nhau, Dục Trần cũng không thèm để ý đến những chuyện

khác nữa, chỉ điên cuồng mà gặm cắn đôi môi của Phượng Thương, giống như muốn đem toàn bộ dục vọng trong cơ thể phát tiết ra vậy.

Phượng Thương nhiệt tình đáp lại, hô hấp càng thêm nặng nề, hơi thở dần trầm đục, từng đợt than nhẹ làm cho lòng người nhộn nhạo, vươn tay xé rách quần áo của cả hai, da thịt tiếp xúc, sự ẩm áp đặc biệt càng làm cho người ta không khống chế được.

“Ta muốn người, ta muốn người... ..”.

Nghe thấy từng tiếng, từng tiếng gọi của Phượng Thương, thân thể Dục Trăn càng lúc càng nôn nóng, ngón tay dao động trên người Phượng Thương một lúc, sau đó liền hướng về phía hậu đình của y mà dò xét.

Có lẽ sự khác thường ở hậu đình làm cho Phượng Thương cảm thấy không thoải mái, y nhú nhú mảy, dừng động tác trên tay lại, giãy giụa muốn đứng lên.

Dục Trăn không để ý đến sự giãy giụa của y, cũng không không trấn an, chỉ ghé vào tai Phượng Thương mà nói: “Không phải người muốn ta sao? Không phải người muốn ta đối xử với người như đối với Liên Nhi sao? Nếu người còn giãy giụa, ta cũng không quản người nữa”.

Chỉ là lời nói có lệ, vậy nhưng Phượng Thương thực sự ngừng động, có chút mờ mịt nhìn Dục Trăn, trong mắt có vài phần sương mù, như là bị lời nói của hắn làm cho đau lòng.

Đúng lúc này, hai ngón tay của Dục Trăn đã ở trong thân thể của Phượng Thương, tùy tiện dò xét liền đem ngón thứ ba cắm vào.

“A... ..” Thực sự cảm thấy đau đớn, Phượng Thương khẽ kêu một tiếng, cũng không phải là rên rỉ thống khổ, chỉ là có chút hoảng sợ, liền muốn kháng cự.

Dục Trăn cũng đã kìm nén đến khó chịu, thấy y như vậy, liền rút tay về, gắt gao ôm chặt vai Phượng Thương, thẳng người một cái liền đâm vào.

“A a a... ..”. Phượng Thương kêu lên một tiếng thảm thiết, hai mắt đều mở to, trong đôi mắt xinh đẹp chỉ còn lại sự mờ mịt, dường như không biết sẽ đau đớn đến như vậy, hạ thân cũng không tự giác mà co lại.

Dục Trăn rên lên một tiếng, chỉ có thể đưa tay xoa lên lưng y, đem người ôm lên, càng làm cho hai người thân mật, làm cho Phượng Thương thả lỏng ra.

Tựa như dính chặt trên người Dục Trăn, Phượng Thương liền gắt gao ôm lấy cổ hắn, hơi hơi ngẩng đầu mà thở dốc, thì thoảng lại rên rỉ thành tiếng, khiêu khích dục vọng của Dục Trăn.

Chờ cho Phượng Thương hơi thả lỏng, Dục Trăn cũng bắt chấp mọi thứ, nhờ có máu sôi trào mà khẩn cấp

ra vào.

Phượng Thương bị động mặc cho hấn ra vào, gắt gao ôm cổ Dục Trần, cảm giác được Dục Trần vùi đầu vào vai mình găm cắn lung tung, ánh mắt mê ly dần hiện lên một tia vui mừng cùng với thê lương.

“Dục Trần... .. A a ”. Cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, rơi ở trên người Dục Trần, nhưng ai cũng không nhìn thấy, sờ không đến. Đến lúc cao trào Dục Trần liền hung hăng cắn lên vai Phượng Thương, Phượng Thương hoàn toàn chìm vào trong khoái cảm, tay y chỉ có thể gắt gao cào cấu lung tung trên lưng Dục Trần, thắm thiết kêu lên.

Một cơn ầm áp từ trong cơ thể lan ra, Dục Trần chậm rãi buông lỏng khớp hàm, Phượng Thương chỉ có thể ngồi phịch trên người hấn, ngẩng đầu thở dốc, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Dục Trần kích động đưa đẩy, không chút ôn nhu mà hôn lên môi của người dưới thân, hết thấy trước mắt đều như ảo giác, nhìn dung nhan mang theo tình cảm mãnh liệt kia, giống hệt người mà mình vẫn mơ thấy hàng đêm, hấn không nhận được mà hôn lên đôi môi hơi mở ra kia, thấp giọng gọi: “Liên Nhi... ..”.

Toàn thân Phượng Thương cứng đờ, ánh mắt dần trở nên ảm đạm, một lúc lâu sau lại cười nhẹ, hai tay gắt gao ôm lấy đầu Dục Trần, chôn đầu vào vai hấn, giấu đi gương mặt của chính mình.

Động tác chẳng khác gì mời gọi, Dục Trần giữ chặt người trong lòng, lại một lần nữa động thân.

Phượng Thương nhỏ giọng hô một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ tùy tiện người kia ở trên người mình luật động.

Một lần, lại một lần... ..

Nghe người kia cúi đầu gọi Liên Nhi, Liên Nhi... ..

Tình cảm mãnh liệt dần tan đi, được hiệu cũng đã hết, Phượng Thương rùng mình một cái, cảm giác được Dục Trần ở trong cơ thể mình lui ra ngoài, không chút do dự mà đứng dậy.

Phượng Thương chỉ nhắm chặt mắt không nhúc nhích, sau một hồi, cảm giác được hơi thở của Dục Trần đã cách xa, y nhếch môi, hai mắt hơi mở ra, liền thấy Dục Trần đã bước đi vài bước, đang đứng quay lưng lại với mình mặc lại quần áo.

Phượng Thương hơi cau mày, chậm rãi ngồi xuống, dấu vết còn sót lại trên người không một chút che dấu, dưới ánh sáng nhìn đặc biệt rõ ràng, trên người từng trận đau nhức nhưng cũng không phải là không chịu đựng được, y đã từng ném qua cảm giác đau đến khắc cốt ghi tâm. Im lặng nhìn Dục Trần sửa soạn lại từng thứ đồ trên người, Dục Trần không hề quay đầu lại, Phượng Thương cũng không phát ra tiếng động.

Đến khi mặc áo ngoài lại hơi tốn thời gian, có lẽ là do ban nãy kịch liệt lôi kéo nên nhiều nút thắt bị hỏng, Dục Trần cúi đầu nhìn kỹ lại một lần nữa mới đứng thẳng người vỗ vỗ vạt áo, hơi dừng một chút liền muốn bước ra cửa.

“Dục... .. Trần”. Phượng Thương hoảng hốt kêu lên, thanh âm khàn khàn khác hẳn bình thường.

Dục Trần dừng bước, nhưng không quay đầu lại, cũng không lên tiếng, dường như là bất đắc dĩ chờ Phượng Thương nói chuyện.

Phượng Thương nhìn bóng lưng của hắn, khóe mắt còn nhìn thấy một phần nhuễn thấp, chính mình lại trần như nhộng nằm trên mặt đất, thời điểm này có chút không chịu được.

“Cút... ..”. Phượng Thương chậm rãi nhắm mắt lại, cắn hận nói, giọng nói rất khàn, một tiếng kia lại là vô lực, y nhủ mày càng chặt, trên mặt cũng mang một tia bối rối, nhưng mà vẫn gào lên như để phát tiết: “Người cút, người cút! Người cút... ..”.

Dục Trần vẫn đứng yên tại chỗ, một lúc sau mới cúi đầu hừ một tiếng: “Cầu còn không được”. Sau đó liền bước nhanh ra ngoài, đưa tay đóng cửa lại, không hề quay đầu lại.

5. Quyển 1 - Chương 5

Trên đường trong cung không có một ai, Dục Trần vững vàng đi xa một chút, mới dần bước chậm lại, trong lòng mơ hồ có chút luống cuống.

Trận giao hoan kịch liệt vừa rồi làm cho hắn có chút mơ hồ, nhưng mà cái tên hắn kêu ra ban nãy rõ ràng là Liên Nhi.

Ôm Hoàng đế trong lòng đã là chuyện làm cho người ta kinh sợ, vậy mà tại thời điểm đó còn cho rằng mình đang ôm người khác, ngoài miệng cũng kêu tên người kia, việc như vậy sẽ có hậu quả gì Dục Trần cũng không dám suy nghĩ.

Nhưng mà cảm giác bị Phượng Thương tính kế lại làm cho hắn có chút khó chịu, bớt đi một phần luống cuống, lại nhiều hơn một phần tức giận.

Vừa đi vừa suy nghĩ, bất tri bất giác đã đi đến cửa cung, dọc theo đường đi Dục Trần theo bản năng lẩn tránh người khác, lúc này ở cửa cung lại gặp một ông lão khoảng bảy mươi tuổi, vừa nhìn thấy hắn liền bước lên nghênh đón, rõ ràng là đứng chờ ở đây, hắn muốn trốn cũng không trốn được.

Thu lại biểu tình, Dục Trần bước lên phía trước mỉm cười nói: “Thật là khéo quá, ta đang định hai ngày nữa sẽ đến nhà Lưu đại nhân uống chén rượu nói ít chuyện cũ, bây giờ lại gặp ngay lão nhân gia ngài”.

Ông lão kia cười ha hả, vừa khoát tay mời Dục Trần bước qua một bên vừa nói: “Tĩnh vương muốn tìm lão phu, vừa đúng lúc lão phu cũng có chuyện muốn tìm Vương gia ngài”.

Dục Trần cảm thấy ngạc nhiên, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, chỉ cười một tiếng hỏi: “Có chuyện gì sao?”.

Ông lão cười gượng một tiếng, nhìn trái nhìn phải rồi hạ giọng nói: “Kỳ thực là có một chuyện muốn nhờ Tĩnh vương”.

Dục Trần có chút buồn bực, cười nói: “Lưu đại nhân là Lễ bộ thượng thư, quản lý nhiều việc, hẳn là không đến lượt Dục Trần nói chuyện”.

Thì ra ông lão kia là chính là Lễ bộ thượng thư Lưu Hỉ, Lưu Hỉ là nguyên lão ba triều, lúc Phụng Thượng đoạt vị đăng cơ cũng đứng ra giúp đỡ, góp không ít công sức, tuy rằng chỉ là Thượng thư tam phẩm, nhưng địa vị ở trong triều cũng được xem là rất quan trọng. Mặt khác, Lễ bộ chủ quản mọi việc trong nội vụ của hoàng thất, lo chuyện lễ tế ăn mừng, Dục Trần thật sự không hiểu vị cự thần này có gì cần mình giúp đỡ.

Lưu Hỉ chần chờ một lát, có chút ngượng ngùng nói: “Kỳ thực việc này cũng là trách năng lực của lão phu không đủ... .. Chỉ mong Tĩnh vương ngài có thể giúp đỡ được”.

Nói nhiều như vậy mà Lưu Hỉ vẫn chưa nói rõ việc lão muốn nhờ là gì.

Dục Trần từ sáng sớm đã bị Phụng Thượng dây dưa, vừa rồi lại trải qua một chuyện không có gì vui vẻ, trong lòng lúc này đang rất bực bội, nghe lão nói chuyện lòng vòng như vậy bất giác có chút phiền, lại không thể không nể mặt, đành phải nhẫn nại nói: “Lưu đại nhân có gì cứ nói thẳng, nếu có thể giúp đỡ, Dục Trần nhất định sẽ cố hết sức”.

“Tĩnh vương nhất định có thể giúp”. Lưu Hỉ lập tức nói, sau đó lại chần chờ một lúc, mới tiếp tục: “Thật ra là về việc lập Hậu”.

“Lập Hậu?”. Dục Trần nhú mày, giờ phút này hẳn không hề muốn nghe bất kỳ chuyện gì liên quan đến Phụng Thượng, càng không muốn quản.

Lưu Hỉ không nhìn thấy những biến hóa trên mặt Dục Trần, tiếp tục nói: “Tân triều đã lập, Hoàng thượng cũng đã ổn định đất nước, bây giờ chỉ còn thiếu một vị Mẫu nghi thiên hạ hiền lương thực đức mà thôi. Huống hồ Lạc vương đã mất, Hoàng thượng cũng không có người huynh đệ nào khác, chỉ có sinh hạ một Hoàng tử mới có thể làm yên lòng bách tính. Nhưng mà hiện tại hậu cung trống không, chỉ có vài vị nương nương, tiểu Hoàng tử lại càng không có, nếu Hoàng thượng không có ý định lập Hậu, thật sự là làm cho người ta lo lắng”.

Dục Trần mỉm cười trả lời qua loa: “Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, có nhiều việc cần Người phải quản, huống chi Hoàng thượng còn chưa nhược quán*, chuyện về tiểu Hoàng tử thật sự không cần phải lo lắng”.

() Nhược quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán, khi đến hai mươi tuổi thì đến tuổi làm lễ đội mũ, còn chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán.*

“Lời ấy của Tĩnh vương sai rồi!”. Lưu Hỉ lắc đầu, “Đến cuối thu là Hoàng thượng nhược quán, cách bây giờ không đến nửa năm, cho dù không nói đến chuyện tiểu Hoàng tử, chuyện lập Hậu cũng vô cùng cấp bách. Mọi chuyện đều phải chuẩn bị thật tốt, nếu bây giờ không quyết định chỉ sợ đến lúc đó sẽ bạc đãi Hoàng hậu”.

Dục Trần nghe lão nói đến là chính đáng, cũng lười tranh chấp với lão, trong lòng lại nghĩ rằng nếu Phượng Thương lập Hậu đương nhiên không thể không nạp thêm vài vị phi tử, chờ người khác phân chia sủng ái, tự nhiên y sẽ không có cơ hội dây dưa với mình như hiện tại, nói thế nào thì đây cũng là một việc tốt, liền nhanh chóng gật đầu, xem như là đồng ý với lời nói của Lưu Hỉ.

“Nhưng mà việc này Lưu đại nhân nên hỏi Hoàng thượng, sao lại đưa đến trên đầu Dục Trần? Việc nhà của Hoàng thượng, sao Dục Trần có thể xen vào?”.

“Có thể, có thể mà”. Lưu Hỉ nghe hần đồng ý, trong lòng rất vui vẻ: “Thực ra lão phu đã nhiều lần giải bày với Hoàng thượng, cũng không ít lần dâng lên tranh của tú nữ, nhưng mà Hoàng thượng vẫn luôn chối từ, luôn nói không vội, chuyện này làm cho Lễ bộ chúng ta rất lo lắng. Nghĩ đến Hoàng thượng vẫn luôn tín nhiệm Vương gia lão phu mới không để ý đến thể diện mà đến cầu Vương gia giúp đỡ”.

Dục Trần nhướn mày: “Giúp như thế nào?”. Hần muốn cười lạnh một tiếng nhưng vẫn yên lặng nghe Lưu Hỉ nói tiếp.

“Ngày mai lâm triều, lão phu sẽ bẩm tấu điều này, nếu Hoàng thượng đồng ý thì quá tốt. Nếu không thì xin Tĩnh vương mở lời khuyên nhủ, nếu Hoàng thượng có thể hồi tâm chuyển ý, sau này Lễ bộ tất sẽ báo đáp ân tình của Vương gia”.

Thì ra là muốn mình ở trước mặt Phượng Thương nói giúp. Dục Trần cười thầm, Lễ bộ thượng thư này nghĩ rằng Phượng Thương luôn nghe theo những gì mình nói, cho rằng mình nhất định có thể lay chuyển được Phượng Thương, chỉ sợ đây là cách lão nghĩ ra để đưa con gái mình vào cung, chính mình không tránh khỏi phải ngọt nhạt hộ lão vài câu. Người ngoài nhìn vào lại cho rằng giao tình của mình và lão tốt, sau này lão làm việc cũng dễ dàng hơn.

Tính toán của lão thật sự chuẩn xác, chỉ tiếc là lão không biết một khắc kia đã xảy ra chuyện gì.

Xem giọng điệu ban nãy của Phượng Thương, ngày mai nếu muốn Phượng Thương đáp ứng bất kỳ việc gì e là khó hơn lên trời.

Thấy Dục Trần chỉ cười mà không đáp, Lưu Hỉ còn nghĩ là hần không đáp ứng, lại nhẹ giọng năn nỉ: “Vương gia là sủng thần của Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ nghe lời Vương gia, trong triều ngoại trừ Vương gia, không có ai khác có thể giúp được. Xin Vương gia thành toàn”.

Lễ bộ thượng thư là người rất lẳng nhăng, đây là chuyện mọi người trong triều đều biết, Dục Trăn nhìn thấy tư thế kia của lão thì đã biết rằng nếu hôm nay không đáp ứng lão thì việc này không thể bỏ qua được. Bản thân hắn lúc này cũng có chút chật vật, sự việc ban nãy còn có hiệu lực của thuốc, thân thể hắn cho dù khỏe thể nào thì cũng có chút mệt mỏi, tất nhiên không muốn cùng Lưu Hỉ dây dưa, đành phải hàm hồ đáp ứng: “Được rồi, được rồi, Dục Trăn liền đánh bạo mà đáp ứng với ngài, nhưng mà ngày mai có kết quả gì thì Dục Trăn không dám cam đoan, nếu phạm phải long nhan, cũng xin Lưu đại nhân đừng trách móc”.

Lưu Hỉ tất nhiên cho rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì, nghe thấy Dục Trăn đáp ứng liền sung sướng vạn phần, liên tục nói: “Đương nhiên đương nhiên, vậy tất cả nhờ cậy vào Vương gia ngài”.

Dục Trăn sợ Lưu Hỉ còn muốn nói thêm chuyện khác, khách sáo vài câu liền bước đến xe ngựa của phủ mình, không để ý đến lão nữa.

Trở về Tĩnh vương phủ, Dục Trăn ngay cả cơm trưa cũng không ăn, trực tiếp đến chỗ mẫu thân thỉnh an, sau đó lại phân phó hạ nhân vài câu, đơn giản chỉ là không được làm phiền hắn, chiếu cố Tiểu Liễu linh tinh, liền trở về phòng mình ngủ.

Lúc ngủ dậy đã là canh tư, buổi sáng mùa hè đến đặc biệt sớm, ở phía chân trời có một vệt đỏ sậm, xung quanh tĩnh lặng, giống như ngăn cách những lo lắng của trần thế, thê lương mà trang trọng.

Dục Trăn nằm trên giường, cũng lười gọi hạ nhân, tham lam hưởng thụ chút thanh tịnh này, dù rằng cả người đều thanh tịnh, nhưng lại luyến tiếc đứng lên.

Trước đây Liên Nhi thích nhất là nằm trên giường không dậy. Lúc thân thể đã tốt hơn một chút vẫn phải đi dạo dành hắn, từ dạo dành đến giả vờ tức giận, mới có thể làm cho hắn đứng dậy ôm cổ mình làm nũng, giống hệt bộ dạng của một tiểu hài tử.

Về sau... .. Về sau chỉ có thể thấy hắn mới canh năm đã mặc quan phục nghiêm chỉnh ngồi trong đại sảnh, sắc mặt tái nhợt nhưng lại rất chuyên chú đàm luận chính sự.

Nhớ đến những việc này Dục Trăn không khỏi cười khổ, từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình nằm trên giường nghĩ đến những chuyện vụn vặt lúc trước.

Ngay cả chính mình cũng không biết sẽ yêu sâu đậm đến như vậy.

Cho đến khi người đó chết.

“Liên Nhi... ..”. Dục Trăn thấp giọng gọi một tiếng, đưa tay che đi hai mắt, trong đầu liền nhớ đến dung nhan tuyệt sắc kia.

Mặt mày như tranh, dung mạo tựa tuyết, khóe mắt bờ môi còn mang theo chút trẻ con, chỉ một cái nhướn mắt cũng đã là phong hoa tuyệt đại, bất kỳ ai cũng không sánh bằng.

Lúc đầu, trên mặt mang theo ba phần lạnh lợi, bảy phần bệnh tật làm cho người ta thương tiếc. Nhưng mà lúc sau bảy phần bệnh tật kia cũng dần dần tản đi, đôi môi tái nhợt mang theo chút sắc hồng, làn da trắng nõn ửng đỏ, mặt mày đượm vẻ quyến rũ, liền biến thành vị Thiên tử trẻ tuổi đang nắm giữ cả thiên hạ, bị chính mình đặt dưới thân, không ngừng rên rỉ thở dốc.

Đến khi ý thức được bản thân đang nghĩ gì, Dục Trần sợ đến mức bật dậy, vừa gọi người mang nước đến rửa mặt chải đầu, vừa vỗ vỗ trán, làm cho mình tỉnh táo lại.

Hôm nay còn phải giúp lão Lưu Hỉ kia khuyên nhủ Hoàng thượng lập Hậu, thật sự là... .. đáng chê cười mà.

Nha đầu mang nước đi vào nhìn thấy Dục Trần đang lắc lắc đầu, nhất thời không dám lên tiếng, chỉ bỏ chậu nước xuống rồi lui ra ngoài.

Đến khi Dục Trần ăn điểm tâm xong, tiến cung vào triều cũng vừa đến lúc thiết triều. Trong điện, mọi người đều yên lặng chờ đợi, khoảng chừng nửa nén nhang sau mới nhìn thấy Phượng Thương nhanh chóng đi ra, trên mặt thiếu đi vài tia huyết sắc nhưng vẫn lãnh đạm tôn quý như trước.

Lưu Hỉ hiển nhiên đã có chuẩn bị mà đến, chờ các đại thần khác bẩm báo xong các chuyện trọng yếu, bốn bề yên lặng, liền lập tức bước ra: “Thần có việc khởi tấu”.

Phượng Thương nhìn thấy lão, hơi cau mày bảo: “Nói đi”.

“Cuối thu là thời điểm Hoàng thượng nhược quán, hậu cung lại trống không, thần cả gan thỉnh Hoàng thượng chọn lựa một nữ tử ưu tú, lập làm Hoàng hậu, trở thành Mẫu nghi thiên hạ”.

“Việc này không vội”. Phượng Thương ngay cả mắt cũng không nâng lên, trả lời qua loa, liền hỏi những việc khác.

Lưu Hỉ vội vàng quỳ xuống: “Việc này không nên chậm trễ, mong Hoàng Thượng sớm ngày định đoạt”.

Phượng Thương có chút mất hứng, phất phất tay: “Sau này rồi nói, sau này rồi nói”.

Nhìn thấy tư thế này của Phượng Thương, trong điện không còn ai dám nói gì, chỉ cúi đầu nín thở chờ xem biến hóa.

Lưu Hỉ vừa quỳ vừa âm thầm nhìn về phía Dục Trần nháy mắt ra dấu, vẻ mặt vội vàng.

Dục Trần theo bản năng nghĩ rằng sẽ làm bộ như không thấy, nhưng mà động tác của Lưu Hỉ lại quá rõ ràng, chỉ trong chốc lát liền có người khẽ động, trộm nhìn sang hắn.

Dục Trăn đúng là muốn tránh cũng không thể tránh, sau đó liền nghe thấy giọng nói thanh lãnh của Phượng Thương: “Xem ra Tĩnh vương cũng có việc cần khởi tấu”.

Này lại càng không có chỗ trốn, Dục Trăn do dự một chút, liền bước ra thận trọng nói: “Thần cho rằng, Lưu đại nhân nói vậy cũng có lý, tân triều đã lập, Hoàng thượng cũng đã ổn định đất nước, bây giờ chỉ còn thiếu một vị Mẫu nghi thiên hạ hiền lương thực đức mà thôi. Năm nay Hoàng thượng sẽ nhước quán, việc lập Hậu cũng nên suy nghĩ”. Lười suy nghĩ lý do, Dục Trăn liền đem những gì Lưu Hỉ nói với hắn hôm trước thuật lại.

Phượng Thương lạnh lùng nhìn hắn, hơi nheo mắt, sau một lúc lại cười nói: “Ý của Tĩnh vương là Trẫm nên lập Hậu càng sớm càng tốt?”.

“Có một người thay Hoàng thượng quản lý lục cung, đây là chuyện tốt”. Dục Trăn cảm thấy ánh mắt của Phượng Thương thật châm biếm, ngẩng đầu nhìn trở lại.

“Được”. Phượng Thương nhẹ nhàng đáp ứng, thu hồi ánh mắt: “Lời của Lưu ái khanh quả thật là có lý, như vậy việc tuyển người liền giao cho Lễ bộ, nửa tháng sau đưa danh sách tuyển chọn để Trẫm xem lại”.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”. Lưu Hỉ mừng rỡ, hành lễ thật sâu, những người xung quanh thấy vậy liền có người bắt đầu hồi hận.

Hoàng thượng vẫn luôn thuận theo lời của Tĩnh vương, vì sao lại không bán cho Lưu đại nhân một cái nhân tình? Chỉ sợ sau này Hoàng hậu tương lai cũng sẽ nhớ đến công lao của chính mình... ..

Chỉ có Dục Trăn mơ hồ cảm thấy có điểm bất ổn, vẫn đứng tại chỗ cẩn thận nhìn biểu tình của Dục Trăn.

Phượng Thương tựa tiểu phi tiểu nhìn những người trong điện mang theo tâm tư khác nhau, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng: “Nhưng mà việc này không thể không phạt”.

Mọi người nhất thời cả kinh, thu liễm lại tâm tư, không khí trong điện lập tức ngưng trọng.

Phượng Thương nở một nụ cười lạnh như băng: “Thần tử của Trẫm cư nhiên lại lén thông đồng bức Trẫm vào khuôn khổ, các vị ái khanh cảm thấy việc này được tính là tội gì?”.

Trong điện lặng ngắt như tờ, Lưu Hỉ còn quỳ trên mặt đất, thân thể có chút run rẩy.

Sao bọn họ lại quên mất vị Thiên tử trẻ tuổi nhìn qua có vẻ là một tiểu tử chưa rành sự đời này lại là một kẻ thủ đoạn độc ác, đủ để làm người ta biến sắc.

Vừa mới đăng cơ liền đem bảy vị Hoàng tử cùng với hậu cung phi tần của Ngụy đế tổng cộng một trăm sáu mươi tám người giết chết toàn bộ, chỉ để lại Tam hoàng tử Dục Trăn, Cửu hoàng tử Dục Dặc cùng với

Nhàn phi mẹ đẻ của Tam hoàng tử. Sau đó vì để đánh hạ Phượng Lâm, đem ca ca song sinh thân thể yếu ớt của mình đưa đi, cuối cùng nghe thấy tin Lạc vương chết vì định thành, y ngay cả mảy cũng không thêm nhú lại.

Chỉ những việc này cũng đủ để thấy vị Thiên tử trẻ tuổi này là dạng người gì, Lưu Hỉ càng nghĩ càng sợ, quỳ trên mặt đất không dám hó hé.

Nhìn thấy bộ dáng của Lưu Hỉ, Phượng Thương mỉm cười, lại quét mắt sang Dục Trăn: “Hai vị ái khanh vốn là có ý tốt, Trầm cũng không nhẫn tâm phạt nặng, liền như vậy đi, mỗi người một trăm trượng, thi hành ngay trên điện, coi như là phạt xong”.

“Hoàng thượng thứ tội!”. Lưu Hỉ hét thảm một tiếng, lão dù sao cũng đã già cả, cũng tự hiểu được, không nói Tĩnh vương có chịu nổi một trăm trượng không, còn lão nếu chịu một trăm trượng thì cái mạng già này khó mà giữ được.

Phượng Thương làm như không nghe được, đứng dậy hướng tả hữu hai bên trách mắng: “Sao vẫn còn đứng yên trong này? Mang hình cụ vào, thi hành ngay trên điện”.

“Vâng!”. Một tên thái giám vội vàng truyền chỉ, chỉ trong chốc lát, liền có mấy quan hình ngục mang theo ghế gỗ dài cùng với hình trượng vào.

“Hoàng thượng tha mạng, tha mạng!”. Lưu Hỉ vừa la hét thảm thiết vừa chắt vật bị binh sỹ đặt lên ghế gỗ dài.

Có một người khác đi đến bên người Dục Trăn, động thủ muốn kéo hắn qua, Dục Trăn vùng ra, nhìn Phượng Thương cười lạnh một tiếng, tự đi đến bên cái ghế rồi nằm lên.

Phượng Thương cắn răng một cái: “Đánh, đánh thật mạnh cho Trầm”.

6. Quyển 1 - Chương 6

Nghe thấy Phượng Thương nói vậy, những người vốn định cầu xin cho Dục Trăn lập tức câm miệng. Vốn cho rằng nếu bây giờ cầu xin cho Dục Trăn, sau này sẽ không chịu thiệt, nhưng lúc này rõ ràng là Tĩnh vương chọc giận long nhan, ngay cả Lưu Hỉ cũng bị liên lụy.

Quan hình ngục nhìn nhau, họ đều biết vị Tĩnh vương này là người có địa vị như thế nào, không ai dám xuống tay trước, cuối cùng nhìn thấy lệ khí trong mắt Phượng Thương, mới cuống quýt cầm chắc hình trượng, cẩn cẩn dục dục* đánh xuống.

(*) *Cẩn cẩn dục dục: cẩn thận từng li từng tí*

Độ mạnh yếu nhất thời không khống chế được, Lưu Hỉ ở bên kia ôi ôi kêu đau, Dục Trần một tiếng “hừ” cũng không bật ra, như là hình tượng không phải đánh vào người hần mà đánh vào người khác vậy.

Phượng Thương chấp tay đứng trên điện, lạnh lùng nhìn hai người bị đánh, một tia tức giận chậm rãi ngưng tụ trong đáy mắt, đợi cho quan hình ngục đếm đến hai mươi mới lạnh giọng cười nói: “Trẫm nói các người đánh thật mạnh, lỗi tai các người dài quá sao? Hay là phải cắt bỏ một cái thì các người mới nghe rõ? Độ mạnh yếu như thế nào phải để Trẫm tự mình đánh các người mới biết?”.

Lời này vừa nói ra, các quan hình ngục vốn còn đang nường tay lập tức cắn chặt răng hung hăng đánh tiếp, mặt khác hết sức chăm chú dựng thẳng lỗ tai, chỉ sợ Phượng Thương bảo ngừng mình lại không nghe thấy.

Phượng Thương tất nhiên là không kêu ngừng, nghe thấy quan hình ngục tiếp tục đếm liền nói: “Đánh thật mạnh vào, đếm lại từ đầu!”

“Vâng... Một, hai...”. Quan hình ngục nơm nớp lo sợ trả lời, một lần nữa bắt đầu đếm, chỉ chốc lát, trên đầu đã chảy đầy mồ hôi.

Lưu Hỉ bị đánh như vậy, đến hừ cũng không hừ được, chỉ cúi đầu rên rỉ vài tiếng, giống như chỉ cần chớp mắt một cái liền ngất xỉu.

Dường như Dục Trần cũng có chút không chịu được, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhưng lại dùng sức cắn chặt môi, yết hầu thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng rên, nhưng một câu cũng không kêu ra.

Tả thừa tướng đứng một bên nhìn, cuối cùng không nhịn được mà bước ra, run rẩy nói: “Hoàng thượng, Lưu đại nhân tuổi tác đã cao, xin Hoàng thượng hạ thủ lưu tình”.

Thấy Phượng Thương không nói lời nào, một số người trong triều có quan hệ tốt với Lưu đại nhân cũng bước lên quỳ xuống: “Xin Hoàng thượng khai ân!”.

Phượng Thương thản nhiên quét mắt nhìn những người đó, sau một lúc mới thấp giọng nói: “Ngừng tay”.

Quan hình ngục vừa đếm tới mười bảy, nghe thấy y bảo ngừng liền ngừng lại, lui sang một bên.

Phượng Thương chậm rãi nói: “Lưu Hỉ tuổi tác đã cao, vài cái này coi như đã phạt đủ, lại có nhiều người cầu tình như vậy nên thôi vậy, đỡ hần xuống, mời ngự y đến điều trị”.

“Tạ ơn... Hoàng thượng...”. Lưu Hỉ suýt chút nữa là ngã khỏi ghế, nhờ có người đỡ, miễn cưỡng hành lễ liền sai người nâng ra khỏi đại điện.

Phượng Thương quay đầu nhìn về phía Dục Trần, thấy quan hình ngục đã ngừng tay, y khẽ cười nói: “Tĩnh

vương tuổi tác không cao, một trăm cái, một cái cũng không được thiếu, kẻ nào dám cầu xin cho hắn, Trẫm sẽ đánh kẻ đó”.

Mọi người nghe thấy vậy, trong lòng liền hiểu, xem ra Hoàng thượng đã quyết ý rồi. Nhóm quan hình ngục nhìn nhau, chỉ có thể cắn răng đánh tiếp.

Dục Trần nằm trên ghế, mím chặt môi, phía sau vừa đau vừa lạnh, có lẽ đã bị đánh đến huyết nhục mơ hồ rồi, nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ, nhìn thấy Phượng Thương lạnh lùng nhìn mình, thấy được sự chê cười của y liền dứt khoát nhắm mắt lại.

Sắc mặt Phượng Thương hơi đổi, vung tay áo lạnh lùng nói: “Tiếp tục đánh, đánh xong thì thả hắn ra. Một trăm cái, nếu để Trẫm biết thiếu một cái hay nhẹ một chút, tất cả các người đều chịu phạt chung với hắn”. Dứt lời, cũng không liếc nhìn Dục Trần một cái, xoay người đi vào nội điện.

Tiếng đình trượng đánh vào thân thể thủy chung không chấm dứt, quan hình ngục nơm nớp lo sợ tiếp tục đếm, một cái lại một cái nhưng vẫn không nghe thấy Dục Trần cầu xin tha thứ hay kêu ra thành tiếng.

Vậy thì cứ đánh chết đi.

Trong lòng hận không thể đánh chết người kia, đánh chết mọi chuyện liền kết thúc, nếu không mình lại phải lo trái lo phải, tất sẽ phiền lòng, bước chân Phượng Thương chậm dần, chỉ sợ rằng nếu đi xa, trong điện nói Tĩnh vương bị làm sao, y lại không kịp kêu ngừng lại.

Không ai kêu ngừng, đi được mười bước, cuối cùng cũng nghe được tiếng cười trầm thấp của Dục Trần, càng lúc càng to, cùng với từng trận ho khan, tiếng cười càng lúc càng rõ, như thể hết thấy đều không được hắn để trong lòng, như là cười nhạo y mềm lòng.

Phượng Thương gắt gao cắn chặt răng, giơ tay lên bịt tai lại, bước đi càng lúc càng nhanh. Nhưng mà tiếng cười kia cứ như vẫn dai dẳng không ngừng mà vọng vào tai y.

“Ha, ha ha... khụ khụ, ha...”

“Ha ha ha...”

Phượng Thương giật mình ngồi dậy, hai mắt mở thật to, cúi đầu thở dốc, lồng ngực phập phồng, một lúc lâu sau mới chậm rãi bình phục, đưa mắt nhìn xung quanh.

Màn trướng khẽ lay động, trong tấm cung ánh nến mờ mờ, đỏ sậm như máu, đêm khuya yên tĩnh, những người bên ngoài bước đi rón ra rón rén, đến thở cũng hết sức nhẹ nhàng, chỉ sợ phát ra một chút tiếng động.

“Hoàng thượng?”. Cách giường không xa có một giọng nữ mềm mại nhẹ nhàng cất lên, lúc này Phượng

Thương mới an tâm, đó là giọng của thiếp thân thị nữ của mình.

Yên lặng một lúc, Phượng Thương mới cúi đầu hỏi: “Miên Hạ, bây giờ là giờ nào rồi?”.

“Đã là canh ba rồi ạ”. Miên Hạ nhẹ giọng đáp lại: “Hoàng thượng, người không ngủ được sao?”.

Phượng Thương cười cười: “Không có việc gì, người đi nghỉ đi, chỉ là nằm mơ thôi”.

“Để nô tỳ rót cho người chén nước ấm”. Miên Hạ cũng không hỏi nhiều, chỉ nói một câu như vậy rồi bước đi.

Phượng Thương chậm rãi nằm xuống, theo bản năng nắm chặt một góc chăn, đặt ở trước ngực, như là có thể cảm nhận được cảm xúc bất thường đang dâng lên trong ngực.

Chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Tiếng cười của Dục Trăn lúc lâm triều đến giờ vẫn vang vọng trong đầu y không dứt, đến cả trong giấc mơ cũng nghe thấy nhưng y vẫn không nhìn thấy khuôn mặt Dục Trăn.

Phượng Thương quay đầu đi, chôn mặt vào gối, nhớ đến giấc mơ lộn xộn kia vẫn cảm thấy tâm can chấn động.

Đây không phải là lần đầu tiên y mơ thấy Dục Trăn, nhưng mà giấc mộng này lại hết sức dọa người.

Mơ thấy Dục Trăn bị đánh nhưng lại không nhận ra người kia là ai, y có kêu đến thế nào cũng không ngừng lại, đình trệ kia một cái lại một cái đánh xuống, Dục Trăn cũng giống như ban ngày không hề hờ một tiếng, nhưng cũng đã bị đánh cho thương tích đầy mình.

Sau đó lại nhìn thấy Dục Trăn đang cười với mình, hết sức trào phúng, tràn đầy ngạo khí, không còn biểu hiện thần phục. Vẫn tiếp tục cười châm biếm như vậy, ánh mắt, cái mũi, miệng, trên mặt chỗ nào cũng đều là máu, quần áo trên người cũng đã dính đầy máu, nhìn không được rốt cuộc là bị thương ở nơi nào.

Dù cho y có kêu đến thế nào, ầm ĩ đến thế nào Dục Trăn cũng không dừng lại, chỉ cười châm biếm, cười mãi cười mãi cho đến khi y tỉnh lại.

“Hoàng thượng, người uống chút nước ấm để bình tĩnh lại đi. Người ngủ chưa được bao lâu, uống chút nước rồi ngủ tiếp”. Thanh âm Miên Hạ từ ngoài trướng truyền tới, Phượng Thương quay đầu lại, chân chừ một lúc mới đưa tay ra cầm lấy chén nước.

Sự ám áp truyền qua cái chén đến lòng bàn tay y, rồi sau đó chậm rãi lan ra khắp thân thể, làm cho người ta dần dần bình tâm lại, Phượng Thương nhìn cái chén kia, hạ mi cười nhàn nhạt, y không uống nước mà

chỉ cầm trong tay, sau đó đưa lại cho Miên Hạ.

Miên Hạ không nói gì mà chỉ đưa tay cầm lấy, đứng bên ngoài chờ y phân phó.

Phượng Thương xoay người muốn ngủ lại, lại thủy chung có vướng bận trong lòng, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: “Miên Hạ, người có biết Tĩnh vương sau khi bị đánh thì thế nào không?”.

Miên Hạ dường như hơi sững sốt một chút rồi mới nói: “Nô tỳ nghe nói là sau khi bị đánh một trăm cái thì đã cho người của Tĩnh vương phủ đến đưa về”.

“Ồ”. Phượng Thương đối với đáp án này vẫn không vừa lòng, ngừng một lúc lại nói: “Miên Hạ, người cho người đi hỏi thăm, bây giờ tình hình của Tĩnh vương thế nào rồi”.

“Vâng, Hoàng thượng, người nghỉ ngơi trước đi”. Miên Hạ đáp lời, hơi lo lắng nhắc nhở một câu rồi mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Chờ nàng đóng cửa, Phượng Thương mới nhắm mắt lại, nhưng vẫn không ngủ được.

Lần đó lén chạy đến Thịnh kinh thăm ca ca, lần đầu tiên nhìn thấy Dục Trăn, cái giá phải trả là bị nhốt trong tù đường ở giữa thôn, đói bụng ba ngày ba đêm. Trên người tất nhiên không thể thiếu vết roi mà cữu cữu lưu lại, nếu như không phải do trời mưa, Tần Bạc sợ y bị thương đến gân cốt mà trở thành bệnh căn mà đi cầu xin giúp y, chỉ sợ không phải chỉ ba ngày ba đêm là hết chuyện.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, y cũng không thấy hối hận.

Không thể nói rõ có phải là vì song sinh hay không, nhưng mà khi y thấy ca ca của mình được cưng chiều, tựa như chính mình được cưng chiều vậy, hạnh phúc mà thỏa mãn.

Nửa năm sau đó, cho dù gian khổ đến mức nào, chỉ cần y nghĩ đến đêm hôm đó, y sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Lần thứ hai nhìn thấy Dục Trăn đã là chuyện của nửa năm sau.

Bị cữu cữu nhốt trong phòng, bị Tần Bạc bắt uống bao nhiêu loại thuốc, cùng hai nữ tử không rõ mặt mũi nhốt cùng một chỗ, muốn bắt y học chuyện chăn gối.

Sau đó, hai nữ nhân đổi thành hai nam nhân, đến khi được thả khỏi phòng, y gần như sụp đổ.

Cữu cữu nói, những chuyện ca ca có thể làm, người lại không làm được sao?

Khi đó ý niệm duy nhất trong đầu là, nếu đó là Dục Trăn, mình nhất định sẽ không cảm thấy bất như vậy.

Cuối cùng vẫn không chống đỡ được sự mềm yếu cùng nhớ nhung, y đào tẩu lần thứ hai, chạy đến kinh thành, cuộn người ở trên cây trong Tam vương phủ, nhìn đến tận nửa đêm.

Ca ca song sinh cùng với Dục Trăn, chính là tất cả sự cứu rỗi của y.

Dục Trăn khi đó là hoàng tử, là đối thủ, là người cao cao tại thượng, là của ca ca.

Nhưng mà hiện tại Dục Trăn đã không còn là hoàng tử, người ngồi trên ngôi vị hoàng đế là y, ca ca đã chết, vậy vì sao y vẫn không thể có được Dục Trăn?

Trầm ngâm mơ màng không biết bao lâu, tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, sau đó nghe thấy tiếng Miên Hạ thấp giọng gọi: “Hoàng thượng?”.

“Sao rồi?”.

“Bẩm Hoàng thượng, sau khi Tĩnh vương hồi phủ đã cho mời đại phu, vết thương cũng đã bôi thuốc, cũng không có trở ngại gì, chỉ là ban đêm lại phát sốt”.

Phượng Thương nửa ngồi xuống, nhìn bóng người trên màn trướng, một lúc lâu sau lại hỏi: “Có người chăm sóc hần không?”.

“Hình như là một vị công tử đang ở nhờ trong Tĩnh vương phủ chăm sóc”.

“Tiểu Liễu... sao?”. Phượng Thương tự nhủ một câu, nhớ đến cái tên của thiếu niên mà ám vệ từng nhắc đến, đột nhiên ngắc đầu, “Truyền chỉ xuống, nói Trầm thông cảm cho Tĩnh vương, nghe nói thương thế của hần nghiêm trọng nên đón vào cung để cho ngự y chữa trị, nhân tiện để hần tĩnh dưỡng. Ngày mai cũng miễn lâm triều”.

“Vâng”. Miên Hạ đáp lời, liền xoay người đi truyền chỉ.

Phượng Thương lại bảo nàng: “Truyền ngự y đến đây trước đi, chờ Tĩnh vương đến thì đưa hần đến Thiên điện”.

Miên Hạ ngẩn người, theo bản năng liền hỏi: “Để cho Tĩnh vương ở lại trong Phượng Uyên cung sao ạ?”.

“Không được?”. Phượng Thương nhíu mày.

“Hoàng thượng, việc này dường như...”.

Phượng Thương không muốn nghe tiếp, liền ngắt lời: “Không có dường như, cứ như vậy đi, nhanh đi”.

“... Vâng”.

Chờ cho Miên Hạ đi truyền chỉ, Phượng Thương cũng đứng dậy, không kinh động người khác mà tự mình mặc y phục.

Y bên này động tác nhanh chóng, lại phải đợi đến nửa canh giờ sau Dục Trăn mới được đưa đến Phượng Uyên cung.

Nhìn thấy Dục Trăn vì bị thương mà khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc, sắc mặt Phượng Thương trầm đi vài phần.

Ngự y tất nhiên không dám lơ là. Thay lại thuốc trên người Dục Trăn, Phượng Thương đứng một bên nhìn một lát, liền vội vàng tránh sang một bên, mãi cho đến khi đổi thuốc xong mới quay về chỗ cũ.

Bắt mạch một lát, ngự y liền kê đơn thuốc, lại sai người đi sắc thuốc đưa đến, Phượng Thương cho bọn họ lui hết xuống, một mình bưng chén thuốc ngồi xuống bên giường.

Bởi vì ốm yếu, dù cho là giỗ cột hay là ôn nhu trên mặt Dục Trăn cũng đều không còn, chỉ còn lại một mảnh bình thân sạch sẽ, Phượng Thương gần như tham lam mà nhìn ngắm hân.

Chỉ có lúc này, hai người đối nghịch nhau, người trước ôn nhu tôn trọng, người sau oán hận đùa cợt đều không có, Dục Trăn chỉ yên lặng ở trước mặt y, mặc cho y bài bố.

“Đúng là không thể ngồi dậy nổi”. Thanh âm nhỏ đến độ chính mình cũng không nghe được, Phượng Thương hơi hạ mắt, trên mặt hiện lên một mảng hồng nhạt.

Người trên giường cũng không đáp lại, im lặng nằm trên giường, không hề nhúc nhích.

“Thật tốt, người cũng không có cự tuyệt... ..”. Phượng Thương lăm bầm một chút, nhin không được mà đưa tay xoa nhẹ lông mày của Dục Trăn, rồi đến đôi mắt, một lúc lâu sau mới thu tay về, nhưng vẫn tiếp tục si ngốc mà nhìn hân.

Lần đầu tiên nhìn thấy người này, hân đang cầm trong tay một chén thuốc, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Sau đó, hân ngậm một ngụm thuốc, hôn lên môi ca ca.

Phượng Thương nhìn chén thuốc trong tay, khẽ cắn môi, nâng tay uống một ngụm, lại nhìn thoáng qua, cuối cùng hơi hơi cúi người, nhắm mắt hôn xuống.

7. Quyển 1 - Chương 7

Trong khoang miệng tràn đầy vị đắng chát của thuốc, Phượng Thương nhắm chặt mắt, cảm nhận sự áp trên môi mình, một lúc lâu sau mới thật cẩn thận vươn đầu lưỡi tách đôi môi của Dục Trần ra, chậm rãi thăm dò, đem thuốc đẩy vào miệng hắn.

Thuốc cứ như vậy mà trượt vào yết hầu Dục Trần, một ngụm thuốc đã hết nhưng Phượng Thương lại luyến tiếc không chịu buông ra, thật cẩn thận mà trêu đùa, vậy mà một lúc sau lại cảm nhận được Dục Trần đáp lại y.

Trống ngực đánh thành thịch, một tia bất thường xẹt qua lòng y, nhưng mà trên cả sự nghi hoặc đó vẫn là sự vui sướng ngượng ngùng, Phượng Thương cuống quýt buông môi Dục Trần ra, liền nhìn thấy đôi mắt Dục Trần hơi mở ra, tựa hồ như nhìn thấy mình.

Phượng Thương lại lúng túng, đang muốn đứng lên thì cổ tay bị một bàn tay ấm áp cầm lấy:

“Liên Nhi!”.

Dục Trần trong lúc mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy mình đang cầm tay của một người, hoảng hốt nhìn lại thì dường như đó là Liên Canh, mơ hồ cảm thấy người kia đang giãy giụa muốn rời đi, theo bản năng gọi một tiếng, trên tay tăng thêm lực đạo, không chịu buông ra.

“Buông tay!”.

Có người khê quát một tiếng, rõ ràng đó là giọng nói của người mà hắn nhớ mong ngày đêm, lòng Dục Trần chấn động, lại thanh tỉnh vài phần, muốn mở mắt ra, nhưng nào biết rằng đôi mắt còn chưa kịp mở ra thì người kia đã vùng vẫy đứng lên.

Sốt cao chưa lui, trước mắt Dục Trần là một mảnh mờ mịt, trong lòng thật sự rất hoảng, hắn theo bản năng liền kêu lên: “Ta không buông, ta không buông, ta không bao giờ... ..buông nữa... ..Liên Nhi, Liên Nhi, không được đi... ..”.

Phượng Thương nghe vậy trong ngực rất khó chịu, cắn chặt răng không lên tiếng, Dục Trần cũng không có nhiều khí lực, y càng dốc sức rút tay mình về, Dục Trần hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt hắn chỉ có một người là Phượng Thương, y đang đứng bên giường, hai mắt đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn.

Mờ mịt một lúc, Dục Trần cuối cùng cũng có phản ứng, hấn lùi lại phía sau, mở miệng ra lại không nói gì.

“Choang” một tiếng, Phượng Thương dường như đã đem cái gì đó ném ra ngoài, nước văng tung tóe trên mặt đất, y cảm giận nói: “Người mà ngươi nhớ thương cũng đã chết rồi! Người chết sẽ không bao giờ có thể dứt thuốc cho ngươi! Những người bên ngoài kia đều mong có được ân sủng của ta, trước giờ chưa từng có ai không biết phân biệt tốt xấu như ngươi, sao, sao ta... ..”. Nói đến đây y cũng không thể nói thêm nữa, hai mắt cũng hồng hồng.

Sốt cao làm cho người Dục Trần không có chút sức lực, Phượng Thương nói nhiều như vậy hấn cũng chỉ nghe thấy ù ù, một lúc sau mới miễn cưỡng phát ra âm thanh: “Ngươi... ..”.

Nhưng mà một tiếng như vậy lại như đụng trúng chỗ đau của Phượng Thương, thiếu điều y muốn nhảy dựng lên, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Dục Trần một cái, nghiêng răng nghiêng lợi quát:

“Chính là ta, là ta dứt thuốc cho ngươi, dùng phương pháp mà ngươi dùng để dứt cho ca ca, vậy thì sao? Vậy thì sao? Ngủ cũng đã ngủ qua, hôn cũng đã hôn qua, ngươi không muốn thì có thể làm được gì? Người chết vĩnh viễn sẽ không dứt thuốc cho ngươi! Ngươi hận ta bởi vì ta hại chết ca ca, nhưng mà rõ ràng là huynh ấy nguyện ý đi, rõ ràng là đã sớm có chủ đích, ngươi vì sao không hận huynh ấy? Là ngươi mật báo cho Phượng Lâm, ta mới có cơ hội phải ca ca đi, ngươi vì sao không hận chính mình? Ngươi hận đi... ..hận đi, ca ca đã chết rồi, chỉ còn lại mình ta, ngươi dù có muốn hay không cũng chỉ còn lại mình ta! Bộ đáng ta không giống huynh ấy sao? Ta kém hơn huynh ấy sao? Ta không thể thay thế huynh ấy sao... ..”.

Nghe Phượng Thương quát lên như vậy, trong lòng Dục Trần từng trận đau đớn.

Từ trước tới nay trước mặt người khác thì hấn đối với Phượng Thương kính cẩn, sau lưng lại luôn lạnh nhạt, hấn ích kỷ muốn phát tiết hết những khó chịu trong lòng.

Những gì Phượng Thương nói thực ra hấn đều biết. Là chính mình khi đó không chịu hết hy vọng, mật báo cho hoàng thất Phượng Lâm mới có thể làm cho kế hoạch của bọn họ có một cái cơ hợp lý, làm cho Liên Canh đi sứ Phượng Lâm, sau đó là Dục Dặc mang binh vào bắn chết Liên Canh, làm cho Phượng Lâm mất đi con tin, những chuyện này từ lúc Liên Canh xuất phát hấn đã biết rõ.

Những chuyện này nếu nói thẳng ra là do người kia cam tâm tình nguyện, không thể trách ai được.

Phượng Thương vậy nhưng vẫn chịu đựng tất cả oán hận của hấn, chẳng những không xử hấn tội khi quân, ngược lại lại luôn lấy lòng hấn, lúc này y mới không hề cố kỵ chuyện gì mà mặc kệ chính mình sao?

Chưa sót dần dần nhạt đi, ngược lại Phượng Thương đang đứng trước mặt lại làm cho hấn có cảm giác đang ở trong mộng.

Nhìn thiếu niên tức giận đến nỗi nói năng lộn xộn, làm sao còn nửa điểm lạnh lùng im lặng lúc lên triều nữa? Làm sao có thể là vị thiên tử tôn quý kia? Rõ ràng là một đứa nhỏ chưa trưởng thành, bị bức đến đường cùng nên nhảy dựng lên phản kháng. Một bên nổi giận dùng dùng nói “ngủ cũng đã ngủ qua, hôn

cũng đã hôn qua”, hỏi “vậy thì sao”, vẫn là không che giấu được kích động, ngay cả câu nói uy hiếp sút sạo là “người muốn hay không muốn cũng chỉ còn có mình ta” cũng nói ra được.

Phượng Thương như vậy ngược lại mới giống người. Giấu dưới lớp mặt nạ của người đứng đầu thiên hạ là một linh hồn quật cường nhưng cũng rất trẻ con.

Dục Trần nhìn gương mặt giống Liên Canh như đúc của Phượng Thương, nhìn y bởi vì tức giận mà khuôn mặt có chút tái nhợt, càng lúc càng giống với người trong lòng.

Bộ dạng suy yếu, bộ dạng tức giận, làm cho người ta thương tiếc.

“Được rồi”. Thấy Phượng Thương vẫn còn muốn rống tiếp, giọng đã có chút khàn vẫn không chịu dừng lại, Dục Trần cũng không còn tinh thần tiếp tục nghe y nói, vô thức gọi y.

Phượng Thương ngăn người, sắc mặt càng trắng hơn: “Người không muốn nghe ta nói chuyện, không muốn gặp ta, ta càng nói nhiều hơn, càng muốn gặp người mỗi ngày! Dù sao người cũng chán ghét ta, dù sao người... ..”.

“Dừng nháo nữa, người không thấy phiền sao?”. Nghe thấy lời nói không chút lý lẽ của Phượng Thương, Dục Trần nhìn không được cảm thấy buồn cười, hít vào một hơi đề cao thanh âm.

“Ta chính là muốn nháo vậy đó... ..Hả?”. Nhất thời phản ứng không kịp, Phượng Thương mới nói được một nửa liền dừng lại, mở to mắt.

Đây hoàn toàn là tính tình trẻ con của một thiếu niên, ánh mắt của Dục Trần chợt mềm lại, nếu là Liên Nhi... ..Thầm than một tiếng, Dục Trần duy trì vẻ mặt bình thản, thông thả nói: “Đã là nửa đêm rồi còn làm ầm ĩ như vậy, người không thấy phiền sao? Có chuyện gì sau này từ từ nói với ta”.

Có lẽ là do Dục Trần chưa bao giờ dùng thái độ này nói chuyện với y khi chỉ có hai người, càng đừng nói là dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, Phượng Thương liền giật mình, tay cũng không biết nên để ở đâu, chỉ cúi đầu “à, ừm” vài tiếng, nói không nên lời, trên mặt đơn thuần hồn nhiên.

Dục Trần cho là y đang đóng kịch, nhẫn nại nói: “Không phải người muốn cho ta uống thuốc sao?”.

“A?”.

“Chén thuốc đã bị người ném vỡ rồi”. Dục Trần nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, tốt bụng nhắc nhở y.

“A... ..a, ta đi gọi người... ..”. Phượng Thương sửng sốt một lúc, theo phản xạ xoay người chạy ra ngoài, nào ngờ vì không nhìn rõ liền đụng phải cái bàn tròn trong phòng. “Choang” một tiếng, ấm chén trên bàn rơi xuống đụng vào giá cắm nến, ánh nến bùng lên, Phượng Thương không chút nghĩ ngợi liền đưa tay chụp

lấy cây nến, sáp nến nóng rực chảy xuống tay y, nóng đến nỗi làm y vô thức rút tay lại, làm cho cây nến rớt xuống đất, may là ánh nến đã yếu dần, rớt xuống đất liền tắt hẳn, cả căn phòng liền tối đen.

Phượng Thương càng chặt vật hơn, tay chân luống cuống muốn thả lại nến, thế nhưng lại đụng vào cái bàn ban nãy, mấy cái ghế xung quanh cũng bị đụng đến bừa bộn, thứ này đụng vào thứ kia, trong phòng là một đồng hỗn loạn.

Dục Trần không ngờ một câu nói của mình lại làm cho Phượng Thương thất thố đến như vậy, nhất thời cũng sửng sốt, mãi cho đến lúc Phượng Thương suýt nữa vấp ngã mới thất thanh kêu lên: “Hoàng thượng!”.

Phượng Thương miễn cưỡng đứng vững, lúng túng không dám quay mặt lại nhìn hắn, thở sâu một hơi liền sửa sang quần áo bước ra ngoài.

“Hoàng thượng... ..”. Dục Trần nhìn Phượng Thương xoa xoa chỗ bị sáp nến chảy trúng ban nãy, có chút bất đắc dĩ kêu một tiếng, mọi ngõ ngách trong lòng liền có chút mềm mại.

Quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt Dục Trần đang dừng lại ở chỗ bị thương trên tay mình, Phượng Thương mất một lúc lâu mới phản ứng lại, khuôn mặt lập tức nóng lên, vội vàng bỏ cây nến xuống, có chút sợ hãi mà nhìn Dục Trần.

Dục Trần không nhịn được mà cười thành tiếng, dù sao mọi chuyện cũng đã như vậy, giang sơn đã định, thiên hạ thu về một mối, người trước mắt chính là Thiên tử. Nguyên nhân quan trọng nhất là Liên Canh đã chết, cuộc đời này sợ là không thể rời khỏi triều đình được, cần gì phải cùng Hoàng đế đối nghịch? Phượng Thương cũng không ngại phải làm một thể thân, hắn vì sao lại phải so đo nhiều như vậy? Trong lòng mềm đi đôi chút, Dục Trần mở miệng: “Hoàng thượng, ta vẫn ở đây, ngươi không cần gấp”.

Phượng Thương từ từ bình tâm lại, một lúc sau cúi đầu phun ra một chữ: “Cẩn”.

Lúc này lại đến lượt Dục Trần ngẩn người, nhất thời không thể hiểu được ý của y là gì.

Phượng Thương chân chửi một lát, rồi lặp lại: “Cẩn... ..Lúc không có ai ngươi có thể gọi ta như vậy không?”.

Chưa bao giờ nghe thấy Phượng Thương lại có nhũ danh*, tên chữ** các loại, Dục Trần ngẩn người, theo bản năng hỏi lại: “Vì sao?”

() Nhũ danh: tên cha mẹ đặt lúc mới sinh.*

(**) Tên chữ: hay còn gọi là tự, là tên để giải thích ý nghĩa tên thật. Người Trung Hoa cổ đại cho rằng “tại danh chỉ ngoại” nên hay đặt cho mình một cái tên khác có ý nghĩa tương tự.

“Không được cũng không sao. Ta đi sai người sắc thuốc cho ngươi”. Phượng Thương thấp giọng nói một

câu, vội vàng cúi người bước ra ngoài.

“Cẩn”. Nghe được trong lời nói của Phượng Thương có chút thất vọng, Dục Trần vô ý kêu ra một tiếng, liền nhìn thấy Phượng Thương chấn động toàn thân, dừng một chút rồi vội vã chạy ra ngoài.

Dục Trần trong lòng nghi hoặc, âm thầm tự nhủ, đợi lát nữa Phượng Thương trở lại nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Từ trước đến giờ chỉ biết y tên là Phượng Thương, chữ “Cẩn” kia có ý nghĩa gì?

Bị dày vò một trận như thế, mà hãn sốt cao vẫn chưa hạ, dần dần có chút mệt mỏi, nghe bên ngoài có vài tiếng ồn ào đứt quãng, liền nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp.

Không nhắc đến ngày đó Phượng Thương vì Dục Trần mà miễn lâm triều, liên tiếp mười ngày sau tuy rằng vẫn lâm triều như trước, nhưng mà sau khi hạ triều, Phượng Thương cơ hồ một tác cũng không rời Dục Trần đang ở Thiên điện của Phượng Uyên cung, ngày đêm chăm sóc Dục Trần, thậm chí còn sai người mang tấu chương từ Ngự thư phòng đến Thiên điện của Phượng Uyên cung.

Dục Trần vốn là bị đánh nên mới sinh bệnh, nhưng mà cơ thể hãn khỏe mạnh, lại có võ công làm căn cơ, vết thương ngoài da không đến vài ngày đã khép miệng, cũng đã hạ sốt, chỉ là người khỏe mạnh bình thường không bệnh, nên khi bị bệnh có chút yếu ớt, được Phượng Thương chăm sóc vài ngày nên hồi phục rất tốt, đợi đến khi có thể xuống giường đã muốn trở lại vương phủ.

“Không được! Bệnh của ngươi vừa mới tốt lên, thương thế cũng chưa khỏi hẳn, sao có thể để ngươi hồi phủ được, ngoài kia toàn là lang băm, sao có thể sánh với ngự y trong cung, nếu bệnh tái phát thì phải làm sao?”. Phượng Thương không thêm suy nghĩ liền cự tuyệt ngay lập tức.

“Chỉ là vài vết thương nhỏ, nếu ngươi lo lắng thì để cho ngự y kê đơn thuốc, ta đem về dựa theo đó mà điều trị là được rồi”. Ở chung mấy ngày, Dục Trần cũng đã hiểu Phượng Thương vài phần, biết rằng cường ghênh phản đối chỉ làm mọi chuyện thêm ầm ĩ, đành phải nhẫn nại thuyết phục y.

“Không được, tuyệt đối không được! Chờ thương thế của ngươi khỏi hẳn rồi trở về sau”. Phượng Thương vẫn nhất định không đồng ý.

Dục Trần có chút tức giận: “Sao lại không được? Trong cung so với phủ ta có gì khác biệt đâu? Huống chi ta chỉ là một thần tử, cho dù ngươi có tin ta thế nào, để cho người ngoài ở trong tấm cung thì còn ra thể thống gì? Thêm vài ngày nữa, chỉ sợ ta sẽ bị nước miếng dìm chết!”.

“Ai dám nói một câu ta liền rút lưỡi hăn!”. Phượng Thương lạnh lùng nói, “Ngươi cứ an tâm ở lại đây, đến khi nào vết thương khỏi hẳn rồi trở về. Người trong cung cẩn thận, những người trong phủ làm sao có thể chiếu cố tốt bằng!”.

“Ngươi đừng quên là Liên Nhi đã ở trong phủ ta nhiều năm!”. Trong cơn bực tức, Dục Trần bật thốt ra một câu, lời vừa ra khỏi miệng hãn đã có chút hối hận.

Sau ngày ấy, cả hai cũng không nói thêm gì, chỉ là khi ở chung thì thân mật hơn, Phượng Thương đối với Dục Trần hiển nhiên là rất tốt, Dục Trần thái độ cũng mềm mỏng hơn, ngẫu nhiên thân mật một chút hẳn cũng có thể làm được. Hai người đều là nam tử, không cần nói thẳng ra trong lòng cũng tự hiểu được. Có một số việc, hai người đều ăn ý không nhắc đến, ví dụ như Liên Canh. Mãi đến hôm nay, hai người lại xảy ra tranh chấp, Dục Trần mới không lưu ý mà nói ra, vừa nhắc mắt quả nhiên nhìn thấy trong mắt Phượng Thương đã nổi lên hàn ý.

Cảm thấy có điểm đuối lý, Dục Trần dừng lại một chút, dịu dàng nói: “Cẩn, ta đã không có gì đáng ngại, ở lại đây chỉ tạo thêm chuyện cho người khác bàn tán. Huống chi, người mỗi ngày đều chăm sóc ta như vậy, tấu chương cũng đem đến đây, ta thấy mà cũng mệt thay cho người. Chẳng thà để ta về tỉnh dưỡng cho khỏe rồi lại đến với người”.

Nghe thấy tiếng đầu tiên của hắn, ánh mắt Phượng Thương đã dịu xuống, nghe hắn nói mấy câu như vậy, tựa hồ đã thỏa hiệp, Dục Trần tiếp tục khuyên nhủ: “Ta đã bằng lòng ở cùng với người, chắc chắn sẽ không nuốt lời, ngày sau còn dài, người còn sợ không gặp được ta?”.

Phượng Thương có chút quẫn bách, một lúc câu sau mới rầu rĩ nói: “Được rồi được rồi, người không phải là muốn trở về nhà sao. Có thể trở về, nhưng mà phải ở lại đây một hai ngày, sau hai ngày, ngày mốt ta cho người đưa người về”.

Dục Trần cũng biết y đã lùi một bước rồi, hắn liền đồng ý, cúi người hôn lên trán Phượng Thương, làm cho Phượng Thương sững sờ, ngay cả bút cũng rơi xuống.

“Hóa ra Hoàng thượng lại dễ đổ mặt như vậy”. Dục Trần cố ý lớn tiếng trêu chọc.

“Dục Trần!”. Phượng Thương kêu lên, trên mặt vừa hồng vừa đen, giống như một con thú nhỏ trờng trờng Dục Trần, chỉ kém không nhào lại cắn hắn một miếng.

Dục Trần cười ha ha thành tiếng, vỗ vỗ đầu y: “Ngoan, ngoan”.

Phượng Thương luống cuống để cho hắn xoa đầu mình, một lúc lâu sau mới nói: “Hiện tại không có ai”.

Lòng Dục Trần hơi động, nở nụ cười không có ý tốt: “Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn giữa ban ngày liền... ..”.

Nói được nửa câu, Dục Trần liền dừng lại, chỉ thấy Phượng Thương dẩu môi nhặt lại cây bút trên mặt đất, thu lại bộ dạng ngượng ngùng, bước lại phê tấu chương.

“Làm sao vậy?”. Đoán không ra Phượng Thương đang nghĩ gì, Dục Trần có chút băn khoăn đứng lên, thật cẩn thận hỏi.

“Không có gì, người nghỉ ngơi đi”. Phượng Thương ngay cả nói cũng rất ngắn gọn.

Mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, Dục Trần bước lại gần hỏi: “Cẩn?”.

“Cộp” một tiếng, Phượng Thương cầm cây bút đập lên bàn, Phượng Thương đưa tay kéo mạnh Dục Trần vào lòng, không nói một lời liền hôn lên.

Hôn hôn cuồng nhiệt, Phượng Thương như là chỉ biết cắn, làm cho đôi môi Dục Trần phát đau, môi lưỡi quần quýt, hơi thở nóng hổi, làm cho cả hai người đều không nhận được mà trầm luân.

Hôn cho đến khi hít thở không thông, Phượng Thương mới thở dốc mà buông ra, bên môi còn vương một sợi chỉ bạc đục đoạn vị đoạn*, đôi môi hơi sưng lên, nhưng lại mang theo hương vị tình dục nồng đậm.

() Dục đoạn vị đoạn: muốn dứt mà không dứt được*

“Đây là trừng phạt?”. Dục Trần chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn Phượng Thương, cuối cùng nhìn thấy trong cặp mắt xinh đẹp có chút cảm giận kiềm nén.

Phượng Thương không trả lời, lại mạnh mẽ hôn lên, cuồng nhiệt như vậy, như thể nếu không hôn đến hô hấp không thông thì không buông ra.

Dục Trần thở dốc nhìn vào mắt Phượng Thương, không thể không thừa nhận chính mình sắp bị y trêu chọc, nói: “Ta sẽ nhớ rõ, những khi không có người sẽ gọi người là ‘Cẩn’, được không? Ta nhất định sẽ nhớ rõ, nhất định sẽ nhớ rõ, nếu không sẽ để người cắn rưng môi ta”.

Toàn thân Phượng Thương đang căng thẳng, nghe Dục Trần nói vậy liền thả lỏng, đến cả vành tai cũng đỏ, trừng mắt nhìn Dục Trần một lúc, cuối cùng ngồi xuống, cầm lấy bút tiếp tục phê tấu chương, kiên quyết nói: “Người đi nghỉ đi, đi nghỉ đi”.

Dục Trần biết Phượng Thương đang ngượng ngùng đuổi người, không nhận được cười, đưa tay nhéo nhéo hai má y rồi mới quay người rời đi.

Phượng Thương vẫn nhìn vào tấu chương, nhìn thấy Dục Trần rời khỏi phòng, mới chậm rãi buông tấu chương xuống, thấp giọng gọi: “Miên Hạ”.

Miên Hạ đẩy cửa bước vào, bước đến trước mặt Phượng Thương: “Hoàng thượng?”.

“Bảo với Chiêu Lô, nói hắn thu xếp một chút rồi theo Trầm đến Tĩnh vương phủ”.

8. Quyển 1 - Chương 8

Phượng Thương ngồi trong phòng khách của Tĩnh vương phủ, cầm trong tay chén trà mà ban nãy nha đầu kia lo sợ dâng lên, vừa đưa mắt đánh giá thiếu niên đứng trước mặt mình.

Làn da trắng quá mức, trên mặt lại thiếu đi vài phần huyết sắc, vừa nhìn đã biết người này hay đau ốm, bộ dáng cũng không cường tráng. Vậy nhưng dung mạo của người này lại thanh tú động lòng người, hơn nữa đôi mắt của cậu lại rất linh động, cho dù đứng giữa trăm người cũng làm người khác dễ dàng nhận ra cậu.

“Người chính là Tiểu Liễu?”.

Tiểu Liễu cúi đầu nói: “Đúng vậy”.

Phượng Thương nhìn bộ dạng rũ mắt ngoan ngoãn của cậu, một lúc sau mới nói: “Không cần giả vờ”.

Tiểu Liễu ngẩn ra, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn không nói gì.

Phượng Thương buông cái chén trong tay xuống, đứng lên đi đến trước mặt Tiểu Liễu, vươn tay nâng cằm cậu ta lên, hơi nheo mắt nhìn.

Tiểu Liễu chỉ thẳng tắp đón nhận ánh mắt không chút cảm tình của người đứng đầu thiên hạ, không chút khiếp sợ.

“Ánh mắt không tồi”. Phượng Thương nở một nụ cười có chút khó hiểu, “Nhưng mà như vậy làm sao mà giống Lạc vương được. Những kẻ đó thực sự là mù rồi mà.”

“Tiểu Liễu sao dám so sánh với Lạc vương”. Thật vất vả Phượng Thương mới bỏ tay ra, Tiểu Liễu vội vàng lui xuống, cố áp chế sự chán ghét trong lòng, cung kính nói.

Phượng Thương hừ một tiếng: “Người đương nhiên là kém hơn so với huynh ấy. Nhưng mà lại có nhiều người cố tình nói rằng Tiểu Liễu trong Tĩnh vương phủ được sủng ái là vì giống với Lạc vương”. Y hơi giương mắt nhìn Tiểu Liễu, cười như không cười, “Người nói, đây là vì sao?”.

“Đại ca là thương tiếc Tiểu Liễu không có nơi nương tựa, lại niệm tình phụ thân từng giúp đại ca làm việc, nên mới quan tâm đến Tiểu Liễu, đây là do đại ca nhân hậu, người bên ngoài thấy đỏ mắt* nên mới khua môi múa mép nói vậy, mong Hoàng thượng không tin là thật”.

() Đỏ mắt: ý chỉ những người ghen tị*

Phượng Thương đánh giá người trước mặt, đột nhiên hỏi một câu: “ Bao nhiêu tuổi?”.

Tiểu Liễn nhất thời sửng sốt, liền nói: “Hai mươi”.

Phượng Thương gật gật đầu: “Tuổi đúng là xấp xỉ, nghe nói thân thể ngươi không tốt, chỉ dựa vào những điểm này mới có thể khiến cho Dục Trần nhìn ngươi mà nhớ tới Lạc vương. Chẳng qua, ngươi phải nhớ rõ rằng, đừng chỉ dựa vào sự sủng ái của Tĩnh vương mà quên đi thân phận của mình, hiểu không? Nếu Trầm còn nghe được những câu nói này kia nữa, nhất định không tha”. Nói đến chữ cuối cùng, thanh âm của Phượng Thương đã trầm xuống, mang theo sự áp bách khiến người khác không thể chống cự.

“Đây mới là những gì y muốn nói đi”. Tiểu Liễn cười thầm trong lòng, đối với vị Hoàng đế này càng thêm khinh bỉ. “Tiểu Liễn cả gan, những lời này của Hoàng thượng, Tiểu Liễn không làm theo được”.

“Ngươi nói cái gì?”. Phượng Thương dường như không ngờ rằng thiếu niên này vậy mà dám không tuân theo lời mình.

“Miệng là sinh trên người người khác, Tiểu Liễn không thể quản được. Huống chi, đây là chuyện của Tiểu Liễn và đại ca, chỉ sợ cũng không đến lượt Hoàng thượng quản”.

“To gan!”. Phượng Thương vỗ bàn.

“Tiểu Liễn biết tội!”. Tiểu Liễn khụy một chân xuống.

Phượng Thương nhìn thiếu niên quỳ dưới đất, một lúc sau mới hừ một tiếng: “Miệng ngươi tuy nói là biết sai, nhưng chỉ sợ trong lòng lại không phục đi”.

Tiểu Liễn chỉ cúi đầu, không nói một tiếng.

Đem những gì không phục trong lòng ngươi nói ra, Trầm sẽ tha tội. Phượng Thương cười lạnh nhìn Tiểu Liễn, thanh âm hòa hoãn lại.

Tiểu Liễn hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Phượng Thương, một lúc sau mới nói: “Vây mong Hoàng thượng thứ cho Tiểu Liễn nói thẳng”. Cậu cũng không chờ Phượng Thương nói chuyện, đứng thẳng lên, trong mắt không chút sợ hãi, “Hoàng thượng không đáng để đại ca yêu thương”.

Sắc mặt Phượng Thương nhất thời biến đổi, nhưng rất nhanh lại nhịn xuống, bất động thanh sắc hỏi lại: “A?”.

“Về việc quân thân, một vị quân chủ hỉ nộ vô thường không đáng để thần tử tận trung, Hoàng thượng lâm triều phạt đánh đại ca một trăm trượng, buổi tối lại dùng danh nghĩa quan tâm mà đón đại ca vào cung, lại đi rất nhiều ngày, thánh ý khó dò như vậy, không phải là phúc khí của thần tử. Về việc riêng, Hoàng thượng không đáng để đại ca gần gũi, gần vua như gần cọp, Hoàng thượng lại hỉ giận khó lường, ai dám làm tri kỷ với người?”.

Tiểu Liểu một hơi nói nhiều như vậy, lại thấy trên mặt Phượng Thương không chút biến hóa, trong lòng càng thêm nghi hoặc, cuối cùng không câu nệ gì nữa mà nói thẳng ra:

“Cho dù bộ dạng của Hoàng thượng và Lạc vương cực kỳ giống nhau, người lại đối với đại ca hết sức ân sủng, nhưng chung quy người trong lòng đại ca là Lạc vương chứ không phải người, cho dù người là thiên tử, cũng không thể thay thế Lạc vương trở thành người trong lòng đại ca. Việc này đối với người, đối với đại ca đều không có lợi. Bởi vậy, Tiểu Liểu không thấy Hoàng thượng có thân phận gì để can thiệp vào chuyện của Tiểu Liểu và đại ca cả”.

Phượng Thương vẫn yên lặng nghe cậu nói, một câu rồi lại một câu của Tiểu Liểu đều như đâm vào lòng y, làm thần cũng vậy mà làm bằng hữu cũng vậy, đều không phải là điều y mong muốn, y để ý. Nhưng y cũng không cầu ái mộ, chỉ mong hân chia cho y một chút yêu thương, như vậy cũng không được ư?

Y thực... không đáng.

Tiểu Liểu nín thở đứng một bên chờ Phượng Thương tức giận, lại thấy chung không thấy Phượng Thương mở miệng, trộm đưa mắt nhìn, lại nhìn không ra dung nhan tuyệt sắc kia có một tia cảm xúc.

Mình đoán đúng rồi sao? Thứ người đứng đầu thiên hạ trước mặt này muốn chính là tâm của Dục Trăn?

Nhớ lại những chuyện đã qua, Phượng Thương cúi đầu cười thành tiếng: “Tốt, tốt... Tiểu Liểu của Tĩnh vương phủ, một Tiểu Liểu miệng lưỡi sắc nhọn, những lời người nói, Trẫm nhớ kỹ”.

Tiểu Liểu không nhìn ra Phượng Thương đang suy nghĩ điều gì, chỉ có thể bất an cúi đầu: “Tiểu Liểu quá phận”.

Phượng Thương cười cười, cũng không nói chuyện, dừng tay một chút, xoay lưng bước ra ngoài: “Người mà Dục Trăn che chở, Trẫm đã nhìn qua, đúng là trăm nghe không bằng một thấy... Không còn sớm nữa, cũng nên trở về thôi. Chuyện hôm nay coi như là bí mật giữa Trẫm với Tiểu Liểu đi”.

“Vâng”. Tiểu Liểu chần chừ đáp ứng, nghe thấy bước chân của Phượng Thương xa dần, mới ngẩng đầu lên nhìn, trong nháy mắt, cậu lại cảm thấy bóng dáng Phượng Thương đơn bạc mà thê lương.

Một lúc sau mới phục hồi tinh thần lại, Tiểu Liểu cười giễu: “Y có gì mà đáng thương, chỉ một câu nói của y là khiến cho người khác chết ngàn lần vạn lần...”. Lời nói càng lúc càng nhỏ dần, chân của Tiểu Liểu không thể khống chế được mà run lên, cuối cùng vô lực mà ngã ngối trên mặt đất.

Người kia, không có gì đáng thương hết.

Thiên hạ đều là của y, chỉ cần y ra lệnh, ai cũng không thể cãi lời. Thiếu niên thiên tử, y so với mình còn nhỏ hơn nữa năm, giang sơn này, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm đều nằm trong tay y, vẫn tài vô lược, dung mạo đó, trên đời này ai cũng mong có được một túi da* như vậy, lại có bao nhiêu người có thể

so với nửa phần của y?

() Túi da: thân thể con người, mang ý mỉa mai*

“Thua kém, vẫn là thua kém...”. Tiểu Liễu cúi đầu nói nhỏ, ngay từ lúc nhìn thấy Phượng Thương, cậu đã biết, mình so với y là thua kém.

Thua kém thiếu niên thiên tử kia, lại càng không so sánh được tình cảm trong lòng của y dành cho Dục Trăn.

Dung mạo như vậy, năng lực như vậy, đứng đầu thiên hạ, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, người như vậy, dù cho không chiếm được vật nào đó, cũng không hề đáng thương.

Trên đường hồi cung, Phượng Thương vẫn không hề nói gì, Chiêu Lô ở bên không dám hé răng, lại nghĩ xem ban nãy trong sảnh thiếu niên tên Tiểu Liễu kia đã nói cái gì.

“Chiêu Lô, Trẫm không thích người đoán tâm tư của Trẫm”. Phượng Thương đột nhiên lạnh giọng nói.

Chiêu Lô trong lòng cả kinh, vội thu hồi ánh mắt của mình, cúi đầu không dám lên tiếng.

Phượng Thương chỉ là nói một câu như vậy, rồi lại im lặng. Về đến Phượng Uyên cung, y chỉ quét mắt liếc Chiêu Lô một cái, rồi chặn hẳn ta trước cửa điện, một mình bước vào.

Bước thẳng đến căn phòng phía đông nam Thiên điện mà y cấp cho Dục Trăn, cửa cũng không gõ, Phượng Thương trực tiếp đẩy cửa mà vào, liền nhìn thấy Dục Trăn đang ngồi bên án thư ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mình.

Một lát sau, Phượng Thương mới từ từ bình tĩnh lại, mỉm cười, khước miệng nhếch lên, cũng không nói gì mà bước lại đóng cửa rồi mới bước tới chỗ Dục Trăn.

Dục Trăn thấy y mặc y phục thường ngày, trong lòng khẽ động: “Người vừa đi ra ngoài?”.

Phượng Thương gật gật đầu, một lát sau lại bồi thêm một câu: “Ta đến Tĩnh vương phủ”.

Sắc mặt Dục Trăn hơi đổi, nhin không được hỏi: “Đến đó làm gì?”.

Phượng Thương làm như không thấy sắc mặt của hắn, giống như trẻ con ở vùng quê mà nhảy lên án thư, ngồi trước mặt Dục Trăn, không chút để ý nói: “Người căng thẳng cái gì, chỉ là tò mò muốn đến gặp Tiểu Liễu của người thôi”.

Vẻ mặt Dục Trần lập tức ngưng đọng: “Người xem Tiểu Liễu là cái gì?”.

Phượng Thương giật mình, nhìn về phía Dục Trần, mỉm cười yếu ớt, rũ mắt nói: “Không là gì cả, chỉ là nghe người ta nói hần giống ca ca, nên mới đi xem, nói mấy chuyện trong nhà”.

Dục Trần nửa tin nửa ngờ nhìn Phượng Thương, thần sắc hòa hoãn xuống: “Hần chẳng qua là giống Liên Nhi ở chỗ sức khỏe không tốt, hơn nữa ta cũng đáp ứng phụ thân hần sẽ chiều cố hần thật tốt, nên mới bỏ nhiều tâm tư. Những kẻ dưới thích nói huyền thuyên, người nếu tò mò sao lại không hỏi ta? Ta mang hần đến gặp người là được rồi”.

Phượng Thương cười cười, không muốn bàn tiếp, nói có lệ: “Ta chỉ là đột nhiên nhớ tới, nhân lúc rảnh rồi mới đến gặp. Thực là một người lạnh lợi, chẳng trách người cứng chiều hần như vậy”.

Nghe thấy mũi nhọn chĩa tới mình, Dục Trần đầu tiên là sửng sốt, liền không nhịn được mà cười nhẹ, cúi sát lại nhìn thẳng vào mắt Phượng Thương: “Chẳng nhẽ Tiểu Cẩm Nhi ghen tị?”.

Cách xưng hô thân thiết như vậy, làm cho vẻ bình tĩnh trên mặt Phượng Thương biến mất, có chút thất thố né tránh ánh mắt của Phượng Thương, mạnh miệng nói: “Ai ghen tị!”.

Biết mình đoán không sai, Dục Trần nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười. Nét mặt Phượng Thương trầm xuống: “Người chê cười ta?”.

“Không dám, không dám!”. Dục Trần ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng vẫn cười không ngừng, một bên lại trấn an Phượng Thương: “Ta chỉ coi Tiểu Liễu là huynh đệ của mình, người đừng nghĩ lung tung. Không phải ai cũng giống như người, cao hứng lên liền ban cho người khác rượu bỏ thuốc, thật vô pháp vô thiên mà”.

Chuyện cũ bị khơi ra, Phượng Thương then quá hóa giận, trừng mắt nhìn Dục Trần, chỉ hận không thể bóp chết người này, Dục Trần vẫn như không có chuyện gì mà nhìn y, hoàn toàn không đem cơn tức giận của thiên tử đặt vào mắt.

Phượng Thương ngồi trên án thư, nên cao hơn Dục Trần một chút, nhìn thấy bộ dạng này của Dục Trần lại càng giận hơn, y liền nhảy xuống đem cả Dục Trần cùng ghế ngồi đẩy ngã xuống đất.

“Lần trước không tính, lần này ta làm chủ!”. Nói xong liền đem quần áo của Dục Trần cởi ra.

Nửa tháng này, hai người họ đã được coi là rất thân mật rồi, lúc không có người, ôm nhau ngủ, hôn nhau đến thiên hôn địa ám đều là chuyện bình thường, chỉ là muốn thân thiết hơn một bước lại không ai nói ra.

Lúc này bị Phượng Thương trong cơn tức giận mà đặt dưới thân, Dục Trần không khỏi có chút thất thố, liền tục xin tha: “Cẩn, Cẩn... bây giờ đang là ban ngày, bên ngoài cũng có người...”.

“Ta mặc kệ!”. Phượng Thương vừa gào lên vừa đem tiết khổ của Dục Trần kéo xuống.

Trên người còn vết thương vẫn chưa lành, chính mình lại đang đè lên một cái ghế, đè đến nỗi lưng đau nhức, nhất là chỗ bị thương, lại bị Phượng Thương xé rách y phục nên lại càng đau hơn. Dục Trần nhẹ hít một hơi khí lạnh, cười khổ kêu lên: “Cẩn, vết thương của ta vẫn chưa lành... ..”.

Phượng Thương ngồi phịch xuống đất, dừng tay lại, vẻ mặt không cam lòng nói: “Người là không muốn bị ta đặt dưới thân”.

Đương nhiên là không muốn. Dục Trần cười thầm, nhất là trải qua lần lập Hậu kia.

Những lời như vậy đương nhiên Dục Trần sẽ không nói với Phượng Thương, Dục Trần nhân cơ hội trở mình, đem Phượng Thương ôm vào lòng, cười nói: “Lần trước không phải người rất thích sao?”.

Phượng Thương nghiêm mặt nhìn hắn: “Đừng quên người quăng ta trên mặt đất rồi bỏ đi”.

Dục Trần nghe vậy thì chột dạ: “Cho dù là ai thì nếu bị hạ được đều sẽ tức giận mà, phải không?”. Nhìn thấy sắc mặt của Phượng Thương không tốt, liền đổi chủ đề: “Lại nói, nghe nói ngày hôm đó người vốn đến Huyền Thần cung của Huệ phi nương nương để mừng thọ yến nàng, rốt cuộc là nàng nói cái gì mà làm cho người sinh khí đến như vậy?”.

Như là bị chạm tới chuyện gì mất mặt, trên mặt Phượng Thương có chút hồng hồng, giẫy khỏi người Dục Trần, có chút chật vật đứng lên, không nói gì cả.

“Cẩn?”. Dục Trần có điểm kỳ quái nhìn nhìn tay mình, mấy ngày nay hắn đã đem hết những sở thích của Phượng Thương nắm rõ trong tay, Phượng Thương thích nhất là được hắn ôm trong lòng, vì sao bây giờ lại giẫy ra?

Phượng Thương có chút chần chừ, sau đó mới ngưng ngưng cười cười: “Khi đó ta bị người làm cho tức giận... kết quả vừa bước vào Huyền Thần cung, Huệ phi kia liền liên tục nói thật là cao hứng, thật là vinh hạnh, thật là cái gì đó cái gì đó, ta vừa nghe thấy, liền không khống chế được”.

Dục Trần có chút không hiểu, thực sự là như vậy? Những lời nói kia cũng đâu có gì là không ổn? Hậu cung phi tử không nhiều lắm, tranh thủ tình cảm ngược lại càng kịch liệt, khó có được Phượng Thương tham dự thọ yến của người nào, người kia đương nhiên phải ở trước mặt kẻ khác khoe khoang, nói ra những lời đó kỳ thật cũng không có gì kỳ quái. Huống chi, việc đó cùng mình thì có quan hệ gì?

Nhìn không được liếc nhìn Phượng Thương một cái, thấy trên mặt y một mảnh ửng hồng, liền biết rằng y không nói dối. Dục Trần mở miệng suy nghĩ một lúc, chợt “a” lên một tiếng, có chút đỏ mặt cười nhìn Phượng Thương.

Là “thật”. Chữ “thật” trong “thật là” phát âm giống tên mình*. Chỉ là không nghĩ tới, Phượng Thương

chỉ vì chuyện này mà nháo đến như vậy.

(*) “Thật là” trong tiếng hán việt là “chân thị”, chữ “chân” ở đây đọc là “zhēn”, mà chữ “Trần” trong tên anh Dục Trần cũng đọc là “zhēn”

Nghe thấy Dục Trần kêu lên như vậy, Phượng Thương biết hắn đã hiểu được, lại không giấu được xấu hổ, đang muốn tìm thứ gì đó để làm Dục Trần phân tâm, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Phượng Thương chau mày: “Có chuyện gì?”.

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Miên Hạ: “Hoàng thượng, Lễ bộ dâng tấu chương, nói rằng danh sách những người được đề cử làm Hoàng hậu đã hoàn thành, bây giờ người có muốn xem qua không?”.

9. Quyển 1 - Chương 9

Thanh âm của Miên Hạ vừa dứt, Phượng Thương liền nghiêm mặt lại, một lúc sau mới mở miệng: “Trước hết để chung với đồng tấu chương khác đi”.

“Vâng”. Miên Hạ trả lời, chỉ chốc lát, tiếng bước chân liền biến mất ngoài cửa.

Dục Trần nhìn bộ dáng của Phượng Thương, một lúc sau mới lên tiếng: “Cẩn?”.

Cứ như vậy một lúc, trong phòng chỉ còn lại sự tĩnh mịch, lúc Dục Trần định kêu tiếng thứ hai, Phượng Thương mới chậm rãi nhếch miệng cười: “Ta sẽ suy nghĩ cẩn thận”.

“Cẩn...”. Dục Trần kêu một tiếng, mới phát hiện ra thanh âm của mình tràn đầy sự chột dạ.

Nếu không phải ngày đó chính mình mở miệng, Phượng Thương căn bản sẽ không đáp ứng yêu cầu của Lưu Hỉ.

Phượng Thương không nói gì, một lúc sau mới ngẩng mạnh đầu lên, nhìn thẳng vào Dục Trần: “Người muốn ôm ta hay không?”.

“Sao?”. Dục Trần ngạc nhiên kêu lên, y, y, y,...

Phượng Thương một bên tự cởi quần áo của mình, lập tức đi đến trước mặt Dục Trần, hơi ngẩng mặt lên, lặp lại một lần nữa: “Người muốn ôm ta hay không? Nơi này, ngay bây giờ”.

“Cẩn... ta, hiện tại, bây giờ còn phải...”.

Trong mắt Phượng Thương hiện lên ý cười chế giễu: “Nếu hôm nay người nói câu này là ca ca, người có trả lời như vậy không?”.

Dục Trăn không nói gì.

“Ôm ta hoặc để ta ôm”. Phượng Thương không quan tâm đến đáp án của Dục Trăn, cởi hết quần áo trên người, trần trụi bước đến trước mặt Dục Trăn, thông thả bước lên, thật cẩn thận mà hôn lên đôi môi của Dục Trăn.

Vừa hôn vừa ra sức khiêu khích, nhưng lại hết sức cẩn thận làm cho người khác đau lòng, Dục Trăn cuối cùng cũng bại trận, cảm thấy trên người dần dần nóng lên, một tay ôm lấy Phượng Thương, bước đến bên giường.

Thuận tay cầm lấy thuốc trị thương của mình, cảm thấy có chút có lỗi, Dục Trăn dùng ngón tay quẹt một ít, rồi hướng đến hạ thân của Phượng Thương tìm kiếm.

Dị vật tiến vào làm cho thân thể không thoải mái, Phượng Thương hơi nhíu mày, Dục Trăn chỉ chuyên chú khuếch trương thân thể y, mãi cho đến khi ngón tay thứ ba tiến vào, lơ đãng ngẩng đầu, mới nhìn thấy Phượng Thương cau mày, đôi môi đã bị cắn đến độ trắng bệch.

Cúi đầu hôn lên đôi môi cánh hoa kia, dây dưa một lúc lâu mới từ từ buông ra, Dục Trăn một bên dùng ngón tay tiếp tục thăm dò, một bên thấp giọng hỏi: “Rất đau?”.

Phượng Thương hừ nhẹ một tiếng, dường như rất khó chịu, khàn khàn nói: “Không sao đâu, ta không sợ đau,... người, mau, nhanh lên...”. Trên dung nhan tuyệt sắc là sự quyến rũ không cách nào biến mất.

Trong lòng Dục Trăn xao động, phản ứng của cơ thể lại càng kịch liệt hơn, cuối cùng không kiềm chế được, rút ngón tay ra, đem hai chân Phượng Thương nâng cao lên, nửa quỳ giữa hai đùi y, động thân tiến vào.

“A...”. Phượng Thương hừ một tiếng, lập tức cắn chặt môi, một lúc sau mới thả ra, không nhịn được mà thở dốc.

“Đau?”. Nhìn bộ dạng đó của y, Dục Trăn cắn răng kiềm chế dục vọng của mình, không chế tốc độ mà thông thả đưa đây, một bên hôn lên thân thể người dưới thân, muốn trấn an y.

Phượng Thương chỉ lắc đầu, chậm rãi vận vẹo thân thể đón nhận sự va chạm của Dục Trăn, chủ động như vậy, làm cho Dục Trăn không nhịn được mà đẩy nhanh tốc độ, Phượng Thương dường như rất khó chịu, nhưng vẫn thủy chung không hừ ra tiếng.

Như là gắt gao kiềm nén sự đau đớn, cùng với thứ gì đó mà so với với đau đớn còn sâu hơn.

Khoái cảm tốt cùng làm cho lý trí của hai người dần dần tan rã, Phượng Thương mới chậm rãi thấp giọng rên rỉ, từng tiếng từng tiếng tựa như thở dài, càng làm cho Dục Trần không thể kiềm chế mà càng hăm sâu hơn.

“Liên...”.

Phượng Thương cứng đờ cả người, dưới thân bởi vì đau đớn mà càng buộc chặt hơn, y cắn chặt môi chậm rãi trầm tĩnh lại, gắt gao ôm chặt cổ Dục Trần, chôn đầu vào hõm vai Dục Trần, cảm thụ từng đợt đánh sâu vào hạ thân, nhắm mắt lại mà cười.

Đã được nằm trong ngực hắn, hắn nguyện ý ôm mình, nguyện ý chấp nhận mình, còn chưa đủ sao?

Dù cho hắn không chút lưu tình mà hỏi: “Người coi Tiểu Liễu là cái gì?”, dù cho hắn vẫn còn cố kỵ thân phận của hai người, dù cho hắn buộc y phải lập người khác làm Hậu, dù cho hắn trong lúc hai thân thể đang triển miên mà theo bản năng gọi tên ca ca, vậy thì làm sao? Người đang ở trong ngực hắn, là mình.

Nhưng mà, mất mát trong lòng, nên gọi là gì đây?

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người mệt mỏi nằm trên giường, tiếng thở dốc đan vào nhau, một lúc sau, Dục Trần mới chậm rãi cử động thân thể, tiến đến trước mặt Phượng Thương, nhìn thấy đôi mắt xuất thần của y, chần chờ một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên trán Phượng Thương: “Thực xin lỗi”.

Ánh mắt Phượng Thương dần tụ lại chút tia sáng, rồi lại tản ra, cười nhẹ một tiếng: “Cái gì?”.

“Vừa rồi...”. Tuy rằng chỉ nói một tiếng “Liên” đã dừng lại, nhưng hắn vẫn cảm thấy thân thể Phượng Thương thay đổi trong nháy mắt.

Phượng Thương cười cười nhắm lại, nghiêng người dựa vào ngực Dục Trần, nghe tiếng tim đập theo quy luật của hắn, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Không sao, người quên không được ca ca cũng không sao, coi ta là thể thân của ca ca cũng không sao. Chỉ cần người nhớ, người ở trước mặt người chỉ có thể là ta, người ở trong ngực người, cũng chỉ có thể là ta, vĩnh viễn cũng không thể là ca ca”. Ngừng lại một chút, “Chỉ cần như vậy, ta có thể chờ được”.

Mấy câu nói nhẹ nhàng như vậy, lại làm cho lòng Dục Trần phát đau, theo bản năng liền thốt lên: “Đáng sao?”.

Phượng Thương giương mắt nhìn hắn, cười nhạt: “Người đáng giá”.

Nụ cười kia làm cho Dục Trần hoa mắt, một lúc sau mới định thần lại, cười cười, đưa tay ôm lấy thắt lưng

Phượng Thương. Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy hơi không thoải mái.

Như là vui sướng, lại như là chán ghét, càng nhiều hơn là tình tự không nói được thành lời, như vui mừng, lại như mất mát, là những cảm xúc xa lạ.

Lại một tháng nữa trôi qua, hiện tại lúc nóng nhất của mùa hè, trong cung ngoài cung đâu đâu cũng thấy lựa mông, mỗi người đều hận không thể mặc ít hơn một chút, lại mặc ít hơn một chút nữa.

Muốn nói trong triều còn thứ gì nóng hơn mùa hè kia, thì đó nhất định là tân khoa Trạng nguyên.

Tân triều ân khoa vốn có thi hương, thi hội, thi đình, ngoài ra còn có một dự thí* dành cho người Phượng Lâm dự thi, vậy mà tân khoa Trạng nguyên mà Hoàng đế chọn lại là một người Phượng Lâm.

() Dự thí: kỳ thi đặc biệt*

Tân khoa Trạng nguyên theo lệ thường sẽ được thụ phong làm Hàn lâm viện tu soạn*, cũng chỉ là quan lục phẩm, ngay cả tư cách lâm triều cũng không có, vậy mà vị Trạng nguyên này tuy vẫn chưa được thụ phong, lại trong ba ngày được Hoàng thượng triệu kiến đến bốn lần, làm cho người khác đỏ mắt**, cũng làm cho triều thần dần dần lên tiếng phản đối.

() Tu soạn: sửa, viết sách*

(**) Đỏ mắt: ý nói ghen tị

“Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, tân triều ân khoa Phượng Lâm Lưu Hỏa có thành tích vừa đủ yêu cầu, lần tuyển Trạng nguyên, sợ là có họa về sau”.

Phượng Thương nhìn ba người đang quỳ dưới điện, đương triều Thái bảo Đông các đại học sĩ, Đô Sát viện và Đô Ngự sử, đều là quan viên nhất phẩm, trong đó Thái bảo Đông các đại học sĩ lại là người phò trợ y lên ngôi Hoàng đế, có thể nói công lao cùng địa vị vô cùng cao, bọn họ cùng làm như vậy, rõ ràng là muốn ép y thu hồi lại quyết định.

Hai tháng trước y vừa mới phạt Dục Trần và Lưu Hỉ trên điện, nay ba người này còn dám làm thế, xem ra đã quyết tâm phải đạt được mới thôi.

Phượng Thương đương nhiên biết rằng những kẻ đó đỏ mắt, nhất là những người ban đầu giúp y đoạt được ngôi vị, một bên là đem mình đẩy lên để vị, một bên lại không cho mình bồi dưỡng thân tín, ý đồ muốn đem Hoàng đế khống chế trong lòng bàn tay rõ ràng như vậy, y làm sao có thể dễ dàng cho họ toại nguyện?

“Ba vị ái khanh cho rằng, tài hoa của Lưu Hỏa không bằng những người khác, hay là nói, đơn giản vì hắn là người Phượng Lâm nên không có tư cách làm Trạng nguyên?”. Phượng Thương tựa tiểu phi tiểu đảo mắt

qua ba người dưới đại điện: “Dự thí ở Phụng Lâm là người trong triều đề nghị thông qua, cho dù thành tích của Lưu Hỏa chỉ là vừa đủ yêu cầu, cũng cho thấy hắn có tư cách tranh cao thấp với người khác”.

“Dự thí chỉ là để đề phòng Phụng Lâm còn người không phục, không phải vì để lựa chọn nhân tài, Lưu Hỏa nếu thông qua thì thành tích của hắn cũng không thể được cân nhắc để thành Trạng nguyên được”.

“Hoàng thượng, thần cũng cho rằng không thích hợp”. Lại một người nữa bước ra, cũng là người lần trước đã phản đối dự thí Nhan tử thừa tướng: “Dự thí là vì an toàn mà lập ra, khó đảm bảo là có người do may mắn, nên khi thi mới vừa đủ yêu cầu. Huống chi tại phòng ân khoa chương sự, Lưu Hỏa báo thân thể không rõ, thật sự khả nghi, thỉnh Hoàng thượng phán đoán sáng suốt”.

“Việc này Trẫm đã hỏi riêng Lưu Hỏa, hắn là có nỗi khổ riêng”.

Phụng Thương chỉ nói một câu, liền lật đổ lý do của Tử thừa tướng, sự thiên vị Lưu Hỏa đã thể hiện rất rõ ràng.

Tử thừa tướng chần chờ một lúc, liền lui trở về.

Phụng Thương vừa lòng cười, nhìn thấy ba vị đại nhân dưới điện dường như còn muốn dây dưa, liền nói: “Trẫm muốn nghe xem ba vị khanh gia còn có ý kiến gì khác”.

Dưới điện ba người đứng bất động nhìn nhau, những người khác tự nhiên cũng không dám bước ra, dưới điện yên ắng, lát sau, có một số người nhìn về phía Dục Trăn.

Ngày thường loại thời điểm này, nếu không có ai dám đứng ra, chỉ cần Tĩnh vương thể hiện thái độ, sự tình liền rõ ràng.

Phụng Thương nhìn những người đó lén lén lút lút, cũng nhịn không được mà cười trộm, một bên như cổ tình lại như vô ý nhìn về phía Dục Trăn.

Dục Trăn không đáp lại ánh mắt của Phụng Thương, chỉ là im lặng một lúc, sau đó bước ra: “Thần có một lời”.

Phụng Thương nhìn Dục Trăn, mắt như có lửa: “Nói”.

“Các vị đại nhân cho rằng Lưu Hỏa không nên được chọn làm Trạng nguyên, vậy nếu như ngày hôm nay người được chọn làm Trạng nguyên không phải là Lưu Hỏa, mà là một vị nhân sĩ Phụng Lâm dự thí có thành tích tốt, các vị đại nhân sẽ làm như thế nào?”.

“Lúc đó sẽ lấy học thức định luận”.

Phượng Thương mỉm cười nhìn Dục Trần, chờ hắn nói tiếp.

“Hoàng thượng, các vị đại nhân cũng không phải vì Lưu Hỏa là nhân sĩ Phượng Lâm mà vứt bỏ, nhất định là đã suy nghĩ rất nhiều mới dám tấu lên, thiên hạ rộng lớn, cũng không phải chỉ có mỗi Lưu Hỏa là nhân tài, so với việc chọn một người làm mình nghi ngờ tài năng, chọn lấy một người làm mình tín nhiệm, lại có tài năng không phải hơn sao? Nhưng mà Hoàng thượng lại nói chuyện riêng với Lưu Hỏa, chúng thần lại không biết gì hết, cho nên thần nghĩ, nếu Lưu Hỏa có lý do làm cho Hoàng thượng tin phục hắn, Hoàng Thượng đương nhiên chọn hắn, nếu là không có, không ngại chọn người khác có tài đức hơn”.

Phượng Thương tưởng rằng Dục Trần sẽ nói giúp mình, nào biết rằng mấy câu sau, Dục Trần rõ ràng là tính toán sẽ không thiên vị ba vị đại nhân kia, cũng không giúp mình, chỉ là sắp xếp lại suy nghĩ hai bên, làm có lệ cho qua.

Phượng Thương từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của bậc đế vương, suy nghĩ cẩn thận khó tránh khỏi đem người khác suy đoán để đạt được hiệu quả và lợi ích, hơn nữa một tháng này đã cùng Dục Trần thân mật hơn nhiều, Dục Trần lại vẫn nơi chốn đề phòng, lúc này Dục Trần lại nói giúp cả hai bên, theo ý thấy, Dục Trần cũng có ý muốn phản đối, chỉ là có điều cố kỵ, không muốn ở trên diện đối đầu với mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng ý không khỏi bức bối, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, chỉ cười ảm đạm: “Nếu đã như vậy, việc này cũng không ngại trì hoãn một ngày, Trẫm tự đi hỏi lại Lưu Hỏa, các vị khanh gia muốn phản đối, cũng nên thu thập ý kiến, làm cho Trẫm tin phục”.

Nghe thấy Phượng Thương đã không cố chấp nữa, những người dưới điện tất nhiên vui mừng, cũng không nhiều lời nữa, nét cười trên mặt Phượng Thương vẫn không đổi, lại nói: “Như vậy việc này ngày mai tiếp tục bàn, các khanh gia còn việc gì muốn tâu lên không?”.

Dưới điện mọi người nhìn nhau một lát, Lễ bộ thượng thư Lưu Hỉ run rẩy bước ra, quỳ xuống tấu: “Thần có việc khởi tấu”.

Phượng Thương hơi nhíu mi: “Nói đi”.

“Một tháng trước, Lễ bộ đã đem danh sách những người được đề cử làm Hoàng hậu vào cung, không biết Hoàng thượng đã... ..”.

Lưu Hỉ còn chưa nói xong, Phượng Thương đã vung tay lên, đứng dậy: “Việc này Trẫm tự có cân nhắc. Xem ra các khanh cũng không còn việc gì quan trọng, như vậy bãi triều đi. Còn nữa, truyền Lưu Hỏa đến Ngự thư phòng gặp Trẫm”. Dứt lời, ngay cả nhìn cũng không nhìn những người dưới điện, bước nhanh vào nội điện.

Trạng nguyên Lưu Hỏa một thân áo trắng, thoát nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi, ôn hòa nho nhã, Phượng Thương từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã cảm thấy người này từ đầu đến chân chỉ toàn là khí chất thư sinh.

Lưu Hỏa vừa vào Ngự thư phòng, còn chưa kịp hành lễ, Phượng Thương đã cho các cung nhân lui hết ra

ngoài, trên mặt lộ ra vài phần tức giận, chờ Lưu Hỏa hành lễ xong liền phất phất tay cho hắn đứng lên.

“Hoàng Thượng dường như rất tức giận?”. Lưu Hỏa dò hỏi.

“Người cho là gì?”. Phượng Thương tức giận trừng mắt nhìn Lưu Hỏa một cái: “Với sự thông minh của người chắc cũng đã đoán được là vì sao rồi”.

Lưu Hỏa cũng không ngăn đầu, vẫn cung kính như trước mà nói: “Là vì chuyện của Lưu Hỏa?”.

Phượng Thương vỗ bàn, nhin không được mà chỉ Lưu Hỏa mắng: “Lưu Hỏa à Lưu Hỏa, lấy năng lực của người, dự thí căn bản là không thể làm khó được, người bỏ nhiều công sức một chút, còn sợ không đạt được thành tích cao sao? Vì sao lại cố tình chỉ vừa đủ tiêu chuẩn? Người không phải là không định làm Trọng nguyên chứ?”.

“Hoàng thượng bớt giận”. Lưu Hỏa trầm giọng nói: “Lưu Hỏa nguyện trung thành với Hoàng thượng, có phải là Trọng nguyên hay không cũng đâu có quan hệ gì”.

Phượng Thương nhìn Lưu Hỏa nói: “Vậy người nghĩ vì sao Trẫm lại để người làm Trọng nguyên?”.

“Bởi vì Lưu Hỏa là người Phượng Lâm”. Lưu Hỏa cười.

Phượng Thương cười lạnh: “Đúng, vì người là người Phượng Lâm, cũng là vì năng lực của người, vì bối cảnh của người! Trẫm hôm nay chính là muốn cho cả thiên hạ này biết, chỉ cần có năng lực, mặc kệ từng là người nơi nào, hiện tại đều là con dân thiên tử. Không có gì bất đồng”.

Lưu Hỏa cũng không nhin được mà thanh âm có chút khó chịu: “Một khi đã như vậy, vậy tại sao lúc trước lại lập ra dự thí?”.

“Mục đích của dự thí đúng là hạ uy đối với người Phượng Lâm, làm cho những kẻ có phản tâm hiểu được, thiên hạ hôm nay đã đổi chủ. Chọn người làm Trọng nguyên, chính là muốn nói cho bọn họ, chỉ cần nguyện ý trung thành, triều đình không sợ dùng người Phượng Lâm. Huống chi, người không thừa nhận mình có năng lực sao?”.

Nghe ra được trong giọng nói của Phượng Thương sự kiên định vững vàng, Lưu Hỏa trong lòng âm thầm thở dài, ân uy cùng thực hiện sao? Cười cười cúi người: “Tạ ơn Hoàng thượng ưu ái”. Đứng thẳng người lên, trong mắt hắn đã có vài tia vô lại: “Nhưng mà không biết Hoàng thượng định dùng cách gì để trấn áp sự phản đối trong triều? Theo Lưu Hỏa biết, Thái bảo Đông các đại học sỹ từ khi Hoàng thượng chưa lên ngôi đã theo bên cạnh phù trợ, là thần tử có công cao, chỉ sợ là khó đối phó đi? Hơn nữa...”.

Phượng Thương vốn đã bị Lưu Hỏa nói làm cho phiền lòng, lại thấy hắn chậm chạp không chịu nói hết câu cuối cùng lại càng khó chịu hơn: “Hơn nữa cái gì?”.

“Hơn nữa, ngay cả Tĩnh vương cũng không đứng về phía Hoàng thượng”.

Trong lòng Phượng Thương chấn động, bất động thanh sắc hỏi: “Thì sao?”.

Lưu Hỏa tựa tiểu phi tiểu nhìn Phượng Thương: “Ngay cả Tĩnh vương cũng không đứng về phía Hoàng thượng, nên bây giờ trong lòng Hoàng thượng đang khổ sở đi?”.

10. Quyển 1 - Chương 10

Nghe xong câu nói của Lưu Hỏa, Phượng Thương nhất thời cả kinh, hừ một tiếng: “Có ý gì?”.

Lưu Hỏa sờ sờ cánh mũi, chỉ cười cười: “Ngày hôm qua sau khi Hoàng thượng triệu kiến, Lưu Hỏa cùng với công công bên người Hoàng thượng đi ra cửa cung, vừa vận dụng phải Tĩnh vương bộ dạng khả nghi đi về phía tẩm cung của Hoàng thượng”.

Sắc mặt Phượng Thương trầm lại: “Dem mọi chuyện nói cho rõ ràng”.

Lưu Hỏa cười cười: “Hoàng thượng cũng biết, trước đây hoàng tộc Phượng Lâm đối với hai chữ ‘nam phong’ coi như rắn rết”.

“Thì sao?”. Nghe ra trong câu nói của nói của hắn còn có hàm ý khác, trong lòng Phượng Thương càng thêm cân nhắc.

“Trong hoàng tộc Phượng Lâm, nếu có Hoàng tử Thế tử tham luyện nam phong, sau khi bị tước bỏ thân phận còn phải chịu rất nhiều hình phạt”.

Lưu Hỏa thấy trong mắt Phượng Thương đã dần hiện lên hàn khí, cũng không dám thừa nước đục thả câu nữa: “Việc tranh giành quyền lực trong hoàng tộc rất khốc liệt, cho nên có thể phân biệt được một người có ham nam phong hay không, ánh mắt tự nhiên càng phải miễn tuệ sâu sắc. Thần nói như vậy Hoàng thượng có hiểu được hay không?”. Hắn nhẹ nhàng cười, không nói nữa.

Phượng Thương nheo mắt nhìn hắn, một lúc sau cũng cười theo Lưu Hỏa: “Người thật là thành thực. Người đã nhìn ra vậy thì Trẫm cũng không phủ nhận, nhưng mà việc này người chỉ cần biết trong lòng là được”. Thấy Lưu Hỏa gật đầu, Phượng Thương cũng không lo lắng, y vốn không để ý ánh mắt của người khác, nhưng mà Dục Trần không muốn vậy, y cũng chỉ có thể thu liễm lại. Dừng một chút, Phượng Thương chậm rãi đánh giá Lưu Hỏa, mở miệng hỏi: “Người là hậu duệ của hoàng tộc Phượng Lâm?”.

Riêng chuyện Lưu Hỏa có thể giải thích rõ ràng việc người của hoàng tộc Phượng Lâm rất lợi hại trong việc nhận ra một người có ham nam phong hay không, lại vừa nói rằng biết chuyện của Phượng Thương và Dục Trần, ý trên mặt chữ, có thể thấy rõ thân phận của hắn.

Lưu Hỏa lại lắc lắc đầu: “Không, Lưu Hỏa chẳng qua chỉ là một thảo dân bình thường, tuy rằng phụ thân và huynh trưởng đều từng làm quan trong triều nhưng cũng đã là chuyện xưa rồi. Chẳng qua...”, hắn cười cười, “rất không may mắn cùng với một vị Hoàng tử Phượng Lâm có một đoạn nghiệt duyên thôi”.

Nói là nghiệt duyên, nhưng trong mắt Lưu Hỏa lại dao động quang mang, có thể hiểu được không đơn giản chỉ là nghiệt duyên. Ánh mắt Phượng Thương ngưng lại: “Người muốn báo thù cho hắn?”.

Từ sau khi Phượng Lâm đầu hàng, Liên vương Dục Dặc ở lại Phượng Lâm, liên tiếp thu phục các nơi, hoàng tộc Phượng Lâm nên bắt nên giết đều đã làm khá sạch sẽ.

Đại khái là đoán được trong lòng Phượng Thương đang nghĩ gì, Lưu Hỏa lại lắc đầu: “Hoàng thượng đoán sai rồi. Hắn cũng không có rơi vào tay Liên vương, hắn vốn là một Hoàng tử không được sủng ái, người biết hắn tồn tại cũng không nhiều. Nhưng mà hắn một lòng đoạt lại Phượng Lâm, còn Lưu Hỏa lại không có ý này”.

“Sao?”.

“Thiên hạ dù có là của ai thì có quan hệ gì? Chỉ cần người ngồi trên đế vị là minh quân, dưới chân thiên tử là hiền thần, ai làm Hoàng đế, thiên hạ chia làm mấy phần thì có gì liên quan? Nếu lại tiếp tục chiến loạn cũng chỉ làm cho sinh linh đồ thán thôi”. Lưu Hỏa cười một tiếng: “Hắn lại không hiểu điều đó”.

Phượng Thương nhin không được nở nụ cười: “Người nói như thế, không sợ Trẫm lệnh Liên vương gia tăng truy bắt sao?”.

Lưu Hỏa cúi người: “Thần thề sẽ nguyện ý trung thành, vĩnh viễn không phản bội. Chỉ mong nếu có một ngày hắn rơi vào tay Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng cho hắn một cơ hội”.

“Vậy phải xem tình huống như thế nào”. Phượng Thương không thích đồng ý suông như vậy, nếu đến lúc đó lỡ tay giết chết người kia thì hiện tại cần gì phải lừa Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa chỉ cần y đồng ý, nhướn mi nhìn y, ánh mắt mơ hồ có chút làm càn, nhưng vẫn không nói lời nào.

Phượng Thương nhíu nhíu mày: “Muốn nói cái gì?”. Lần đầu tiên gặp mặt, Lưu Hỏa là một tên thư sinh ôn nhả, đến khi Lưu Hỏa ngẩng đầu nói câu đầu tiên, Phượng Thương liền cảm thấy hắn là một tên vô lại.

“Là do Hoàng thượng ưu ái, chọn Lưu Hỏa làm Trạng nguyên, nhưng mà trong triều lại không có ai ủng hộ. Cho dù hôm nay Lưu Hỏa có được làm Trạng nguyên, ngày khác cũng sẽ bị mọi người gạt bỏ, vậy thì làm rồi cũng chỉ là uống công”.

Một câu nói đã đâm trúng vết thương trong lòng Phượng Thương.

Không có ai ủng hộ.

Về tình, Dục Trăn là tình nhân của y, về lý, Dục Trăn là cận thần y giữ bên người, vô luận nói như thế nào, Dục Trăn đều nên đứng về phía y, nhưng lúc lên triều, Dục Trăn cũng không hề giúp đỡ y, chỉ làm qua loa lấy lệ.

Nhìn thấy gương mặt Phượng Thương không chút thay đổi, ý cười của Lưu Hỏa càng đậm: “Quân thần bày mưu đặt kế, không ngoài ân uy cùng sử dụng, nhưng nếu là một loại thân phận khác, thuyết phục hắn cũng không phải là biện pháp tệ”.

Phượng Thương ngẩn người, một lát sau khuôn mặt lộ ra vẻ rét lạnh, thật lâu sau mới cắn chặt răng chỉ Lưu Hỏa, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Chẳng lẽ ý ngươi là muốn Trẫm, muốn Trẫm... ..”.

“Lời này là do chính Hoàng thượng nói”. Lưu Hỏa cười đến vô hại.

Vung tay một cái, Phượng Thương không thềm nhìn đến Lưu Hỏa, một lúc sau mới bất mãn nói: “Trẫm có biện pháp làm Tĩnh vương xác định lập trường, từ nay về sau ở trong quan trường hắn tất nhiên sẽ bảo vệ ngươi”.

Lưu Hỏa cười cười cúi đầu: “Như vậy, những lời vừa nãy của Lưu Hỏa cũng đủ để Hoàng thượng tin cậy chứ?”.

Phượng Thương ngẩng phắt đầu lên, không dám tin nhìn Lưu Hỏa, hắn ngay cả chuyện của chính mình và hoàng tộc Phượng Lâm cũng đã nói ra, không hề nghĩ đến lao ngục tai ương họa sát thân, cũng không tránh được nơi chốn bị nghi kỵ, đó là thế tục đạo đức, không chấp nhận được hắn nửa phần. Bí mật như vậy cũng dám thẳng thắn nói ra, thật sự là đủ làm cho người ta tin tưởng.

Nhưng mà một khi đã như vậy, sao Lưu Hỏa lại còn đi một vòng lớn, đem cả chuyện Dục Trăn cũng nói ra, thậm chí bức chính mình cho hắn một cơ hội, bức mình đi đối phó với Dục Trăn, làm cho hắn sau này có một chỗ dựa vững chắc...

“Ngươi dám tính kế Trẫm? Lưu Hỏa à Lưu Hỏa, ngươi vậy mà cũng dám!”. Phượng Thương nghiêng răng nói.

Lưu Hỏa lúc này lại thật sự đứng đắn, quỳ hai chân xuống: “Hoàng thượng thứ tội!”.

Phượng Thương nheo mắt nhìn hắn một lúc, sau đó mới phun ra một câu: “Đứng lên đi. Lần này không tính, nếu còn có lần sau, Trẫm sẽ đem cả lần này tính chung luôn”.

Dường như đã sớm đoán được kết quả như vậy, Lưu Hỏa nở nụ cười, dập đầu nói: “Tạ ơn Hoàng thượng!”.

Phượng Thương nhìn người trước mặt, tên thư sinh ôn nhã với nét cười lưu manh, cuối cùng thở dài: “Lưu Hỏa à Lưu Hỏa, người cho rằng Trầm vì sao lại dung túng người?”.

Lưu Hỏa ngẩn người, nhất thời không biết đáp gì.

Phượng Thương cười cười nhìn hắn lần đầu tiên phát ngôn: “Bởi vì một cố nhân”.

Người đó nói: “Thế tử phải nhớ, sẽ có một ngày, Thương Lan là của người, không chỉ Thương Lan, cả thiên hạ này cũng là của người. Đến lúc đó, người không được vì một câu nói của kẻ khác mà lộ ra vẻ sợ hãi, cũng không thể vì kẻ khác mà làm tâm thần rối loạn”.

Nhiều năm trôi qua, những điều khi đó đồng ý với hắn, chính mình lại vẫn chưa làm được.

Lưu Hỏa cùng người kia rất giống nhau, đều là thư sinh ôn nhã, bộ dạng tao nhã, nhưng mà ngôn hành cử chỉ, cách sống lại chính là một tên vô lại.

Dung túng Lưu Hỏa, cũng giống như bình thường dung túng người kia, để cho lòng mình vui đi chút ít áy náy.

“Quân thần bày mưu đặt kế, không ngoài ân uy cùng sử dụng, nhưng nếu là một loại thân phận khác, thuyết phục hắn cũng không phải là biện pháp tệ”.

Phượng Thương ngồi trong Phượng Uyên cung, càng nghĩ càng cảm thấy lời Lưu Hỏa không phải là không có lý.

Thấy Phượng Thương cắn cắn môi, Dục Trăn nhìn theo một lúc, đi qua cười hỏi: “Có chuyện gì phiền lòng hay sao mà người lại ngược đãi môi của mình vậy?”.

Phượng Thương ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại cúi đầu, một lúc sau mới dùng ánh mắt mờ mịt hỏi: “Dục Trăn, người cũng nghĩ rằng Lưu Hỏa không thích hợp làm Trạng nguyên sao?”.

Dục Trăn hơi sững sốt, bước qua một bên, thay y lấy một quyển tấu chương mới, cười nói: “Không phải chỉ là Trạng nguyên thôi sao? Tiểu quan lục phẩm, người cần gì phải phí công như vậy. Nếu kiêng kị hắn là người Phượng Lâm, sau này không cần trọng dụng là được, nếu là người có thể dùng, không cho hắn là Trạng nguyên sau này vẫn có thể sử dụng”.

Vẫn là qua loa lấy lệ với mình, hai đầu mày của Phượng Thương càng nhíu chặt hơn, nhin không được hỏi một câu: “Nếu ta vẫn chọn hắn là Trạng nguyên thì sao? Trong triều dị nghị nhiều như vậy, người vẫn đứng về phía ta?”.

“Tất nhiên rồi”. Dục Trăn trôi chảy đáp lời.

Lòng Phượng Thương không nhận được mà lạnh đi. Hôm nay lâm triều, còn chưa đủ rõ ràng sao? Người rõ ràng là lấy lòng cả hai bên.

“Cẩn?”. Thấy Phượng Thương xuất thần, Dục Trần cũng không cười nữa, thấp giọng gọi một tiếng.

“Mệt mỗi, không xem nữa”. Bên ngoài vừa lúc truyền đến tiếng trống canh, Phượng Thương bỏ bút trong tay xuống, một bên cởi quần áo, vừa đi đến bên giường.

Dục Trần nhất thời cười đến không có hảo ý, cởi quần áo trên người, rón ra rón rén theo sát Phượng Thương, thừa lúc Phượng Thương cúi đầu, liền chặn ngang người y đặt lên giường.

Phượng Thương để mặc cho hắn đè lên người, không có nửa phần giãy dụa, quay người lại nhìn Dục Trần.

Dục Trần giật mình, buông tay ra, mềm giọng hỏi: “Làm sao vậy? Không từ chối?”.

“Cho người đến”. Phượng Thương thản nhiên nói.

Càng lúc càng cảm thấy không hợp lý, ngày thường Dục Trần ngủ lại trong cung, hai người chỉ vì chuyện ai là người chủ động mà tranh cãi cả nửa ngày, mãi đến khi Phượng Thương bị Dục Trần hôn đến nhũn cả người mới bỏ qua. Một bên nhiệt tình hòa theo một bên lại kiên định nói lần sau phải là người chủ động mà hôm nay lại cứ nhiên không từ chối.

Thấy Dục Trần sững sờ bất động, Phượng Thương có chút bức mình, kéo vạt áo của Dục Trần hỏi: “Ta để cho người chủ động người không vừa lòng sao?”.

“Không dám không dám!”. Con mèo nhỏ muốn phát hỏa, Phượng Thương nhanh chóng hôn lên đôi môi hồng kia, để tránh bị người kia cắn.

“Ừm...”. Tiếng rên rỉ ản nhẫn từ yết hầu phát ra, phi thường hấp dẫn, Phượng Thương hơi nheo mắt, tay theo bản năng túm lấy quần áo Dục Trần, tùy tiện kéo xuống, quần áo trên người Dục Trần nhất thời rơi gần hết.

Thấy quần áo bị y kéo lung tung, Dục Trần dứt khoát động thủ kéo hết những món đồ còn lại xuống, một bên xoa xoa thân thể Phượng Thương, hơi do dự nhìn điểm nổi lên trên ngực y, cuối cùng cúi người cắn lên, nghe thấy Phượng Thương hừ một tiếng.

“Hôm nay sao lại ngoan vậy?”. Dục Trần cúi người bên tai Phượng Thương nói nhẹ.

Phượng Thương khó chịu vặn vẹo thân thể, hai chân không tự giác mà quăn lấy eo Dục Trần.

“Được rồi được rồi, người sao lại gấp như vậy chứ...”. Dục Trăn một bên cố gắng kiềm chế chính mình, một bên hôn hôn trấn an người đang không an phận dưới thân, đưa tay tìm lọ cao bôi trơn dưới gối: “Nếu không chuẩn bị tốt, ngày mai người đứng lên đi lại sẽ bị đau”.

“Ta không sợ đau...”. Phượng Thương buồn bực nói một câu.

Dục Trăn chỉ là cười cười lắc đầu: “Vì sao hôm nay lại nhường ta?”.

Phượng Thương nhắm mắt lại, mặc cho Dục Trăn nâng chân y lên, lưng chậm rãi mềm xuống, chờ đợi cảm giác đau đớn khi bị tiến vào, hừ giọng nói: “Bởi vì... muốn người... a ưm... giúp, giúp ta...”. Một câu nói ra lại mang theo rên rỉ nhiễm đầy xuân sắc.

Động tác của Dục Trăn chậm lại, rồi lại nhanh lên, vừa thở vừa hỏi: “Giúp cái gì?”.

“Ta muốn Lưu Hỏa làm Trạng nguyên... A!”. Đau đớn thành linh làm cho Phượng Thương kinh hãi hét lên, mở to mắt.

Dục Trăn cắn vành tai y, nhìn khuôn mặt như ngọc của y hiện lên vài tia đau đớn, nhẹ giọng cười: “Lúc này mà còn nghĩ đến người khác?”.

Phượng Thương trừng hấn, nhưng trong mắt y nhiễm đầy tình dục lại chỉ đối lấy Dục Trăn co rút nhanh hơn, làm cho Phượng Thương đau đến nhếch miệng mà rên rỉ ra tiếng, đầu ngón tay không nhận được mà bầu chặt lưng Dục Trăn.

“Đau thì kêu ra đi”. Thanh âm rên rỉ nhỏ làm lòng hấn ngứa ngáy, chỉ có sự đau đớn trên lưng làm cho hấn biết y đau đến mức nào, trong lòng có chút thương tiếc mờ nhạt, Dục Trăn cúi đầu nỉ non bên tai Phượng Thương.

Phượng Thương há miệng thở dốc, càng dùng sức ôm chặt lấy Dục Trăn, hai thân thể chặt chẽ tương liên truyền đến độ ấm trên cơ thể Dục Trăn, bên tai là thanh âm mềm nhẹ của Dục Trăn, chỉ trong nháy mắt như vậy, Phượng Thương cảm thấy rằng mình cũng được yêu thương.

Cái gì cũng không cần hỏi, cái gì cũng không cần che giấu.

Đến lúc cao trào, Phượng Thương cuối cùng cũng kêu thành tiếng.

Tình cảm mãnh liệt dần dần tan đi, hai người nằm trên chăn đệm hỗn độn, hô hấp đan vào nhau, Phượng Thương mở to mắt, trong mắt lại là vô thần. Rất lâu sau, mới cúi đầu gọi một tiếng: “Dục Trăn”.

“Ừm...”. Thanh âm của Dục Trăn mơ hồ, dường như đã rất buồn ngủ.

“Người có thể đứng về phía ta hay không?”. Phượng Thương nhẹ giọng hỏi, nhin không được rùng mình một cái, thật cẩn thận mà xích đến gần Dục Trần: “Hùng đông lâm triều, ta nhất định phải làm cho Lưu Hỏa thành Trạng nguyên”.

“Được”. Rất lâu sau mới nghe được câu trả lời của Dục Trần.

Lại trộm xích lại gần hẳn một chút, đã có thể cảm giác được độ ấm gần trong gang tấc. Phượng Thương thỏa mãn nhắm mắt lại, âm thanh mờ mịt trầm thấp như đang nói mơ: “Con đường sau này Lưu Hỏa đi sẽ rất gian nan... người có thể giúp hắn được không?”.

Phượng Thương đợi thật lâu, mới chậm rãi đưa tay ra ôm lấy thắt lưng hắn. “Coi như người đã đáp ứng”.

Vẫn như trước không có hồi âm, thật lâu sau mới nghe thấy Dục Trần “ừ” một tiếng, Phượng Thương cười nhẹ, dựa vào lưng Dục Trần chậm rãi thả lỏng.

Dục Trần dường như đã hơi tỉnh táo, hơi chuyển mình, mông lung nói: “Đúng rồi... Lưu Hỉ kia hai ngày nay đều luẩn quẩn trước cổng Tĩnh vương phủ... muốn ta khuyên người... mau quyết định...”.

11. Quyển 1 - Chương 11

Không khí lập tức ngưng đọng lại, Phượng Thương nhắm chặt mắt không chịu mở ra, chỉ có thể cảm nhận Dục Trần lại hơi trở mình, giống như là đứa nhỏ ngủ không an ổn muốn cọ cọ chân trên người.

Cắn chặt môi dưới đến mức sắp chảy máu, chậm rãi thu hồi cánh tay, chịu đựng những đau đớn trong lòng, một cước đem Dục Trần đạp xuống giường, cắn hận mắng: “Người thật biết cách làm ta mất hứng!”.

Đột ngột bị đá xuống giường, Dục Trần liền thanh tỉnh tám phần, nghe thấy thanh âm của Phượng Thương nhất thời nhảy dựng lên, có chút mờ mịt mà nhìn về phía giường.

Phượng Thương ôm chần đệm ngồi dậy, chần đệm che hơn nửa người, mái tóc đen rơi xuống ngực nhưng cũng không che được những dấu vết của trận ân ái trên cơ thể, đôi mắt trừng lớn tràn ngập hơi nước, đôi môi bị cắn đến đỏ bầm thật sự là hấp dẫn đến cực điểm. Nhưng mà trong đôi mắt kia lại chứa đầy lửa giận, khuôn mặt lạnh lẽo, làm cho người khác không dám có ý niệm lộn xộn trong đầu.

“Cẩn?”. Thử gọi một tiếng, Dục Trần thật cẩn thận mà nhìn người ngồi trên giường.

Một cái gối bị ném qua: “Cút! Người thật là làm ta mất hứng... Ta đối với người như vậy vẫn còn chưa đủ tốt sao? Người không nên ép ta, không nên ép ta...”. Phượng Thương nghiêng răng nghiêng lợi nói, đem hết những đồ vật lung tung trên giường ném về phía Dục Trần.

Chật vật tránh khỏi cái gối đang bay đến, lại bị một cái quần ném vào mặt, Dục Trăn trên người trần như nhộng xấu hổ đứng tại chỗ, cũng không tránh được tức giận: “Làm sao vậy? Người lại làm sao vậy?”.

“Ta lại làm sao vậy?”. Phượng Thương tức giận đến độ hai mắt đỏ lên: “Là do người muốn ta lập Hậu, nghĩ rằng ta tìm người khác sẽ không quần lấy người nữa đúng không? Người chán ghét ta đúng hay không?”.

“Cố tình gây sự!”. Nhìn thấy một kiện quần áo lại bị ném về đây, Dục Trăn tiếp được, rống lên một câu.

“Ta sẽ không lập Hậu, sẽ không mặc cho các người bài bố! Muốn lập thì người làm Hoàng hậu của ta, nếu không đừng mơ tưởng ta lập Hậu!”.

Nghe thấy Phượng Thương nói càng lúc càng thái quá, Dục Trăn nhú mày: “Đây không phải là chuyện đùa! Thiên hạ làm gì có đạo lý lập nam tử làm Hậu!”.

“Nếu vậy thì đừng mơ tưởng ta lập Hậu! Người, người, người trở về nói với Lưu Hỉ, mơ tưởng! Mơ tưởng!”.

“Ta?”. Phượng Thương có chút mờ mịt.

Phượng Thương thiếu chút nữa là nghiêng rằng: “Người không phải là muốn ta mau quyết định sao? Ta bây giờ nói với người, ta không lập!”.

Dục Trăn hoảng hốt một chút, mới mơ hồ ý thức được đại khái là lúc này mình trong lúc mơ màng đã nói sai gì đó rồi, mới có thể chọc cho Phượng Thương tức giận đến như vậy, tức giận giảm bớt một nửa, khuyên nhủ y: “Được rồi, chuyện gì cũng từ từ, vừa rồi ta có nói gì người cứ coi như là ta nói mơ đi, người đừng tức giận, đừng tức giận...”.

Phượng Thương lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta không tức giận, ta rất bình tĩnh. Ta không lập Hậu, vì người ta không lập, ta như vậy đã đủ tốt với người chưa?”.

Nghe Phượng Thương lạnh giọng nói ra câu đó, lời nói vào tai lại giống như châm chọc, giống như trước kia, Dục Trăn không nhịn được mà cười lạnh: “Hoàng thượng cho đây là chuyện đùa sao, Hoàng hậu sao có thể không lập? Người và ta đều là nam tử, có thể kéo dài được bao lâu?”.

Người và ta đều là nam tử, có thể kéo dài được bao lâu.

Phượng Thương nhếch môi, tức giận trên mặt dần không còn, cũng không nói gì nữa.

Dục Trăn có thể cảm thấy không khí cứng lại, nhưng lời cũng nói ra rồi, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nói tiếp: “Hoàng thượng còn trẻ, hiện tại nhất thời tham luyện vui vẻ, nhưng có thể kéo dài được bao lâu? Không nói đến không có đạo lý lập nam tử làm Hậu, chuyện này cũng đã làm cho người khác nói ta và người là quân thân mà lại có quan hệ bữa bãi, bêu danh thiên thu, Dục Trăn không muốn làm”.

Lời đồn đại vô căn cứ, bêu danh thiên thu, sợ rằng còn có tôn nghiêm của hắn còn quan trọng hơn nhiều so với tình cảm của y, với tấm lòng của y.

Ngay cả việc cầu hắn gọi một tiếng “Cẩn” hắn cũng không thật tâm gọi, nói rất nhiều lần là sẽ nhớ, nhưng chỉ cần hắn tức giận liền lập tức quên đi.

“Đi ra ngoài”. Không biết qua bao lâu, Phượng Thương mới thấp giọng nói, thanh âm mơ hồ chứa sương lạnh vạn năm: “Ta vẫn chưa muốn giết ngươi... Đi ra ngoài, ngươi cút ra ngoài cho ta!”.

Dục Trăn nhìn chăm chăm vào Phượng Thương, thấy trên mặt y không chút biến hóa, cuối cùng siết chặt tay, bước đến bên giường, không một tiếng động lấy quần áo của mình mặc vào, đi đến bên cửa sổ, lại liếc nhìn Phượng Thương một cái, lạnh lùng cười, theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Một lát sau đó, một thứ gì đó bay về phía cửa sổ, lớp giấy rách ra, thứ đồ kia rơi trên mặt đất, là một sợi dây buộc tóc bằng lụa.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm lo lắng của Miên Hạ: “Hoàng thượng?”.

“Cút!”. Phượng Thương gào lại, ngoài cửa lại yên ắng trở lại, một lúc lâu sau, y chậm rãi thở ra, nửa nằm trên giường, từng ngệm từng ngệm thở dốc, ánh mắt như trắng, lại thủy chung không có nước mắt.

“Này, cữu cữu đặt tên cho đệ rồi sao?”. Trong trí nhớ hiện ra câu hỏi của đứa bé có khuôn mặt giống mình như đúc.

“Dạ... gọi là Phượng, Thương”. Y gian nan nhớ lại tên mình. “Phượng trong phượng hoàng, thương trong thương vong”.

“Thật là một cái tên không ra gì mà, đệ còn nhỏ như vậy mà sao lại chết chóc... Nhưng mà lòng cữu cữu hiện gì chỉ luôn nghĩ đến việc giành lại Thương Lan, đánh hạ Phượng Lâm không phải sao? Cái tên này cũng không tồi...”.

Y đưa tay qua cầm lấy đôi tay lạnh lẽo của ca ca: “Ca ca cũng đi nói cữu cữu đặt cho một cái tên đi”.

Khi đó ca ca chỉ lắc đầu, cười nhạt: “Cữu cữu nói nếu muốn có tên thì phải có địa vị, thân thể ta không thích hợp làm Hoàng đế, nhưng nếu cả ta và đệ đều là Thế tử thì người ngồi lên ngai vàng sẽ là ta”.

Y mân mân môi, đôi mắt chứa đầy sương mù chưa tan đi. Lời nói của ca ca y đã sớm nghe qua nhiều lần, nhưng mà y luôn không rõ, vì cái gì mà ngay cả tên cũng không thể có.

“A, đúng rồi!”. Đột nhiên nhớ tới gì đó, y nhảy dựng lên, trên mặt đầy vẻ hưng phấn, “Ca ca, đi thôi, đệ biết làm sao để huynh có tên rồi”.

“Hả?”.

Bởi vì mình bị thúc thúc giết phụ mẫu, đoạt ngôi vị, vì vậy nên mình và ca ca mới mất đi thân phận phải trốn đi, nhưng mà con cháu Hoàng tộc tên đã sớm được ghi trên gia phả. Bọn họ còn chưa sinh ra thì đã có tên rồi.

Y từng nghe Tần Bạc nói qua, thời điểm rời khỏi Thịnh kinh, nương có mang theo trên người một phần gia phả đã được sao chép, hiện tại nương đã chết, vậy gia phả có thể là nằm trên người cữu cữu cữu đi?

Hai người nắm tay thật chặt, tránh khỏi sự chú ý của các thúc bá, chạy vào thư phòng của cữu cữu.

Thật lâu thật lâu sau này, Phượng Thương vẫn còn nhớ rất rõ ràng những khổ trương, hưng phấn và vui sướng khi đó, còn có bàn tay ca ca nắm tay mình dần dần ấm lên.

“Xem kìa, là tên của cha! Phía dưới chính là tên của chúng ta”. Y hưng phấn kêu lên, đem ca ca đang thở dốc kéo lại gần, để ca ca ngồi dựa vào mình, “Nào, đây là con trưởng, chính là ca ca đó, chữ này là... ..”.

“Dục, phát âm giống với con cá bơi dưới nước vậy, chính là ý tứ tốt đẹp”.*

() Chữ “Dục” đọc là “yù” còn “con cá” đọc là “yú”*

Y nở nụ cười: “Vẫn là ca ca lợi hại! Đó chính là tên huynh, Dục Lạc”.

“Ừ ừ”. Khi đó ca ca chỉ cười qua loa lấy lệ, cũng không để ý đến. Ca ca sáp đến gần: “Vậy của đệ đâu? Ta xem xem... Dục Cẩn?”.

“Dục... Cẩn? Tên của đệ vốn là Dục Cẩn? Không phải là Phượng Thương?”.

“Ừ, gọi là Cẩn”.

Mũi có chút cay cay, nhẹn không được mà kéo ca ca: “Gọi thêm một lần nữa đi”.

Ca ca cười đưa tay qua nhéo nhéo cái mũi y: “Cẩn”.

“Gọi thêm một lần nữa”.

“Cẩn”.

“Gọi thêm một lần nữa, một lần nữa...”.

“Thật là không có biện pháp với đệ mà! Cẩn, Cẩn, Tiểu Cẩn Nhi”.

“Ca ca, những lúc không có ai, huynh gọi tên của đệ được không?”.

Ca ca đã chết rồi.

Không còn ai cười sủng nịnh với y, gọi y là “Cẩn, Cẩn, Tiểu Cẩn Nhi” nữa rồi.

Cuối hè Chân Minh năm thứ hai, Chân Minh để khâm điểm, nhân sĩ Phượng Lâm Lưu Hỏa là tân khoa Trạng nguyên, theo tiền lệ phong làm Hàn Lâm viện tu soạn.

Cùng ngày, Chân Minh để hạ chỉ, lập nguyên Huyền Thần cung Huệ phi, nữ nhi của đương triều Thái bảo Thành Thúc Duyên, Thành Y Sở làm Hoàng hậu, cũng phong thứ nữ của đương triều Tả thừa tướng Nhan Trọng Nghi, Nhan Sơ làm phi, ban cho Doanh Hậu cung, ngày sáu tháng chín Chân Minh năm thứ hai sinh thần hai mươi tuổi của Hoàng đế cùng cử hành đại điển sắc phong.

Nhưng mà, ngày năm tháng chín, trước đại điển sắc phong này lại làm cho cả Hoàng thành Thịnh kinh một phen rối loạn.

“Đại ca, gần đây huynh dường như rất ít khi tiến cung?”. Tiểu Liễu nhìn Dục Trần đang ngồi chậm rãi ăn điểm tâm, cuối cùng không nhịn được mà mở miệng hỏi.

Dục Trần cầm lấy một cái bánh bao cho vào miệng, uống hết nửa chén cháo, mới ung dung nói: “Dù sao thì Vương gia cũng không cần vào triều, trước đây cần mẫn như vậy, hiện tại không đi cũng không bị trách móc, ta hà tất phải dậy sớm?”.

Tiểu Liễu nhìn hai bên một chút, như thế nào cũng không thấy thích hợp, nhịn không được hỏi: “Vậy đại điển lập Hậu của Hoàng thượng ngày mai, đại ca cũng không tiến cung sao?”.

Dục Trần nở nụ cười: “Sao có thể không đi? Người cũng muốn đi xem?”.

“Không phải, không phải!”. Tiểu Liễu cuống quýt xoa tay, đại ca là Tĩnh vương, đến lúc đó nhất định sẽ nhìn thấy Hoàng thượng, lần trước Hoàng thượng đến Tĩnh vương phủ, chính mình nói ra những lời kia, lúc đó không truy cứu thì thôi, ai dám chắc rằng Hoàng thượng sẽ không tính nợ một lần.

Tiểu Liễu đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng chân dồn dập, ngẩng đầu một cái, lại thấy người đang đi nhanh vào phòng khách không phải là hạ nhân Tĩnh vương phủ, mà là người bên cạnh Hoàng thượng Đình úy Chiếu Lô, quần gia thì đầu đầy mồ hôi đuổi theo phía sau, một bên thở hồng hộc giải thích: “Gia, là vậy, vị đại nhân này cứ rần muốn xông vào... ..”.

Dục Trần ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Chiêu Lô hốt hoảng, không khỏi nhíu mày một cái, lại chế giễu mà hừ một tiếng, phất phất tay: “Được rồi, người lui xuống đi”. Chờ quân gia lui ra, hắn mới chuyển hướng sang Chiêu Lô: “Không biết có chuyện gì quan trọng mà làm cho Chiêu Lô đại nhân xông vào Tỉnh vương phủ vậy?”.

“Vương gia tha tội!”. Chiêu Lô không chút do dự xin lỗi, “Chuyện quá khẩn cấp, Chiêu Lô chỉ có thể quá phận”.

“Chuyện gì?”.

Chiêu Lô mở miệng định nói, lại nhìn thấy Tiểu Liễu đứng một bên nhìn mình không chớp mắt, lại vội vã ngừng miệng, có chút khó khăn nhìn Dục Trần: “Vương gia, vị này...”.

Dục Trần nhìn theo ánh mắt của hắn, dừng một chút, cuối cùng nói: “Tiểu Liễu, đệ...”.

Tiểu Liễu lập tức phản ứng, cười xán lạn: “Đệ qua trù phòng mức thêm chút cháo”, dứt lời, không đợi Dục Trần đáp lại liền xoay người chạy thật nhanh ra đại sảnh.

“Chậm một chút, cẩn thận ngã”. Dục Trần không yên tâm mà nói theo một câu, chờ cho thân ảnh Tiểu Liễu biến mất ở ngoài cửa, hắn mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Chiêu Lô: “Chiêu Lô đại nhân hiện tại có thể nói được chưa?”.

Chiêu Lô liền vội vàng gật đầu, rồi lại chần chờ một chút mới nói: “Xin hỏi Vương gia... Hoàng thượng có ở chỗ Vương gia không?”.

Sắc mặt Dục Trần lập tức biến đổi: “Có ý gì?”.

“Thật sự không ở đây sao?”. Mặt mày Chiêu Lô xám như tro, lâm lâm hỏi lại một câu, “ùm” một tiếng quỳ xuống: “Vương gia, Hoàng thượng, không thấy Hoàng thượng!”.

12. Quyển 1 - Chương 12

Trên đường cái tràn đầy âm thanh ầm ĩ, náo nhiệt lại mơ hồ lộ ra một tia xơ xác tiêu điều, hai đầu đường cái bị cấm quân đi qua đi lại chặn lại, Dục Trần cưỡi ngựa chậm rãi đi trên đường, trong ngực là một mảnh mờ mịt.

Trong trí nhớ của hắn, ngoại trừ trong lễ đăng cơ đi từ trong cung đến thiên đàn tế trời, Phượng Thương hầu như chưa một lần rời khỏi hoàng cung, lúc này lại một mình xuất cung, có thể đi đâu đây?

Chiếu Lô nói, Phượng Thương phải đi thử lễ phục cho đại điển sắc phong ngày mai, nhưng đến giờ lại không thấy bóng dáng đâu, tìm trong Phượng Uyên cung mới phát hiện Miên Hạ bị trói lại, Phượng Thương đã trộm trốn đi, một tên hộ vệ cũng không mang theo.

Phượng Uyên cung không dám kinh động những người khác, chỉ để cho Chiếu Lô ra khỏi cung tới hỏi, vốn cho rằng vị thiếu niên thiên tử này chỉ là nhất thời tùy hứng, không muốn lập Hậu, mới trộm tới gặp hắn, lại không nghĩ đến rằng Phượng Thương căn bản không có đến Tĩnh vương phủ.

Hiện tại cửa thành Thịnh kinh đã đóng, cấm quân cũng đã được phái ra đi tìm, đã tìm tới ba canh giờ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Đáng giận!”. Nhịn không được mà khẽ mắng một tiếng, mi tâm của Dục Trăn càng lúc càng nhíu lại. “Rốt cuộc là chạy đến nơi nào?”. Trong ngực vừa mệt mỏi lại vừa buồn bực, đối với sự tùy hứng của người kia càng lúc càng không thể nói lý, Dục Trăn nhịn không được mà đánh một chưởng lên lưng ngựa, ngựa bị kinh sợ, móng trước giương lên, hí lên một tiếng, làm cho những người xung quanh kinh sợ một trận.

Dục Trăn vội vã kìm cương ngựa lại, đang xem xét bồi tội với những người xung quanh, lại đột nhiên nghe được âm thanh của một người vang lên phía sau:

“Tam gia”.

Dục Trăn chấn động toàn thân, quay ngoắt đầu lại, lại nhìn thấy một người chưa gặp bao giờ. Hắn vốn là con trai thứ ba của Ngụy đế, trước khi Phượng Thương xuất hiện, hắn là Tam hoàng tử phong quang vô tận, đến đâu cũng đều có người cung kính gọi hắn một tiếng Tam gia, nhưng mà sau khi Phượng Thương đăng cơ, thân phận Tam hoàng tử đã tựa như mây khói,

Người khác cũng chỉ gọi hắn một tiếng Tĩnh vương, hai chữ Tam gia này, sẽ không có người gọi lại.

Lúc này nghe thấy một tiếng như vậy, theo bản năng liền quay đầu lại, một lúc sau Dục Trăn mới ý thức được sự thất thố của mình, cười cười, thu hồi ánh mắt muốn thúc ngựa về phía trước, lại nghe phía sau gọi một tiếng: “Tam gia”.

Lần này hắn nghe được rất rõ ràng, tầm mắt Dục Trăn chậm rãi nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy trong góc phòng của tửu điểm bên cạnh, có một người đang tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn hắn, khi ánh mắt của hai người đụng nhau, người nọ liền nháy mắt, Dục Trăn nhìn theo ánh mắt của hắn, liền thấy giữa hai căn nhà có một khoảng trống hẹp, ước chừng nếu có người đi qua cũng không nhìn thấy.

Dục Trăn chần chờ một lúc, không dấu vết gạt đầu, kéo đầu ngựa qua, đi một đoạn mới nhảy xuống, cột ngựa ở gốc cây ven đường, rồi chậm rãi bước đến hẻm nhỏ kia, lách người đi vào.

Đi vào chừng mười thước*, là một mảnh đất bằng phẳng, đủ để năm sáu người đặt chân, Dục Trăn đánh giá bốn phía, không thấy có gì khác thường, vừa quay người, liền nhìn thấy người ban nãy ra hiệu cho hắn đang đi đến, nhìn thấy Dục Trăn, liền cười cười khom mình: “Tam gia hữu lễ”.

(*) 1 thước = 10 tấc = 0,23m

“Người là ai?”. Dục Trần trầm giọng hỏi, giọng nói không chút khách khí.

Người kia cười cười, dò xét nói: “Người dân của chim bắt tử, ra mắt Tam gia”.

Chim bắt tử, cũng chính là phượng hoàng, người dân của chim bắt tử... ... Dục Trần không khỏi cau mày: “Người là di dân của Phượng Lâm?”.

“Không hổ là Tam gia. Tiểu nhân chỉ là người truyền lời, thay chủ thượng nói với Tam gia mấy câu”.

“Nói cái gì?”.

Người nọ thâm sâu nhìn Dục Trần, cười cười bước lại gần, thấp giọng nói: “Tam gia vốn là nhân trung long phượng, ngôi vị hoàng đế sớm nên là của Tam gia, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác bị người mà mình nuôi dưỡng mười năm phản bội, rơi vào tình cảnh hôm nay, câu đầu tiên, hỏi Tam gia có cam tâm? Một lòng định thành, Lạc vương bị người ta bắn tên, người người đều nói hắn chết không thể nghi ngờ, nhưng mà sống phải thấy người, chết phải thấy xác, câu thứ hai, hỏi Tam gia có muốn biết tung tích của hắn không? Hôm nay trong triều Tam gia phải cạy nhờ người khác, thậm chí phải ủy khuất chính mình hầu hạ Phượng Thương, câu cuối cùng, hỏi Tam gia có hận không?”.

Dục Trần ngẩng đầu chống lại ánh mắt gian xảo của người nọ, một lát sau lại mỉm cười: “Quý chủ nhân người là muốn ta ở Thịnh kinh giúp đỡ hắn?”.

Nghe thấy hắn nói như vậy, trên mặt người kia lập tức mừng rỡ, mở miệng nói: “Chủ thượng muốn nhờ vả Tam gia nhiều, chỉ cần Tam gia đáp ứng, chủ thượng cam đoan, chỉ cần Phượng Lâm, ngôi vị hoàng đế Thương Lan, thậm chí là địa vị quốc chủ Tam sắc quốc, tùy Tam gia muốn lấy hay không”.

Dục Trần cúi đầu cười, lộ ra trào phúng nhàn nhạt: “Vậy ta trả lời ba vấn đề của ngươi. Câu đầu tiên, từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, Dục Trần hôm nay nếu đã đứng trong triều, sẽ không nói không cam tâm không cam lòng. Câu thứ hai, ta muốn. Câu cuối cùng...”. Trong câu nói của hắn cuối cùng cũng sinh ra một chút chần chờ, một lát sau mới buồn bực vụn vặt nói: “Cũng không hận”.

Buồn bực sớm đã nhiều hơn oán hận. Tức giận Phượng Thương tùy hứng, tức giận Phượng Thương cố tình gây sự, tức giận Phượng Thương hỉ nộ vô thường, tức giận Phượng Thương lãnh khốc vô tình, nhưng lại không có bao nhiêu oán hận.

Ủy khuất hầu hạ dưới thân người cũng không phải hắn, mà là Phượng Thương.

Thấy Dục Trần cười đến cổ quái, người kia không khỏi có chút luống cuống: “Vay ý của Tam gia ngài là...”.

“Thắng làm vua thua làm giặc, nghe không hiểu sao? Quý chủ nhân của người biết được dùng Liên Canh để đặt vấn đề với ta, nói vậy cũng biết trong lòng ta hẳn có địa vị như thế nào? Vô luận là sống hay chết, thiên hạ này là hẳn dùng mạng của mình đổi lấy, người nói, ta sẽ bảo vệ thật tốt, hay là giúp người khác phá đổ đây?”.

“Tam gia, ngài không suy nghĩ một chút sao?”. Người nọ có chút nóng nảy, “Chỉ cần chuyện này hoàn thành, thiên hạ sẽ là của ngài, chủ thượng chỉ cần Phượng Lâm, những thứ khác tuyệt không cùng ngài tranh giành... Ngài hà tất vì một người đã chết...”.

Sắc mặt Dục Trần trầm xuống: “Câm miệng! Tại sao ta quyết định như vậy người cũng không phải không hiểu, chuyện ngày hôm nay ta coi như chưa từng nghe qua, nếu người còn muốn dây dưa, đừng trách ta không khách khí!”. Dừng một chút, hắn chậm rãi nở nụ cười, “Nói thật, ba câu, cũng đủ để ta động lòng, nhưng mà, vẫn có những thứ mà quý chủ nhân của người không đoán được”.

Dứt lời, Dục Trần không quản người nọ nữa, xoay người từ trong con đường hẹp kia đi ra ngoài, chưa từng dừng lại.

Phía sau mơ hồ truyền đến thanh âm của người kia, không chịu buông tha kêu lên: “Tam gia ngài nếu như thay đổi chủ ý, không ngại đến Hoài Châu xem một chút.. ...”. Đi ra xa, không còn nghe rõ nữa.

Nếu không phải bị hỏi một câu kia, có một số việc đúng là nghĩ không ra.

Ví dụ như, Phượng Thương tùy hứng nhấn tâm như vậy, đối với mình lại luôn hết sức lấy lòng, dụng tâm mọi bề.

Ví dụ như, trong Thịnh kinh nếu có chỗ nào mà Phượng Thương nhất định phải đi, nhất định chỉ có một chỗ.

Lạc vương Liên Canh khi định thành bị người khác bắn tên, người người đều nói hẳn chắc chắn là đã chết, nhưng mà sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Lời đồn đại trong dân gian nhiều không kể xiết, trong triều lại chỉ có thể làm như hắn đã thật sự chết, ở vùng ngoại thành Thịnh kinh lập lăng mộ chôn quần áo và di vật, chữ trên mộ cũng là Phượng Thương tự mình viết.

Muốn nói Phượng Thương có thể đi đâu, chỉ sợ là chỉ có chỗ đó.

Trong lòng thanh thần, Dục Trần tất nhiên không do dự nữa, đi tới tàng cây kia tháo dây cương xuống, phi thân lên ngựa, cũng không quản những người dân trên phố la hét ra sao, kẹp bụng ngựa hướng cửa thành chạy đi.

Cửa thành là hắn hạ lệnh đóng lại, hiện tại hắn muốn đi ra ngoài, tất nhiên là không có ai cản trở.

Một đường đi ra ngoài, ngay cả người muốn đi vào thành cũng không nhìn thấy, ven đường cây cỏ tịch liêu,

đường cũng càng lúc càng gồ ghề, chạy thẳng đến sườn núi, ngựa của Dục Trần chạy chậm lại, đi tiếp một đoạn, liền thấy phía trước có một tiểu đội cấm quân đang đi về phía trước.

Thì ra cũng có người thông minh. Dục Trần cười, thúc ngựa đuổi theo.

Lăng mộ chôn quần áo và di vật của Lạc vương cực kỳ rộng lớn, xây tựa vào núi, các lăng mộ trước cũng đều được sửa chữa chỉnh tề, lót vân thạch thành lối đi nhỏ, hai tên lính thủ mộ đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy đội cấm quân liền luống cuống.

Dục Trần đi phía sau, nhìn thấy biểu tình của hai tên lính thủ mộ, trong lòng trầm xuống.

Lẽ nào đoán sai rồi sao?

Lăng mộ chỉ có một cửa vào, hai người lại có phản ứng này, rõ ràng là không thấy Phượng Thương.

Quả nhiên phía trước đang tranh cãi ầm ĩ, hai người kia lắc đầu liên tục, một lát sau sắc mặt tái nhợt, một người bước qua một bên, người kia dẫn đội cấm quân đi vào, quẹo vào một khúc cua liền không thấy được nữa.

Dục Trần suy nghĩ một lúc, liền thúc ngựa đuổi theo, không ngờ bên cạnh lăng mộ truyền đến thanh âm của binh khí đánh nhau, chỉ chốc lát, liền thấy những người đó như gặp phải quỷ, một bên giơ kiếm, một bên lui về phía sau.

Trên người mấy người đằng trước đều có dính vết máu.

Dục Trần cả kinh, đề lấy thanh kiếm bên hông, thúc ngựa tới trước, vừa tới cạnh cửa, liền ngậy ngấn cả người.

Đội cấm quân lui ra ngoài, từ bên trong lăng mộ một người chậm rãi bước ra, trong tay cầm một thanh trường kiếm u lam, trên thân kiếm đã dính máu. Người nọ một thân bạch y, tóc dài xõa trên vai, trên mặt không một chút biểu tình, ánh mắt tàn nhẫn, chính là người làm cho Thịnh kinh huyền náo người ngã ngựa đổ, đương kim thiên tử.

Ngay lúc Dục Trần đang sửng sốt, Phượng Thương liền muốn đâm ra một kiếm, Dục Trần không dám chậm trễ, quát một tiếng: “Dừng tay!”.

Phượng Thương giật mình, dừng tay lại, chậm rãi nhìn về phía hắn.

Thật lâu sau, Dục Trần mới nhìn thấy môi y giật giật, không nghe thấy gì, nhưng có thể thấy y đang gọi Dục Trần.

Cầm quân lúc này cũng nhận ra hấn, liền như thấy cứu binh mà kêu lên: “Tình vương!”.

Dục Trần thúc ngựa đến gần, nhảy xuống, bước nhanh tới, đoạt lấy thanh kiếm trong tay Phượng Thương, quay đầu lại nói với những người kia: “Các người đều ra ngoài đi, để lính thủ mộ tiếp tục coi chừng, những người khác vào thành báo tin thu binh mở thành. Hoàng thượng để ta hộ tống là được rồi”.

Mọi người nhìn nhau, tuy rằng vẫn còn hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn hành lễ rồi vội vã rời đi.

Chờ bọn họ đi hết, Dục Trần mới bước đến trước mặt Phượng Thương, nhìn thẳng vào hai mắt y, tức giận đè nặng trong lòng, hỏi: “Người rốt cuộc là đang làm cái gì?”.

Phượng Thương chỉ chậm rãi quay đầu nhìn hấn, thần sắc vẫn như trước, giống như đã không còn linh hồn, không nói một tiếng.

“Không mang theo một tên hộ vệ nào mà lại một mình xuất cung, làm cho Thịnh kinh huyền náo người ngựa đổ, còn ra thể thống gì? Người biết có bao nhiêu người đang tìm người không? Đừng quên bây giờ người là hoàng đế! Dù không vừa ý cũng không thể tùy hứng như vậy được! Người ở đây làm gì? Người muốn làm gì? Giết bọn họ? Người muốn cho mọi người trong thiên hạ đều cho người là bạo quân sao?”.

Phượng Thương chỉ yên lặng nghe Dục Trần nói, sự tàn bạo trong mắt cũng dần dần biến mất, chỉ còn lại sự trống rỗng. Những gì Dục Trần nói dường như một câu y cũng không nghe được.

Dục Trần nhìn bộ dáng kia của y, trong lòng không khỏi sinh khí, bước lên một bước, không chút nghĩ ngợi mà vung tay lên, “ba” một tiếng tát vào mặt Phượng Thương.

13. Quyển 1 - Chương 13

Phượng Thương dường như có hừ một tiếng, nhưng vẫn không nghe thấy thanh âm. Chỉ chốc lát, trên mặt y liền từ từ đỏ lên, hiện lên một dấu tay rõ ràng.

Y vẫn khoanh tay đứng một chỗ, chậm rãi đưa tay lên chạm vào bên mặt bị đánh, nhìn Dục Trần, ánh mắt dường như lại nhìn ra xa xăm, một lúc sau cúi đầu bật cười, một chữ lại một chữ nói: “Người, đánh, ta?”.

Nhìn dáng vẻ của Phượng Thương, Dục Trần mơ hồ có chút bất an. Cố gắng trấn tĩnh, trầm giọng nói: “Ta chính là muốn đánh cho người tỉnh lại. Là vua của một nước, sao người có thể tùy hứng như vậy?”.

“Sao lại tùy hứng như vậy?”. Phượng Thương cười hừ nói, xoay người không nhìn tới Dục Trần, “Một mình chạy đến đây gọi là tùy hứng? Đám cẩu nô tài kia ở chỗ này tranh cãi ầm ĩ, quấy nhiễu ca ca, giết cũng là tùy hứng? Dục Trần, vậy người nói rõ một chút, như thế nào mới gọi là không tùy hứng?”.

Nhìn thấy Phượng Thương dùng giọng nói lạnh nhạt như vậy, nói như là chuyện hiển nhiên, ngực Dục Trần càng sinh ra vài phần tức giận: “Trong thành trong cung đều hỗn loạn, cửa thành tạm đóng ba canh giờ, bao nhiêu người bị trì hoãn, đều là vì người. Người là vua một nước, một tùy tùng cũng không mang theo, nếu như gặp phải nguy hiểm, người có biết sẽ có bao nhiêu tai họa? Người nói bọn họ quấy nhiễu nơi đây, nếu như không phải người tùy hứng, bọn họ dùng ba canh giờ tìm hết trong thành ngoài thành cũng không thấy thì bọn họ sẽ đến đây sao? Người nhìn bộ dạng của người bây giờ, có chỗ nào giống một Hoàng đế? Người đừng quên người là người đứng đầu thiên hạ, là vua một nước!”

“Đứng đầu thiên hạ? Vua một nước?”. Phượng Thương thấp giọng nhắc lại, chậm rãi bật cười, “Lập Hậu, điểm Trọng nguyên, cái nào có thể làm cho ta hài lòng? Những người trong triều ngoài mặt là trung tâm, nhưng có kẻ nào không muốn nhân lúc ta còn trẻ mà cầm giữ triều chính? Ta một lần tùy hứng lại không được... Ngay cả nơi này, ta cũng là lần đầu tiên tới, là vua một nước thì nhất định phải cười người mà mình không yêu, ngay cả tảo mộ cho ca ca mình cũng không được?”. Phượng Thương khẽ ngẩng đầu nhìn Dục Trần, trong câu nói nửa phần lên xuống cũng không có, giống như là nói một chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

“Nếu người đã ngồi lên ngôi vị Hoàng đế thì phải nghĩ trước về những chuyện đó! Quần thú cẩu thả quan lại đồng thời cũng bị trăm ngàn quan lại quần thú, lập Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, thượng triều nghe đủ các chuyện, những chuyện này vốn là trách nhiệm của Thiên tử. Người thử nói xem, từ xưa tới nay có vị quân vương nào tùy hứng như người?”. Dục Trần từng câu từng câu nói ra, giọng nói càng lúc càng nghiêm khắc, “Tảo mộ cho ca ca, Hoàng thượng nếu đã nhớ kỹ hần là ca ca của người, thì càng nên cố gắng làm một quân vương có trách nhiệm. Thiên hạ này là do Liên Nhi dùng mạng đổi lấy, không cho phép người hủy hoại!”

“Bởi vì ca ca đã chết, nên ta phải dùng chính mình để bồi tội sao?”. Dường như đã đè nén thật lâu, Phượng Thương gào đến lạc giọng, “Cũng bởi vì ca ca phải chịu mũi tên kia, ta tùy hứng một chút cũng không được sao? Ca ca chỉ làm những gì huynh ấy đã đáp ứng, là những gì huynh ấy phải làm, vì sao lại cho rằng ta đồng ý cho huynh ấy hi sinh, vì sao lại bắt ta hi sinh cùng với huynh ấy?”

Một tiếng “ba” thanh thúy vang lên, Dục Trần lại tát Phượng Thương thêm một cái, trên mặt vừa đỏ vừa sưng, mặt y nghiêng qua một bên, vẫn không chịu ngừng lại: “Là huynh ấy muốn trúng mũi tên người kia bắn, là huynh ấy muốn trúng mũi tên của người huynh ấy yêu, là huynh ấy tự chấp nhận nhận lấy tất cả để kết thúc, tất cả mọi chuyện đều theo ý nguyện của huynh ấy mà phát triển, tại sao ta tùy hứng một chút lại không được? Ta chỉ...”. Thanh âm của y khàn khàn, xen lẫn một chút tiếng cười đau khổ, “Ta chỉ... cầu một giấc mộng mà thôi... nếu ba năm dài quá, hai năm cũng có thể, cho dù là một năm, nửa năm, thậm chí là vài tháng, cũng là sai sao?”

“Người nói vậy cái gì vậy?”. Dục Trần hơi nhíu mày, nhìn Phượng Thương, “Người đừng quên, nếu bàn về lớn nhỏ, để vị nên là của hần. Hần cái gì cũng không có được, thậm chí dùng cả mạng của mình để người nắm giữ thiên hạ, người còn oán hận cái gì? Lúc người là Thế tử, được mọi người tôn kính che chở thì hần dù đang mang một thân bệnh tật vẫn tính toán từng bước cho người. Khi người ở trong Thịnh kinh thì hần mang cơ thể bệnh tật kia chạy xa vạn dặm để định thành, giúp người đoạt được Phượng Lâm. Vì để cho người leo lên ngôi vị Hoàng đế, hần ngay cả tên cũng không có, cũng không thể dùng thân phận của mình, người dựa vào cái gì mà so sánh với hần? Người dựa vào cái gì mà không phục? Người dựa vào cái gì mà đồ kỵ với hần? Nếu người đã ngồi lên ngôi vị Hoàng đế này, liền làm cho tốt những gì người nên làm, vứt hết toàn bộ tùy hứng của người đi, bảo vệ thật tốt thiên hạ mà hần đã dùng tính mạng để đổi về. Bởi vì, là người nợ hần!”

Bởi vì, là người nợ hân.

“Là ta... nợ ca ca?”. Phượng Thương cúi đầu lặp lại, ánh mắt mê man, “Ta, nợ ca ca...”.

Lặp đi lặp lại câu quả trách, Dục Trần nhìn Phượng Thương một lần lại một lần lặp lại như vậy, trong lòng càng lúc càng bất an, cuối cùng nhìn không được kêu lên: “Hoàng thượng?”.

Phượng Thương chậm rãi quay đầu, ánh mắt mờ mịt dừng trên người Dục Trần, ánh mắt dần dần ngưng kết lại, làm cho hân có chút ảo giác, ngực Dục Trần đập mạnh một cái, liền thấy Phượng Thương giật giật môi. Dù rất cố gắng nhưng hân vẫn không nghe được Dục Trần đang nói gì.

“Hoàng... ..”.

Phượng Thương nhìn thẳng hân, một lúc sau lại giật giật môi, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi”.

Trong lòng Dục Trần chấn động, nhất thời không nói thành lời, chỉ có thể nghe Phượng Thương nói từng chữ, thanh âm vừa nhỏ vừa trầm.

“Xin lỗi, ta sẽ không tùy hứng nữa. Ta sẽ bảo vệ thiên hạ này thật tốt, sẽ... không tùy hứng nữa. Xin lỗi. Ta không bao giờ... tùy hứng nữa, được không? Như vậy được không? Ca ca... sẽ tha thứ cho ta phải không?”.

“... Sẽ”. Như có thứ gì nghẹn ở cổ, Dục Trần nghe Phượng Thương nói như vậy, chỉ có thể theo bản năng mà trả lời câu hỏi của y. Vừa dứt lời, hân liền thấy Phượng Thương nở nụ cười nhạt nhẽo.

Xán lạn đến hoa mắt, làm cho người khác kinh diễm, mỹ lệ mà yếu đuối, một khắc kia, giống hệt với nụ cười làm người ta kinh sợ của Liên Canh.

Dục Trần kinh ngạc nhìn Phượng Thương, không nói nên lời, thật lâu sau mới ý thức được mình thất thần, cuống quýt mở mắt, vội vã nói: “Mau trở về thôi, những người trong cung cũng chờ đến nóng ruột rồi”.

“Ừ”. Phượng Thương cúi đầu lên tiếng, lộ ra nét cười nhạt, nhưng cũng không có ý muốn di chuyển.

Dục Trần bước lại dắt ngựa của mình, leo lên ngồi vững vàng rồi mới quay lại vươn tay ra trước mặt Phượng Thương.

Phượng Thương dùng vẻ mặt mờ mịt mà nhìn tay hân, ngay cả nét cười cũng nhạt dần, ánh mắt thất thần.

“Hoàng thượng?”. Dục Trần hơi nhíu mày, nhin không được mà gọi một tiếng.

Phượng Thương như phản xạ mà lùi một bước, giống như trẻ con mà đem tay giấu ở sau lưng, ngửa đầu cười, híp mắt hỏi Dục Trăn: “Người biết không? Tên của ca ca ấy”.

“Cái gì?”. Dục Trăn nghe không hiểu câu hỏi của y.

“Người có biết vì sao ta phong huynh ấy là Lạc vương không?”.

“Rốt cuộc là người muốn nói cái gì?”. Ngực xẹt qua một tia phiến toái, Dục Trăn không nhìn được, khẩu khí có chút ác liệt. “Nhanh lên ngựa đi, không nên chậm trễ nữa”.

Phượng Thương mân môi, mặc kệ hắc, tự mình trả lời: “Là tên nha... Ca ca cũng có tên”. Y cúi đầu không nhìn Dục Trăn nữa, “Dục Lạc, trên gia phả viết như vậy. Tên của ca ca là Dục Lạc”.

“Dục Lạc sao? Vì vậy nên mới phong là Lạc vương...”. Dục Trăn trầm ngâm một lát, nhìn về phía Phượng Thương, “Thì sao? Ta chỉ biết hắc là Liên Nhi”. Dừng một chút, Dục Trăn kéo kéo dây cương, con ngựa bước đi vài bước, tiếng vó ngựa vang vọng khắp không gian rộng lớn, hỏi một lần nữa: “Người rốt cuộc có muốn theo ta về hay không? Nếu không ta cũng sẽ không quản người”.

Phượng Thương rũ mắt, cười cười, hai tay vô thức nắm vào nhau, nhún vai, tựa như có chút do dự, một lúc sau mới chậm rãi đưa tay phải ra, nắm lấy tay trái của Dục Trăn.

Dục Trăn kéo mạnh lên, liền đem y đặt ở sau lưng, chỉ nói một tiếng ngồi cho vững, liền kẹp bụng ngựa phi đi.

Gió thổi rất mạnh, làm cho hai người phát đau.

Phượng Thương dè dặt đưa tay cầm lấy góc áo của Dục Trăn, thật lâu sau, mới từ từ đưa vòng tay qua ôm lấy eo Dục Trăn, thấy Dục Trăn không dị nghị gì, y mới cười nhẹ, nằm sấp lên lưng Dục Trăn.

Độ ấm trên người Dục Trăn xuyên qua lớp quần áo truyền đến trên mặt y, cảm giác ấm áp thật lâu không biến mất, hai mắt Phượng Thương chậm rãi nhắm nghiền lại.

Là tên, là tên thật nha.

Người cuối cùng vẫn không hiểu

Ta cũng sẽ không có dũng khí lặp lại lần nữa.

Ngày sáu tháng chín Chân Minh năm thứ hai, thiên tử hai mươi, làm lễ đội mũ, lập nữ nhi của đương triều Thái bảo Thành Thúc Duyên, Thành Y Sở làm Hậu, đại xá thiên hạ.

Đêm, sắc trời như nước. Trong cung ngoài thành, trên dưới Thịnh kinh, nơi chốn đều là ngọn đèn sáng rõ, âm thanh vui mừng suốt một ngày.

Trong đại điện thường ngày nghị sự, lúc này đã treo lụa hồng dán chữ hỉ khắp nơi, các quan viên thường ngày đoan trang túc mục, nét mặt nghiêm nghị, lúc này cũng không còn câu nệ, tân khách đều vui mừng.

Lễ bộ thượng thư Lưu Hỉ say đến chũnh choáng, kéo tay Dục Trăn, mặt mày hớn hở nói: “Lần này toàn bộ đều nhờ vào Vương gia, nhờ vào Vương gia ngài! Sau này tiểu thái tử được sinh ra, Hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng cho ngài”.

Dục Trăn bị hai viên quan dây dưa, lại bị Lưu Hỉ lôi kéo, lúc này nghe thấy Lưu Hỉ nói vậy, mới từ trong cơn say tỉnh lại.

Những người trong điện làm càn như vậy, hẳn chỉ nghĩ được một nguyên nhân.

Quay đầu nhìn về phía chủ vị, long ỷ sớm đã không có người ngồi, cả đại điện ồn ào, sớm đã mất đi sự câu nệ ban đầu của yến hội.

“Vương gia nhìn gì vậy?”. Một viên quan say khướt hỏi, “Hoàng thượng, Hoàng thượng đã đi rồi, Người nói: ‘Các khanh gia tận hứng’... Sợ rằng hiện tại đang cùng Hoàng hậu nùng tình mật ý rồi không phải sao? Ha hả, ha hả...”.

Dục Trăn nghiêng người né tránh, viên quan kia liền nhào xuống phía dưới, Dục Trăn nhú nhú mày, mấy tiếng “ha hả” đặc biệt chói tai.

Đó không phải là chuyện đương nhiên sao? Ngày lập Hậu, Hoàng thượng không ở yến tiệc, tất nhiên là ở cung Hoàng hậu. Chỉ là trong ngực, lại không nhận được mà lạnh lẽo, thậm chí mơ hồ hiện lên một trận buồn bực.

Từ nay về sau, Phượng Thương sẽ không dây dưa với mình như trước nữa đúng không?

Làm một chủ tử mà phải đi nịnh hót mình, chịu mình điều khiển, luôn bị coi là thể thân của Liên Canh nhưng nơi chốn đều lấy lòng mình.

“Trời tối như vậy, Vương gia sao lại một mình tới nơi này?”.

Phía sau bỗng nhiên truyền tới một giọng nói, Dục Trăn khôi phục tinh thần lại, liền cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, đưa mắt nhìn xung quanh, mới phát hiện trong lúc mơ hồ mình đã đi ra khỏi đại điện.

Trên con đường hai bên đình viện các thái giám bưng các món ăn đi tới đi lui, đình viện lại không có người, so với trong điện càng quanh quẽ hơn, Dục Trăn quay đầu lại, mới nhìn thấy một người đang đứng phía

sau, cầm trong tay chén rượu, tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, cũng là tân khoa Trạng nguyên, Hàn Lâm viện tu soạn Lưu Hỏa.

Dục Trần cười cười: “Bên trong ẩm ỉ quá, đi ra ngoài hít thở không khí”.

Lưu Hỏa chợt “ồ” một tiếng: “Hạ quan còn tưởng rằng Vương gia đi tìm Hoàng thượng chứ”.

Dục Trần ngăn người nói: “Sao lại vậy được, loại thời điểm này, Hoàng thượng không phải đang nùng tình mật ý cùng Hoàng hậu sao?”. Vô ý dùng lời người khác, đến khi nói ra khỏi miệng, Dục Trần cũng nhận không được mà bật cười.

“Vương gia ngài sai rồi”. Lưu Hỏa lắc đầu, “Cũng không phải là đem tâm hôn, chỉ là sắc phong phi tử thành Hoàng hậu thôi, sao có thể có chuyện động phòng hoa chúc chứ”.

Dục Trần sững sốt, Lưu Hỏa nói cũng không phải không có đạo lý, nhưng mà nếu Phượng Thương không phải đi cung Hoàng hậu thì sẽ đi đâu chứ? Không phải lại chạy ra ngoài cung nữa chứ? Nghĩ đến đây, hắn bật thốt lên: “Hoàng thượng ở đâu?”.

Lưu Hỏa vừa nghe thấy liền lắc lắc đầu, cười nói: “Không phải Vương gia cho rằng Hoàng thượng lại chạy ra ngoài cung chứ?”.

“Nếu không phải thì tốt rồi”. Mơ hồ cảm thấy mình bị người này nắm mũi dắt đi, Dục Trần ổn định lại, nhàn nhạt trả lời một câu.

“Vương gia không muốn biết Hoàng thượng đi đâu sao? Đại yến trong điện là để chúc mừng Hoàng thượng nhậm quán, lập Hậu, thế nhưng chủ nhân lại giữa đường đi mất, Vương gia... không hiểu kỳ sao?”.

Dục Trần nhướn mày nói: “Hình như Trạng nguyên gia có chuyện gì muốn nói?”.

Lưu Hỏa liên tục lắc đầu: “Không dám không dám, chỉ là nhìn ánh nến khắp đại điện, cả âm thanh huyền ảo, trong lòng không khỏi cảm khái, nhớ tới mấy câu ngày xưa thôi”.

“Hả?”.

“Giữa biển người mênh mông chỉ tìm kiếm bóng hình của người đó, bỗng quay đầu lại, người nọ lại đứng ở nơi ngọn lửa đèn tàn*... Không hợp với tình cảnh lắm, chỉ là tình cảm dâng trào, khiến Vương gia chê cười”. Lưu Hỏa giả mù sa mưa khom người, ánh mắt Dục Trần khẽ động.

() Đây là câu thơ cuối bài thơ “Thanh ngọc án” của tác giả Tân Khí Tật*

Một lát sau, Dục Trần mới chậm rãi gật đầu lặp lại: “Bỗng quay đầu lại, người nọ lại đứng ở nơi ngọn lửa đèn tàn...”. Nếu không phải trước mắt náo nhiệt như vậy, sẽ không nhớ đến ngọn lửa đèn tàn tịch mịch như vậy... Hắn đại khái đã hiểu được Lưu Hỏa muốn nói cái gì.

Lưu Hỏa nhìn bộ dáng kia, cười nhẹ, không nói gì nữa, xoay người đi vào trong điện, cũng không nhìn Dục Trần một cái.

Dục Trần cũng không để ý tới hắn, đứng một lúc, liền đi thẳng đến Phượng Uyên cung.

Trong Phượng Uyên cung tất nhiên là một mảnh quạnh quẽ, loại thời điểm này, Hoàng đế nếu không ở trong đại yến thì cũng ở cung Hoàng hậu, dù thế nào cũng không nên ở tẩm cung của mình.

Dục Trần đi vào, đưa tay sờ cái giá cắm nến một chút, rất lạnh, không phải là mới thổi tắt.

Gió thổi vào phòng, những tấm sa màn trong điện bị thổi bay trong không trung, Dục Trần thấy vậy lại khó chịu, trong lòng khẽ động, liền vội vã thu tay, lui ra cửa.

Tránh những cung nhân thái giám trên lối đi, Dục Trần đi thẳng đến Thiên điện, hai gian phòng đều tối đen như mực, không thấy ánh nến. Dục Trần chần chờ một lát, đẩy cánh cửa nhà chính ra.

Trong nhà chính cũng tối đen, từ gian ngoài bước vào phòng trong, cách nhau một tấm màn mỏng, đến gần mới thấy bên trong lộ ra ánh nến mờ mờ, Dục Trần dừng bước, nhất thời không dám đi vào.

Đêm thu hơi lạnh, gió thổi mạnh trên mặt đất, ánh nến lúc sáng lúc tối, càng mờ mịt hơn, cuối cùng một trận gió lớn thổi qua, ánh nến tắt hẳn,

Dục Trần đợi thật lâu, nhưng cũng không thấy trong phòng sáng lên, cuối cùng không nhịn được nữa, hắn đưa tay kéo tấm màn lên, dò bước tiến vào.

Trên cái giường ngủ cạnh cửa sổ, là một người đang ôm gối ngồi xõm xuống, màn trúc ở cửa sổ phía sau y bị kéo xuống, vút trên mặt đất, ánh trăng chiếu lên người, làm cho cái bóng trên giường bị gãy. Tóc người nọ xõa ra, tóc mai rơi xuống che đi dung nhan của y, chỉ thấy y đóng đưa thân thể, như là hết sức chăm chú nhìn hình ảnh biến hóa trên giường.

Từ xa nhìn lại, làm cho Dục Trần nhớ lại câu chuyện cổ về hồ tiên mà lúc nhỏ bà vú kể cho mình nghe, vào đêm trăng ở trong rừng, chơi đùa một mình, tịch mịch mà mỹ lệ, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Dục Trần nín thở một lúc, mới chậm rãi thở ra một hơi, không chắc chắn mà gọi một tiếng: “Hoàng thương?”.

Bài thơ “Thanh ngọc án” – Tân Khí Tật

Nguyễn văn:

,

, .

.

,

,

.

,

.

,

, .

Hán viết:

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Canh xuy lạc, tỉnh như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ.

Phượng tiêu thanh động,

ngọc hồ quang chuyển,

nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đặng hỏa lan san xử.

Dịch thơ:

Gió đông thổi làm nở ngàn cây hoa,

Cuối cùng rơi rụng, như mưa sao.

Ngựa quý, xe chạm trở (đi qua), hương bay khắp đường.

Tiếng tiêu phượng uyển chuyển,

Ánh trăng sáng lay động,

Suốt đêm cá, rồng vui múa.

(Đầu đội) mũ hình con ngài, tơ liễu vàng rủ,

Cười nói vui đùa đi qua, hương bay thoảng.

Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,

Bỗng nhiên quay đầu lại,

Người ở ngay đó,

Ở nơi lửa đèn tàn.

14. Quyển 1 - Chương 14

Thân thể người trên giường có chút run rẩy, hơi lắc lư người, từ từ chậm lại, cuối cùng dừng hẳn, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài buông xõa, ngọn gió thổi qua làm mấy sợi tóc bay bay, kỳ ảo mà phiêu dật.

Dục Trần ngừng thở chờ người nọ trả lời, nhưng qua rất lâu người nọ vẫn không mở miệng, chỉ lại từ từ đóng đưa thân thể.

“Cẩn?”. Dục Trần vẫn chưa từ bỏ mà gọi thêm một tiếng, gắt gao nhìn y.

Người trên giường cuối cùng cũng bật cười, dừng động tác lại, ngẩng đầu, trên dung nhan tuyệt sắc làm người ta phải hoa mắt kia nở một nụ cười yếu ớt: “Dục Trần, lại đây với ta”.

Dục Trần đột nhiên có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, từ từ thở ra, đi tới, nhìn thấy Phượng Thương đưa tay ra liền cầm lấy, ngồi xuống cạnh Phượng Thương, nhàn nhạt hỏi: “Người không thích Hoàng hậu đến như vậy?”.

Phượng Thương giật mình, cầm lấy tay của Dục Trần mà chà đạp, chun mũi lắc đầu: “Không thích”.

“Lẽ bộ chọn ra nhiều nữ tử như vậy, nếu người không thích, vì sao lại không chọn một người khác?”.

Phượng Thương lắc đầu cười, trong tiếng cười có chút đùa cợt nhàn nhạt: “Nàng là thiên kim của Thái bảo. Thái bảo từ xưa đã phò trợ Thái tử, sau này... khi cha ngươi muốn giết cha ta... Hắn đã trốn đi, từ nhỏ đã dạy cho ta đạo làm quân vương, nhìn ta lớn lên, giúp ta đi tới ngày hôm nay, sau khi cứu cứu chết, vẫn đi theo chúng ta, phần lớn mọi việc đều có sự giúp đỡ của hắn. Hôm nay ta leo lên ngôi vị Hoàng đế, hắn liền đưa nữ nhi vào, ta tất nhiên cũng chỉ có thể chọn nàng ta làm Hoàng hậu, ngoại trừ nàng ta, ta không thể chọn ai khác. Người thấy những người đó đều trung tâm với ta, kỳ thực có rất nhiều việc khi hành sự đều phải nhìn mặt Thái bảo, nếu như có một ngày hắn làm phản, ta cũng không biết ta có năng lực để đàn áp hắn hay không”.

Lòng Dục Trần run lên, Thái bảo công cao địa vị vững chắc, hắn tất nhiên là biết, nhưng những gì Phượng Thương vừa nói, hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

Xưa nay quân vương sợ nhất là công cao át chủ, không phải là đổ kỵ hắn công cao, mà là sợ rằng thần tử công cao, hi vọng của mọi người cũng cao, một khi tạo phản thì lòng dân sẽ thay đổi. Người như vậy, có thể diệt trừ tất nhiên là tốt, nhưng mà việc diệt trừ người kia rất khó khăn, nếu lơ là thì lại càng thêm nguy hiểm.

“Không cần phải lo lắng, Thái bảo giúp đỡ ngươi nhiều như vậy, tuyệt đối sẽ không phản bội”. Trong lúc nhất thời nói ra những lời như vậy, nhưng đến khi lời nói ra khỏi miệng, ngay cả hắn cũng không tin được. Như Phượng Thương nói ban nãy, vì sao Lưu Hỉ lại vội vã thỉnh cầu lập Hậu, ý đồ dường như đã rõ ràng.

Phượng Thương cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói: “Dục Trăn người chính là thua ở những chỗ này... Cha người đã xưng Đế, chúng ta cái gì mà đoạt lại ngôi vị Hoàng đế, trừng trị Ngụy đế, thực ra đều là lời nói vô nghĩa, nói trắng ra thì chúng ta cũng là một đám phản tặc. Nếu muốn phản, ai làm Hoàng đế không tốt? Người biết vì sao bọn họ lại muốn ta làm Hoàng đế không?”.

Dục Trăn quay đầu nhìn y, lại phát hiện Phượng Thương vẫn mãi nhìn ánh trăng trên giường, chỉ có thể hỏi một câu: “Tại sao?”.

“Lúc cữu cữu còn sống, tất nhiên là giúp đỡ ta, thế nhưng cữu cữu đã chết, bọn họ vẫn liều mạng giúp ta leo lên Hoàng vị, sợ rằng là vì hứa hẹn của Tam sắc quốc. Tam sắc quốc đã từng tỏ thái độ, bọn họ có thể quy thuận, thế nhưng người ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, phải là huyết mạch chính thống của Thương Lan. Nói cách khác, chỉ có ta đăng cơ, bọn họ mới nguyện ý quy thuận”. Phượng Thương cười cười, cuối cùng ngẩng đầu, vén một lọn tóc lên: “Người xem, ngày hôm nay ta làm lễ đội mũ, ngày hôm qua, vẫn còn là con nít. Xem ra bọn họ cho rằng, không chế một đứa trẻ, cùng với mình làm Hoàng đế, có khác nhau bao nhiêu đâu? Đương nhiên cũng có người nhận định, ta mới là con của Thiên tử, hai loại tâm tư, mục đích lại giống nhau... Vì vậy, ta mới ngồi lên ngôi vị này”.

“Những việc này...”. Khó có thể tiếp thu một lúc, Dục Trăn chần chờ thật lâu, mới do dự lên tiếng hỏi: “Những việc này, Liên Nhi đều biết sao?”.

Sắc mặt Phượng Thương tựa như biến đổi, lại như chỉ là do ánh trăng chiếu vào mà tái nhợt, cười cười: “Đương nhiên biết”. Dừng một chút, thanh âm của y nhỏ xuống, “Vậy nên khi ta đăng cơ, ca ca cơ hồ là suốt ngày không ngừng bồn tẩu khắp nơi, là để giúp ta xác định những người có thể dùng được. Nếu như không có ca ca, hiện tại khi lên triều, sao có thể là do ta quyết định được”.

“Liên Nhi rất cố gắng”. Dục Trăn cúi đầu nói một câu, không rõ trong lòng là tư vị gì.

Phượng Thương vô thức cắn cắn môi, một lát sau mới đưa tay đập Dục Trăn một cái, không rõ vô tình hay cố ý cười mắng: “Nếu người không giúp đỡ Lưu Hỉ, ta vốn là có thể đẩy họ xuống... Chỉ cần đợi thêm hai năm nữa, chỉ cần hai năm, ta có thể trở thành vị quân chủ chân chính”.

Dục Trăn bị y đánh một quyền, cũng không cảm thấy đau nhức, trong ngực lại mơ hồ khó chịu, mở miệng mới phát hiện cổ họng bị nghẹn lại, rất lâu sau mới miễn cưỡng cười nói: “Ta đây để tùy người xử trí, bởi thường thật tốt, được không?”.

Phượng Thương nâng mi, tiến đến trước mũi Dục Trăn, híp mắt nhìn hắn: “Tùy ta xử trí?”.

Trong ngực một trận ác hàn, Dục Trăn nuốt nước miếng, miễn cưỡng gật đầu.

Phượng Thương liền cười vui vẻ, một tay áp Dục Trăn lên giường, lại ai oán nói: “Dục Trăn, ta rất tịch mịch, người đêm nay theo ta được không?”.

“Được...”. Dục Trăn dở khóc dở cười lên tiếng, nhìn người phía trên như con thú nhỏ xé rách quần áo của

mình.

“Dục Trăn, Dục Trăn”. Phượng Thương cười híp mắt nằm sắp xuống, ôn nhu đến cực điểm mà hôn nhẹ lên môi Dục Trăn, thanh âm hờn tủi: “Trong lòng ta rất khó chịu, người để ta tới được không?”.

Dục Trăn vô thức muốn nhảy dựng lên, lại bị Phượng Thương dùng sức ép xuống, trong lúc hấn giãy giữa Phượng Thương đã đem quần hấn cởi ra. Nhìn thiếu niên thiên tử mi mắt đều tràn đầy hưng phấn, trên mặt lại sạch sẽ thanh thuần, Dục Trăn không khỏi mềm lòng, bất đắc dĩ mà thôi chống lại, một bộ dạng hi sinh vì nghĩa lớn: “Được rồi”.

“Ngoan!”. Phượng Thương vui mừng, hưng phấn mà cúi đầu hôn loạn trên người Dục Trăn, loạn thất bát tao mà gọi “Dục Trăn bảo bối, Dục Trăn ngoan, Dục Trăn tiểu tâm can”, làm cho Dục Trăn đen mặt.

Giằng co như vậy một trận, Phượng Thương mới đem quần áo trên người cả hai cởi xuống, ôm chặt thân thể Dục Trăn, đưa tay xuống hạ thân tìm kiếm.

Dục Trăn nhìn khuôn mặt y đầy hăng hái vui vẻ, không đành lòng trái ý y, liền chậm rãi buông lỏng thân thể, mặc y trêu chọc. Bị Phượng Thương trêu chọc một hồi, thân thể hấn cũng dần dần nóng lên, có chút không tự chủ được mà vận vẹo thân thể.

Khi Phượng Thương dùng đầu ngón tay hơi lạnh tiến vào thân thể hấn, cuối cùng Dục Trăn không nhịn được mà rên, thân thể không kiềm được mà buộc chặt lại.

Phượng Thương đỏ khốc đỏ cười nhìn hấn: “Dục Trăn, Dục Trăn, người đừng khẩn trương...”.

“Người làm chuyện của người đi!”. Dục Trăn nhả mặt quát, lúc nói chuyện thanh âm có chút run rẩy.

“Ngón tay ta còn không vào được, làm sao làm đây? Dục Trăn bảo bối, Dục Trăn tiểu tâm can, không cần khẩn trương, thả lỏng một chút, sẽ không đau đâu...”.

Bị Phượng Thương gọi như vậy, Dục Trăn cả người khó chịu, cũng từ từ trầm tĩnh lại, Phượng Thương liền nhân cơ hội đưa ngón tay thứ hai tiến vào. Dục Trăn hừ nhẹ, thân thể lại căng thẳng lên, một cơn đau đón lại truyền đến, Dục Trăn thiếu chút nữa kêu ra.

Sẽ không đau... Ai tin người chứ!

Phượng Thương nhìn thấy hấn hơi nhú mắt, chỉ có thể bất đắc dĩ mà chậm lại, liên tục trấn an hấn: “Người không cần khẩn trương, thả lỏng một chút, nếu không người sẽ bị thương. Nào, thả lỏng một chút, ta sẽ rất ôn nhu...”.

Dục Trăn nhắm mắt mà cắn chặt răng, hoàn toàn không nghe vào những gì y nói, Phượng Thương trấn an

một lúc, cuối cùng thu tay, buông Dục Trăn ra, nằm xuống bên cạnh hắn.

Một lúc sau, Dục Trăn mới chậm rãi mở mắt ra, thấy y nằm bên cạnh, không khỏi sửng sốt: “Không làm?”.

“Không được, người sợ như vậy, sẽ làm người bị thương”. Phượng Thương buồn bực đáp.

Dục Trăn nhìn y cuộn người như đứa bé, trong lòng có chút thương tiếc, cười trêu y: “Như vậy đến lượt ta đến?”.

“Cũng không cần”. Phượng Thương rất nhanh liền cự tuyệt, cuộn người càng chặt hơn, cúi đầu làm cho Dục Trăn không nhìn thấy biểu tình trên mặt y. Qua một lúc, mới nghe thấy Phượng Thương nhỏ giọng nói: “Dục Trăn, người ôm ta ngủ một đêm được không?”.

“Hả?”.

Phượng Thương dịch người dựa vào lòng Dục Trăn: “Người đừng động, cứ như vậy mà ôm ta”.

Dục Trăn ngạc nhiên một hồi, sau đó mới không chút tiếng động bật cười, đưa tay tới ôm lấy thắt lưng Phượng Thương.

Từ sau ngày đó, Dục Trăn lại như cũ cứ cách vào ngày lại qua đêm ở Phượng Uyên cung, Phượng Thương cũng làm như chưa có chuyện gì xảy ra, luôn tìm mọi cách lấy lòng, nghĩ mọi biện pháp trêu chọc để Dục Trăn hài lòng, có lúc Dục Trăn đến Phượng Uyên cung, y dù đang ở cung Hoàng hậu, nửa đêm cũng sẽ rời đi, quay về Phượng Uyên cung cùng với Dục Trăn.

Qua một thời gian, Dục Trăn cũng thiếu chút nữa quên mất Phượng Thương đã lập Hậu rồi.

Ngày hôm đó sau khi lâm triều, Phượng Thương vẻ mặt nghiêm túc bảo Dục Trăn lưu lại, Dục Trăn liền biết Phượng Thương đang có suy nghĩ không an phận gì đó, chỉ là quan viên trong triều đều là dùng vẻ mặt nghi hoặc kinh sợ mà nhìn hắn, làm Dục Trăn cười khổ trong lòng.

Vào trong Thiên điện của Phượng Uyên cung, chờ những người khác lui xuống, Dục Trăn mới cười nói: “Người đó, dù sao chuyện của chúng ta không thể để người khác biết. Nếu lúc trở về có ai hỏi ta Hoàng thượng có ý chỉ gì, ta lại phải bịa ra một cái có”.

“Được rồi, được rồi”. Phượng Thương qua loa đáp lời, nhìn Dục Trăn một cái: “Nếu người hiểu được ánh mắt của ta, ta còn phải làm như vậy sao?”.

Dục Trăn nhất thời không biết phải nói gì, nhìn quyển tấu chương Phượng Thương đang xem, tiêu ký* trên đó Dục Trăn nhận ra, là ấn ký của Phượng Lâm, trong lòng khẽ động, hắn mở miệng hỏi: “Lại nói, cách đây vài ngày, ta nghe được chút đồn đại, không biết thật giả, nói cho người nghe một chút được không?”.

(*) *Tiêu ký: ký hiệu, dấu hiệu*

Phượng Thương vội vả thả tấu chương trong tay xuống, ngẩng đầu cười nói: “Được, người nói đi”.

“Có người nói, có khả năng Lạc vương không chết. Người cảm thấy thế nào?”.

Phượng Thương hơi ngẩn ra, lập tức cười che giấu: “Ta không biết”.

Dục Trần tất nhiên không bỏ sót sự ngẩn người của y, nhin không được truy vấn: “Người không muốn biết sao? Nếu như Liên Nhi thực sự chưa chết, người mất hứng sao?”.

“Tất nhiên là ta vui vẻ”. Phượng Thương cười cười: “Nhưng mà lời đồn đại trên phố, không thể tin hết được”.

Dục Trần thấy y tùy ý nói xong, cúi đầu như muốn xem tiếp tấu chương, không khỏi đưa tay đoạt lấy, thấy Phượng Thương ngạc nhiên ngẩng đầu, mới làm bộ hiểu rõ cười nói: “Vây cũng đúng, huynh đệ các người đã nhiều năm không ở cùng nhau, người không quan tâm đến sinh tử của Liên Nhi cũng là chuyện bình thường”.

Phượng Thương ngẩn người, một hồi sau mới cười nhạt, gạt đầu: “Trong tám năm ca ca bị đưa tới Thịnh kinh, ta chưa từng gặp qua”.

“Nhưng dù sao hần cũng là huynh trưởng của người! Lẽ nào người không hy vọng hần còn sống? Hay là nói, người căn bản là ước gì hần đã chết?”. Thấy Phượng Thương thủy chung vẫn lãnh đạm, lời nói của Dục Trần không nhin được mà bén nhọn lên.

Phượng Thương nhìn hần, sau đó nhẹ thở ra một chút, mềm giọng nói: “Ta tất nhiên mong ca ca còn sống, thế nhưng lời đồn đại trong dân gian nhiều như vậy, khó chắc là không phải những kẻ có tâm tư cố tình nói ra, lúc này nếu mong đợi, đến lúc đó phát hiện là giả, chẳng phải là thất vọng sao?”.

“Mượn cớ!”. Dục Trần cười lạnh một tiếng, không thềm nói tiếp.

Phượng Thương cười cười kéo hần: “Được rồi, không nói những chuyện không có căn cứ này nữa, người mấy ngày nay không chịu tiến cung, hôm nay tới còn muốn âm ỉ cùng ta sao?”.

Dục Trần nghe thấy y lấy lòng như vậy, tức giận không phát ra được, không thể làm gì khác là mặc y kéo qua, thấy Phượng Thương nhón chân hôn lên, cũng chỉ có thể hòa theo ửng phỏ.

Hôn một trận, Phượng Thương cuối cùng cũng nhận ra hần qua quýt cho qua, có chút mất hứng mà ngừng lại, đi trở lại bên bàn.

Dục Trần đứng yên một lúc, biết mình cũng có chút quá đáng, ngập ngừng nói: “Ta chỉ là tạm thời không thích ứng được... cho ta chút thời gian sẽ tốt thôi”.

Phượng Thương liền cười đến cong mi, liền đi qua cọ cọ: “Như vậy phải phạt”. Dứt lời, không đợi Dục Trần cự tuyệt, ôm lấy vai hắn hôn lên.

Không còn nhẹ nhàng cẩn thận mà mạng theo chút bừa bãi, mãi cho đến khi môi Dục Trần phát đau mới thôi.

Hai người tách ra một chút, Dục Trần lắc đầu nhìn Phượng Thương: “Kiếp trước ngươi nhất định là chó!”.

“Đúng, đúng!”. Phượng Thương cũng không phản đối, cười cười mà đi tới, lại tiếp tục nụ hôn, dây dưa như vậy hai người không khỏi có chút trầm luân, ánh mắt Phượng Thương ôn nhu như nước. Sau khi tách ra, Phượng Thương mới nhẹ giọng nói: “Dục Trần... Ngươi không nghe theo bọn họ, đúng không?”.

“Cái gì?”. Dục Trần có chút thất thần, nhất thời không nghe được Phượng Thương nói gì, chỉ vô thức hỏi lại.

Phượng Thương hơi híp mắt: “Ta biết Phượng Lâm có người đi tìm ngươi... Thế nhưng, ngươi đừng tin bọn họ, cũng đừng nghe theo bọn họ, được không?”.

Dục Trần chấn động toàn thân, ánh mắt sắc bén dần, lui một chút, kéo tay Phượng Thương xuống, có chút không thể tin nhìn Phượng Thương: “Ngươi cho người theo dõi ta?”.

15. Quyển 1 - Chương 15

Sự sắc bén trong mắt Dục Trần làm cho Phượng Thương rối loạn tay chân, lắc đầu liên tục: “Không phải, không phải, ta chỉ là...”. Chỉ là cái gì đây? Phái người theo dõi Dục Trần, là vì muốn biết hắn mỗi ngày làm những gì, mặc dù chỉ là tính tình trẻ con trong lúc nhất thời, lại sợ hãi có người làm cho lòng Dục Trần thay đổi, nhưng nếu nói ra như vậy, có gì khác với những gì Dục Trần nói chứ? Giải thích không rõ, Phượng Thương có chút hoảng hốt mà đưa tay ra muốn nắm lấy tay Dục Trần, lại bị Dục Trần gạt ra.

Chỉ nghe Dục Trần hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu không phải người cho người theo dõi ta, làm sao có thể biết được có người gặp ta?”.

Phượng Thương há miệng ra, nhưng lại cúi đầu không nói gì.

Nhìn biểu tình kia của y, Dục Trần chỉ cho rằng y là thâm chấp nhận, hừ mạnh một tiếng: “Nếu không tin ta, cần gì phải làm ra bộ dạng thân mật như vậy?”.

“Không phải là giả vờ!”. Nghe thấy Dục Trần nói vậy, Phượng Thương liền lạnh giọng nói. Muốn trách y cho người theo dõi, có thể, nhưng muốn oan uổng y làm bộ thân mật thì tuyệt đối không được. Trời biết y cho tới giờ chưa từng đối xử với ai thật lòng như vậy, sao có thể chấp nhận người khác nói y giả vờ?

“Đến giờ người vẫn cho người theo dõi ta, bảo ta làm sao tin người?”. Dục Trần nhìn chăm chăm vào y: “Ta quả thực từng để ý ngôi vị Hoàng đế, thế nhưng hôm nay ta đã cam tâm tình nguyện thần phục người, cũng sẽ không sinh ra dị tâm, ta và người cũng đã chung giường rồi, chẳng lẽ vẫn không đủ để người tin nhiệm ta hay sao? Hơn nữa, Tổ Hòa Dục Trần ta lại thua kém một Lưu Hỏa của Phượng Lâm sao, vì sao người tin hắn mà lại không tin ta?”.

Phượng Thương vốn đang kinh sợ nghe Dục Trần giáo huấn, lại từ từ bình tĩnh lại, nét mặt yên ổn, nghe đến đó, lại không nhịn được mà cười khẽ.

Dục Trần thấy y mỉm cười, càng căm tức, vung tay áo, kìm nén sự tức giận: “Được, nếu Hoàng thượng không tin tưởng Dục Trần, Dục Trần cũng không tự đòi mất mặt, từ nay về sau, người...”.

Dục Trần còn chưa dứt lời, lại bị Phượng Thương dùng miệng ngăn chặn câu nói của hắn.

Một lát sau Phượng Thương mới buông hắn ra, cười đến cong mi, dương dương đắc ý nhìn hắn.

“Người!”.

Phượng Thương tóm lấy ngón tay hắn, cười lạnh nói: “Được rồi, được rồi, là ta sai, là ta không tốt, sẽ không bao giờ... như vậy nữa, sẽ không như vậy nữa, người đừng giận, đừng giận...”.

Dục Trần vẫn là buồn bực chưa tiêu, nghe y lấy lòng như vậy, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Phượng Thương cũng không sợ sự lạnh lùng của hắn, vẫn như cũ mà quần lấy hắn, lại dùng vẻ mặt đứng đắn nói: “Nếu Tĩnh vương vẫn còn tức giận, như vậy Trẫm không thể làm gì khác là dùng chính Trẫm làm phần thưởng cho người để bồi thường vậy”.

“Không lạ gì!”. Dục Trần nghiêng người sang, hừ một cái.

“Ngoài thứ không lạ gì này ta cũng không thể cho người thứ gì khác đâu”. Phượng Thương mang vẻ mặt thương cảm đi tới trước mặt hắn: “Tĩnh vương đại nhân đại lượng nhận lấy đi”.

“Người...”. Dục Trần bị y âm ỉ đến đỏ khóc đỏ cười, nói ra được một chữ lại không biết nói gì hết.

Phượng Thương cười híp mắt, hai tay ôm lấy eo Dục Trần: “Vậy quyết định như vậy nha, đừng nóng giận, đừng nóng giận, chờ ta xem xong tấu chương này, sẽ cùng người”.

Dục Trần nhìn y cười dỡ mình, lại chạy đến bàn nghiêm chỉnh xem tấu chương, cuối cùng thở một hơi thật dài, ngồi xuống bên bàn, mặc cho Phượng Thương ngồi xuống.

Phượng Thương cầm một quyển tấu chương âm thầm cười trộm, Dục Trần chỉ lo tức giận, một chút cũng không phát hiện.

Hơn nữa, Tổ Hòa Dục Trần ta lại thua kém một Lưu Hỏa của Phượng Lâm sao, người vì sao tin hắn lại không tin ta?

Ta có thể cho rằng, người cũng có một chút quan tâm ta được không?

Đêm dài sắp hết, sắc trời đã chuyển sang màu xám trắng, Phượng Thương mở mắt ra, nín thở đem chân mền trên người lật ra một chút, nhếch miệng chịu đựng cơn đau từ phía sau truyền đến mà xoay người, thật cẩn thận nhìn Dục Trần bên cạnh, thấy hắn vẫn chưa tỉnh ngủ, liền thở phào một hơi, lại hít vào một hơi, rón rén bước xuống giường, đi chân không trên nền nhà, lại liếc nhìn Dục Trần một cái, mới buông màn xuống, nhặt lại y phục rơi trên mặt đất, đi tới cạnh cửa, mặc y phục vào, nhẹ nhàng mở cửa ra, nhanh chóng lách mình ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Miên Hạ đi tới, Phượng Thương không chút nghĩ ngợi liền đưa tay bịt miệng Miên Hạ lại, lùi đi vài bước mới buông tay ra thấp giọng nói: “Đừng lên tiếng, Tỉnh vương còn chưa tỉnh, mang một thùng nước nóng vào chính điện, Trầm muốn tắm rửa. Còn nữa, chuẩn bị sẵn điểm tâm, chờ hắc tỉnh dậy rồi mang lên”.

Miên Hạ gật đầu, trùng hợp nhìn thấy vật áo Phượng Thương loang lổ một chút, liền lúng túng cúi đầu.

Phượng Thương thấy sự quẫn bách của nàng, khẽ cười một tiếng: “Xem ra Trầm vẫn là nên đưa một tiểu thái giám đến hầu hạ”.

Miên Hạ liền tròn to mắt, muốn nói lại không dám hé răng. Phượng Thương cười đẩy nàng, liên tục phát tay, ý bảo Miên Hạ mau đi chuẩn bị.

Miên Hạ lúc này mới an tâm, hơi khụy thân, lui xuống.

Miên Hạ đã theo hầu Phượng Thương từ khi còn bé, đến khi Phượng Thương đăng cơ, vốn là nên tuyển một thái giám thích hợp để hầu hạ bên cạnh, nhưng qua vài ngày Phượng Thương vẫn không thích, nên cuối cùng vẫn do Miên Hạ hầu hạ.

Chuyện của Phượng Thương và Dục Trần, Miên Hạ cũng ít nhiều biết được, để cho nàng thấy cũng không có việc gì, nhưng mà người khác lại không giống vậy, Phượng Thương thấy Miên Hạ đi xa, mới sửa sang lại quần áo, đi vào trong đình viện bên cạnh hồ, cẩn thận nhìn xuống.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng”. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Phượng Thương mới quay đầu lại, liền thấy người kia mở miệng.

Bình tĩnh nhìn kĩ, người kia một thân đẹp đẽ quý giá, mặt như mẫu đơn, bên môi cùng với giữa chân mày là ý cười đang đi tới. Là Hoàng hậu Thành Y Sở.

Vừa nhìn thấy nàng, Phượng Thương liền âm thầm nhú mày, nhưng trên mặt không vết tích, cười nhạt hỏi: “Sao Hoàng hậu lại tới đây?”.

“Thần thiếp có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Hoàng thượng, đã đợi hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng đợi được Hoàng thượng thức dậy”. Thành Y Sở dịu dàng hành lễ nói.

Phượng Thương nhướn mày: “À? Làm khó Hoàng hậu rồi. Nhưng mà thời gian cũng không còn nhiều lắm, Trẫm muốn thượng triều, nếu có chuyện gì, không ngại chờ Trẫm trở về rồi hãy nói”.

“Hoàng thượng, việc này không thể chậm trễ được!”. Thành Y Sở nghe y nói vậy, không khỏi có chút nóng nảy.

“Vậy Trẫm cũng muốn nghe một chút, là chuyện gì lại làm Hoàng hậu quan tâm như vậy”. Bên môi Phượng Thương vẫn mang theo ý cười, trong mắt lại là hàn ý.

Thành Y Sở chỉ coi như không thấy, ánh mắt lăm lăm, lạnh lùng nói: “Thỉnh Hoàng thượng hạ lệnh bắt Tĩnh vương”.

Sắc mặt Phượng Thương lập tức biến đổi, chậm rãi đảo qua khuôn mặt Thành Y Sở, từng chữ từng chữ hỏi: “Hoàng hậu mới nói cái gì?”.

Thành Y Sở không hề có chút khiếp sợ, hơi ngẩng đầu: “Thỉnh Hoàng thượng hạ lệnh bắt Tĩnh vương”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì Quốc trưởng* nhận được tin tức đáng tin cậy, Tĩnh vương từng nhiều lần tiếp xúc với dư nghiệt Phượng Lâm, có thể thấy được hắn có tâm tạo phản, người như vậy ở bên cạnh Hoàng thượng, thật sự là tai họa ngầm”.

()Quốc trưởng: cha của Hoàng hậu*

“Làm càn!”. Phượng Thương lạnh lùng quát, khiến cho Thành Y Sở sợ hãi quỳ xuống.

“Thần thiếp chỉ là... ..”. Thành Y Sở há miệng, muốn cãi lại.

Phượng Thương cười lạnh một tiếng: “Chỉ là cái gì? Hậu cung không được can thiệp chuyện triều chính, việc này, cũng chưa đến lượt Hoàng hậu xen vào”.

Một câu ‘Hậu cung không được can thiệp vào chuyện triều chính’ của Phượng Thương lập tức khiến cho Thành Y Sở không còn lời nào để nói, chần chờ một lát, mới gượng nói: “Hoàng thượng dạy rất đúng. Chỉ là... thần thiếp nghe trong cung đồn đại rằng, mấy tháng gần đây, Tĩnh vương thường qua đêm tại Phượng Uyên cung, thần thiếp biết Hoàng thượng nhân từ, đêm khuya không muốn thần tử đi tới đi lui, nhưng nếu Tĩnh vương có tâm tạo phản, Hoàng thượng lại không bố trí phòng vệ với hắn, sợ rằng... ..”.

“Sợ rằng cái gì?”. Phượng Thương nhướn mày nhìn nàng: “Không nói đến chuyện Tĩnh vương qua đêm trong Phượng Uyên cũng chỉ là lời đồn đại trong cung, chỉ chuyện Tĩnh vương có tâm tạo phản cũng đã là lời nói vô căn cứ. Trẫm tin tưởng, Tĩnh vương tuyệt đối không có dị tâm”.

“Hoàng thượng, chứng cứ của Quốc trưởng là thiên chân vạn xác... ..”.

Thấy Thành Y Sở vẫn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt Phượng Thương âm trầm quét tới, thanh âm lạnh lẽo: “Như vậy là Hoàng hậu không tin vào ánh mắt của Trẫm?”.

Dù là người ngu đi chăng nữa cũng nghe ra Phượng Thương không vui, Thành Y Sở dù không cam tâm cũng chỉ có thể im miệng, cúi đầu nói: “Thần thiếp không dám”.

“Không dám là tốt, mọi việc trong Hậu cung, làm phiền Hoàng hậu hao tâm tổn trí, còn chuyện triều chính, Hoàng hậu không cần hỏi tới”. Phượng Thương dừng một chút, thanh âm lạnh lẽo như băng: “Nếu như Hoàng hậu không cam lòng, có thể trở về khóc lóc kể lể với Quốc trưởng. Nhưng mà cũng mong Hoàng hậu nhớ rõ, những lời giống như vậy, Trẫm không muốn nghe lần thứ hai”.

Nghe thấy Phượng Thương kiên quyết nói như vậy, Thành Y Sở trong lòng không khỏi có chút khiếp sợ, run giọng nói: “Thần thiếp không dám”.

Thấy Thành Y Sở đã yếu thế, Phượng Thương cũng không muốn trở mặt với nàng, nhân nhạ nói: “Trở về đi, thời gian không còn sớm, Trẫm muốn thay y phục vào triều”.

Thành Y Sở vốn muốn đi, chần chờ một lát, nhẹn không được hỏi: “Hoàng thượng, thần thiếp có thể lưu lại hầu hạ người thay y phục không?”.

Phượng Thương nheo mắt nhìn nàng, lúc này trên mặt Thành Y Sở thiếu đi vài phần ngang ngạnh do được nuông chiều, lại sinh ra vài phần mềm mại đáng yêu, tuy Thái bảo nơi chốn bức người, nhưng cô gái này bất quá cũng chỉ là một công cụ, trên mặt tuy không có gì thay đổi, nhưng trong lòng cũng mềm ra đôi chút: “Không cần, Hoàng hậu sáng sớm đã tới đây, hiện tại nên về nghỉ ngơi đi”.

Thành Y Sở không thể làm gì hơn, hành lễ nói: “Thần thiếp xin cáo lui”. Dứt lời, bước ra khỏi đình viện.

Phượng Thương nhìn nàng đi ra ngoài, mới sửa sang lại y phục, xoay người đi về phía chính điện, vừa quay đầu liền thấy Dục Trần đang dựa vào thành cửa nhìn mình, trên mặt lại không nhìn ra biểu tình gì, như là thần trí không thanh tỉnh.

Phượng Thương liền tươi cười bước đến: “Dậy rồi? Là vừa nãy ồn ào làm người tỉnh sao? Thương triều cũng không có chuyện gì, người không cần đi, về Tỉnh vương phủ ngủ thêm một lát được không?”.

Dục Trần lại như không nghe thấy y nói gì, chỉ yên tĩnh nhìn y, ánh mắt sâu như biển.

Phượng Thương ngẩn ra, nhin không được đưa tay đến trước mặt Dục Trần, khoa trương vẫy vẫy: “Này, này, tỉnh chưa? Tỉnh...”.

Y kéo dài chữ “tỉnh”, vẫn còn chưa hỏi xong thì tay đã bị Dục Trần bắt được, Phượng Thương ngạc nhiên nhìn cánh tay bị hấn cầm, cười cười: “Tỉnh là tốt rồi, chứ đừng vừa đứng vừa ngủ, như vậy té sẽ rất đau, ta trước đây...”. Đường như ý thức được mình nói hơi nhiều, Phượng Thương vội ngừng lại, vòng vo thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Nếu vẫn còn buồn ngủ, đợi về phòng rồi ngủ sau. Nếu không mệt thì đứng lên đi, ta sai Miên Hạ chuẩn bị nước nóng, chắc nàng cũng sắp mang lên rồi, để nàng mang nước qua bên này, người tắm rửa rồi ăn điểm tâm. A, vừa rồi ta chỉ bảo nàng đi chuẩn bị điểm tâm, không biết nàng đã đi chưa... Hay người cứ đi ngủ thêm một lát, tỉnh dậy mọi thứ cũng chuẩn bị xong. Ừm... Ta phải đi về chính điện thay y phục, ta dặn dò cung nhân là được rồi, người cứ đi về trước, chờ nước nóng mang tới, người lại...”.

Dục Trần nghe Phượng Thương nói liên miên như không muốn dừng lại, cuối cùng nhin không được, kéo Phượng Thương vào lòng, chuẩn xác hôn lên đôi môi đang không ngừng khép mở kia.

“Ừm...”. Phượng Thương ngạc nhiên mở to mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt gần trong gang tấc, quên cả giấy giữa.

Một lát sau Dục Trần mới buông y ra, thấy Phượng Thương thở gấp không nói nên lời, không khỏi cười nhẹ một tiếng, đưa tay chỉnh vạt áo của y, ôn nhu nói: “Cẩn, đừng vội lo cho ta, chính người không phải cũng gấp sao”.

Phượng Thương chỉ mở to mắt nhìn hấn, vẻ mặt mờ mịt, nhìn thấy sự ôn nhu hiện trên mặt Dục Trần, đó là biểu tình mà sau buổi tối hôm đó y chưa bao giờ thấy lại, chỉ xuất hiện trong giấc mơ, một hồi lâu sau mới thốt lên một tiếng: “A?”.

Nhìn thấy biểu tình đó của Phượng Thương, Dục Trần cũng đoán được y đang suy nghĩ cái gì, ngực mơ hồ xẹt qua một tia hổ thẹn, nhẹ nói một câu: “Đứa ngốc”.

Phượng Thương kinh ngạc nhìn hấn, một lát sau đỏ mặt quay đi: “Hừ, làm càn! Ai dám mắng Trẫm là đứa ngốc! Chờ Trẫm trở về sẽ hảo hảo thu thập!”. Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về chính điện, lưu lại Dục Trần tại đó, cười đến híp mắt.

“Vừa nãy hù dọa Hoàng hậu thì lãnh ngọc cao quý như vậy, chỉ chớp mắt liền biến thành đứa nhỏ biệt nữ, đúng là ngoài mạnh trong yếu mà”.

Y và Liên Nhi, không giống.

Mang theo thâm ý đó nhìn thân ảnh Phượng Thương biến mất, đứng đó một lúc lâu, Dục Trần mới chậm rãi quay người, thong thả bước về phòng.

Ăn thư hôm qua Phượng Thương phê duyệt tấu chương một mảnh hỗn độn.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Dục Trần bước tới, cầm lấy quyển tấu chương sắp rút lên, sắp xếp lại cho gọn gàng rồi trả về, không nghĩ tới lại đụng phải quyển tấu chương nằm trên mặt đất, Dục Trần vội xoay người lại lấy, trong lúc lơ đãng liền nhìn thấy tấm đệm ngồi dường như đang dề lên thứ gì đó.

Trong lòng Dục Trần khẽ động, để đồ trên tay xuống, cẩn thận xốc tấm đệm lên, dưới tấm đệm lộ ra một xấp giấy để khắp nơi.

Chần chừ một lúc, cuối cùng Dục Trần vẫn đem xấp giấy cầm lên, mở xấp giấy ra, hần mới phát hiện tay mình hơi run rẩy.

Trên tờ giấy có một đoạn viết chưa xong, chỉ đơn giản liếc mắt qua, sắc mặt Dục Trần liền thay đổi.

16. Quyển 1 - Chương 16

Vội vã lên triều, nghe vài người bẩm báo chuyện quan trọng, thấy không có ai bước ra nữa, Phượng Thương liền tuyên bãi triều, ba bước thành hai bước đi nhanh về phía Phượng Uyên cung.

Tuy rằng thường ngày khi Dục Trần ngủ lại thì hôm sau trước khi thượng triều liền rời đi, nhưng buổi sáng hôm nay Dục Trần có chút khác thường, làm Phượng Thương không nhận được mà ôm chút hy vọng, nói không chừng khi trở lại Dục Trần vẫn còn ở đó.

Hướng chi, trước khi rời đi, Phượng Thương cũng quanh co lòng vòng nói một câu “chờ Trẫm trở về nhất định hảo hảo thu thập”, nếu như Dục Trần nghe hiểu, nói không chừng thực sự ở lại Thiên điện chờ mình.

Nghĩ như vậy, bước chân của Phượng Thương không khỏi nhanh hơn, bên môi cũng hiện lên một nụ cười nhẹ, mắt như ngọc lưu ly, làm những cung nhân hành lễ dọc đường cũng nhận ra, chủ tử hôm nay tâm tình không tệ.

Một đường trở lại Phượng Uyên cung, Miên Hạ vội vàng nghênh đón, hỏi: “Hoàng thượng, bây giờ muốn dùng điểm tâm chưa?”.

Phượng Thương vừa đi về phía Thiên điện vừa nói: “Không vội, trước tiên cứ bày ra đi, một lát nữa sẽ ăn”.

Miên Hạ gật đầu, nhìn Phượng Thương vẻ mặt hưng phấn đi về phía Thiên điện, sưng sốt một chút mới ý

thức rằng hôm nay Tĩnh vương vẫn chưa rời đi, cuối cùng nhịn không được mà lắc đầu cười, sợ rằng trên đời này cũng chỉ có mỗi Tĩnh vương có thể làm cho Hoàng thượng vui vẻ như vậy.

Phượng Thương tất nhiên sẽ không biết Miên Hạ đang nghĩ cái gì, bước nhanh về phía khúc ngoặt của hành lang, nhìn thấy bốn bề vắng lặng, liền chạy một mạch, khi đến trước cửa phòng Dục Trăn ngủ lại, mới đi chậm lại.

Hít sâu một hơi, nghĩ đến hành vi của mình cũng cảm thấy buồn cười, Phượng Thương lại không thể cười được, chỉ cẩn thận đẩy cửa ra, chần chờ một lát mới chậm rãi nhìn vào.

Trước án thư có một người đang ngồi, đưa lưng về phía cửa, nhìn không rõ biểu tình, nhưng liếc mắt một cái Phượng Thương cũng nhận ra đó là Dục Trăn.

Trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nét cười, Phượng Thương cẩn thận lắc mình bước vào, không chút tiếng động bước vào, đi đến phía sau Dục Trăn, đưa tay bịt mắt Dục Trăn, đắc ý nhếch miệng cười.

Một lúc sau, Dục Trăn vẫn không có phản ứng, chỉ ngồi yên để Phượng Thương bịt mắt mình.

Phượng Thương sững sốt, thu tay, nghiêng đầu nhìn, thấy Dục Trăn diện vô biểu tình, chỉ giơng mắt nhìn mình, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Dục Trăn vẫn chỉ nhìn y, một chữ cũng không nói.

Phượng Thương càng bất an hơn, cẩn thận nhìn hắn, thăm dò kêu một tiếng: “Dục Trăn?”.

Một lúc sau, Dục Trăn mới từ từ mở mắt, đem thứ đang cầm trên tay ném lên bàn.

“Cái gì vậy?”. Phượng Thương có chút khó hiểu nhìn nhìn, trên mặt miễn cưỡng tươi cười, đến khi nhìn thấy đồ vật trên bàn, nụ cười liền cứng lại rồi từ từ biến mất. Trên đó chỉ là tờ giấy bình thường. Một hồi lâu, y mới thu hồi ánh mắt, cười cười: “Người lục đồ của ta sao?”. Giọng nói bình thản không chút lên xuống, vào tai Dục Trăn, lại giống như chỉ trích.

Dục Trăn cũng cười cười: “Ta chỉ là nhất thời cao hứng, muốn thay người dọn dẹp án thư một chút, không cẩn thận làm đổ mấy thứ, lúc nhặt lên liền thấy”.

“Ừm”. Phượng Thương nhẹ giọng trả lời một câu, không nói rõ là tin hay không tin.

“Chỉ vậy thôi sao?”. Dục Trăn sắc bén nhìn y: “Người không còn gì muốn nói sao?”.

Phượng Thương hơi giơng mắt, cười nhạt: “Nói cái gì?”.

Dục Trần “ba” một tiếng đánh vào bàn, cầm tờ giấy kia lên, mở ra đưa đến trước mặt Phượng Thương: “ ‘Bên trong phủ Hoài Châu có dư nghiệt của Phượng Lâm, toàn lực tróc nã, bắt được người, một tên cũng không tha’. Một tên cũng không tha, Hoàng thượng thật là khí phách, Dục Trần tự thẹn”.

Phượng Thương rũ mắt cười khê: “Phải. Có chỗ nào không đúng sao? Dư nghiệt của Phượng Lâm một lòng phục quốc, Dục Dặc ở Phượng Lâm cực khổ hai năm nay, bọn chúng nếu muốn quy thuận, đã sớm quy thuận, những kẻ còn lại này... trước sau vẫn không chịu quy thuận, giữ lại chỉ gây nguy hại cho xã tắc, giết đi để chấm dứt hậu họa, có gì sai sao?”.

“Có gì sai sao?”. Dục Trần nhin không được cười lạnh một tiếng: “Hoàng thượng còn hỏi có gì sai sao? Sai ở chỗ nơi đó là phủ Hoài Châu! Hoàng thượng không phải cho người theo dõi ta sao? Vậy những lời tên Phượng Lâm kia nói với ta, Hoàng thượng không phải cũng biết rõ sao?”.

Phượng Thương làm như không nghe thấy sự châm chọc trong lời nói của hắn, chỉ cười yếu ớt: “Thì ra người lo lắng ca ca sẽ ở đó sao? Sẽ không đâu”.

“Bọn họ nếu dám lấy Liên Nhi đến nói với ta, cũng không phải không nắm chắc”.

“Vậy người cho rằng ca ca sẽ cùng với bọn họ tạo phản sao? Hay là ca ca bị bọn họ bắt đi?”.

Bị Phượng Thương hỏi lại, Dục Trần liền sững sốt, sau một lát mới thốt lên một câu: “Cái này không liên quan!”.

“Có”. Phượng Thương ngẩng đầu nhìn hắn: “Người không phải luôn nói thiên hạ ngày hôm nay là do ca ca liều mạng đổi lấy sao? Đã như vậy thì hiện tại sao huynh ấy có thể giúp đỡ người Phượng Lâm được? Nếu là bọn chúng bắt ca ca đi, bọn họ cũng đã sớm nói yêu cầu với ta rồi, không cần thiết phải đợi đến khi sắp bị bắt. Nếu như ca ca thật sự chưa chết, thì là huynh ấy giúp đỡ những kẻ đó tạo phản, cũng có lẽ những kẻ đó thật sự bắt được huynh ấy, bất luận là điều gì thì cũng như nhau, đều đủ để đất nước loạn lạc, lẽ nào chỉ vì một mình huynh ấy mà mặc kệ an nguy của xã tắc hay sao?”.

Nghe Phượng Thương nói vậy, Dục Trần đột nhiên nở nụ cười, trong mắt lộ ra vài tia châm chọc: “Nói cho cùng, là người đồ kị Liên Nhi, quyết không tha cho hắn”.

“Người nói vậy!”. Phượng Thương lập tức phản bác.

Dục Trần cười lạnh một tiếng: “Ta có nói vậy hay không, trong lòng người tự biết. Người là sợ hắn còn sống. Người sợ hắn còn sống. Người sợ hắn còn sống sẽ đoạt giang sơn này với người, người sợ hắn trở về, công lao hơn xa người, những người trong triều đó sẽ từ bỏ người mà đưa hắn lên hoàng vị, người biết nếu hắn còn sống, ta vĩnh viễn sẽ không thích người! Là người đồ kỵ với hắn!”.

Phượng Thương cắn răng gào lên: “Người nói vậy, người nói vậy! Người câm miệng, câm miệng... Ta không có...”.

Dục Trần vẫn không chịu bỏ qua: “Kỳ thực người căn bản không cần đồ kỵ với Liên Nhi, hắn sẽ không tranh giành với người, dù cho hắn hi sinh nhiều hơn người, càng có tư cách có được thiên hạ này hơn người, hắn cũng sẽ không tranh với người, cũng sẽ không đảm nhận, cho dù là ta... người Liên Nhi yêu là Dục Đặc, ta biết rất rõ, nếu đồng ý ở cùng với người, tất nhiên sẽ không nuốt lời, người căn bản không cần phải đồ kỵ với Liên Nhi, người căn bản không cần đề phòng hắn, dù người có để hắn tự do, Liên Nhi cũng sẽ không tranh giành với người. Người căn bản không cần hạ chỉ như vậy!”.

“Người cố tình gây sự!”. Phượng Thương cắn răng nhìn Dục Trần, cuối cùng nói ra một câu.

Dục Trần không chút yếu thế trả lại một câu: “Người tàn khốc bất nhân”.

“Người! Ha ha... Đủ rồi, Dục Trần, đủ rồi”. Thê lương cười, Phượng Thương nhìn sự lạnh lùng cùng phần nộ: “Dục Trần, người chó quên, ta là Hoàng đế”. Thấy Dục Trần chủ im lặng cười lạnh, Phượng Thương nhẹ giọng nói: “Một Hoàng đế sẽ không cho phép những thứ uy hiếp mình tồn tại. Không nói ca ca căn bản không ở Hoài Châu, dù huynh ấy thật sự ở đó, với cục diện này, ta cũng chỉ có thể giết huynh ấy!”.

“Vì sao?”.

“Người còn hỏi ta vì sao?”. Phượng Thương nhìn thẳng vào hắn: “Hôm nay nếu người ngồi trên ngôi vị là người, người sẽ bởi vì tình huynh đệ mà bỏ qua cho một đám phản tặc sao?”.

Dục Trần ngẩn người, lập tức lạnh giọng nói: “Liên Nhi không chỉ là ca ca của người. Người chó quên...”.

“Thiên hạ này là dùng mạng của huynh ấy đổi lấy, đúng không?”. Phượng Thương nhàn nhạt ngắt lời: “Đã như vậy, ta quyết không cho phép ai gây nguy hiểm cho thiên hạ này, dù đó là ca ca đi chăng nữa!”.

“Kiếm có!”. Dục Trần thốt ra.

Phượng Thương cười, quay lưng lại: “Cứ coi như là... Ta thực sự đồ kỵ với ca ca đi”. Dừng một chút, y cúi đầu: “Dục Trần, người trở về đi. Không nên quay lại”. Câu nói kết thúc, Phượng Thương chậm rãi nhắm mắt, lông mi có chút rung động, giống như có nước mắt, nhưng lại không có gì.

Qua rất lâu, phía sau y vang lên tiếng bước chân, dần dần ra xa, cánh cửa mở ra rồi lại đóng lại, vang lên tiếng rầm rầm nhẹ, trong ngực nặng nề.

Chân Minh năm thứ hai tuyết rơi rất sớm, rơi đầy trên Thương Lan.

Trong Tĩnh vương phủ thỉnh thoảng có truyền ra tiếng ho khan đè nén, Tĩnh vương Dục Trần liền mời đại phu về, bốc đủ các loại thuốc, làm cho mọi người không khỏi hiếu kỳ, rốt cuộc là ai bị bệnh mà làm cho Tĩnh vương quan tâm như vậy.

“Đại ca, khụ khụ, mùa đông mỗi năm đệ đều bị như vậy, qua hết đông sẽ tốt thôi, huynh không cần phải lao sư động chúng* thỉnh nhiều đại phu như vậy”. Tiểu Liễu nằm trên giường, khuôn mặt bình thường hồng hào sinh ra vài phần tái nhợt, người cũng gầy, nhưng ánh mắt vẫn có tinh thần, lại bưng chén thuốc đi lên, không nhịn được thở dài.

() Lao sư động chúng: vốn chỉ việc dấy đại binh, nay chỉ việc điều động sử dụng lớn về nhân lực*

Dục Trần cười cười đưa chén thuốc cho cậu: “Hàng năm đều phát bệnh, đệ không phiền chán sao? Nếu được thì trị tận gốc luôn thì tốt hơn. Huống hồ đại ca cũng không phải không mời được đại phu, sao lại không cố để đệ chịu ít khổ sở hơn chứ?”.

Tiểu Liễu dở khóc dở cười nhìn hắn: “Chỉ là có chút... khụ... khụ, ho khan mà thôi, không thoải mái một chút, lâu dần thì quen thôi”.

“Còn nói là quen! Một câu mà cũng nói đứt quãng như vậy, dễ chịu sao? Hơn nữa đệ không nhìn lại mình đi, người thì gầy, sắc mặt cũng kém”. Dục Trần theo thói quen xoa xoa đầu Tiểu Liễu: “Đệ đó, để đại ca thay đệ tìm người trị hết bệnh này, mới không thẹn với sự giao phó của cha đệ”.

Tiểu Liễu nhấp môi, cúi đầu uống thuốc, không nói nữa.

Lại là động tác đó. Nếu như không chịu uống thuốc, hoặc là phản bác vài câu, nói không chừng dù cho cậu ngoan ngoãn nghe lời cũng làm ra động tác như vậy.

Thân thể mình không tốt, ở trong mắt huynh ấy lại biến thành thể thân của người kia, nên huynh ấy mới cứng chiều, mới che chở mình tốt như vậy.

Tiểu Liễu âm thầm cười, cũng là may mắn thôi?

Hai người nói chuyện một lúc, Tiểu Liễu đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền nói: “Được rồi, đại ca, ta nghe người trong phủ nói, mấy ngày nay Hoàng thượng xuất cung, là thật sao? Như vậy được sao? Hoàng thượng không ở trong cung, lại chạy đến nơi khác cũng được sao?”.

Dục Trần ngẩn ra: “Đệ nghe ai nói?”.

Tiểu Liễu giật mình: “Đại ca không biết?”.

“Lâu rồi chưa vào triều, không rõ lắm. Chỉ nghe nói là bãi triều một tháng, chưa nghe nói Hoàng thượng sẽ đi tuần. Huống chi, trước đó cũng không thấy chuẩn bị”.

Tiểu Liễu hoàn toàn ngây ngẩn cả người: “Đại ca, không phải là đi tuần, là vi phục xuất tuần, nhưng mà trong cung hình như có báo với phủ một tiếng, nói là Hoàng thượng bốn ngày trước xuất phát, dường như

muốn đi Hoài Châu”.

17. Quyển 1 - Chương 17

Tiểu Liểu vừa dứt lời, Dục Trần cơ hồ là theo phản xạ mà “hừ” một tiếng, dọa Tiểu Liểu nhảy dựng lên, nhìn hẩn khó hiểu, một lát sau mới thấy Dục Trần phục hồi tinh thần, cười cười xin lỗi.

“Đại ca?”.

Dục Trần lắc đầu: “Không có gì, chỉ là cảm thấy buồn cười”.

“Buồn cười?”. Tiểu Liểu không hiểu: “Đệ nói có gì buồn cười sao?”.

Dục Trần vẫn lắc đầu, ôn nhu nói: “Không phải đệ. Chẳng qua là cảm thấy có người thực sự rất buồn cười. Đã hạ lệnh rồi vẫn không an lòng, muốn phải đích thân xem xét mới bỏ qua được”.

“Đại ca nói là...Hoàng thượng?”. Tiểu Liểu nghe ra được mấu chốt.

Dục Trần không trả lời, chỉ hỏi: “Tiểu Liểu, nếu có một ngày, đại ca có thể sẽ uy hiếp đệ, đệ sẽ giết đại ca sao?”.

“Đương nhiên sẽ không! Đại ca một ngày là đại ca của Tiểu Liểu, thì vĩnh viễn là đại ca của Tiểu Liểu, dù cho đại ca muốn mạng của Tiểu Liểu, Tiểu Liểu cũng sẽ không làm thương tổn đại ca”. Tiểu Liểu không chút nghĩ ngợi nói, hiển nhiên là bị câu hỏi của Dục Trần dọa sợ, một lúc sau mới cẩn thận hỏi: “Tại sao đại ca lại hỏi như vậy?”.

“Không có gì, đệ nghỉ ngơi đi”. Dục Trần cười vỗ vỗ đầu Tiểu Liểu: “Chỉ là có người, lại nhẩn tâm như vậy”.

Tiểu Liểu há miệng, muốn hỏi lại, ngẩng đầu lên lại thấy đáy mắt Dục Trần xẹt qua một tia thất vọng, trong lòng cả kinh, ho khan hai tiếng, liền ngừng lại.

Dục Trần lại như không thấy sự khác thường của Tiểu Liểu, ngồi yên một lúc, đột nhiên đứng phắt dậy.

“Đại ca?”. Tiểu Liểu sững sốt.

Dục Trần khôi phục lại tinh thần, cười cười che giấu, nhìn Tiểu Liểu một lát mới mở miệng: “Tiểu Liểu, mấy ngày nay đại ca có khả năng phải đi xa một thời gian, những chuyện trong phủ đã giao phó xong, đệ có cần gì, cứ việc phân phó hạ nhân, nếu có việc gấp, cũng có thể để quản gia truyền tin cho ta. Còn nữa,

nhớ kỹ thân thể khó chịu nhất định phải nói, thuốc nhất định phải uống, biết không?”.

Tiểu Liểu nghe hắn nói xong, không nhịn được cười thành tiếng: “Đã biết. Đại ca huynh yên tâm đi, Tiểu Liểu sẽ chiếu cố chính mình. Huynh không cần lo lắng”. Chần chờ một lúc, Tiểu Liểu cuối cùng không nhịn được mà nói thêm một câu: “Cũng đừng xung đột với Hoàng thượng... Y, dù sao cũng là Hoàng thượng”.

Dục Trần quẫn bách, chỉ làm như không nghe thấy, vội ho một tiếng xoay người đi chỗ khác: “Vây đệ nghỉ ngơi cho tốt”. Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà bước ra khỏi phòng.

Dục Trần cũng không thể nói rõ trong lòng mình đang suy nghĩ cái gì, rõ ràng ngày hôm đó Phượng Thương đã nói rất rõ ràng.

Bởi vì y là Hoàng đế, vô luận thế nào, dư nghiệt Phượng Lâm ở Hoài Châu không giết không được. Dù cho Liên Canh có ở đâu cũng giống vậy.

Bởi vì y là Hoàng đế, cũng có thể tuyệt tình nhẫn tâm, cả mạng của ca ca mình cũng không quan tâm. Cho dù thiên hạ này là ca ca y liều mạng đem về.

Còn có, vì y đổ kị.

Rõ ràng Phượng Thương đã nói rõ như vậy, Dục Trần cũng một lần lại một lần nói với mình, người kia ngoan tuyệt như vậy, dù hạ lệnh rồi cũng không cam lòng, phải tự đi xem, tự mình xử lý mới cam tâm.

Trong ngực Dục Trần lại có một sự bất an không thể gạt đi được.

Hoài Châu ở phía nam, cách Thịnh kinh ngàn dặm, Dục Trần lại chỉ dùng ba ngày, đổi hai con ngựa, ngày đêm đi gấp chạy tới.

Tri phủ Hoài Châu nghe thấy ý đồ của hắn khi đến đây, sợ đến mức té xuống đất. Thiên tử vi phục xuất hành đến Hoài Châu, theo tính toán lộ trình thì cũng đến được ba ngày rồi, hắn lại không biết gì hết, sau này nếu truy cứu...

Dục Trần vừa nhìn thấy vậy, liền biết Phượng Thương không ở trong châu phủ.

Hắn còn nhớ rõ trong mật chỉ kia của Phượng Thương, chỉ biết là giao đến phủ Hoài Châu, nên vừa vào thành hắn liền đến châu phủ, nào biết rằng suy đoán của mình là sai, nhất thời hắn cũng chỉ biết sững sờ trong sân.

“Vương, Vương gia?”. Tri phủ Hoài Châu thấy hắn đứng yên không nói gì, cho là hắn tức giận, càng sợ hãi hơn, run rẩy gọi một câu.

Dục Trần khoát tay, chỉ đứng yên ở đó, sau một lúc, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Hoài Châu đóng quân, không phải do người quân sao?”.

Tri phủ Hoài Châu ngạc nhiên một lúc, chỉ gật đầu: “Vốn là do châu phủ chúng quân, thế nhưng từ lúc Hoàng thượng đăng cơ tới nay, liền do Hoàng thượng phái người tới chúng quân, hơn nửa năm qua, đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ cùng châu phủ”.

Dục Trần thở phào nhẹ nhõm bật cười. Không tồi, chưa bị mất manh mối.

Ban đầu quân đội Hoài Châu là do châu phủ chúng quân, tri phủ Hoài Châu bị hãm hại, là Liên Canh cứu trở về, bởi vậy có thể thấy được, trong quân Hoài Châu, nhất định là thân tín của Phượng Thương. Hẳn vốn tưởng rằng là tri phủ Hoài Châu, nào ngờ lại là người khác.

“Vương gia?”. Thấy Dục Trần thở phào nhẹ nhõm, lo sợ bất an của tri phủ Hoài Châu tự nhiên cũng hết, thở phào nhẹ nhõm, hỏi một tiếng.

Dục Trần phát tay: “Người trở về đi, coi như hôm nay bản vương chưa tới, an phận làm tốt chuyện của mình là đủ rồi. Hoàng thượng ở nơi nào cũng không cần suy đoán, không phải là hướng về người, người không làm việc gì khuất tất, tất nhiên sẽ không trừng phạt người”.

“Vâng, vâng, Vương gia nói phải”. Tri phủ Hoài Châu liên tục gật đầu, thấy Dục Trần nhanh chóng quay đầu ngựa chạy đi, nhanh chóng không thấy tăm hơi, mới chậm rãi đứng lên, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Từ xưa tới giờ Hoài Châu đều là yếu địa, quân đội Hoài Châu trú quân ở phía nam là lá chắn quan trọng, hiện tại thiên hạ thống nhất, lá chắn này tất nhiên không có tác dụng, thế nhưng đây cũng là một địa phương nhạy cảm, nếu giải tán quân đội đóng quân ở đây cũng đủ để làm rối loạn dân tâm, vì vậy Phượng Thương đăng cơ hai năm, quân Hoài Châu vẫn giữ lại, nhưng mà đã phân nhiều người đi khai hoang mở đất, hoặc giúp đỡ châu phủ, cũng từng bước cắt giảm nhân lực, đến năm nay, chỉ còn lại khoảng năm nghìn binh tướng.

Thủ lĩnh trú quân tên là An Nhiên, là tướng lĩnh trẻ, trên dưới ba mươi tuổi, vẻ mặt trầm ổn, là Phượng Thương tự mình phái tới Hoài Châu, trước khi hân nhận mệnh, người trong triều không biết có người tên An Nhiên này tồn tại.

Đối với vị Tĩnh vương đêm hôm khuya khoắt xuất hiện trong quân doanh, An Nhiên lại không hề có chút ngoài ý, thậm chí loại kinh hoàng thất thổ của tri phủ Hoài Châu cũng không có, chỉ hơi nhú mày, nghiêm chỉnh chào một cái, liền phân phó hạ nhân an bài chỗ ở cho Dục Trần.

“An tướng quân, việc sắp xếp tạm thời không vội, bản vương có chuyện muốn hỏi người”.

An Nhiên không nghe theo, vẫn sai bảo hạ nhân chuẩn bị, ung dung nói: “Vương gia đừng nóng vội, có chuyện gì đợi dàn xếp xong rồi hỏi cũng được, dù sao Vương gia cũng đã chậm rồi, thêm một khắc hay nửa khắc nữa cũng như nhau”.

Trong lòng Dục Trần chấn động: “Lời của An tướng quân là có ý tứ gì?”.

“Vương gia phong trần mệt mỏi đi tới Hoài Châu, có thể thấy được là có việc gấp, gần đây trong triều yên ổn, có thể có chuyện gì làm cho Vương gia gấp như vậy? Nghĩ tới nghĩ lui, sợ rằng chỉ có việc Hoàng thượng vi phục xuất hành thôi?”. An Nhiên nhân nhặt trả lời: “Chỉ là mặt tướng không rõ, Vương gia nếu biết Hoàng thượng là cải trang ra khỏi cung, vì sao còn xa xôi ngàn dặm đuổi theo tới đây?”.

An Nhiên nói một câu, làm Dục Trần sửng sờ, tại sao lại đuổi theo?

Hắn không yên lòng, sợ Liên Canh thật sự ở Hoài Châu, sợ Phượng Thương thực sự ngoan tâm giết ca ca mình.

Đây vốn là chuyện đương nhiên, nhưng mà ý nghĩ này hiện lên trong lòng hắn, hắn theo bản năng liền nghĩ là sai. Luôn có một sự bất an tràn đầy trong lòng, làm cho hắn không thể yên lòng.

“Vương gia?”. An Nhiên tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Dục Trần lập tức hồi phục lại tinh thần, chỉ nói: “An tướng quân không cần quản bản vương vì sao lại đến đây, nghe ý của An tướng quân, xem ra đúng là Hoàng thượng ở nơi này?”.

An Nhiên thở dài nói: “Hai canh giờ trước đúng là ở đây”.

Dục Trần cả kinh, liền hỏi: “Vậy bây giờ thì sao? Đã trở về?”.

An Nhiên lắc đầu, cuối cùng thở dài, nhỏ giọng nói: “Là An Nhiên vô dụng, không ngăn cản được Hoàng thượng”.

“Nói cho rõ ràng!”.

An Nhiên hít một hơi nói: “Từ khi Hoàng thượng đăng cơ tới nay, quân đội Hoài Châu vẫn luôn âm thầm tìm kiếm dư nghiệt tiền triều ẩn nấp, khoảng hai tháng trước, Hoàng thượng có ý chỉ, nói Hoài Châu có dư nghiệt của Phượng Lâm, phải lục soát chặt chẽ, chúng ta tìm hơn một tháng, mới tìm được nơi đối phương ẩn nấp, vậy nên đưa thư báo cho Hoàng thượng. Vốn ý định trước kia của Hoàng thượng là giết chết tại chỗ, thế nhưng trước khi hành động Hoàng thượng lại đưa tới một công văn khẩn cấp, nói sẽ đích thân đến đây một chuyến, bảo chúng ta tạm thời không nên hành động. Kết quả...”.

“Kết quả?”.

“Kết quả Hoàng thượng vừa đến Hoài Châu, đã đem ‘giết chết’ đổi thành ‘chiêu hàng’ “. An Nhiên lắc đầu liên tục: “Hoàng thượng từ trước tới giờ tuyệt đối không mềm lòng như vậy”.

Kết quả Hoàng thượng vừa đến Hoài Châu, đã đem ‘giết chết’ đổi thành ‘chiêu hàng’.

Hoàng thượng từ trước tới giờ tuyệt đối không mềm lòng như vậy.

Dục Trần ngồi ở đó, không thể diễn tả được cảm giác trong lòng.

An Nhiên tất nhiên không hiểu, thế nhưng, Dục Trần rất rõ.

Phượng Thương là vì hắn mới đổi ý. Theo cách nhìn của Dục Trần, Phượng Thương là quá mức nhẫn tâm, thế nhưng theo cách nhìn của Phượng Thương, theo những cân nhắc của Hoàng đế, Phượng Thương chưa từng làm gì sai.

“Vậy...”. Một lúc sau, Dục Trần mới miễn cưỡng hỏi: “Hoàng thượng hiện đang ở đâu?”.

Ánh mắt An Nhiên tối sầm lại: “Hoàng thượng tự mình đi chiêu hàng rồi”.

Dục Trần đập bàn đứng lên, không thể tin được nhìn An Nhiên: “Ngươi, sao có thể để y đi như vậy!”.

An Nhiên biến sắc, trầm giọng nói: “Hoàng thượng kiên trì muốn đi, chỉ dẫn theo hai trăm người, ra lệnh không ai được tự ý đi theo, nếu không phải như vậy, Vương gia cho rằng An Nhiên nguyện ý ở nơi này chờ đợi sao? Nơi này là Hoài Châu, nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, chịu tội nhất định là quân Hoài Châu, cho dù không liên quan đến việc này, Vĩnh Minh Thái tử trước kia có ân cứu mạng An Nhiên, An Nhiên đã thề rằng cuộc đời này sẽ thần phục Hoàng thượng, cúc cung tận tụy, chết cũng không từ, hôm nay Hoàng thượng gặp nguy hiểm, Vương gia cho rằng An Nhiên bị ép phải ở lại nơi này, trong lòng thoải mái sao?”. An Nhiên nói một hơi dài, một lát sau mới thu liễm lại, bất mãn nói một câu: “An Nhiên vượt quá khuôn phép, mong Vương gia tha tội”.

Dục Trần nhìn hắn, một lát sau mới cứng đờ nói một câu: “Là bản vương quá kích động. Vậy... những người Hoàng thượng mang đi là...”.

“Đều là tinh anh trong quân”. An Nhiên trực tiếp nói: “Hơn nữa, nhân số đối phương không nhiều lắm, Hoàng thượng thân thủ không tồi, nếu thực sự có xung đột, cũng nhất định không có chuyện gì. Hoàng thượng là chân long thiên tử, sẽ có trời cao che chở, nhất định không có chuyện gì, Vương gia yên tâm”. Thanh âm của An Nhiên nhỏ dần, trong sảnh một mảnh tĩnh mịch, những câu nói an ủi Dục Trần, cũng như là an ủi chính hắn.

Dục Trần không nói gì, cầm chén trà trong tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

“Tướng, tướng quân! Hoàng thượng đã trở về!”. Không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên có người chạy vào, vẻ mặt vui mừng kêu lên.

An Nhiên và Dục Trăn cùng đứng lên, nhìn ra ngoài cửa, người báo tin vui mừng hớn hỏ chạy ra ngoài, chỉ chốc lát, bên ngoài cửa có tiếng ồn ào, có người từ bên ngoài bước vào, một thân cảm y, mi mục như họa, mắt tựa ngọc lưu ly, chính là Phượng Thương.

“Hoàng thượng... Người, Người...”. An Nhiên “bụp” một tiếng quỳ xuống, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Người cuối cùng cũng bình an trở về!”.

“Hoàng thượng”. Dục Trăn cũng bước lên một bước, chần chờ một lát, mới thấp giọng gọi một tiếng.

Phượng Thương làm như không nhìn thấy Dục Trăn, chỉ cười nhạt, nâng An Nhiên đứng dậy: “Làm An tướng quân lo lắng như vậy, là Trẫm quá tùy hứng rồi”.

An Nhiên càng kích động, đứng lên, cầm chặt tay Phượng Thương không chịu buông, luôn miệng nói: “Không phải không phải, Hoàng thượng Người trở về bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi”.

“An tướng quân”. Thấy An Nhiên dường như không có dấu hiệu bình tĩnh lại, Phượng Thương kêu lên một câu, lãnh đạm rút tay về, thấy An Nhiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, mới chậm rãi phân phó: “An Nhiên, phản tặc gian ngoan, không chịu quy thuận, Trẫm cũng không đủ nhẫn nại để hao phí cho bọn chúng nữa. Nhớ kỹ, giết chết bất luận tội, một tên cũng không lưu!”. Câu cuối cùng, giọng nói lạnh lẽo, từng chữ đều rất mạnh mẽ, làm người ta không khỏi phát lạnh.

An Nhiên chấn động, sau đó mới cất giọng nói: “An Nhiên tuân chỉ!”. Dứt lời, vội vã thi lễ, bước nhanh ra ngoài, từ xa vọng lại tiếng hét triệu tập binh lính của hắn.

Chờ thanh âm của An Nhiên xa rồi, Dục Trăn mới đi đến bên người Phượng Thương, nhẹ giọng gọi một câu: “Cẩn”.

Phượng Thương quay đầu lại, nhàn nhạt đảo qua Dục Trăn, lát sau cười lạnh một tiếng: “Tình vương sao lại tới đây?”.

Trong lòng Dục Trăn căng thẳng: “Cẩn?”.

“A, Trẫm quên mất”. Phượng Thương dường như nhớ tới chuyện gì đó, bất đắc dĩ cười: “Tình vương tới Hoài Châu, đương nhiên là lo lắng Trẫm giết ca ca, đúng không?”.

“Cẩn, ta...”.

Không đợi Dục Trăn nói xong, Phượng Thương liền cắt đứt lời của hắn: “Vậy Trẫm sẽ nói rõ ràng cho Tình vương biết. Lạc vương đứng là ở trong tay phản tặc, phản tặc định dùng chúng để áp chế Trẫm, vì vậy Trẫm sai An Nhiên đưa nhân mã đến giết toàn bộ. Tình vương nếu đủ tàn độc, có thể đến giúp đỡ An Nhiên, nếu không”, y hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Dục Trăn, lạnh lùng cười: “Nếu không, bây giờ người quay về Thịnh kinh đi, Trẫm không muốn gặp người!”.

“Người nói cái gì...”. Dục Trần vốn định giải thích vài câu, lại nghe Phượng Thương nói vậy, căn bản không còn kịp suy nghĩ gì nữa, chỉ theo bản năng tóm lấy vai Phượng Thương: “Người nhìn thấy Liên Nhi? Liên Nhi còn chưa chết?”.

Phượng Thương cắn răng muốn giãy giụa, dè nén thanh âm gầm nhẹ: “Đúng, ta đã thấy, cũng bởi vì thấy huynh ấy, ta mới để An Nhiên giết bọn họ, ta chính là muốn giết ca ca, người nghe rõ ràng chưa? Nghe rõ rồi thì rút ra ngoài cho ta! Rút ra ngoài!”.

“Sao có thể giết hần, sao người có thể như vậy chứ! Hần là ca ca người! Hần ở đâu? Những người đó ở đâu? Người nói, người nói đi, gọi An Nhiên trở về, người không thể giết Liên Nhi! Người không thể giết hần! Người...”. Phượng Thương nói mấy câu, làm cho Dục Trần không còn để ý đến gì nữa, trong đầu chỉ còn lại Phượng Thương nói rằng muốn An Nhiên giết Liên Canh, Dục Trần kích động đến độ mắt cũng đỏ lên, gắt gao cầm chặt vai Phượng Thương liều mạng lắc, làm cho người trước mắt thu hồi toàn bộ những gì muốn nói.

Thanh âm của Phượng Thương càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng, trong sảnh chỉ còn lại thanh âm của Dục Trần, Phượng Thương mở to mắt nhìn Dục Trần, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, bên môi xuất hiện một nụ cười yếu ớt, Dục Trần cảm thấy không thích hợp mà buông lỏng tay, thân thể y liền ngã xuống.

18. Quyển 1 - Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cẩn!”. Dục Trần kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy như đang ở trong mộng, sức nặng trên tay càng lúc càng rõ ràng, chân Dục Trần mềm nhũn, ôm Phượng Thương quỳ xuống. Thật lâu sau mới phát ra thanh âm: “Hoàng thượng... Cẩn... Người sao vậy, xảy ra chuyện gì? Cẩn...”. Đến khi gọi ra miệng, mới nghe thấy thanh âm của mình đầy thê lương, quanh quẩn trong sảnh, dọa cho người khác chết khiếp.

Phượng Thương dựa vào chân Dục Trần, quan mao* trên đầu rớt xuống, tóc dài tản đầy mặt, vẫn không nhúc nhích, lặng yên không một tiếng động.

(*) Quan mao: là thứ mà đàn ông cổ đại hay đội trên đầu, xem hình ảnh ở dưới.

Dục Trần ngơ ngác ở đó, một lát sau mới có phản ứng, hốt hoảng đỡ Phượng Thương lên, Phượng Thương nằm trong tay hần như con búp bê bị hỏng, tóc dài che khắp mặt khiến cho khuôn mặt không thể nhìn rõ.

Dục Trần đưa tay ra, bàn tay không ngừng run rẩy, đẩy những sợi tóc trên mặt Phượng Thương ra, liền nhìn thấy dung nhan không chút huyết sắc.

Không có lãnh ngạo, không có tàn nhẫn, không có tuyệt vọng, thậm chí không có một tia tức giận. Trên khuôn mặt đó, là sự ảm đạm, bên môi có vết máu đỏ thẫm, làm cho người ta kinh sợ.

“Cẩn, Cẩn...”. Dục Trần thất thố kêu lên, một lúc sau, mới thấy Phượng Thương chậm rãi mở mắt, cười với mình, máu bên môi càng chảy ra nhiều hơn, làm người khác sợ hãi. Dục Trần kinh sợ đưa tay lau máu bên môi y, ống tay áo đỏ thẫm, lại không làm sao lau đi hết được.

“Cái này... lúc này, người nên gọi đại phu...”. Phượng Thương hơi há miệng, cúi đầu nói, trong giọng nói có chút tiểu ý, lại như một mũi kim đâm vào mắt, thanh âm càng nhỏ hơn, lại đứt quãng, có hết sức giờ tay lên, mơn trớn mắt Dục Trần, lại vô lực rơi xuống: “Thật tốt, thấy, người, kinh hoàng... như vậy, ta có thể, cho rằng đây là yêu thương sao? Giống như... yêu thương ca ca vậy...”.

“Cẩn, Cẩn!”. Thấy hai mắt Phượng Thương nhắm nghiền, khí tức càng lúc càng yếu, Dục Trần càng hoảng sợ hơn, kêu lên thảm thiết.

Phượng Thương không mở mắt, chỉ nhợt nhạt cười, thanh âm mơ hồ: “Không có chuyện gì...”. Cuối cùng yên tĩnh lại, đến hơi thở cũng yếu ớt.

Dục Trần kinh ngạc mà ôm lấy y, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, trong lòng tràn đầy đau đớn làm cho hần hô hấp cũng khó khăn, một lúc sau mới kêu lên thảm thiết: “Người đâu, người đâu!”.

Giống như lời Phượng Thương nói, không có chuyện gì.

Dục Trần ngồi bên giường, ngoài cửa sổ trời đã sáng hẳn, tuyết cũng không ngừng rơi, sắc trời mờ mịt, làm cho người ta cảm thấy bức bối.

Tri phủ Hoài Châu nhanh nhẹn lựa chọn vài đại phu và đầu bếp chạy tới, vừa đúng lúc nghe thấy Dục Trần gọi người, nhanh chóng đem Phượng Thương vào phòng, để cho đại phu chẩn bệnh.

Đại phu giằng co một lúc thì tìm thấy trên lưng Phượng Thương có một ngân châm lông trâu rất mảnh, hút ngân châm ra, đắp thuốc, lại viết một đơn thuốc, nói một đồng chuyện cần chú ý, Dục Trần mới cho người đi nghỉ.

Giống như Phượng Thương nói, không có chuyện gì.

Đại phu có nói, độc trên ngân châm kia đủ để làm cho người ta chết tại chỗ, Phượng Thương có thể trở về, lại che giấu được người khác, cuối cùng mới không nhận được mà ngã xuống, độc đã tan đi hơn phân nửa. Đại phu nói, đó là vì thể chất của Phượng Thương đặc thù, độc vật đối với y căn bản không có tác dụng.

Dục Trần tất nhiên biết, trong hoàng thất, để đề phòng các âm mưu thủ đoạn, các hoàng tử thông thường từ nhỏ đã bị cho ăn một ít độc tố, để bồi dưỡng thân thể có thể chống lại độc vật, còn Phượng Thương, nếu từ nhỏ đã được xem như Hoàng đế để bồi dưỡng, như vậy sự chuẩn bị này tất nhiên sẽ có.

May là, đã có chuẩn bị.

Vừa nghĩ đến Phượng Thương suýt chút nữa sẽ chết vì độc trên ngân châm kia, Dục Trần nhìn không được mà toàn thân run rẩy, ngay cả hần cũng không nói được nguyên nhân.

Trong lòng vừa thương xót vừa tức giận. Thương xót y bị độc tính dần vật, lại tức y không biết yêu thương chính mình.

Sau khi biết tính mạng của Phượng Thương không nguy hiểm, lại càng buồn bức hơn. Nhưng nhìn thấy người trên giường dung nhan tái nhợt như tuyết, buồn bức trong lòng không cách nào phát tiết.

Khi An Nhiên trở về buồn bức vạn phần, Dục Trần an ủi hai câu, liền đem người đuổi ra khỏi phòng.

Trong căn phòng lớn như vậy, chỉ còn lại hai người, trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng đặc biệt rõ ràng. Từng tiếng từng tiếng, hơi thở của Phượng Thương lúc thấp lúc cao.

Dục Trần ngồi trên giường nhìn Phượng Thương, hai mắt nhắm nghiền, khí tức yếu ớt, không còn nhìn thấy bộ dáng của thiên tử lúc lên triều, trong ngực hiện lên sự vô lực quen thuộc.

Tựa như cách đây rất lâu, Liên Canh vẫn nằm trong ngực mình, nhận hết mọi đau khổ vì bệnh tật, nhưng mình lại vô lực chống đỡ hộ hần.

Nhưng mà, còn có một thứ gì đó không giống.

Chưa từng có khoảnh khắc nào so sánh được với bây giờ, Phượng Thương thoát nhìn giống với Liên Canh, phảng phất là cùng một người, vẫn nằm ở nơi đó, những chuyện trong quá khứ chỉ như giấc mộng hoàng lương*, hần vẫn ghé vào bên giường coi chừng người kia.

(*) Giấc mộng hoàng lương: “Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Nhưng cũng chưa từng có thời khắc nào so được với bây giờ, cảm giác của hắn rõ ràng như thế, người nằm trên giường kia, không phải là Liên Canh, mà là Phượng Thương.

“Ừm...”. Trên giường truyền đến tiếng rên rỉ vô cùng nhỏ, Dục Trần sưng sốt một chút, quay sang nhìn Phượng Thương, nhưng người trên giường không có chút động tĩnh, dường như đó là ảo giác của hắn vậy.

Qua một lúc, Phượng Thương mới nhúu mày, cúi đầu rên rỉ một tiếng, nhưng vẫn không mở mắt.

“Cẩn?”. Dục Trần khẩn trương tới gần kêu một tiếng.

Phượng Thương vẫn như không nghe thấy được, qua một lúc lâu, mi tâm của y nhúu lại càng chặt hơn, hơi há miệng, hô hấp chậm chạp, như thể rất khó chịu.

“Cẩn? Tỉnh chưa? Cảm thấy thế nào?”. Dục Trần ghé sát lại, đưa tay đặt lên trán y, cảm thấy lòng bàn tay cực kỳ nóng, trong lòng cả kinh, liền hiểu được vì sao.

Độc tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chất độc tích tụ trong người, đối với thân thể luôn không tốt, lúc này độc còn trong người phát tác, làm cho thân thể không chịu được nên mới phát sốt.

Lúc trước Dục Trần vẫn luôn chiếu cố Liên Canh, đối với việc chăm sóc người bệnh cực kỳ quen thuộc, ngay lập tức phản ứng, vội đi vắt một cái khăn, đắp lên trán Phượng Thương, lại dèm kín chăn cho y, mới ngồi xuống giường.

Phượng Thương ngủ cũng coi như yên ổn, chỉ thỉnh thoảng rên rỉ thành tiếng, Dục Trần nghe thấy được trong lòng rất khó chịu, chỉ có thể thay một cái khăn khác, nắm lấy tay của y, muốn làm cho y an tâm lại.

Tuyệt dần dần ngừng rơi, bàn tay đang nắm lấy tay Phượng Thương của Dục Trần cũng chảy mồ hôi, Dục Trần giật mình muốn thu tay lại, lại cảm thấy Phượng Thương nắm chặt tay mình không chịu buông ra.

Cho rằng Phượng Thương sẽ tỉnh lại, Dục Trần vội ghé sát lại nhìn, lại thấy Phượng Thương vẫn nhắm chặt mắt như trước, chỉ hơi giật giật môi, như là nói câu gì đó.

“Người muốn gì sao?”. Dục Trần bật thốt lên hỏi.

Giống như đáp lại câu hỏi của hắn, Phượng Thương lại nhẹ nhàng giật giật môi, nhưng vẫn không nghe được thanh âm.

Dục Trần cứng người, thật lâu sau vẫn không động đậy.

Y đang gọi “ca ca”.

Không có âm thanh, thậm chí đôi môi khép mở kia cũng không giống như đang nói ra lời, Dục Trần lại thấy rõ Phượng Thương đang gọi “ca ca”.

Một tiếng lại một tiếng, kêu lên trong mộng, lặng yên không chút tiếng động.

“Cẩn...”. Cúi đầu gọi một tiếng, đến cả Dục Trần cũng không nhận ra sự đau đớn tràn đầy trong thanh âm của mình. Hắn chỉ biết Phượng Thương yếu ớt nằm ở đó im lặng mà kêu “ca ca” làm lòng hắn yêu thương không dứt.

Phượng Thương vẫn không tỉnh lại, chỉ nắm tay Dục Trần chặt hơn, dùng sức làm Dục Trần thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, đứng yên ở đó nhìn Phượng Thương im lặng kêu “ca ca, ca ca”, trong căn phòng tĩnh mịch, từng tiếng từng tiếng giống như chú ngữ vô tận, cùng những lời nói trong trí nhớ chồng chéo lên nhau, làm cho người ta sục sạo.

Nói cho cùng, người là đồ kỳ Liên Nhi, không chịu tha cho hắn.

Người tàn khốc bất nhân.

Lúc nghe những lời chỉ trích đó, người này lấy tâm trạng gì để nghe những lời đó? Y lấy tâm trạng gì để nói là mình sai An Nhiên đi giết ca ca y?

Chỉ có thời khắc này, mới có thể hiểu được những lời chỉ trích đó đối với người trước mặt có bao nhiêu thương tổn.

Y là một Hoàng đế, vì vậy y chỉ có thể làm theo đạo quân vương. Cho dù là ở trong mộng, cũng không cho phép mình yếu đuối mà kêu thành tiếng.

Dục Trăn ngồi ở đó thật lâu, cuối cùng thở một hơi thật dài, bên môi xẹt qua nụ cười khổ, nhìn người trên giường, thấp giọng nỉ non: “Người nhanh chóng tỉnh lại đi, ta nhất định phải giáo huấn người thật tốt... Nếu biết mình là Hoàng đế, sao lại còn đem mạng mình ra để giận dữ với ta... Người cũng quá tùy hứng rồi. Ta nên bắt...”.

“Dục... Trăn...”. Thanh âm như mèo kêu làm Dục Trăn ngừng lại, Dục Trăn chấn động toàn thân mở to mắt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Phượng Thương, một lát sau, trong mắt hắn hiện lên sự nghi hoặc.

Một dòng nước mắt theo khóe mắt Phượng Thương chảy xuống, rơi xuống chăn, giống như có thứ gì đó đánh vào lòng Dục Trăn, làm hắn buồn bực.

“Dục Trăn...”. Tiếng thứ hai có chút nghẹn ngào, nhưng nhẹ đến mức không nghe được.

Dục Trăn theo bản năng càng tăng thêm lực nắm chặt tay Phượng Thương, mở miệng muốn gọi một tiếng, mới phát hiện cổ họng bị chặn lại không nói nên lời.

Môi Phượng Thương nhẹ nhàng khép mở, nghe không thấy âm thanh.

Dục Trăn nhìn y im lặng kêu tên mình, kêu ca ca, ngắt quãng, nhưng không hề ngừng lại, giống như trong lòng rất đau đớn.

Vươn ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên khuôn mặt Phượng Thương, rất giống rất giống, không khác gì Liên Canh, nếu không còn bộ dạng cao ngạo quý giá khi lên triều, lại mang theo ba phần tái nhợt, bảy phần yếu đuối, làm người ta thương tiếc.

Ta lớn lên không giống huynh ấy sao? Ta kém hơn huynh ấy sao? Ta không thể thay thế huynh ấy sao...

Nhớ lại những lời Phượng Thương nói rất lâu trước đây, Dục Trăn không khỏi cười khổ, vùi đầu nằm xuống bên giường, cảm thấy hơi ấm của Phượng Thương ngay dưới chóp mũi của mình, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, vô thức nói nhỏ: “Người muốn thay thế hắn sao? Thay thế hắn... làm ta khó chịu sao?”.

Nếu đây là kết quả người muốn, vậy người đã làm được rồi. Cẩn.

Cái anh này đội trên đầu gọi là quan mao

19. Quyển 1 - Chương 19

Trong mộng nhìn thấy cảnh trước đây rất lâu.

Ngồi trong một cái lu sành không thể động đậy được, từ cầm trở xuống ngâm trong nước thuốc đen như mực, toàn thân không có chút sức lực, mỗi phân mỗi tấc trên cơ thể đều đau đớn không ngừng, giống như bị rất nhiều cây châm dài nhỏ đâm vào, làm người ta sụp đổ.

Ý thức đã mơ hồ, nhưng lại không thể ngắt đi, cố gắng giương mắt, nhưng lại không thấy rõ những thứ trước mắt.

“Cẩn, Cẩn... rất khó chịu sao? Ta ở đây, không phải sợ... Cẩn, đừng sợ, ca ca ở đây...”.

Là... thanh âm của ca ca?

Trước mắt là một mảnh mờ mịt, cái gì cũng không thấy được.

“Cẩn, ta sẽ cố gắng sống tiếp, vì vậy, đệ cũng không được buông tha. Nhất định phải cố gắng chống đỡ... chúng ta nhất định có thể gặp lại”.

“Ca ca, ca ca... Không được, Tần Bạc, không được đem ca ca đi, chỉ cần không đem ca ca đi, bất kể là đau khổ gì, ta cũng có thể chịu được... Chỉ cần không đem ca ca đi...”.

Muốn đưa tay kéo lấy người càng lúc càng xa kia, lại không cách nào nhúc nhích được, trên người đau đớn không ngừng, không thể dùng chút lực nào.

Đến khi cảnh tượng lần thứ hai rõ ràng, thì đã là cảnh tượng gặp gỡ Dục Trần.

Trong Tam vương phủ, vị công tử đang ngồi trên cái cây bên ngoài căn phòng, cẩn thận nín thở mà nhìn vào trong. Ca ca nằm trên giường, ốm yếu xanh xao, bên giường có một người đang ngồi, ôn nhu cưng chiều, nhất cử nhất động đều cực kỳ cẩn trọng, trong mắt thủy chung chỉ có mỗi ca ca.

Nghe hẳn ôn nhu cưng chiều dỗ ca ca uống thuốc, cúi đầu nói liên tục bên tai ca ca, những vết thương trên lưng giống như cũng không còn đau nữa.

Y từng ghen tị, sự ôn nhu đó chỉ dành cho ca ca, sự cưng chiều đó chỉ dành cho ca ca.

Sau này đã không còn nhìn thấy nữa, trên mặt Dục Trần có sự kính nể, có lạnh lùng, có khinh thường, có tức giận, thỉnh thoảng cũng có vui đùa cùng ôn nhu, nhưng không bao giờ thấy một tia cưng chiều.

Bởi vì dù giống như thế nào, chung quy cũng không phải ca ca.

“Nói cho cùng, người chính là đồ kị Liên Nhi, không tha cho hần”.

“Ta không nói bậy, trong lòng người tự hiểu rõ. Người sợ hần còn sống. Người sợ nếu hần còn sống sẽ có một ngày đến giành giang sơn với người, người sợ hần trở về, công lao cao hơn người, những người trong triều sẽ từ bỏ người để đưa hần lên ngôi, người biết nếu hần còn sống, ta sẽ vĩnh viễn không thích người! Vì vậy người đồ kị hần!”.

Chỉ cần ca ca sống, vĩnh viễn sẽ không thích ta.

Người tàn khốc bất nhân.

Ta đồ kị ca ca. Tàn khốc bất nhân.

Phượng Thương chậm rãi mở mắt, đôi mắt chua xót, môi dưới vừa sưng vừa đau, một lát sau y mới hiểu, là bị mình cắn rách.

Bởi vì nằm mơ thấy ngày xưa, bản thân mình không thể chịu được.

Nói không nên lời nên yên lặng nở nụ cười, đau đớn trên môi càng rõ ràng hơn, Phượng Thương chớp chớp mắt, một màn té xỉu trước đó từ từ hiện lên trong đầu, Phượng Thương hô hấp có chút dồn dập, dùng sức cắn chặt môi, không để mình phát ra tiếng động.

Dục Trăn vì ca ca mà chạy tới...

“Cẩn? Cẩn! Người tỉnh rồi?”.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm vui mừng của Dục Trăn, toàn thân Phượng Thương cứng đờ, cơ hồ theo phản xạ mà nhắm nghiền hai mắt, chỉ hơi rung động mí mắt, biểu hiện sự kích động của y.

“Cẩn? Người tỉnh rồi đúng không? Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”.

Thanh âm của Dục Trăn bên tai đầy vội vã, Phượng Thương im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi nhả hàm răng đang cắn môi dưới ra, mở mắt ra, trong mắt là một mảnh băng lãnh. Y ngẩng đầu, thấy Dục Trăn đang ngồi bên giường, vẻ mặt mừng rỡ nhìn mình.

Bàn tay giấu dưới chăn đã nắm lại thành quyền, móng tay như muốn đâm vào lòng bàn tay, một lát sau, Phượng Thương mới lạnh lùng cười: “Tĩnh vương sao vẫn còn ở đây? Trầm không phải đã nói, muốn người quay về Thịnh kinh hay sao?”.

“Cẩn?”. Dục Trần ngăn người, nhìn Phượng Thương, nhất thời không biết phải nói sao.

“Ta kêu người cút về người nghe không hiểu sao? Ai cho phép người tới nơi này, ai cho phép người lưu lại? Người cút, người cút, người cút ra ngoài!”. Thấy vẻ mặt Dục Trần mờ mịt, Phượng Thương tức đến nỗi hai mắt đều đỏ lên, rút tay đẩy Dục Trần ra ngoài, nhưng trên tay lại vô lực, đẩy Dục Trần hoàn toàn không có lực, y liền cắn chặt răng, mày nhíu hết lại, đến cuối cùng vẫn không thấy có hiệu quả gì, liền trực tiếp đánh lên người Dục Trần.

Dục Trần nhìn y giống như thú non bị chọc giận mà dấm đá khắp nơi, đánh vào người mình lại không có bao nhiêu lực, không khỏi vừa buồn cười vừa thương tiếc, chờ y đánh đến thở dốc, liền đưa tay bắt lấy hai tay của y, kéo y dựa vào người mình, liền miệng kêu y: “Cẩn, Cẩn Nhi, được rồi, đừng làm rộn, người vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn yếu ớt, không chịu được người dằn vặt như vậy đâu”.

Phượng Thương đẩy hắn ra nhưng không được, chỉ có thể tựa vào người Dục Trần thở dốc, nghe thấy Dục Trần kêu cực kỳ thân thiết, không khỏi có chút mờ mịt.

“Người đó! Người nói xem người là ai chứ?”. Thấy Phượng Thương an tĩnh lại, Dục Trần nghiêm mặt hỏi.

Phượng Thương nhìn hắn, vẻ mặt vẫn mờ mịt như cũ, không nói gì hết, chỉ cúi đầu thở phì phò.

“Có Hoàng đế nào lại chạy đến ổ phản tặc để chiêu hàng không? Nếu người có gì sơ suất, bao nhiêu người đi theo người cũng sẽ có chuyện theo, người biết không?”.

Phượng Thương chỉ an tĩnh dựa vào Dục Trần nghe hắn nói, không phản bác lại, cũng không lên tiếng, trên mặt thủy chung là vẻ mờ mịt.

Dục Trần nhìn độ dáng của y, cuối cùng cũng hết giận, không quá ôn nhu đưa tay tới, dùng sức xoa xoa, đem đầu Phượng Thương đặt tại hõm vai của mình, mắng thành tiếng: “Hỗn trướng!”. Trong thanh âm lộ ra chút ghen ngào.

Phượng Thương giật giật, muốn nhìn hắn, lại bị Dục Trần bịt kín mắt, Phượng Thương hơi híp mắt, lại càng mê man hơn.

“Ta đã hỏi An Nhiên, những phản tặc này căn bản không hề bắt được Liên Nhi. Vì sao người lại muốn gạt ta? Khi đó rõ ràng đã không chịu nổi, tại sao lại còn giận đối với ta? Người biết không...”. Thanh âm của Dục Trần càng lúc càng thấp, nói đến “người biết không” ba chữ cuối*, lại không nói gì nữa.

() Nguyên văn là “bốn chữ cuối”, vì câu này tiếng Trung là “ ” (Nǚ zhīdào ma)*

Một lúc sau, Phượng Thương vẫn chưa từ bỏ ý định giãy ra, Dục Trần cũng vẫn kiên quyết che mắt y, không cho y ngẩng đầu, dường như Phượng Thương nghe thấy bên tai có tiếng nước nhỏ nho nhỏ, một lát sau, mới nghe Dục Trần nói tiếp: “Lúc thấy người đột nhiên ngã xuống như vậy, ta thấy trời cũng như sụp

xuống theo”.

“Người nói láo!”. Phụng Thương cơ hồ là theo bản năng mà kêu thành tiếng, tim đập rất nhanh, thanh âm từ hõm vai Dục Trần truyền ra, khí thế cũng giảm đi phân nửa.

Dục Trần cười tự giễu, lẩm bẩm nói: “Ta cũng biết là giả. Ta rõ ràng... vẫn nhớ Liên Nhi...”.

Phụng Thương ngẩn ra, những giấy giụa yếu ớt này giờ đều dừng lại, học theo Dục Trần nở nụ cười, hai mắt nhắm nghiền: “Không sao. Dù sao thì cả đời này người đều nhớ mãi ca ca...”.

“Người nghe ta nói”. Trong thanh âm của Dục Trần có chút buồn bực. Phụng Thương ngẩn ra, ngoan ngoãn dừng lại. Một lúc sau y cảm giác được cánh tay ôm mình của Dục Trần càng ôn nhu hơn: “Có lẽ cả đời này ta cũng không thể quên được Liên Nhi. Ta thương hân, lúc ta phát hiện ra, ta thậm chí vì sợ hãi mà muốn giết hân, để hân không thể trở thành cản trở của ta, kết quả đến cuối cùng, ta vẫn không thể hạ thủ được. Tình cảm như vậy ngay cả ta cũng không thể phủ nhận, vứt bỏ”. Cảm thấy thân thể Phụng Thương cứng ngắc, Dục Trần thăm thở dài, ôm y vỗ về: “Thế nhưng, giống như người nói, hân đã... đã chết. Người không cần phải trở thành thể thân của hân, người là một Hoàng đế, không cần phải... ủy khuất mình như vậy”.

“Người không muốn ta sẽ không miễn cưỡng người!”. Phụng Thương cắn răng, từng chữ từng chữ nói.

Dục Trần vừa buồn cười lại vừa đau lòng mà ôm y: “Ta là muốn nói, Cẩn, ta nghĩ, có lẽ ta có thể không so sánh hai người các người với nhau nữa”.

Lần này Phụng Thương hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chỉ ghé vào vai Dục Trần, mặc cho Dục Trần che mắt mình, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

“Hân là Liên Nhi, người là Cẩn, Liên Nhi đã mất. Ta nghĩ, có lẽ, ta có thể thử, thích người”.

Sau đó thật lâu, hai người đều không nói nữa, chỉ lẳng lặng nghe tiếng hô hấp của nhau, thật giống như tất cả những gì vừa nói, cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

“Dục Trần”. Thật lâu sau, Phụng Thương mới run giọng nói, Dục Trần giật giật, liền nghe Phụng Thương cứng rắn hỏi tiếp: “Ta đã chết rồi đúng không?”.

Dục Trần chưa xót, cười nhẹ mắng: “Ngu ngốc, Hoàng thượng là vạn tuế vạn tuế vạn tuế, sao có thể nói chết dễ dàng như vậy được!”.

“Vậy nhất định là đang nằm mơ rồi”. Phụng Thương có chút thất vọng nói tiếp.

Dục Trần tức giận đưa tay tới, dùng sức vặn lỗ tai Phụng Thương một cái: “Nằm mơ sẽ đau sao?”.

Phượng Thương đau đến nhú mi, ngẩng đầu lên, liền thấy Dục Trần đỏ khốc đỏ cười nhìn mình, sững sốt hồi lâu, mới cẩn thận hỏi một câu: “Thật vậy sao?”.

“Thật sự”.

“Thật sự... thật sự?”.

“Thật sự thật sự”. Dục Trần cười, học theo cách nói của Phượng Thương để trả lời.

Phượng Thương không nói gì nữa, qua thật lâu, mới đột nhiên cắn răng, đưa tay ôm lấy cổ Dục Trần mà hôn lên.

“Như vậy mới tương đối chân thực”.

Nghỉ ngơi vài ngày, thân thể Phượng Thương cũng tốt lên nhiều, y vốn là người luyện võ, dư độc cũng hết, uống vài thang thuốc thì liền tốt lên, hơn nữa lại ở cùng một chỗ với Dục Trần, trong lòng vui mừng, tất nhiên là khỏe nhanh hơn.

Chờ sự việc xử lý xong, An Nhiên liền chọn ra mười người trong Hoài Châu quân, lại để tri phủ Hoài Châu chuẩn bị xe thật tốt, đưa hai người về lại Thịnh kinh.

Trên đường đi, Dục Trần cũng theo đúng những gì mình nói, quan tâm Phượng Thương rất chu toàn, Phượng Thương cũng không nghe hắn gọi lại một tiếng “Liên Nhi” nào.

Vốn dĩ không cầu mong nhiều, Phượng Thương cũng cảm thấy mỹ mãn, cũng không có nói gì nhiều, cả ngày cười đùa bên người Dục Trần, hai người thật sự là thân mật ngọt ngào.

Đến tận khi về đến Thịnh kinh.

Dục Trần tự quay về Tĩnh vương phủ để sắp xếp công việc, Phượng Thương trở lại trong cung, đã có người chờ sẵn y ở đó.

20. Quyển 1 - Chương 20

“Nhàn Vương phi? Bà ấy tiến cung làm gì?”. Nghe Miên Hạ bẩm báo, Phượng Thương liền ngây ngẩn cả người.

Nhàn Vương phi vốn là Nhàn phi được Bình Võ đế sủng ái, vốn dĩ khi Phượng Thương đăng cơ liền phải

bị xử tử giống như những phi tần khác của Ngụy đế, nhưng Phượng Thương biết rõ bà là mẹ đẻ của Dục Trần, liền tìm cơ lấp liếm cho qua, giữ lại phong hào, phong là Vương phi, để Dục Trần dẫn đi.

Theo lý mà nói, Phượng Thương làm cho bà một đêm mất đi tất cả, trượng phu, địa vị tôn quý, tương lai của con trai, Nhân Vương phi phải là hận Phượng Thương mà tránh không kịp, lễ nghi vẫn an thường ngày đều ăn ý cho qua, lúc này lại đột nhiên tìm tới, thật sự làm cho Phượng Thương có chút ngoài ý muốn.

Rửa mặt chải đầu xong, lại thay một thân cung trang, Phượng Thương mới gọi Miên Hạ triệu kiến Nhân Vương phi.

Có thể ở hậu cung mà vẫn giữ được ân sủng của quân vương hơn hai mươi năm, Nhân Vương phi tất nhiên có đặc sắc của mình, chậm rãi đi vào trong điện, dịu dàng thi lễ, biểu hiện sự thần phục, cũng không làm mất thân phận trưởng bối, làm cho Phượng Thương nhìn thấy không khỏi âm thầm than nhẹ một tiếng.

Tuy rằng không còn trẻ, nhưng Nhân Vương phi vẫn giữ được tám phần hoa lệ của ngày xưa, làm cho Phượng Thương vừa nhìn thấy, liền biết rằng Dục Trần đã kế thừa vẻ đẹp của mẫu thân.

Chờ hai bên hành lễ đều theo bối phận xong, Phượng Thương cười cười mở miệng trước: “Hôm nay thăm nương* tiến cung không biết là vì chuyện gì?”. Theo cấp bậc lễ nghi, xưng một tiếng Vương phi là được rồi, nhưng mà người trước mặt lại là mẹ ruột của Dục Trần, Phượng Thương theo bản năng muốn thân thiết hơn, trong lúc mơ hồ liền có chút lễ phép.

() Thăm nương: vợ của chú, Ngụy đế cũng có thể coi như là chú của Phượng Thương.*

“Thiếp thân* có một chuyện, muốn cầu Hoàng thượng thành toàn”. Dứt lời, Nhân Vương phi không đợi Phượng Thương nói, liền quỳ xuống.

() Thiếp thân: cách người phụ nữ cổ đại tự xưng mình.*

Phượng Thương ngăn ra, vội vã nâng bà dậy: “Thăm nương là người trong nhà, ở đây cũng không có ai khác, không cần quá câu nệ, có chuyện gì cứ nói thẳng”.

Hoàng đế nói như vậy, Nhân Vương phi tất nhiên không coi là thật, nếu Phượng Thương thật sự nhớ kỹ là người trong nhà, ban đầu đã không xử tử nhiều người như vậy.

Chỉ khách khí cười, Nhân Vương phi cũng không quanh co lòng vòng, cân nhắc nói: “Thiếp thân hôm nay là muốn hậu trứ kiểm bì*, cầu Hoàng thượng tứ hôn cho tiểu nhi”.

() Hậu trứ kiểm bì: mặt dày.*

Sắc mặt Phượng Thương liền thay đổi, đè nén lại tâm tình, thận trọng nói một câu: “Sao?”.

“Dục Trần năm nay đã hai mươi bảy tuổi rồi, từ hai ba năm trước đã nên thành hôn sinh con rồi, chỉ vì có nhiều chuyện xảy ra mà làm chậm trễ, ngày nay thiên hạ thái bình, thiếp thân mới dám can đảm đến cầu Hoàng thượng ban cho tiểu nhi một hôn sự”.

Phượng Thương sớm đã đem tâm tình che giấu rất tốt, lúc này chỉ cười nhạt: “Vây thẩm nương đã có người nào muốn chọn làm con dâu chưa?”.

“Rồi, thiên kim nhà Công bộ Thượng thư, từ nhỏ đã quen biết với Dục Trần, vừa môn đăng hộ đối, nay lại vừa đến tuổi thành hôn, thật sự là người thích hợp nhất”.

Phượng Thương dường như suy nghĩ rất lâu, mới gật đầu mỉm cười: “Người thẩm nương chọn, Trẫm tự nhiên là tin tưởng, thiên kim nhà Công bộ Thượng thư... Ừ, Trẫm cũng có nghe thấy, là một cô nương tốt, nhưng chuyện tứ hôn không thể khinh suất, chuyện này, Trẫm sẽ nhớ kỹ, ít ngày nữa sẽ cho thẩm nương một câu trả lời thuyết phục”.

Nhàn Vương phi cũng nở nụ cười, dịu dàng cúi đầu: “Tạ ơn Hoàng thượng”. Không đợi Phượng Thương mở lời, bà liền thức thời lui xuống: “Nghe nói Hoàng thượng mới từ bên ngoài trở về, thiếp thân xin cáo lui, thỉnh Hoàng thượng nghỉ ngơi thật tốt”.

“Đa tạ thẩm nương quan tâm, hôn sự của Tĩnh vương, Trẫm nhất định sẽ chuẩn bị thật kỹ”.

Hai người khách sáo một lúc, Nhàn Vương phi mới theo Miên Hạ đi ra ngoài.

Lưu lại một mình Phượng Thương ở trong điện, dựa vào ghế mềm, vô thức cảm chén trà mà Miên Hạ đưa lên, sắc mặt càng lúc càng xấu.

Nhàn Vương phi nói rất đúng.

Con cháu hoàng thất, phần lớn là hai mươi tuổi sẽ thành hôn, Dục Trần từng là Hoàng tử được sủng ái nhất, thị tẩm tất nhiên sẽ không thiếu, nhưng chuyện hôn sự rất cẩn thận, vẫn luôn hoãn lại, mấy năm này tranh giành hoàng quyền, thiên hạ quy nhất, tất nhiên sẽ không bàn tới hôn sự, nên bất tri bất giác kéo dài tới ngày hôm nay.

Nhàn Vương phi đối với chuyện chung thân đại sự của Dục Trần tất nhiên là sốt ruột, từ đầu năm nay đã liên tục sắp xếp, vì thế đã cãi nhau với Dục Trần không biết bao nhiêu lần, Phượng Thương đều biết rõ. Ban đầu bởi vì Phượng Thương nghĩ muốn Dục Trần tìm một người tùy tiện để qua chuyện này, tìm tới thứ nữ Nhan Sơ của Tả thừa tướng, hai người mới đi đến ngày hôm nay.

Nhan Sơ là người Phượng Thương đã ngàn chọn vạn chọn, nhưng mà Nhan Sơ đã là phi tần của Phượng Thương, tất nhiên không có khả năng gả cho Dục Trần nữa, lúc này Nhàn Vương phi lại đi xin tứ hôn, thật sự là làm khó Phượng Thương.

Một năm nay, y chỉ muốn làm sao thoát khỏi hôn sự của mình, nơi chốn lấy lòng Dục Trần, lại quên mất, Dục Trần cũng phải thành gia.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Dục Trần sẽ cưới một nữ nhân mà y không quen biết, Phượng Thương thật sự không cam lòng.

Suy nghĩ đến độ bức bối, bóp cái ly trong tay vỡ nát, mảnh vỡ rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh, ngón tay cũng bị cắt phải, máu chảy khắp tay, từ xa nhìn lại rất dọa người.

Miên Hạ nghe thấy thanh âm liền nhìn vào, ánh mắt chạm đến tay của Phượng Thương, liền kêu lên: “Hoàng thượng!”. Vội vã đi tới, bắt chấp thân phận mà cầm tay Phượng Thương lên xem. “Sao lại không cẩn thận như vậy? Đã nói bao nhiêu lần là lúc cầm đồ trên tay không nên suy nghĩ, nhưng Người vẫn không nghe...”.

Thấy Miên Hạ vẫn giống khi nhỏ mà mềm giọng mắng mình, Phượng Thương mới bình tâm lại, cười thầm, chờ Miên Hạ nói xong, lại sùng sộ khé quát một tiếng: “Làm càn!”.

Lúc này Miên Hạ mới có phản ứng, liền buông lỏng tay, quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết, xin Hoàng thượng thứ tội! Nhưng mà Hoàng thượng, vết thương trên tay Người nhất định phải xử lý ngay, nô tỳ đi truyền thái y”.

Thấy phản ứng của Miên Hạ, Phượng Thương suất chút nữa bật cười, vẫn phụng phịu như trước: “Được rồi, vết thương nhỏ như vậy, Trẫm tự xử lý là được rồi, người ra ngoài đi, đừng cho người khác vào”.

Miên Hạ ngẩng đầu nhìn y, chần chờ một lúc, liền lui ra ngoài, nhưng vẫn lo âu nhìn tay của Phượng Thương, thấy Phượng Thương thật sự cầm thuốc bôi lên, mới an tâm đóng cửa lại.

Bên trong cánh cửa, Phượng Thương cười như mèo trộm được cá, thờ ơ xử lý vết thương, vùi vào ghế mềm tính toán.

Muốn y thỏa hiệp với Nhân Vương phi tuyệt đối không thể, dù Dục Trần nhất định phải thành thân, cũng nhất định phải lấy một nữ nhân y có thể khống chế, đương nhiên, không cưới vợ mà ở bên y cả đời là tốt nhất.

Nhưng mà, nữ nhi của Công bộ Thượng thư, theo như Nhân Vương phi nói, đúng là một người rất thích hợp...

Mùng bảy tháng chạp Chân Minh năm thứ hai, Công bộ Thượng thư bị ba vị đồng liêu dâng tấu tố cáo lấy quyền mưu tư, tham ô làm rối loạn kỷ cương, sau khi điều tra xác định là thật, Chân Minh để niệm tình làm quan nhiều năm, công trạng không nhỏ, miễn đi tội chết, chỉ bỏ đi chức vụ, tịch thu một nửa gia sản sung vào quốc khố, bản thân bị lưu đầy đến Tây cương, người nhà không bị liên lụy.

Tháng chạp tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Ngự hoa viên chỉ còn lại hàn mai mạnh mẽ, cùng với sắc tuyết, hoa mai tràn đầy, ngược lại cũng có sự tao nhã khác.

Để cho cung nhân lui ra, Phượng Thương gấp gấp ôm lấy cổ Dục Trần hôn lên, kịch liệt triền miên, khi tách ra, hai người đều cúi đầu thở dốc.

Dục Trần dở khóc dở cười nhìn người trước mặt như con thú nhỏ, thấy ánh mắt của y lưu chuyển, hơi sáng lên, khe liếm đôi môi đỏ ửng, như muốn bước lên, hấn vội đỡ lấy vai Phượng Thương, thấp giọng cười mắng: “Người không biết thu liếm một chút sao? Nói gì đi nữa thì đây cũng là Ngự hoa viên, mỗi ngày đều có cung nhân qua lại, nếu bị nhìn thấy, người nói phải làm sao đây?”.

Phượng Thương thờ ơ nhún mày: “Thiên hạ này đều là của ta, lẽ nào ta không thể hôn người ta thích sao? Đừng nói là cho mọi người lui xuống, dù cho ta làm trò trước mặt họ, ai dám nói gì?”.

“Người a!”. Dục Trần bất đắc dĩ nhéo mũi Phượng Thương: “Trên triều mọi chuyện người đều thuận theo ý ta, nếu bị người khác phát hiện quan hệ của ta và người, ta sẽ người ta mắng là mị thượng loạn chính*”.

() Mị thượng loạn chính: mê hoặc cấp trên làm nhiều loạn việc công.*

“Ai nói vậy?”. Phượng Thương nhún mày, ánh mắt cũng lạnh xuống.

Dục Trần nhìn y, trong lòng thở dài, Phượng Thương đúng là người thích hợp làm Hoàng đế. Y khi yêu mình đã thu lại một thân lãnh khốc, nơi chốn lấy lòng, thật sự là làm khó y. Hấn lắc đầu cười: “Không có. Ta chỉ nói là nếu như thôi”.

“Ai dám nói bậy bạ, ta sẽ làm cho hấn cả đời nói không được nữa”. Phượng Thương nhàn nhạt nói một câu, thấy Dục Trần nhìn mình, mới giãn mặt cười: “Được rồi, không nói những chuyện mất hứng này nữa. Mấy ngày nay người không tiến cung, là vì nương người sao?”.

Dục Trần sững sốt: “Người biết? Bà vốn vẫn luôn khuyên ta lấy thiên kim của Công bộ Thượng thư, dù sao trước đây cũng có vài lần gặp gỡ, môn đăng hộ đối, cũng thích hợp, ta và bà giảng co vài ngày, cũng không có cách giải quyết, không nghĩ rằng Công bộ Thượng thư lại xảy ra chuyện trước”.

Phượng Thương cười khẽ một tiếng, đắc ý nhìn Dục Trần không nói gì.

Dục Trần bị y nhìn như vậy ngực như nhũn ra, một lát sau mới khẽ nói: “Lẽ nào, là người...”.

“Nương người tiến cũng muốn ta tứ hôn, ta cũng hiểu được, hôn sự này là việc không qua loa lấy lệ mà cho qua được, nói đến môn đăng hộ đối, Công bộ Thượng thư là quan nhất phẩm, tất nhiên xứng với thân phận của người, hơn nữa các người lại ‘vài lần gặp gỡ’, càng nguy hiểm hơn. Nếu lúc trước người đồng ý lấy Nhan Sơ, vậy thì tốt rồi, nhưng Nhan Sơ hiện đã tiến cung, nếu phải giải quyết, tất nhiên phải từ người môn đăng hộ đối mà giải quyết. Chỉ cần không còn môn đăng hộ đối, không cần ta mở miệng, nương người

cũng là người đầu tiên phản đối”.

“Thì ra là người tính kế Công bộ Thượng thư, làm hấn mất chức quan?”.

Phượng Thương thấy sắc mặt Dục Trăn trầm xuống, trong lòng liền luống cuống, tất nhiên y sẽ không biểu hiện ra nét mặt, chỉ lạnh lùng nói: “Tất nhiên không phải, hấn mà xứng để ta tính kế sao? Chỉ cần lưu tâm hơn một chút, những chuyện hấn đã làm đều rõ ràng cả. Là chính hấn không giữ mình trong sạch, không trách ta được”.

Dục Trăn biết y nói không sai, một lúc sau mới cứng rắn nói: “Ngay cả như vậy, người lưu tâm bắt lỗi của hấn cũng là vì tư tâm, không phải là thái quá rồi sao?”.

“Lê nào người muốn lấy nữ nhân kia?”. Phượng Thương nhướn mày, không vui nhìn Dục Trăn.

Dục Trăn lùi một bước, đậm thanh nói: “Ta cuối cùng cũng phải thành thân, không phải sao?”.

“Dục Trăn!”. Thấy Dục Trăn thối lui, Phượng Thương cắn răng, kêu một câu, vẻ mặt căm giận. Thấy Dục Trăn vẫn không nói lời nào, qua một lúc lâu, Phượng Thương liền bại trận trước, bước lên trước, nhẹ nhàng nói: “Ta tất nhiên biết người phải thú thê, nhưng mà, chọn một nữ nhân mà ta cũng hài lòng, không thể được sao?”.

Dục Trăn thấy y xuống giọng, cũng không muốn cùng Phượng Thương gây chuyện, vội ho một tiếng: “Nhưng người cũng không nên quyết tuyệt như vậy... Ta tuy rằng không quan tâm sẽ lấy người nào, nhưng thiên kim của Công bộ Thượng thư cũng có chút tình nghĩa với ta, bởi vì chuyện của ta mà liên lụy nàng, dù sao cũng...”.

“Sẽ không, sẽ không!”. Thấy Dục Trăn cũng dịu xuống, Phượng Thương liền nở nụ cười, luôn miệng nói.

Thấy Phượng Thương cười y hết trẻ con, Dục Trăn cũng không nhịn được mà nở nụ cười: “Người đó...”.

Không đợi Dục Trăn nói xong, Phượng Thương đã kéo tay Dục Trăn cọ cọ: “Này, ta nói, Dục Trăn, không bằng người tiến cung với ta đi?”.

21. Quyển 1 - Chương 21

“Cái gì?”. Nghe Phượng Thương nói vậy, Dục Trăn nhất thời không hiểu.

Phượng Thương tựa cằm lên vai Dục Trăn cọ cọ, mềm giọng cầu xin: “Theo ta đi, theo ta đi, chuyển đến Thiên điện Phượng Uyên cung đi, ta sẽ tìm một cái cơ thật tốt để người không bị làm khó dễ”.

“Không được!”. Dục Trần không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Ta bây giờ không phải cứ cách vài ngày là tiến cung ngủ lại sao? Cũng không khác việc ở lại bao nhiêu, quân thần có quy củ của quân thần, ta sao có thể chuyển đến tẩm cung của người chứ, vô luận là lý do gì, cũng không được!”.

“Người khác nói cái gì có quan hệ gì chứ? Vốn đã không phải chỉ là quân thần, huống hồ cũng tìm một cái có thật tốt, không người nào dám nói bậy cả”.

“Không được, tuyệt đối không thể được!”. Dục Trần nghiêm khắc nói, “Người khác không dám nói, không có nghĩa là không dám nghĩ, ta không muốn sử sách sau này ghi lại người là một hôn quân ham nam sắc, mà nam sắc kia lại là ta”.

Phượng Thương vẫn chưa hết hi vọng, cười nói: “Ta vốn là ham nam sắc, người ta thích chính là người, sách sử hậu thế viết cái gì, không phải là do ta quyết định sao? Cho dù phải viết, thì cũng là chuyện sau khi chúng ta chết, có thể quan trọng hơn lúc này sao?”.

“Ta nói không được là không được! Cẩn, nghe đây, tuyệt đối không được tự ý quyết định việc này, nếu không ta sẽ không tha thứ cho người!”. Dục Trần nghiêng rằng, nắm chặt vai Phượng Thương nói.

Phượng Thương nhìn hẩn, nhấp nhấp môi, không thềm nói nữa.

Một lúc sau, Dục Trần mới buông lỏng tay, hít một hơi, nói nhỏ: “Hôm nay ta về trước, hai ngày sau sẽ trở lại”. Dứt lời, cúi đầu hôn lên trán Phượng Thương, xoay người đi.

Phượng Thương một mình đứng trên tuyết, thật lâu cũng không động, mãi cho đến khi tuyết rơi khắp nơi, dính ướt y phục, y mới bước đến cái bàn trong sân, trên mặt lộ ra vẻ bi thương.

“Người luôn là như vậy, nói cái gì mà thích ta chứ, cuối cùng cũng vì người khác mà làm tổn thương ta”.

“Người luôn nói là phải thành thân, khi khuyên người lấy Nhan Sơ, người vì sao lại không đồng ý? Người khi đó, không phải là vì ca ca nên mới không lấy sao? Hôm nay lại nói khác, người phải thành thân”.

“Sách sử hậu thế, lời nói của người ngoài, đối với người mà nói, quan trọng đến vậy sao? Ta không quan tâm, người cần gì phải quan tâm đến vậy?”.

Thất thần tựa vào bàn đá, thật lâu sau, Phượng Thương tựa như phát điên mà quét toàn bộ đồ trên bàn xuống đất.

Tuyết bay đầy trời, có một người kêu lên rất nhẹ rất nhẹ: “Đi đi, đi đi, đi rồi cũng không cần trở lại nữa!”. Lặng đi lặng lại, lộ ra sự bất lực sâu sắc.

Bóng đêm như nước, khắp Phượng Uyên cung đều yên ắng, Dục Trần lách mình trốn vào chỗ tối, chờ đợi

tuần tra đi qua, mới đi ra, vội vàng đi vào phòng ngủ của Phượng Thương.

Vốn là sợ Phượng Thương ằm ỉ không yên, mình lại không thể dọn vào cung, cho nên mới nói mấy ngày nữa sẽ tiến cung. Nhưng sau khi Dục Trăn hồi phủ, lúc thì sợ Phượng Thương lại nghĩ ra điều gì kì quái, lúc lại lo lắng Phượng Thương một mình trốn ra ngoài, đến nửa đêm vẫn không ngủ được.

Lúc thì nghĩ đến những lời mình đã nói, lúc lại muốn quan tâm đến Phượng Thương, Dục Trăn không thể ở yên trong phủ được, nghĩ rằng nhìn thấy Phượng Thương sẽ an tâm, liền nửa đêm lén khỏi phủ, âm thầm vào trong cung.

“Tình vương?”. Dục Trăn muốn đẩy cửa vào, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gọi khẽ, trong lòng Dục Trăn cả kinh, quay đầu lại, liền thấy Miên Hạ, thiếp thân cung nữ của Phượng Thương.

Bình thường Dục Trăn ra vào Phượng Uyên cung, tất nhiên sẽ có vài người không gạt được, chẳng hạn như Miên Hạ. Đến khi nhìn rõ người đến là Miên Hạ, Dục Trăn mới thả lỏng, buông lỏng bàn tay nắm chặt cánh cửa.

Như muốn xác nhận có phải Dục Trăn hay không, Miên Hạ bước lên một chút, lát sau mới mỉm cười, nhún người nói: “Nô tỳ tham kiến Tình vương”.

“Không cần đa lễ, người lui ra đi”. Dục Trăn phát tay một cái.

Miên Hạ vẫn không rời đi, cười nói: “Vương gia muốn tìm Hoàng thượng sao? Nhưng Hoàng thượng không ở trong Phượng Uyên cung”.

Dục Trăn ngẩn ra: “Không ở đây?”

“Vâng, Hoàng thượng đang ở Tổ Ninh cung của Nhan phi nương nương”.

“Nhan phi nương nương? Ủm...”. Một lát sau mới hiểu được, Nhan phi nương nương là Nhan Sơ lúc trước Phượng Thương muốn chỉ hôn cho mình, Dục Trăn theo bản năng nhú mày, không nói gì nữa.

Miên Hạ không nhìn hấn, chỉ cười nói: “Hoàng thượng muốn ngủ lại chỗ Nhan phi nương nương, Vương gia muốn đợi sao? Để nô tỳ chuẩn bị cho Vương gia...”.

“Không cần”. Thấy Miên Hạ xoay người muốn đi, Dục Trăn vội vã gọi nàng, đợi Miên Hạ ngẩng đầu lên, hấn mới chân chờ một lúc, tiếp tục nói: “Không cần, ta về đây. Chuyện bản vương tới đây, không cần nói với Hoàng thượng”.

“A?... Vâng”. Miên Hạ có chút không hiểu nhìn Dục Trăn, ngoan ngoãn đồng ý.

Dục Trần thấy nàng không có ý rời đi, ngần ngừ một lát, không thể làm gì khác là đi trước.

Hắn vốn nghĩ rằng, ban ngày náo loạn một trận như vậy, nói không chừng ban đêm Phượng Thương sẽ ở trong phòng tức giận, mình tiến cung đỡ y một chút là có thể coi như không có chuyện gì phát sinh. Lại không nghĩ rằng Phượng Thương sẽ đến chỗ phi tử ở lại.

Chẳng chút hứng thú mỉm cười, Dục Trần ẩn vào màn đêm, lặng lẽ rời đi.

Nói không chừng, là hắn đánh giá cao ảnh hưởng của mình đối với Phượng Thương.

Lời đồn trong triều dần dần đổi hướng.

Nụ cười trên mặt Tả thừa tướng Nhan Trọng Nghi càng lúc càng đặc ý, những người khác trong cung đều hiểu rõ, đổ kị không phải là không có, nhưng biểu hiện ra chỉ là bộ dạng lấy lòng.

Đã qua nửa tháng, có người nào không biết chứ? Thứ nữ của Tả thừa tướng, Nhan phi nương nương ân sủng chính long*, Hoàng thượng hàng đêm đều ngủ lại Tố Ninh cung, làm đỏ mắt bao nhiêu phi tử ở hậu cung.

() Ân sủng chính long: ý muốn nói rất được ân sủng.*

Dục Trần đi trên đường trong hoàng cung, nhìn thấy công công bên kia ngựa đầu ưỡn ngực đi trên đường, trong tay cầm một cái hộp, mọi người đi qua đều bước về phía gã cười lấy lòng, mơ hồ còn nghe được câu “công công thay nương nương đi tặng đồ sao, công công nhớ ở trước mặt nương nương nói tốt vài câu” các loại, Dục Trần không khỏi lắc đầu cười, thu hồi ánh mắt.

Trong Phượng Uyên cung vẫn yên tĩnh như trước, Dục Trần đi tới bên ngoài cửa cung, thái giám giữ cửa liền tiến lên đón, hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Tĩnh vương, Vương gia, hiện giờ Hoàng thượng không ở đây”.

Trên mặt Dục Trần vẫn bình thản, chỉ ôn hòa cười: “Thật không khéo, không biết Hoàng thượng...”.

Tên thái giám này cũng nhanh trí, tiến lên một bước, cười mập mờ nói: “Hoàng thượng sau khi hạ triều, liền đến Tố Ninh cung rồi”.

Dục Trần gật đầu, cũng cười: “Thì ra là vậy, xem ra hôm nay không dễ đợi Hoàng thượng quay về rồi. Dù sao ta cũng không có việc gì gấp... Chuyện bản vương tới đây, không cần phải quấy nhiễu Hoàng thượng đâu”.

Dứt lời, cũng không đợi tên thái giám kia đáp lại, hắn liền xoay người đi.

Đã mười ngày.

Nửa tháng sau, lễ mừng năm mới sẽ tới, trong lễ mừng năm mới Hoàng đế phải tế thiên, tế tổ, tiếp nhận đủ loại triều bái của quan lại, đến lúc đó muốn vào cung gặp Phượng Thương, càng khó hơn.

Nhưng trong mười ngày này, mỗi lần tiến cung, ngoài sáng cũng vậy, trong tối cũng vậy, Phượng Thương luôn không ở trong Phượng Uyên cung, hỏi người khác, đều nói cho hắn rằng y ở Tổ Ninh cung của Nhan phi nương nương, lời đồn đại trong triều càng lúc càng mạnh mẽ, Phượng Thương thật sự là mê luyến Nhan Sơ.

Dọc theo đường về, trên đường lại nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của công công ban này, Dục Trăn không khỏi bật cười.

Nếu Phượng Thương thật sự mê luyến Nhan Sơ, cũng không có gì không tốt.

Tả thừa tướng trong triều có thế lực nhất định, cũng rất sủng ái nữ nhi, Phượng Thương ân sủng Nhan Sơ, Tả thừa tướng nhất định sẽ đứng về phía Phượng Thương, Phượng Thương muốn kiềm chế Thái bảo, sẽ càng thêm thuận lợi.

Huống hồ, giống như những gì Phượng Thương từng nói với hắn, Nhan Sơ luận dung mạo, luận tài văn chương, năng ta là nhân tài trong vạn người, mặc dù là thứ xuất, nhưng cũng không hề thua kém so với thiên kim dòng chính, thái độ làm người cũng nhu thuận, am hiểu nữ tắc, giữ ở bên người, đối với Phượng Thương cũng tốt.

Dù cho tự nhủ như vậy, nhưng khi mấy lời đó ra khỏi miệng, lại có chút không cam lòng, nhưng mà, quân thân dây dưa, chung quy cũng không phải là chuyện tốt, sớm kết thúc, cũng tốt hơn so với việc đến một ngày nào đó có lời đồn đại khó nghe truyền ra.

Nghĩ đến đây, Dục Trăn nhẹ lắc đầu, giống như muốn giữ bỏ những suy nghĩ khó chịu trong lòng, lại sợ có người nhìn thấy mình bất thường, liền bước nhanh hơn.

Là Phượng Thương nói lời thích trước, vẫn luôn dây dưa không buông, mãi cho đến khi hắn nguyện ý thử thích y, y lại nuốt lời, cảm thấy không cam lòng, ngực khó chịu, cũng là bình thường. Nhưng mà như vậy, cũng không có gì không tốt.

Không có gì không tốt.

Dục Trăn nghĩ như vậy, quay lại Tĩnh vương phủ, cả đêm ngồi trong thư phòng, nhưng vẫn không nhìn vô chữ nào, đứng lên rồi lại ngồi xuống, bước quanh phòng, nhưng vẫn không cách nào định tâm lại.

Ngoài cửa sổ có gió, thổi vào làm cho ngọn nến trên bàn chập chờn muốn tắt, Dục Trăn đi tới bên cửa sổ, không chú ý mà đóng cửa sổ lại, quay đầu lại nhìn ánh nến trên bàn ổn định lại, dần dần xuất thần.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, ngoài cửa sổ có tiếng “cốc, cốc, cốc” nhẹ vang lên, Dục Trần cả kinh, phục hồi tinh thần lại, mới ý thức được thanh âm là từ phía sau truyền đến.

Kinh ngạc nhìn cửa sổ đã đóng lại, Dục Trần sững sốt thật lâu cũng không nghĩ ra muốn nói gì.

Tiếng “cốc, cốc, cốc” lại vang lên, có người ở bên ngoài cẩn thận hỏi: “Có ai không?”.

Chỉ một câu như vậy, liền làm Dục Trần kinh hãi, sau khi sững sốt liền quay người lại đẩy cửa sổ ra, chợt nghe “ôi” một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, bên ngoài là một người một thân bạch y, vuốt mũi cúi đầu hít một hơi oán giận: “Dục Trần ngươi làm gì vậy! Làm gì có người mở cửa như ngươi chứ, ngươi không nói một câu trước được sao? Ôi, đau...”. Người kia vừa nói vừa ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười thần nhiên, ánh mắt trong sáng, chính là Phượng Thương.

Thấy Dục Trần tròn mắt nhìn mình, không kêu một tiếng, Phượng Thương dần thu liễm lại dáng vẻ tươi cười, có chút khấn trương hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ta không được chạy đến đây sao? Không chào đón?”.

Dục Trần cứng rần lắc đầu, nghiêng người sang, để Phượng Thương nhảy vào, chờ Phượng Thương nghênh ngang đi tới nhảy lên bàn, mới miễn cưỡng hỏi: “Sao ngươi lại tới?”.

Phượng Thương cười xán lạn: “Không được sao? Rất bất ngờ?”. Hỏi hai câu, y cũng không chờ Dục Trần trả lời, giả bộ đáng thương than thở: “Không có biện pháp, ta muốn cầu người ta tiến cung với ta, thế nhưng người ta lại không đáp ứng, còn nghiêm mặt nói, ‘ta nói không được là không được!’, ‘Nghe lời, tuyệt đối không được tự ý quyết định việc này, bằng không ta sẽ không tha thứ cho ngươi!’. Nếu người ta không chịu tiến cung, ta chỉ có thể ra khỏi cung tìm hấn. Chỉ là không biết người ta có hoan nghênh hay không đây”.

Nhìn Phượng Thương đùa giỡn nói theo mình, một lúc sau, Dục Trần mới bình tĩnh lại, trong mắt đã có ý cười, ngoài miệng lại làm như không quan tâm nói: “Hoàng thượng gần đây không phải cùng Nhan phi nương nương ân ái sao? Hà tất phải chạy tới nơi này”.

“Nào có ân ái! Hoàng đế đến hậu cung không phải là chuyện bình thường sao?”. Thấy Dục Trần đến gần, Phượng Thương cười cười nhảy xuống, ôm lấy cổ Dục Trần, “Chẳng lẽ, ngươi ghen?”.

Dục Trần quay đầu đi: “Ai ghen?”.

“Ngươi, ngươi, ngươi!”. Phượng Thương chọc chọc mũi Dục Trần, hơi nghiêng đầu, chuẩn xác hôn lên môi Dục Trần.

Rằng môi giao quyện một lúc, khí tức của Phượng Thương giữa môi càng lúc càng đậm, Dục Trần cứng người trong chốc lát, liền từ từ buông lỏng xuống, không chút nhường nhịn đáp lại.

“Ngươi không chịu theo ta, ta không thể làm gì khác là tới tìm ngươi”. Phượng Thương cười yếu ớt nhìn

Dục Trần, “Dục Trần, làm được không?”.

22. Quyển 1 - Chương 22

Dục Trần nhìn thấy trong mắt Phượng Thương mang theo sự mập mờ, trên người không nhìn được mà nóng lên, không tự chủ mà đưa tay tới mở lớp y phục bên ngoài của y: “Được”.

“Ta đến!”. Phượng Thương xuất kỳ bất ý* đưa tay nắm lấy vạt áo của Dục Trần, vừa nói vừa kéo ra, xoay người đặt Dục Trần lên án thư, tay kia bắt đầu xé rách y phục của Dục Trần.

() Xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng.*

“Này, này...”. Dục Trần không phản ứng kịp, chỉ kêu lên vài tiếng, y phục trên người đã bị Dục Trần cởi hết, ngón tay hơi lạnh của Phượng Thương dao động trên người hắn, làm Dục Trần không nhìn được mà có chút run rẩy. Phượng Thương không cam lòng cúi đầu, cười cười vươn đầu lưỡi nhẹ liếm tai Dục Trần, nghe thấy hơi thở của Dục Trần dần trở nên dồn dập, mới hài lòng nở nụ cười, trong mắt lộ ra vẻ mỉa mai hoặc khiêu khích.

Dục Trần tất nhiên sẽ không nhượng bộ, cười cười ngẩng đầu hôn lên môi Phượng Thương, bá đạo công kích, đến khi Phượng Thương vì khó thở mà đỏ lên, mới thả lỏng ra, nghiêng đầu muốn thổi tắt ngọn nến.

“Không được!”. Phượng Thương kêu hắn, trong lời nói mang theo hơi thở hỗn hển đầy tình sắc, kiểm chế vai Dục Trần, cúi đầu hôn xuống, dứt quãng nói: “Ta muốn xem dáng vẻ của ngươi”.

Dục Trần cúi đầu cười, đưa tay ôm lấy eo Phượng Thương, tích cực đáp lại, cho đến lúc hô hấp của hai người đều dồn dập, Phượng Thương có chút mềm nhũn mà tựa trên người hắn, hắn mới lấy tay vuốt ve một chút, thừa lúc Phượng Thương vì đụng chạm mà run rẩy, liền xoay người đem Phượng Thương áp dưới thân: “Không phải là để ta nhìn dáng vẻ của ngươi sao?”.

Không để ý để người kia đè ép, Phượng Thương liền nóng nảy, trên mặt vốn đã hồng, lúc này càng thêm đỏ như máu, không cam lòng kêu: “Dục Trần! Dục... Dục Trần...”. Trên trán bị Dục Trần nhẹ nhàng liếm lộng, chậm rãi dời dần xuống, tới chóp mũi, cánh mũi, đầu lưỡi ẩm áp dây dưa trên môi, làm Phượng Thương thở không được, thanh âm suy yếu.

Nhân lúc Phượng Thương thất thần, Dục Trần nhanh nhẹn cởi hết y phục của y ra, lưu luyến thật lâu trên môi, đặt những nụ hôn nhỏ vun lên cổ y, trước ngực, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộng trên hai điểm nổi lên trên ngực, toàn thân mềm nhũn làm cho Phượng Thương cúi đầu rên rỉ ra tiếng.

Một tiếng đó cũng đủ làm cho Dục Trần nóng lên, hạ thân đã cứng rắn, chờ đợi giải phóng.

Tay Dục Trần chậm rãi trượt vào hạ thân Phượng Thương, lúc này Phượng Thương mới hơi phục hồi lại tinh thần, thấp giọng rên rỉ, một tiếng lại một tiếng, càng tiêu hồn hơn.

Động tác trên tay Dục Trần nhanh hơn, cầm lấy vật yếu ớt giữa hai chân Phượng Thương, từ từ chuyển động, nhìn thấy nét tình sắc trên mặt Phượng Thương càng lúc càng nhiều hơn, bộ dạng vô thức cắn môi càng thêm mê người, trên tay Dục Trần càng không buông lỏng.

“A, a... Dục Trần, không, Dục... Dục Trần!”. Có chút khó chịu mà kêu tên Dục Trần, Phượng Thương đưa tay lên ôm lấy Dục Trần, thân thể không tự chủ được mà lay động. “Dục Trần, Dục Trần, a...”.

Dục Trần hơi dùng sức, tăng nhanh tốc độ, Phượng Thương cứng người, kêu lên một tiếng, niêm dịch màu trắng bắn đầy tay Dục Trần, Phượng Thương đỏ mặt thở hổn hển, Dục Trần thấy trong mắt y tràn đầy quyến rũ, dáng vẻ bướng bỉnh cắn chặt môi dưới, làm Dục Trần không nhìn được cúi đầu hôn lên môi.

“Ừm... Không, không được!”. Một bên trầm mê trong nụ hôn nồng nhiệt, cảm giác được dưới thân có vật lạ dò xét, Phượng Thương liền giãy giụa kêu lên, thân thể né tránh, thế nhưng thân thể lại nhũn ra, y chỉ có thể trở mắt nhìn Dục Trần vừa ôn nhu cười vừa đưa ngón tay vào trong cơ thể mình dò xét.

“Thả lỏng, thả lỏng...”. Thấy trên mặt Phượng Thương có chút khó chịu, Dục Trần mềm giọng an ủi, vừa nhẹ nhàng hôn y, trên tai, trên mũi, trên cổ.

Chờ Phượng Thương từ từ thích ứng với ba ngón tay, Dục Trần mới rút tay ra, chậm rãi giơ chân Phượng Thương lên, thấy Phượng Thương khấn trương, không nhìn được cười một tiếng, cúi đầu nói khẽ vào tai y: “Vẫn còn khấn trương sao?”.

“Người đừng... Ừm, đừng động... A!”. Bị dị vật chạm vào làm toàn thân Phượng Thương run lên, Dục Trần liền động thân, dị vật tiến vào làm cho Phượng Thương đau đớn kêu lên, lập tức cắn chặt môi.

“Đừng cắn”. Dục Trần cúi đầu hôn lên môi y, một bên dùng đầu lưỡi khai mở hàm răng của y, một bên chậm rãi khống chế độ mạnh yếu của hạ thân mà tiến vào.

Bàn tay nắm lấy tay Dục Trần của Phượng Thương không nhìn được mà tăng thêm lực, móng tay cắm trên người làm Dục Trần càng khó chịu hơn, thật vất vả tiến vào, liền vội vã động thân.

Phượng Thương chỉ nhếch miệng hớp lấy không khí, hai chân quăn quắt lấy lưng Dục Trần, khó khăn lay động thân thể nghênh đón. Y chủ động làm cho Dục Trần càng thêm động tình, không khống chế được lực độ, tùy ý chuyển động.

“A ha... A a...” Đau đớn cùng khoái cảm làm Phượng Thương thét ra, đạt tới đỉnh khoái cảm làm hai người hoàn toàn chìm đắm trong tình cảm mãnh liệt.

Cảm xúc mạnh mẽ thối lui, Dục Trần và Phượng Thương đều vô lực, Dục Trần ôm Phượng Thương dựa vào

cạnh bàn, thấy vẻ mặt Phượng Thương buồn ngủ, nhìn không được mà cúi đầu dụi dụi vào cổ y, Phượng Thương nhú mồm né tránh, lui vào lòng Dục Trần.

Dục Trần cười ra tiếng, một lát sau mới thấy Phượng Thương mông lung ngẩng đầu nhìn mình, tiểu ý càng đậm, ôm y lắc lư, nói: “Để cho Hoàng thượng làm những chuyện như vậy trên nền nhà, không phải nên cười sao?”.

Ánh mắt Phượng Thương mông lung buồn ngủ, nhưng vẫn giống như con thú nhỏ mà hung hăng cắn lên cánh tay của Dục Trần, thấy Dục Trần hít sâu một hơi và liên tục phát tay muốn y bỏ ra, y mới nhả ra, trên cánh tay Dục Trần liền hiện ra vết răng, còn dính chút nước bọt.

“Tiểu cầu!”. Dục Trần dở khóc dở cười nhìn Phượng Thương dường như đã ngủ mà bàn tay lại nắm lại thành quyền, một lát sau đưa tay gạt mái tóc dài rơi trên mặt y ra, “Gọi người một tiếng Hoàng thượng liền sinh khí... Người khác không phải mỗi ngày đều kêu sao... Ai!”. Thấy Phượng Thương lại há miệng ra muốn cắn tới, Dục Trần liền rút tay lại, khuỷu tay đập vào chân, đau đến mức làm hấn nhếch miệng, “Cẩn, Cẩn!”.

“Sớm gọi như vậy không phải tốt sao...”. Phượng Thương mơ hồ nói một câu, lúm đồng tiền nhàn nhạt hiện lên trên gò má, cầm lấy tay Dục Trần tiến lại gần hơn, thay đổi một tư thế hài lòng rồi mới an ổn lại.

Nhìn nụ cười của Phượng Thương, trong lòng Dục Trần bất tri bất giác nổi lên sự thỏa mãn, nhìn ra ngoài một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, cẩn thận bế người trong lòng lên, đi tới cái giường mềm nhỏ dùng để nghỉ ngơi, đem Phượng Thương để lên đó, lại lấy y phục rơi lả tả trên mặt đất nhặt lên, đắp lên người Phượng Thương, sau đó mới nằm xuống cạnh Phượng Thương, ôm người kia vào lòng, từ từ đi vào giấc ngủ.

Thấm thoát đã đến cuối năm, đêm ba mươi là đêm giao thừa, trên dưới Thịnh kinh đều vui mừng, cầu chúc cho năm mới, cũng hài lòng với năm cũ.

Trong cung lại càng là một đêm trắng không ngủ, khắp nơi trong cung đều thấp đèn, ồn ào đến tận bình minh, khi trời gần sáng, tiếng pháo nổ càng lớn hơn, âm ỉ khắp từng góc Thịnh kinh.

Trong Tĩnh vương phủ tất nhiên không thể không náo nhiệt, từ xa nhìn lại, vô số có ở khắp ngõ ngách trong Tĩnh vương phủ, cho dù đến đêm tuyết rơi xuống, cũng vẫn tràn đầy ấm áp.

Dục Trần ngồi trong căn phòng nhỏ ngoài phòng ngủ, cẩn thận nhìn cây đàn cổ trước mặt, lại cẩn thận so với dây đàn mới trên tay.

Tiểu Liễu vẻ mặt xin lỗi đứng một bên khom lưng nhìn, cúi đầu áy náy: “Đại ca, xin lỗi, lúc này lại làm phiền huynh...”.

Dục Trần nở nụ cười, động tác trên tay không ngừng lại, vừa cắt đứt lời cậu: “Lời này hôm nay đệ đã nói bao nhiêu lần rồi? Đại ca không phải đã nói là không có gì rồi sao? Đệ bằng lòng bồi nương ta, đại ca cảm

ơn đệ còn không kịp, đệ không nói, ta còn không biết là nường ta thích nghe cổ khúc đâu. Đệ đã đáp ứng mấy ngày nữa đàn cho bà nghe một khúc, dây đàn bị đứt tất nhiên phải lập tức thay, đại ca lại đang nhàn rồi, làm một chút cũng không sao”.

Tiểu Liễu vẫn canh cánh trong lòng: “Thế nhưng, đệ tự mình làm là được rồi, đệ chỉ là thiếu dây đàn...”.

“Vậy để đại ca giúp đệ đi, coi như là ta tạ ơn đệ là được rồi, nếu đệ còn bận khoản, chờ thay dây đàn xong, đệ cũng đàn cho đại ca một khúc được không?” Dục Trần ngẩng đầu cười với Tiểu Liễu.

“Cái này...”. Tiểu Liễu vẻ mặt khó xử, “Đệ cũng chỉ mới học... Sao dám ở trước mặt đại ca bêu xấu chứ?”.

“Không sao không sao, tùy tiện đàn thôi, không phải chỉ là vui vẻ một chút sao...”. Dục Trần nói đến đây, hơi dừng một chút, mới cười vỗ vỗ Tiểu Liễu, “Được rồi, không còn sớm nữa, đệ về nghỉ ngơi trước đi, thân thể vẫn còn kém, đừng để bị bệnh lại. Khi nào sửa xong, đại ca sẽ cho người mang qua cho đệ”.

Tiểu Liễu ngẩng người, gật đầu đáp ứng, vẻ mặt áy náy nói: “Vậy phiền đại ca quá, Tiểu Liễu cáo lui trước”. Dứt lời, lại nhìn Dục Trần, thấy hắn vẫn cúi đầu cẩn thận loay hoay trên đàn cổ, mới xoay người, đi ra ngoài.

Chờ Tiểu Liễu đóng cửa lại, tiếng bước chân cũng xa dần, Dục Trần đem dây đàn nhìn qua nhìn lại, đưa tay gảy một âm đơn, gật đầu, mới tức giận mở miệng: “Còn không đi vào?”.

Một lát sau, cửa sổ bị mở ra, có người nhìn vào, cười ngọt ngào, mới xoay người nhảy vào trong phòng.

“Cẩn...”. Bất đắc dĩ thở dài, Dục Trần đứng dậy đi đến, ôm lấy y, đưa tay phủ tuyết trên vai y, “Khí trời như vậy mà ngươi còn đến? Ta nghĩ đêm nay ngươi sẽ không tới”.

Phượng Thương mang theo ý cười hiên ngang nhìn hắn, vừa hôn hắn vừa nói: “Chuyện trong cung cũng đã giải quyết khá tốt, ta mới tới”. Dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Cũng tại người nào đó không chịu tiến cung với ta, ta chỉ có thể tới đây tìm hắn”.

“Ngươi a...”. Dục Trần nhin không được mà đưa tay xoa đầu y, vốn tưởng rằng Phượng Thương chỉ nói đùa, không ngờ y đến thật. Mười ngày này, mỗi đêm Phượng Thương đều leo cửa sổ đến chỗ Dục Trần, dần dần, Dục Trần cũng quen thuộc.

Thấy Dục Trần không nói gì, Phượng Thương nhướn mày: “Không thích? Hay là nói ta quấy rầy ngươi với Tiểu Liễu?”.

“Cái gì mà ta với Tiểu Liễu? Đệ ấy bất quá chỉ là một hài tử sống nhờ ở đây thôi”.

Phượng Thương bất mãn nói: “Đó là lí do mà đêm mừng một hắn ở trong phòng ngươi, sửa đàn?”. Hai chữ

cuối cùng, Phượng Thương không tự chủ mà nhìn thoáng qua cây đàn cổ để một bên, càng nhướn mày cao hơn.

Dục Trăn nhìn theo ánh mắt của y, sau đó bật cười: “Cho nên? Người ghen?”.

Phượng Thương hừ nhẹ: “Tiểu Liễu còn chưa xứng”.

Nhìn vẻ mặt thanh ngạo của Phượng Thương, ánh mắt lại mang theo chút chột dạ, Dục Trăn không khỏi nở nụ cười, tiến tới: “Vậy Tiểu Liễu cũng đã về rồi, người nhắc đến đệ ấy làm gì?”.

Phượng Thương nhất thời nghẹn lời, sững sốt một lát, thấy Dục Trăn tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, mới ý thức được mình bị trêu chọc, liền hung tợn trừng Dục Trăn một cái, bộ dạng muốn cắn hắn một phát.

Dục Trăn càng cười đến càng rõ: “Người xem người xem, lại giống tiểu cầu rồi”.

Phượng Thương sắp lao tới cắn lên cổ Dục Trăn, nghe hắn nói như vậy, dừng một chút, hừ một tiếng, vẻ mặt muốn nói ‘ta sẽ không để người như ý’, nghênh ngang đi đến trước cây đàn, đưa tay tùy ý gảy vài cái, nhất ban thủ* ban này Dục Trăn ném qua một bên lên, lại sửa lại dây đàn một chút, Dục Trăn thấy được có chút mờ mịt, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

() Ban thủ: theo QT là cờ lê, là vật làm cho một vật cố định chuyển động. Mình có tìm hình trên baidu thì nó cũng chỉ ra hình cái cờ lê. Bạn nào có biết về ban thủ thì mong được giúp đỡ.*

Phượng Thương chỉ cười thần bí, một lát sau mới dừng tay, chỉ vào chỗ trống, liên thanh nói: “Dục Trăn, qua đây ngồi. Qua đây ngồi”.

23. Quyển 2 - Chương 23-1: Văn Án

Lời đồn đại huynh trưởng chưa chết, trong triều rục rịch xuất hiện thế lực phản đối,

Trong khi đó Phượng Thương và Dục Trăn vẫn không thể đối đãi một lòng với nhau.

Không dám dễ dàng tin tưởng, không dám cầu quá nhiều quyền luyến,

Phượng Thương chỉ có thể không ngừng thử, lại không ngừng bị tổn thương.

Quý vi thiên tử, cũng gặp ghềnh nửa cuộc đời, không ai có thể nói hết thống khổ,

Ước mong có được tình yêu, lại nhiều lần âm thầm thất vọng kết thúc.

Yêu cùng hận làm cho tâm mục nát, Phượng Thương đã vô lực thừa nhận, chỉ có thể chấp nhận buông tay.

Nhưng độc được sâu tận xương tủy, thì sao có thể tiêu trừ?

Chấp nhất si mê, chỉ có lúc tỉnh say trong chén rượu, thất vọng mới thành vui mừng...

Trích đoạn:

Chờ Lưu thái y lui ra ngoài, Dục Trăn nhìn về phía Phượng Thương, thấy y vẫn cười xán lạn như trước, nhưng ánh mắt lại trống rỗng.

Phượng Thương không nhìn hắn, chỉ từng chút thu lại nụ cười, cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Dục Trăn, ta từ bỏ”.

Dục Trăn cứng đờ, nói không nên lời, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Phượng Thương.

Chỉ nghe Phượng Thương khó khăn nói hết: “Ta nợ ca ca, cả đời cũng không trả hết, vì vậy ta căn bản không nên tranh giành với ca ca, không nên vọng tưởng thay thế được ca ca...”

Thanh âm của y càng trầm hơn: “Ta từ bỏ, không dám đòi hỏi nữa, người trở về đi, đem nương người mang về, bà muốn ta tứ hôn, ta sẽ tứ hôn, ta từ bỏ, ta từ bỏ”.

24. Quyển 2 - Chương 23-2

Bị Phượng Thương làm cho hồ đồ, Dục Trăn chỉ nhìn Phượng Thương chỉ chỗ cho hắn ngồi, chứ không hề động đây.

Phượng Thương bực bội, dứt khoát đứng thẳng lên, kiên quyết lôi Dục Trăn qua một bên, đè vai hắn ngồi xuống, thấy Dục Trăn mờ mịt nhìn mình, lúc này mới cười cười đi lại bên cây đàn ngồi xuống, hơi ngừng thần, đưa tay lên gảy gảy dây đàn.

Dục Trăn vốn còn không biết Phượng Thương đang làm cái gì bí mật, nghe thấy y gảy gảy vài tiếng, cũng hữu mô hữu dạng*, không nhìn được gặt đầu, muốn mở miệng khen y vài câu, nhìn lên lại thấy Phượng Thương chỉ cúi đầu nhìn đàn, đôi mắt lưu chuyển, sườn mặt có chút hồng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, đến khi phản ứng lại, liền sững sốt.

() Hữu mô hữu dạng: có nghĩa làm mô phỏng theo khá giống, theo mình nghĩ có thể hiểu nôm na là ra hình ra dạng.*

Tiếng đàn cổ như nước chảy từ ngón tay Phượng Thương tràn ra, trầm bổng quần quýt trong phòng, là một khúc Phượng cầu hoàng

Chim phượng chim phượng về cố hương

Ngao du bốn biển tìm chim hoàng

Thời chưa gặp chữ luống lờ làng

Hôm nay bước đến chốn thành thang

Có cô gái đẹp ở đài trang

Nhà gần người xa nào tâm tràng

Ước gì giao kết đôi uyên ương

Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường.

(Bản dịch của Trúc Khê)

Một khúc đàn dần kết thúc, Dục Trần cuối cùng cũng bật cười, thấy Phượng Thương thôi đàn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ cúi đầu cười khẽ, không nói lời nào.

“Người muốn nghe Tiểu Liễu đàn, trước tiên phải nghe của ta, ta muốn người nghe đàn của hấn, cũng chỉ nhớ tới ta”. Phượng Thương mím môi, nói từng chữ từng chữ, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

Dục Trần không tiếng động cười cười đứng lên, đi tới bên cạnh y, vịn vai Phượng Thương in lên trán y một nụ hôn, bốn cột nói: “Vây, ý người là, người là phượng, ta là hoàng sao*?”.

() Phượng là chim phượng trống, hoàng là chim phượng mái.*

Phượng Thương hơi sững sờ, lập tức bật cười, nhả châu chuyển động, liền làm bộ ngâm: “Chim phượng chim phượng về cố hương, ngao du bốn biển tìm chim hoàng. Thời chưa gặp chữ luống lờ làng, hôm nay bước đến chốn thành thang! Có mỹ nam tử trong phòng ngủ, nhà gần người xa nghiêng lòng ta...”.

Phượng Thương còn chưa đọc xong, Dục Trần đã cười lần, đưa tay che miệng y: “Được rồi được rồi, người còn đọc nữa thì thật sự là ‘nghiện lòng ta’ đó...”.

Phượng Thương không cam lòng mà né tránh ngậm tiếp: “Dục Trần Dục Trần theo ta kết, bay liệng cùng nhau thỏa mọi đam mê...”. Đọc tới đây, ngay cả y cũng không nhịn được cười, dựa vào vai Dục Trần thở dốc.

Dục Trần thấy y cười đến không thở nổi, liền lắc đầu, vỗ vỗ lưng y: “Được rồi được rồi, đừng nghịch nữa! Đói không? Ở bên ngoài lạnh như vậy, ta sai người làm vài món nóng đưa tới nhé”.

“Được”. Phượng Thương ngoan ngoãn gật đầu, ngồi thẳng dậy, như có như không gảy đàn, để Dục Trần ra ngoài.

Dục Trần đi ra ngoài, dạo dò hạ nhân vài câu, nhìn sắc trời một chút, dường như tuyết rơi nhiều hơn, liền bảo người chuẩn bị thêm lò than, lúc này mới xoay người trở về phòng.

Trong phòng đã yên tĩnh lại, tiếng đàn tùy ý cũng đã kết thúc, trong lòng Dục Trần khẽ động, đóng cửa bước nhanh vào.

Ở phòng trong, Phượng Thương ghé vào bên bàn nhỏ để đàn, đầu gối lên cánh tay, dường như đã ngủ rồi. Dục Trần đi đến gần, nghe được tiếng hít thở chậm chậm của y, hình như rất mệt, đã ngủ sâu rồi.

Dục Trần nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh y, dưới ánh sáng mờ mờ, trên mặt Phượng Thương chỉ có một mảnh bình thản, không có sự lãnh ngạo trong triều, cũng không có lấy lòng như khi ở bên mình, sạch sẽ như đứa trẻ mới sinh, làm người ta thương tiếc.

“Đứa ngọc”. Nhìn thật lâu, cuối cùng Dục Trần nói nhỏ một câu.

Thân là thiên tử phải xử lý bao nhiêu việc, Dục Trần cũng biết. Huống hồ thiên hạ này mới nhất thống, việc địa phương, việc trong triều, bách tính, quan lại, có chuyện nào không cần quan tâm? Phượng Thương vẫn đến Tĩnh vương phủ tìm hấn mỗi ngày, sáng sớm liền quay về cung để lên triều sớm, Tĩnh vương phủ ở ngoại thành Thịnh kinh, chỉ đi đi về về cũng hết một canh giờ, hai người lại thân thiết một hồi, thời gian để nghỉ ngơi cũng không còn bao nhiêu.

Mấy hôm nay là ngày triều đình mừng năm mới, Phượng Thương không có khả năng rảnh rỗi, nhưng y vẫn tới như trước, chuyện trong triều, cũng không kéo dài, bên trong những chuyện này, y hẳn là tốn không ít tâm tư đi?

Thấy khuôn mặt Phượng Thương hơi gầy gò, Dục Trần hạ mắt, muốn che giấu sự thương tiếc lóe lên trong đáy mắt.

Cúi đầu xuống, thương tiếc trong mắt hấn lại càng sâu hơn.

Phượng Thương mặc y phục màu trắng, áo choàng da cào màu trắng, ẩn trong sắc tuyết, không làm cho người khác chú ý. Y phục chịu lạnh vốn rất bền, lúc này ở góc áo phủ lên bàn nhỏ, không biết vì sao lại xuất hiện vài vết rách nhỏ, bên cạnh còn có vài điểm đen, giống như đất bị tuyết làm ướt.

Dục Trần nhin không được đưa tay tới cầm lấy góc áo, vô thức dùng tay vuốt ve, lắc đầu cười than:

“Người đúng là đứnà ngốc, rõ ràng có võ công, trèo tường sao lại núp vào bụi gai chứ?”.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng Phượng Thương vẫn giật giật, một hồi sau y ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hơi mở rõ ràng là chưa tỉnh, nhìn Dục Trần một lúc, mới cười nói: “Người quay lại rồi, ăn thôi... A!”.

Phượng Thương còn chưa nói hết câu, đã bị Dục Trần ôm ngang lên, đi vào giường, Dục Trần vừa đi vừa cường ngạnh nói: “Trước tiên đừng ăn, hiện tại phải ngủ đã”.

“Ngủ... Hử?”. Phượng Thương mơ mơ hồ hồ bị Dục Trần đặt lên giường, một lát sau lại cảm thấy Dục Trần đang cởi quần áo của mình, liền cười quỵn rữ, đưa tay lôi kéo, ôm lấy cổ Dục Trần từ từ nhắm hai mắt lại mà hôn lên môi hắn.

Nụ cười kia và sự chủ động làm cả người Dục Trần nóng lên, vội vã tránh ra, thấy Phượng Thương mờ mịt nhìn mình, nụ cười trên mặt nhạt đi, Dục Trần vừa yêu thương vừa buồn cười nhảy lên giường, ôm chặt lấy người kia: “Ngủ, chỉ ngủ thôi. Ta ôm người ngủ, người nghỉ ngơi cho tốt, có được không”.

Cảm giác được cái ôm ấm áp của Dục Trần, Phượng Thương liền để tùy hắn bài bố, như chú mèo mà hừ hừ vài tiếng, dụi dụi vào người Dục Trần, đổi một tư thế thoải mái, trong chốc lát liền ngủ say.

Dục Trần ôm y, một lúc lâu sau mới không tiếng động nở nụ cười, trong nụ cười là sự ôn nhu mà chính hắn cũng không phát hiện được. Cách không thổi tắt ngọn nến, tay Dục Trần ôm Phượng Thương càng chặt hơn, cũng dựa vào người y mà ngủ.

Mãi cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng trống canh tư, Phượng Thương mới mở mắt, trước mặt là một mảnh mờ tối, mờ mịt mờ to mắt, thanh tỉnh vài phần, bên tai truyền đến tiếng ngáy nhẹ, y mới từ từ có phản ứng.

Tối hôm qua Dục Trần ra ngoài sai người làm đồ ăn, mình ngồi trong một lát, bắt tri bắt giác dựa vào bàn mà ngủ mất, sau đó mơ hồ tỉnh lại một lần, cũng không biết là mơ hay thật, cuối cùng làm sao mà Dục Trần lại ôm mình ngủ trên giường, cũng không nhớ rõ.

Ý thức được mình ở bên Dục Trần không có một chút phòng bị nào cả, Phượng Thương im lặng cười khổ, trong bóng tối, y lơ mơ nhìn thấy gò má của Dục Trần.

Mà thôi.

Thầm thở dài, Phượng Thương cẩn thận kéo chăn ra, từ từ lui khỏi lòng Dục Trần, lại đem chăn đắp lại, để Dục Trần ở nguyên tư thế lúc đầu, rồi mới bước xuống giường, run rẩy tìm y phục của mình, từng cái từng cái mặc vào.

Cửa sổ vẫn y như lúc y đến hôm qua, đại khái là do Dục Trần không đóng cửa lại mà đi ngủ luôn, Phượng Thương âm thầm cảm thấy may mắn, dò xét bên ngoài, gió đông lạnh đến thấu xương, sắc trời vẫn tối đen như trước, tuyết bay đầy trời, không biết là đêm qua vẫn rơi không ngừng, hay là ngừng rồi lại rơi tiếp.

Phượng Thương rút cổ một cái, hà hơi liền thành sương, nghiêng tai nghe ngóng một lúc, không thấy tiếng động bên ngoài, mới nghiêng người nhảy ra ngoài, xoay người cẩn thận đóng cửa sổ lại, nường theo một tia sáng không biết ở đâu ra mà tìm đường đến bên bức tường.

Vừa đến bên tường, Phượng Thương lại ngừng bước, ánh mắt dừng ở chỗ giả sơn, không lên tiếng.

Một lúc sau, từ sau núi đá có một thân ảnh gầy yếu bước ra, đứng cách Phượng Thương khoảng năm bước, người nọ đưa tay lấy cái nón che tuyết xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt.

“Tiểu Liễu?”. Phượng Thương nhướn mi hỏi.

Tiểu Liễu mỉm cười, hành lễ: “Tiểu Liễu tham kiến Hoàng thượng”. Nhất cử nhất động, đều thấy rõ là cậu đứng bên kia chờ Phượng Thương.

Biết dự tính của Tiểu Liễu, chân mày Phượng Thương nhíu càng chặt hơn, trong mắt xẹt qua một tia hàn quang, lạnh lùng nói: “Người không sợ Trẫm giết người?”.

“Hoàng thượng dám hàng đêm trèo tường vào Tĩnh vương phủ, có thể thấy được Người cũng không sợ người khác phát hiện, cần gì phải giết Tiểu Liễu chứ?”.

Phượng Thương bất động thanh sắc, chỉ hừ nhẹ một tiếng: “Trẫm cần gì phải trèo tường?”.

Tiểu Liễu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt của Phượng Thương: “Hoàng thượng là không muốn đại ca tức giận đi?”.

Bị Tiểu Liễu nói trúng tâm sự, sắc mặt của Phượng Thương vẫn không thay đổi, chỉ cười lạnh nói: “Tiếp theo ngươi sẽ nói, Trẫm không xứng với Dục Trần, đúng không?”.

“Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”.

Phượng Thương lạnh lùng đảo qua mặt Tiểu Liễu, nhìn thấy trên khuôn mặt đó không hề có sợ hãi, mới cúi đầu cười, xoay người sang chỗ khác: “Chuyện của Trẫm, không tới lượt một tiểu tử vô danh như ngươi nói xứng hay không xứng”.

“Nói cũng phải”. Tiểu Liễu cũng cười, “Nhưng mà, Hoàng thượng có thể vì đại ca mà thay đổi đến như vậy tất nhiên làm Tiểu Liễu cảm động, chỉ là...”. Nói được phân nửa liền dừng lại, Tiểu Liễu không nói nữa.

Phượng Thương hơi xoay người, nhú mày: “Chỉ là cái gì?”.

“Chỉ là, vẫn chưa đủ”.

Thân thể Phượng Thương khẽ run, đến khi Tiểu Liễu nhìn kĩ, lại chỉ thấy y vẫn không động đậy như trước, bốn phía ngoại trừ âm thanh của gió tuyết, cũng không nghe thấy gì khác.

Qua thật lâu, Phượng Thương mới đảo mắt, giương mắt nhìn Tiểu Liễu, ánh mắt lạnh lùng: “Trẫm nể mặt Dục Trăn, tha cho ngươi một mạng, nếu còn tiếp tục làm càn, đừng trách Trẫm độc ác”.

Dứt lời, cũng không quản Tiểu Liễu nữa, xoay người, nhảy qua tường ra ngoài.

Để lại Tiểu Liễu một mình đứng trong tuyết, thật lâu sau mới từ từ quay người trở về phòng.

Hiện tại Tiểu Liễu đã không còn sợ nữa. Vị Hoàng đế kia, cũng không đáng sợ như khi mới gặp lần đầu.

Y nguyện ý vì Dục Trăn mà bỏ đi uy nghiêm của mình, nguyện ý vì Dục Trăn mà thay đổi đến mức này, Tiểu Liễu chỉ có thể ở một bên mà bội phục, cũng hiểu được là mệt đến mức nào.

Nhưng mà, không đủ vẫn là không đủ.

Dù cho hôm nay y vẫn là cái người cao cao tại thượng như trước, cũng vẫn như trước nghĩ rằng y không xứng với Dục Trăn, nhìn y mù quáng nỗ lực như vậy, nhưng vẫn không thể đạt được, Tiểu Liễu vẫn cảm thấy y thật thảm thương.

Cho nên mới không nhịn được mà chờ ở đó, nói ra những câu như vậy.

Đáng tiếc là cái người cao cao tại thượng kia, ngay cả nghe cũng không muốn nghe tiếp.

Đó là tự làm bậy, không thể sống sao?

Tiểu Liễu thấp giọng ho khan vài tiếng, uống chút nước, ngồi một lúc, mới đi đến bên giường ngủ, mơ hồ trong lúc đó, tâm trạng vẫn lạnh lẽo.

Ban đêm tuyết vẫn rơi không ngừng, tuyết rơi giống như đôi mắt lạnh lùng của thiên tử.

Đêm hôm đó, khác với Tiểu Liễu đoán, Phượng Thương không đến Tỉnh vương phủ.

Y ghé vào cửa sổ mà ho khan vừa nhìn ra ngoài bờ tường, thấy bốn phía đều yên ắng, tiếng động dần dần tắt, cũng không phát hiện thân ảnh nào trèo tường vào.

“Rốt cuộc vẫn nghe theo sao?”. Bất tri bất giác lẩm bẩm, Tiểu Liễu cười cười, thổi nến, bò lên giường.

Trong phòng tối sầm, ánh sáng bên ngoài dường như càng rõ hơn, cách cửa sổ nhìn lại, dường như là phòng của Dục Trăn.

Dục Trăn vẫn chưa ngủ.

Bên ngoài truyền đến tiếng trống canh, hẳn cuối cùng cũng để quyền sách xuống, nhìn sắc trời bên ngoài, may hơi cau lại.

Thường ngày lúc này Phượng Thương đã trèo tường vào, cười tủm tỉm leo lên giường hắn rồi. Hôm nay mặc dù vẫn lạnh như cũ, nhưng tuyết đã ngừng, so với hôm qua tốt hơn nhiều, không nghĩ tới, Phượng Thương vẫn chưa tới.

Nhẫn nại ngồi một lúc, bên ngoài càng lúc càng yên ắng, Dục Trăn để sách xuống, trầm ngâm một lúc, cuối cùng đứng lên, đi tới đóng cửa sổ lại, thổi tắt ngọn nến trên bàn, đi vào phòng.

Chỉ sợ là có chuyện gì đó trì hoãn, tối nay sẽ không tới.

Hoặc là đã chán ghét chuyện này, không muốn hàng đêm lại trèo tường nữa.

Trong lòng mơ hồ có chút mất mát, Dục Trăn không khỏi lắc đầu cười, lấy chăn đệm đi ngủ.

Một đêm trần trọc, mãi cho đến canh tư, mới miễn cưỡng ngủ được.

25. Quyển 2 - Chương 24

Dường như ngủ chưa được bao lâu, bên ngoài đã truyền đến thanh âm của hạ nhân đi lại, mở miệng gọi một tiếng: “Người đâu”.

Ngay sau đó, chợt có người đẩy cửa bước vào, thấp giọng hỏi: “Gia, hôm nay ngài muốn thượng triều sao?”.

Triều đình nghị sự, vốn thân phận Vương gia của Dục Trăn không cần phải đi, đương nhiên nếu hấn tham nghị triều chính, cũng có thể tham gia. Chỉ là từ khi Dục Trăn bắt đầu cách ngày ngủ lại Phượng Uyên cung, sẽ không vào triều mỗi ngày nữa. Một thời gian dài đều là nhân lúc Phượng Thương vào triều sớm thì tắm rửa sơ qua liền về Tĩnh vương phủ. Mấy ngày nay mỗi ngày Phượng Thương đều đến Tĩnh vương phủ, có chuyện gì muốn hỏi Dục Trăn cũng hỏi luôn, nên chuyện Dục Trăn vào triều càng không có ý nghĩa, liền tiếp nhiều ngày rồi hấn chưa lên triều.

Lúc này hạ nhân hỏi vậy, hấn đang muốn phủ nhận, nghĩ đi nghĩ lại, liền ngừng lại, hỏi: “Hiện tại là lúc nào?”.

“Vừa hết canh tư”.

Quả nhiên chỉ ngủ được một lúc, Dục Trăn lắc đầu cười khổ, một lát sau mới nói: “Phân phó xuống, một lát nữa ta tiến cung”.

Hạ nhân đáp lại rồi lui ra, Dục Trăn lúc này mới xoa xoa cái cổ cứng ngắc, đứng dậy thay triều phục.

Chờ làm xong mọi việc, Dục Trăn đến cửa cung thì không nhện được mà có chút vội vàng, đi nhanh tới, thì thấy một đám quan viên tốp năm tốp ba đi ra, không khỏi có chút buồn bực.

“Ô, Tĩnh vương gia, đã lâu không gặp, Vương gia hôm nay lại vào triều, nhưng lại tới không lúc rồi”. Trước mặt có một người đi tới, trong nụ cười có vài phần hả hê, chính là tân khoa Trạng nguyên Lưu Hỏa.

Dục Trăn đối với vị tân khoa Trạng nguyên này vẫn luôn không vừa mắt, rõ ràng là một thư sinh văn nhược, hành động lại mười phần lưu manh. Tuy rằng không có ác ý, thậm chí có thể coi là nhiệt tâm, nhưng mà trong triều người thật lòng thích hấn có thể đếm trên mười đầu ngón tay. Nhưng hết lần này lần khác Phượng Thương lại luôn che chở cho vị Trạng nguyên này, dù cho là với Dục Trăn, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Dục Trăn có một loại lửa giận không biết là vì sao.

Đang lúc buồn bực, lại gặp Lưu Hỏa, Dục Trăn lại càng khó chịu, chỉ là từ trước đến nay trong triều hấn đều là bộ dạng ôn nhuận bình tĩnh, lúc này cũng không tiện sùng sộ lên, không thể làm gì khác là cười nhạt, lên tiếng: “Thì ra là Trạng nguyên gia”.

“Tham kiến Vương gia”. Lưu Hỏa khoa trương hành lễ, cười cười chỉ về phía cung điện: “Khó có lúc Vương gia lại lên triều sớm, nhưng thật không khéo, công công vừa tuyên chỉ, miễn triều ba ngày”.

“Miễn triều?”. Vốn không muốn cùng Lưu Hỏa dài dòng, lúc này nghe hấn nói vậy, Dục Trăn không nhện được sùng sốt.

Lưu Hỏa im lặng lắc đầu: “Vương gia a Vương gia, thứ cho hạ quan làm càn, có một câu nói, phải nói với ngài”.

“Người vẫn luôn càn rỡ”. Dục Trần trầm mắng một tiếng, trên mặt vẫn là nét cười: “Trạng nguyên gia cứ nói, đừng ngại”.

Lưu Hỏa có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, sau đó nghiêm chỉnh lại, ghé sát vào, nói nhỏ: “Vương gia như vậy, vẫn chưa đủ”.

Một câu nói không đầu không đuôi, làm Dục Trần ngẩn ra, nhú mày lại.

Lưu Hỏa không nói thêm gì nữa, vẻ mặt tươi cười khó đoán, lại nói: ” Nghe nói hôm qua Hoàng thượng nhiễm lạnh, sáng nay không dậy nổi, mới tuyên miễn triều”.

“Bị bệnh”. Dục Trần ngẩng mạnh đầu, lại thấy Lưu Hỏa đã xoay người rời đi, muốn mở miệng gọi hắn, suy nghĩ một chút liền ngừng lại, chuyển hướng đi đến Phượng Uyên cung.

Mọi người trong Phượng Uyên cung đều rất cẩn thận, bước đi lời nói đều nhẹ nhàng, như sợ quấy rầy người đang ở trong cung.

Dục Trần đi đến cửa, đúng lúc nhìn thấy Miên Hạ đang đi tới, liền vội vàng kéo nàng lại.

Miên Hạ lúc đầu hoảng sợ ngẩng đầu, thấy rõ là Dục Trần, sắc mặt liền trầm xuống, nhưng vẫn lễ nghĩa mười phần mà hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Tĩnh vương”.

“Không cần đa lễ. Miên Hạ, nghe nói... Hoàng thượng bị bệnh? Là thật sao?”.

“Bẩm Vương gia, là thật”. Ánh mắt Miên Hạ xẹt qua một tia bất thiện, lễ nghi lại càng kín kẽ hơn.

Trong ngực Dục Trần không khỏi có chút kỳ quái, nhưng chỉ bước vào rồi hỏi: “Sao lại như vậy? Bệnh có nặng không? Đã truyền thái y chưa?”.

“Đã truyền thái y rồi. Thái y nói chỉ là bị phong hàn. Sáng sớm hôm qua Hoàng thượng có chút không thoải mái, sau khi lâm triều cũng không biết vì sao lại đứng ngoài trời hơn nửa ngày, ban đêm có chút nóng lên, sáng sớm hôm nay sắc mặt rất tệ, liền truyền thái y, tuyên miễn triều”.

Nghe Miên Hạ nói rõ ràng như vậy, Dục Trần liền hiểu rõ, Miên Hạ tất nhiên là biết Phượng Thương đến vương phủ của hắn, lúc này bị bệnh, tất nhiên là tính toán lên đầu hắn.

Nhưng mà, ngày hôm qua cũng không có gì phát sinh, Miên Hạ muốn trách tội, quả thật khiến cho Dục Trần cảm thấy có chút oan uổng.

“Vậy hiện tại thế nào rồi? Khá hơn chút nào chưa?”. Cuối cùng vẫn là không biết rõ tình hình, Dục Trần

chỉ có thể nhịn xuống hỏi.

Miên Hạ nói hết xong, cũng hết giận, mềm giọng nói: “Đã tỉnh rồi, chỉ là chân tay vẫn mềm nhũn, nô tỳ không dám để Hoàng thượng xuống giường”.

Dục Trần nghe xong có chút lo lắng, nghe giọng của Miên Hạ, lại không nhịn được cười trộm, Miên Hạ ở bên cạnh Phượng Thương có phân lượng như thế nào, hắn cũng biết, lúc này Miên Hạ nói không dám để Phượng Thương xuống giường, trên thực tế, đại khái là Phượng Thương bị Miên Hạ cưỡng bách ở lại trên giường đi?

Trong lòng hiểu rõ, Dục Trần cũng không nói ra, chỉ nói: “Bản vương đi xem thử”.

Miên Hạ tất nhiên cũng biết rõ quan hệ của hai người, không thể ngăn cản, chỉ có thể cung kính hành lễ rồi nhường đường, để tùy Dục Trần đi vào phòng ngủ của Phượng Thương.

Trong phòng để thêm lò than, vừa mở cửa ra liền có thể cảm giác được sự ấm áp xen lẫn với mùi thuốc nồng đậm, Dục Trần không khỏi nhú mào.

Nhìn vào bên trong, màn trướng bên giường buông xuống, vậy mà vừa bước vào một bước, liền nghe bên trong truyền ra tiếng quát khê: “Ai?”.

Thanh âm không lớn, thậm chí còn mang theo một tia khàn khàn, Dục Trần lại có thể nhận ra đó là thanh âm của Phượng Thương, cười cười, trả lời: “Là ta”.

Màn trướng trên giường bị người ta kéo ra, Phượng Thương từ bên trong thò đầu ra, kinh ngạc nhìn Dục Trần một lát, thấy Dục Trần dường như muốn bước tới, y lại kéo mạnh màn trướng xuống, che ở trước giường.

Dục Trần liền ngăn cả người, bước nhanh tới trước giường, muốn vén màn trướng ra, kéo vài cái, mới phát hiện Phượng Thương ở bên trong đang lôi chặt, kéo cũng không động đậy. Bị hành động như đứa trẻ của y làm cho khó hiểu, Dục Trần không khỏi cười khổ một tiếng, liền tục hỏi: “Cẩn, ngươi có chuyện gì vậy?”.

Bên trong thật lâu không có trả lời, lúc Dục Trần muốn xé màn trướng ra, mới nghe được Phượng Thương ở bên trong gầm nhẹ: “Ngươi đi ra ngoài, đi ra ngoài!”.

Đầu tiên là bị Miên Hạ trút giận, lúc này, lại bị Phượng Thương đuổi về, Dục Trần không nhịn được có chút căm tức, trầm giọng nói: “Có chuyện gì không thể nói với ta, lại ở bên trong giận dữ cái gì?”.

Phượng Thương thoáng bất động, không nói gì, chỉ là nắm màn trướng chặt hơn, Dục Trần thấy y như vậy, dứt khoát thả lựa mỏng trong tay ra, quay người muốn đi.

Phượng Thương ở bên trong vội vã xốc màn trướng lên, có chút hốt hoảng kêu lên: “Ta không phải đang tức giận”.

Dục Trần lúc này ới ngừng bước, vừa quay lại thì thấy Phượng Thương chỉ mặc lý y* ngồi trên giường, nửa người nhô ra khỏi giường, hơn nữa trên mặt lại tái nhợt, giống như lập tức có thể từ trên giường ngã xuống, cuối cùng trừng mắt liếc y, đi đến bên giường, một bên đỡ lấy vai Phượng Thương, ngồi xuống giường, kéo chăn qua đắp lên người Phượng Thương: “Ồ nháo cái gì, ngã xuống thì làm sao? Trời lạnh như vậy, lại bị nhiễm lạnh thì phải làm sao?”.

() Lý y: áo lót bên trong*

Phượng Thương chỉ ngoan ngoãn mặc hắc bào bố, dựa vào cánh tay của Dục Trần, cúi đầu bật cười: “Thật tốt quá”.

Dục Trần nhú mày: “Tốt cái gì?”.

Phượng Thương chỉ lắc đầu, thanh âm khàn khàn, ho nhẹ hai tiếng mới nói: “Ta không phải giận dữ với người, thật đó”.

Dục Trần nhìn bộ dạng của y, thở dài: “Bị bệnh thì nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ quá nhiều. Thật là, lớn như vậy còn không biết chăm sóc bản thân mình, giống y ca ca người vậy!”. Câu cuối cùng ra khỏi miệng, chính hắn cũng sững sốt một chút, gương mặt lên liền thấy Phượng Thương híp mắt nở nụ cười, có chút lúng túng, chỉ có thể cúi đầu tránh ra.

“Dục Trần”. Phượng Thương cúi đầu kêu một tiếng, giọng nói khàn khàn rất mê hoặc, làm cho ngực Dục Trần mềm mại, y vẫn không dừng lại, luôn miệng kêu: “Dục Trần Dục Trần, Dục Trần Dục Trần Dục Trần... Khụ khụ...”. Gọi tới gọi lui, liền bị một trận ho khan cắt đứt.

Dục Trần đưa tay vuốt vuốt lưng y: “Người xem người xem, đừng hồ nháo, nghỉ ngơi đi. Miên Hạ nói người hôm qua đứng bên ngoài cả nửa ngày mới bị nhiễm lạnh, người là Hoàng đế mà không hiểu được thân thể mình trọng yếu như thế nào sao? Người nói xem người vì sao lại đứng ở bên ngoài cả nửa ngày?”.

Phượng Thương chỉ nhìn hắn cười, ho vài tiếng, vẫn không dừng được, thật lâu mới dừng ho, nhấp nhấp môi, phun ra hai chữ: “Bí mật”.

Nhìn người trước mặt ánh mắt lưu chuyển, đôi môi hồng nhạt trên trên dung nhan tái nhợt, làm giảm đi sự kiêu ngạo thường ngày, lại thêm vài phần yếu đuối, nhưng ánh mắt lại mang theo ý cười đầy khiêu khích, càng chọc người hơn, trong lòng khẽ động, Dục Trần nhìn không được cúi đầu hôn xuống, lại bị Phượng Thương né ra, hắn ngăn người, chợt nghe Phượng Thương mềm giọng nói: “Sẽ lấy đó...”.

Dục Trần nở nụ cười, cúi đầu chuẩn xác hôn lên đôi môi hồng nhạt kia: “Không sao”.

“Ừm...”. Triền miên đoạt đi hô hấp của Phượng Thương, thật lâu sau từ cổ họng y mới truyền đến một tiếng hừ bị đè nén, tay y vẫn nắm chặt lấy tay Dục Trần, không chịu buông ra.

Dục Trần cũng không chịu bỏ qua, hô hấp của hai người càng nặng hơn, hẳn mới cảm giác được Phượng Thương đang từ từ xé rách y phục trên người mình, có chút cố sức.

Gần như hít thở không thông, hai người mới rời ra, Dục Trần cười cười tóm lấy tay của Phượng Thương: “Được rồi, người còn bệnh, đừng làm rộn”.

Phượng Thương mặc hẳn bắt lấy cánh tay mình, tay kia lại càng táo tợn mà dò xét tới lui trên người Dục Trần, dừng lại trước ngực hẳn, như có như không mà vẽ lên đó.

Cảm giác được trước ngực nổi lên phản ứng, Dục Trần vội vã chế trụ luôn tay kia của y, cười mắng: “Ngoan! Đừng làm rộn! Người đang bệnh, chịu không nổi lăn qua lăn lại”.

“Không sao, không sao”. Phượng Thương cười cười tiến lại gần hôn loạn khắp nơi, thở gấp mà nói bên tai Dục Trần: “Dục Trần, Dục Trần, làm ta...”.

Bị Phượng Thương trêu chọc như vậy, Dục Trần trừng mắt liếc y, đang muốn giáo huấn y vài câu, Phượng Thương lại đột nhiên ho khan.

Dục Trần sững sốt, vội vã buông lỏng tay, nửa ôm Phượng Thương vỗ vỗ lưng y, nói: “Người xem, đã bệnh thành như vậy rồi? Thật sự là tiểu hài tử, chờ người khỏi bệnh, muốn như thế nào cũng được, hà tất phải làm khó mình...”.

Phượng Thương ho khan một trận, đến khi dừng lại, nghe Dục Trần nói vậy, chỉ cười cười tiến tới, mềm giọng năn nỉ: “Dục Trần Dục Trần...”.

“Không được!”.

“Dục Trần Dục Trần Dục Trần!”.

“Tuyệt đối không được!”.

“Dục Trần...”. Khuôn mặt của Phượng Thương đã tiến đến chóp mũi của Dục Trần, mang theo ánh mắt đáng thương nhìn Dục Trần, làm ngực Dục Trần tê dại.

Qua một lúc lâu, thấy y không chịu buông tha, Dục Trần mới thở dài, chỉ vào Phượng Thương mắng: “Người xem người nơi nào có bộ dạng của Hoàng đế! Chỉ là tiểu hài tử chết tiệt!”.

Nghe thấy khẩu khí của Dục Trăn đã mềm xuống, Phượng Thương lại càng không từ bỏ hy vọng, một đôi tay không an phận vuốt ve trên người Dục Trăn.

“Nếu người thật sự làm, nhất định bệnh sẽ càng nặng hơn, lúc đó không cần Miên Hạ dùng sức, người cũng không xuống giường được!”. Dục Trăn không cam lòng mắng vài câu, cuối cùng mới ngừng nói, dường như muốn từ chối, mới nhỏ giọng nói: “Dứt khoát như ý nguyện của người, đỡ phải sau này người lại không cam lòng...”.

Phượng Thương đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hoan hô một tiếng, xông lên, không cẩn thận đụng phải mép giường, y cũng không quan tâm, cười đùa nhào lên đặt Dục Trăn dưới thân, dùng cả tay lẫn chân gạt y phục của Dục Trăn xuống, một bên khàn giọng kêu loạn: “Dục Trăn bảo bối, Dục Trăn ngoan ngoãn, Dục Trăn tiểu tâm can...”.

26. Quyển 2 - Chương 25

Bị Phượng Thương ôm lấy kêu loạn như vậy, Dục Trăn càng đỡ khóc đỡ cười, lúng túng nhắm mắt lại, trầm giọng mắng: “Này này, người đừng kêu... Xem xem người kêu như vậy, sẽ làm người ngày mai ngay cả nói cũng không nói nên lời...”.

Dục Trăn còn chưa nói hết, Phượng Thương đã tiến sát đến chóp mũi của hắn, cười đến híp mắt: “Dục Trăn bảo bối, người đỏ mặt nha”.

Dục Trăn càng nóng hơn, không cần biết đúng sai gào lên: “Người câm miệng!”.

Phượng Thương nhướn mi, chỉ như có như không khẽ hôn lên thân thể hắn, đôi môi lạnh lẽo ở trên người Dục Trăn dò xét, mỗi lần chạm vào, đều như có một luồng tê dại len lỏi vào cơ thể, lúc mạnh lúc nhẹ, làm cho Dục Trăn không nhịn được mà hừ một tiếng, nóng nảy: “Cẩn! Người làm gì vậy!”.

Phượng Thương chậm rãi ngừng lại, cuối cùng đưa lưỡi ra nhẹ nhàng liếm lên hai điểm nổi lên trước ngực Dục Trăn, nhìn Dục Trăn không nhịn được mà vặn vẹo cơ thể, mới hài lòng ngẩng đầu, vô tội nhìn hắn: “Là người kêu ta câm miệng, Dục Trăn tiểu tâm can, người xem ta đã nghe lời người rồi, nào, để ta thương người...”.

Nói xong, liền cúi người xuống, không đợi Dục Trăn nói thêm điều gì đã mạnh mẽ chặn đôi môi của Dục Trăn lại.

Dục Trăn sẽ không mất hình tượng mà mắng như vậy nữa, thế nhưng miệng bị che lại, tay cũng không biết lúc nào đã bị Phượng Thương dùng y phục cột vào đầu giường, giãy giụa không được, chỉ có thể hừ hừ vài tiếng, càng làm cho Phượng Thương cười tươi hơn.

Đùa cợt một trận như vậy, trên người Phượng Thương cũng đổ mồ hôi, lúc này mới dừng tay, lấy ra một

cái bình, dùng ngón tay khơi một ít thuốc cao mà xanh nhạt, muốn tìm kiếm đến hậu đình của Dục Trăn.

Dục Trăn vốn bị Phượng Thương trêu chọc đến đầu óc mê muội, lúc này thoảng tỉnh táo lại, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, vô thức nhắm chặt mắt lại, cắn chặt răng.

Đầu ngón tay của Phượng Thương đã sắp chạm được vào thân thể của hắn, cảm thấy toàn thân Dục Trăn cứng đờ, Phượng Thương nhịn không được thở dài, than thở: “Rõ ràng đã chuẩn bị cho người kĩ như vậy, sao lại vẫn khẫn trương... Người không thích đến vậy sao?”.

Dục Trăn cũng cười khổ, trong lòng hắn tất nhiên là nghìn lần vạn lần không muốn, chỉ là thấy Phượng Thương sinh bệnh, mới miễn cưỡng thuận theo Phượng Thương. Lúc này tay Phượng Thương đã dò xét đến chân của hắn, hắn chưa bao giờ nằm dưới thân kẻ khác, lúc này lại trải qua việc này, tất nhiên khó thích ứng. Nghe thấy Phượng Thương than một câu như vậy, làm hắn cảm thấy mình quá hẹp hòi, nhưng lại cảm thấy đây là chuyện bình thường, làm gì có nam tử nào tự nguyện hầu hạ dưới thân người khác? Hai bên giằng co lẫn nhau, ngực Dục Trăn càng loạn hơn, chỉ có thể cứng rắn nói: “Người cứ làm đi, đừng để ý đến ta!”.

“Ngu ngốc! Người sẽ bị thương đó!”. Phượng Thương thấp giọng nói, Dục Trăn giương mắt muốn nhìn y, Phượng Thương lại tiến tới, nằm sấp lên người hắn, còn chưa kịp nói gì, đã cảm thấy Phượng Thương cúi đầu nhẹ nhàng liếm cổ mình, lưu lại một trận tê dại, làm hắn nổi lên một trận khô nóng, cảm giác tê dại kéo dài không dứt, ở hậu đình có một vật lạ tiểu tâm dục dục* dò xét, rất cẩn thận làm trơn nơi đó.

() Tiểu tâm dục dục: cẩn thận từng li từng tí.*

“Như vậy tương đối dễ chấp nhận”. Phượng Thương mở miệng, ngón tay vẫn không dừng lại, hơi ẩm nơi đầu ngón tay và thuốc cao lạnh lẽo đan xen lẫn nhau trong thân thể Dục Trăn, hô hấp của Dục Trăn cũng dần dần dập, không nhịn được mà hơi xoay người, nhưng chỉ càng khó chịu hơn, cơ thể cứng ngắc của hắn cũng dần thả lỏng, từng ngậm từng ngậm hơi khí, tiếng hít thở kia dần dần biến thành tiếng rên rỉ, vào trong tai Phượng Thương, liên càng tiêu hồn hơn.

Đến khi ba ngón tay tiến vào, Phượng Thương không nhịn được, cười cười mơn trớn vai Dục Trăn, kéo hai chân hắn ra, thử đẩy vào trong.

“Ừm...”. Theo bản năng hừ thành tiếng, Dục Trăn có chút hoảng hốt muốn tránh đi, lại bị Phượng Thương cường ngạnh ôm vào ngực, không thể động đậy. Cảm giác bị dị vật xâm phạm làm cổ họng hắn rên rỉ thành tiếng, Dục Trăn gắt gao cắn chặt răng, không cho thanh âm nào phát ra, nhắm chặt mắt lại, cảm thấy thời khắc này mình nhục nhã không gì sánh được.

“Dục Trăn, Dục Trăn... Đừng sợ, thả lỏng, Dục Trăn, Dục Trăn...”. Cảm thấy thân thể Dục Trăn càng lúc càng cứng ngắc, Phượng Thương tất nhiên là khó chịu, lại sợ lỡ mãng sẽ làm Dục Trăn bị thương, chỉ có thể cắn răng chuyển động chậm lại, một bên cẩn thận đẩy vào, một bên thấp giọng an ủi Dục Trăn.

Giọng nói của Phượng Thương mang theo sự khàn khàn vì bệnh, sự chậm rãi tiến nhập mang theo đau đớn và tê dại, làm Dục Trăn càng không biết phải là sao. chỉ vận vẹo thân thể muốn dị vật trong cơ thể thoát

ra ngoài, ngược lại lại càng siết chặt hơn, Phượng Thương không nhịn được mà hừ ra tiếng, càng lúc càng khó kiềm chế, tăng nhanh tốc độ ra vào.

Dục Trần bị đặt ở dưới thân, không thể giãy giụa, chỉ có thể mặc y tàn sát bừa bãi, cúi đầu liên tục kêu lên.

Thật vất vả mới tiến vào hoàn toàn, chờ cho Dục Trần không giãy giụa nữa, Phượng Thương mới hơi chậm lại, khẽ cười hôn lên xương sống của hắn, thấp giọng nói: “Ta muốn động”.

“Không! Không được... A... ..”. Vừa nghe thấy Phượng Thương nói vậy, Dục Trần liền tránh đi, hắn từ lâu đã không suy nghĩ được nên nói gì rồi, trong đầu một mảnh mờ mịt, chỉ muốn giãy ra, nhanh chóng kết thúc sự dằn vặt này, không ngờ không đợi hắn giãy ra, Phượng Thương đã động thân, sự đau đớn đột ngột làm Dục Trần kêu thảm. Đau đớn qua đi, vui vẻ lại tràn đến, hắn sớm đã không phân rõ suy nghĩ trong lòng, chỉ có thể lay động cơ thể theo sự chuyển động của Phượng Thương, khẽ ngậm từng tiếng.

Phượng Thương ôm lấy thân thể hắn, tiểu ý trong mắt càng sâu hơn, giống như hồ nước ôn nhuận, chói mắt mà sâu không thấy đáy.

Động tác của hai người càng lúc càng kịch liệt, tiếng thở dốc chồng chéo lên nhau, trong lòng ấm áp như mùa xuân.

“Sẽ, sẽ không có lần sau!”. Chờ Phượng Thương lui khỏi người mình, nằm qua một bên, Dục Trần cuối cùng mới tỉnh táo lại, khoái cảm trên người vẫn rút đi, hắn chỉ có thể thần thờ thờ gập, không cam lòng gào lên một câu, vừa rồi làm quá lâu, lúc này giọng nói đều đã khàn đi.

Phượng Thương không nói gì, chỉ mơ hồ lầm bầm hai tiếng, rồi đưa tay ra ôm lấy Dục Trần.

Chỉ đụng chạm một chút đã làm cho Dục Trần nhớ lại hai người không khống chế được lúc này, thân thể liền nóng lên, đưa tay ra kéo tay của Phượng Thương, nghiêng người đặt Phượng Thương dưới thân, lúc này mới hắc hắc cười một tiếng.

Phượng Thương cũng không giãy giụa, chỉ mơ hồ hừ nhẹ một tiếng, dựa vào Dục Trần không động, Dục Trần sưng sốt, cúi đầu nhìn, mới phát hiện Phượng Thương đã nhắm mắt lại, dường như đã ngủ rồi.

Mặc dù người vừa rồi bị động là hắn, thế nhưng Phượng Thương đang bị bệnh, lại vận động như vậy một hồi, quả thực là đã kiệt sức. Bất đắc dĩ cười cười, Dục Trần dịch người, nhưng vẫn đem Phượng Thương kéo lại gần, đưa tay lên trán Phượng Thương, thấy nhiệt độ bình thường, mới an tâm nhắm hai mắt lại.

Lần đầu hầu hạ, tất nhiên hắn cũng mệt mỏi.

Thân thể Phượng Thương không kém, hơn nữa vốn chỉ là bị phong hàn nhẹ, hai ba ngày là có thể hết bệnh, không ngờ một ngày sau y đến Tĩnh vương phủ, mới phát hiện là đổi thành Dục Trần ngã bệnh.

Tiểu Liễn tất nhiên là chăm sóc bên cạnh Dục Trăn, Phượng Thương cũng không kiêng kị gì, quang minh chính đại làm trò trước mặt Tiểu Liễn mà leo cửa sổ vào phòng Dục Trăn, nhưng Dục Trăn lại mang vẻ mặt nhúc nhích không biết giải thích như thế nào, hoàn hảo là Tiểu Liễn thức thối mà lui xuống trước, lưu lại hai người ở trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ồ đồ! Người làm vậy ta làm sao giải thích cho Tiểu Liễn đây? Đương kim hoàng thượng trèo tường leo cửa sổ, còn ra thể thống gì?”. Dục Trăn vừa hít mũi vừa mắng, không hề có chút uy nghiêm nào.

Phượng Thương cười xán lạn, tiến tới hôn khắp người Dục Trăn, thờ ơ nói: “Người là đại ca người ta, lại một chút cũng không biết. Tiểu Liễn đã sớm biết chuyện của chúng ta, người hà tất phải nơi chốn giấu diếm, có tật giật mình?”.

Dục Trăn sững sờ, nhìn về phía Phượng Thương, chỉ thấy Phượng Thương cười cười ở trên người mình giả trò, lại không biết vô tình hay cố ý tránh khỏi tầm mắt của mình, trong lòng khê động, nhưng chỉ nhìn Phượng Thương một lát, không lên tiếng.

Phượng Thương thấy hắn không nói lời nào, mới ngừng tay lại, thu lại dáng vẻ tươi cười, có chút lo âu nhìn hắn: “Có chuyện gì vậy? Khó chịu sao? Người uống thuốc chưa? Nếu không ta cho gọi thái y tới đây?”.

Dục Trăn cười lắc đầu, lại giả vờ tức giận nói: “Cũng do người hồ nháo! Bây giờ thì được rồi, người khỏi bệnh rồi, lại lấy cho ta”.

Phượng Thương xì một tiếng bật cười: “Rõ ràng là người nói không sao cả, bây giờ bị thật lại đổ lên đầu ta? Hử, Dục Trăn bảo bối?”.

Bị Phượng Thương đùa giỡn như vậy, khuôn mặt Dục Trăn hiện lên một vết hồng khả nghi, chỉ phụng phịu: “Không được hồ nháo nữa! Chỉ một lần đó thôi, lần sau người đừng mơ tưởng!”.

“Mơ tưởng cái gì?”. Phượng Thương bắt hắn kêu lên, nằm úp sấp lên người hắn, cười đùa nói, “Dục Trăn mỹ nhân bệnh, người xem người bây giờ, diễm đam đáng yêu, tay chân vô lực, ta muốn làm cái gì, chỉ sợ là người trốn không thoát!”. Nói xong, duỗi tay như muốn ôm lấy Dục Trăn.

Dục Trăn vội vàng né sang một bên, vậy mà lại bị choáng, thiếu chút nữa là té xuống giường, được Phượng Thương nhanh tay đón được, vẻ mặt của hai người đều là kinh hách.

“Không sao chứ?”. Phượng Thương khẩn trương hỏi.

Dục Trăn lắc đầu, nghiêng đầu nhảy mũi hai cái, xoa xoa làm cái mũi đỏ lên, kéo Phượng Thương qua, mềm giọng nói: “Người nghe lời một ngày, cứ để ta ôm người như vậy một đêm, được không?”.

Phượng Thương đầu tiên là sững sờ, lập tức nở nụ cười, cái gì cũng không nói, chỉ đá giày, ngoan ngoãn leo lên giường, để Dục Trăn ôm mình vào lòng.

Trong căn phòng an tĩnh chỉ còn lại hô hấp của hai người hòa vào nhau, trong lò than ngẫu nhiên sẽ phát ra âm thanh “tách, tách”, an tĩnh mà bình thản.

Mãi cho đến nửa đêm, Phượng Thương từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nghe thấy bên ngoài truyền đến tín hiệu đặc biệt của mình, hơi nhú mào, nghe thấy tiếng ngáy nhẹ của Dục Trần ở bên cạnh, biểu tình trên mặt mới chậm rãi nhu hòa lại, cẩn thận đứng lên, sửa sang lại quần áo bị nhăn, đi tới cửa sổ leo ra ngoài.

Ngoài Tĩnh vương phủ, đã có một mã xa dừng ở đằng xa, Phượng Thương lên xe, ý bảo xa phu chạy đi, lúc này mới trầm giọng nói: “Có chuyện gì?”.

Bên trong xe không có người, qua một lúc, lại có một thanh âm trầm thấp truyền đến: “Hồi Hoàng thượng, nhận được tin tức, Thái bảo cầm đầu vài vị đại nhân, gần đây dường như đang tìm một người”.

Phượng Thương nhú mào, ánh mắt lạnh lùng: “Tìm người? Đám lão gia hỏa này, lại đang mưu đồ chuyện gì đây?”.

Thanh âm kia trả lời: “Dường như là tìm một người trẻ tuổi. Theo như tin tức dò xét được trong kinh, dường như là con tư sinh của Thái tử Vĩnh Minh năm đó”.

Thái tử Vĩnh Minh là phụ thân của Phượng Thương, bởi vì chưa đăng cơ đã bị bào đệ sát hại, trên sử sách chỉ có thể giữ nguyên xưng hô Thái tử. Lúc này nếu nói là con tư sinh của Thái tử Vĩnh Minh, luận thân phận, liền là huynh đệ của Phượng Thương. Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt Phượng Thương liền lạnh đi, lạnh lùng nói: “Con tư sinh?”.

“Vâng, hiện nay vẫn chưa xác định được. Trên mật báo chỉ ghi là, hơn hai mươi năm trước Thái tử Vĩnh Minh đã từng ở dân gian thân mật cùng một vị nữ tử, thậm chí còn đưa nàng kia đến Thịnh kinh, lại bởi vì các nguyên nhân sau này, liền đưa nàng kia về lại, năm đó hình như có đồn đại rằng nàng ta đã mang thai, chỉ là lời đồn có đúng hay không, còn chưa biết rõ”.

Phượng Thương trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “Vậy Thái bảo thì sao? Bọn họ cũng chưa xác định được? Hay là đã xác định rồi?”.

“Theo tin tức của thuộc hạ, Thái bảo dường như đã tìm được nha đầu của cô gái năm đó, mới làm những việc này”.

Phượng Thương không nói gì nữa.

Y từng nghe nói, phụ mẫu mình rất ân ái, nếu lời đồn đại kia là thật, cô gái kia chỉ sợ là nợ phong lưu của phụ thân y trước khi thành thân. Như vậy tính ra, nếu nàng kia sinh hạ một cậu bé, như vậy liền có thể là huynh trưởng của y.

Hoàng thấy lấy lớn nhỏ để định thân phận, ban đầu y có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, là bởi vì y là con

traí của Thái tử Vĩnh Minh, cũng vì huynh trưởng Liên Canh của y bỏ qua ngôi vị thế tử, hôm nay nếu có người tìm được người lớn tuổi hơn y, lại tương đồng huyết thống, nếu y có sai lầm gì, trong triều có người ồn ào, có thể đoán được sẽ có cục diện tranh đấu.

Nghĩ tới đây, mi tâm của Phượng Thương nhíu lại, một lát sau mới trầm giọng nói: “Cho người đi thăm dò đi. Trẫm không hy vọng việc này sẽ biết sau Thái bảo, hiểu không?”.

“Vâng!”. Sau khi nhận mệnh, liền không lên tiếng nữa.

Phượng Thương thở dài một tiếng, tựa vào trong xe, hơi nhắm mắt. Trong đầu y lại hiện lên gò má yên ổn khi ngủ của Dục Trần lúc rời khỏi Tĩnh vương phủ, môi y không nhin được mà hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Thực ra y cũng không quá quan tâm đến ngôi vị hoàng đế.

Nhưng mà, Dục Trần quan tâm.

Dục Trần quan tâm rằng thiên hạ này là do ca ca dùng mạng đổi về, Dục Trần cũng chỉ vì vậy mới nguyện ý bảo vệ thiên hạ. Nếu như mất đi thiên hạ, có lẽ y cũng mất đi Dục Trần.

Như vậy, cái gì y cũng không có.

Một đường quay về hoàng cung, xa xa liền có thể nhìn thấy Phượng Uyên cung đèn đuốc sáng trưng, Phượng Thương khẽ thở dài, xoa nhẹ cánh mũi, điều chỉnh sắc mặt đi vài, cung nữ thái giám một đường hành lễ, Phượng Thương bước vào, gần đại thính của chính điện, liền thấy Miên Hạ đang đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy y liền vội vã tiến lên, hành lễ, nói nhỏ: “Hoàng thượng, Nhân Vương phi cầu kiến, dường như là để cầu Người tứ hôn cho Tĩnh vương”.

27. Quyển 2 - Chương 26

Nghe Miên Hạ nói xong, Phượng Thương đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười lạnh một tiếng: “Bà ấy vẫn chưa từ bỏ ý định sao?”.

Miên Hạ chỉ cúi đầu, không dám lên tiếng trả lời, thấy Phượng Thương đi vào trong, mới cẩn thận nói thêm một câu: “Tối hôm qua Nhân vương phi đã tiến cung, đợi đến hơn nửa đêm”.

Phượng Thương khẽ chau mày, không nói gì, khoát tay ý bảo Miên Hạ lui ra, một mình đi vào đại thính.

Tư thái của Nhân vương phi vẫn thông dong như trước, không chút nhìn ra sự mệt mỏi vì chờ đợi lâu, vừa thấy Phượng Thương, liền đứng lên dụ dằng thi lễ: “Thiếp thân tham kiến Hoàng thượng”.

Phượng Thương vẫy tay cho cung nữ đang hầu hạ một bên lui xuống, sau đó cười nhạt: “Bình thân. Thăm nương đêm khuya tiến cung, chẳng biết là vì chuyện gì?”.

Nhàn vương phi chậm rãi đứng lên, sự kính cẩn trong mắt nhạt đi, chờ cung nữ lui xuống, bà mới chậm rãi mở miệng: “Thiếp thân đã ở chỗ này chờ Hoàng thượng cả một đêm”.

Phượng Thương nghe ra được trong lời nói của bà khác thường, cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Làm khó thăm nương rồi. Có chuyện gì, thăm nương có thể để ngày mai rồi quay lại. Bây giờ đã sắp đến canh năm, cũng phải lâm triều rồi”. Ngụ ý, là muốn Nhàn vương phi đừng quanh co lòng vòng nữa.

“Vậy thiếp thân xin phép thất lễ. Lần này thiếp thân tới, là muốn xin Hoàng thượng tứ hôn cho Dục Trăn”.

Vừa dứt câu, ánh mắt Phượng Thương đã lạnh xuống, giọng nói vẫn đều đều như cũ, chỉ hơi “A” một tiếng: “Thăm nương đợi một đêm, là vì chuyện này sao? Việc này vốn không vội, sao thăm nương không...”.

Phượng Thương còn chưa nói xong, Nhàn vương phi đã cắt lời y: “Đây cũng không phải việc nhỏ, cầu Hoàng thượng thành toàn”.

Thấy Nhàn vương phi quỳ xuống, Phượng Thương nhíu mày lại, một lát sau mới hừ nhẹ một tiếng: “Nếu Trẫm không đáp ứng thì sao?”.

“Tuy Dục Trăn vẫn là vương gia, nhưng thân phận đặc thù, nếu Hoàng thượng không ban hôn, Dục Trăn khó có thể thành thân, vì vậy xin Hoàng thượng thành toàn”. Nhàn vương phi kính cẩn nói, Dục Trăn là con trai của tiền Ngự đế, là huyết mạch mang tội, tuy rằng Phượng Thương vẫn lưu lại danh hiệu Vương gia cho hắn, nhưng theo quy củ, không được Hoàng đế ban hôn, Dục Trăn không thể lấy vợ sinh con, kéo dài huyết mạch, lời này của Nhàn vương phi, ngoài mặt thì là cầu Phượng Thương thành toàn, nhưng trong lời nói lại có vài phần ép buộc.

Phượng Thương nghe ra càng thêm căm tức, chỉ cười cười, lạnh lùng nói: “Nếu thăm nương rõ ràng thân phận của Dục Trăn, thì việc tứ hôn, đừng tới cầu xin nữa, lẽ nào thăm nương không sợ Trẫm sẽ truy xét huyết thống sao?”.

Nhàn vương phi lại không hề khẩn trương, chỉ cười cười, chậm rãi nói: “Thiếp thân chẳng thà Dục Trăn chết, chứ không muốn thấy nó bị thiên tử độc chiếm!”.

“Người nói cái gì?”. Chuyện này không phải chuyện đùa, Phượng Thương ngẩng phắt đầu lên, thốt lên.

Nhàn vương phi cũng không sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt của y, từng chữ từng chữ nói: “Thiếp thân nói vậy, Hoàng thượng hẳn là hiểu rõ. Hoàng thượng nếu thương nó, hãy tứ hôn cho nó, nếu như Hoàng thượng không chịu buông tay, xin hãy ban chết cho Dục Trăn, thiếp thân không thể mở to mắt mà nhìn việc này tiếp tục được nữa!”.

Phượng Thương chỉ lạnh lùng nhìn bà, không lên tiếng. Qua một lúc, y mới chậm rãi híp mắt lại, hơi mở miệng: “Giám bà ta lại”.

Nhàn vương phi sửng sốt, trong đại thánh bỗng nhiên xuất hiện hai hắc y nhân che mặt, một phải một trái bên cạnh bà. Lúc này bà lúc mới luống cuống, miễn cưỡng trấn định lại, nói: “Hoàng thượng làm vậy, không sợ làm lòng người trong thiên hạ sợ hãi hay sao? Người người trong Tĩnh vương phủ đều biết thiếp thân tiến cung, Hoàng thượng bắt ta như vậy, làm sao ăn nói với Dục Trăn?”.

Phượng Thương cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Nhàn vương phi, ánh mắt chuyển lạnh: “Người chính là ý mình là mẫu thân của Dục Trăn, cho rằng Trẫm sẽ vì vậy mà không dám chạm vào một cọng lông của người sao? Người cho rằng Trẫm gọi người một tiếng thẩm nương, đó là kính nể người sao?”. Thấy sự sợ hãi trong mắt Nhàn vương phi, y lại cười càng tươi hơn, ánh mắt mang theo sự tàn nhẫn, “Vậy người hãy nhớ cho rõ. Thiên hạ này, không có người Trẫm không dám động vào, cũng không cho phép người dám can đảm áp chế Trẫm tồn tại”.

Nhìn người trước mặt, Nhàn vương phi không nói nổi lời nào, Phượng Thương hơi giơ tay lên, hai gã hắc y nhân liền đưa Nhàn vương phi ra ngoài, còn chưa đi đến cửa, Phượng Thương đột nhiên gọi nàng lại, Nhàn vương phi vội vã quay đầu, chỉ nghe Phượng Thương âm trầm hỏi: “Là Tiểu Liễu nói với người?”.

Nhàn vương phi sửng sốt một lát mới hiểu được, chần chờ một chút mới lắc đầu, đang muốn nói, Phượng Thương đã phát tay bảo mang bà đi.

Trong đại thánh chỉ còn lại một mình Phượng Thương, lúc này y mới thở ra một hơi thật dài, dựa vào ghế, nhắm mắt cúi đầu cười. Tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, quanh quẩn trong không gian rộng lớn, thật lâu sau cũng không tiêu tan.

Không biết qua bao lâu, Miên Hạ đi đến, có chút lo âu nhìn y, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, hôm nay miễn triều sao?”.

Phượng Thương sửng sốt, mở to mắt nhìn Miên Hạ, sau đó nở nụ cười: “Không, tất nhiên là không, hiện tại Trẫm không thể để Thái bảo nắm được sai lầm”.

Dứt lời, cũng không chờ Miên Hạ phản ứng, y đã bước nhanh ra ngoài.

Trời xuân hơi lạnh, về đêm lại lạnh hơn, Dục Trăn cuộn chăn ở trên giường hít mũi, càng lúc càng nghĩ đáng vẽ của mình bây giờ buồn cười không gì sánh được.

Thậm chí có chút âm thầm cảm thấy may mắn rằng sáng nay khi tỉnh lại Phượng Thương đã rời đi, nếu không mà đối diện với Phượng Thương bằng cái dạng này, thật không còn mặt mũi nữa.

Đáng vẽ đồ mũi ho khan, nhìn sao cũng thấy mất đi đáng vẽ thường ngày, Dục Trăn làm sao có thể để cho y nhìn thấy được, nhưng mà lúc này lại có việc phải đợi Phượng Thương đến để hỏi rõ, hẳn cũng chỉ có thể bất an ngồi trên giường, vừa không muốn Phượng Thương đến, lại lo lắng Phượng Thương không đến.

Đến tiếng báo canh một qua đi, mới nghe thấy có người gõ gõ cửa sổ, Dục Trăn liền tỉnh lại, nhìn qua, liền thấy Phượng Thương mang theo tiểu ý đi tới, đợi đến khi y bước đến gần, mới nhìn thấy khuôn mặt của y mang theo sự uể oải nhàn nhạt.

“Mệt mỗi thì không cần tới”. Dục Trăn thở dài, kéo người lên giường, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Phượng Thương nói.

Nụ cười trên mặt Phượng Thương nhạt đi, chỉ còn ý cười yếu ớt, hơi rũ mắt xuống: “Không có việc gì, hai ngày nay nghe được vài tin tức làm cho lòng mệt mỏi. Hơn nữa, ta lo lắng bệnh của ngươi, đỡ hơn chút nào chưa? Nếu vẫn còn như vậy, ta đưa thái y đến xem bệnh nha”.

Dục Trăn hít hít mũi, cười nói: “Tốt hơn nhiều rồi, chỉ là nước mũi chảy nhiều quá thôi”.

Phượng Thương làm theo hẩn, cười chọc: “Thật là buồn nôn!”. Dục Trăn nhìn bộ dạng của y, liền tiến lại gần xoa xoa mũi y, đưa tay muốn bắt lấy y, Phượng Thương liền cười không ngừng mà tránh qua một bên.

Náo loạn một hồi, Phượng Thương mới để Dục Trăn ôm mình, hai người dựa vào nhau ngồi trên giường, Phượng Thương hơi ngửa đầu hỏi: “Vậy ngươi thì sao? Bị bệnh còn không nghỉ ngơi cho tốt, lại ngồi chờ ta như vậy?”.

Lúc này Dục Trăn mới nhớ ra mục đích của mình, chần chừ một chút, mới nghiêm chỉnh nói: “Ta nghe người trong phủ nói, nương ta đêm qua vào cung, đúng không?”.

Phượng Thương bất đắc dĩ gật đầu: “Còn không phải là vì chuyện chung thân đại sự của ngươi!”.

“Vậy sau đó thì sao? Ngươi đồng ý?”. Dục Trăn hỏi dò.

Phượng Thương hạ mắt, cười cười: “Chỉ nói qua loa với bà là sẽ suy nghĩ kỹ, sau đó cho người tiễn bà. Bà nói chưa nhìn trúng ai, để cho ta tự chọn người”.

Tay Dục Trăn cứng đờ, vai bị Dục Trăn nắm đến đau đớn, chỉ hơi nhúu mày, không lên tiếng, một lát sau, liền nghe thấy Dục Trăn trầm giọng hỏi: “Bà ấy vẫn chưa trở về”.

Phượng Thương cười nhẹ một tiếng, cự người khỏi tay Dục Trăn, xoa đầu lại, nhìn chăm chăm vào Dục Trăn, lạnh lùng nói: “Từ đầu ngươi đã hoài nghi ta, sao không trực tiếp hỏi ta? Cần thận dò xét như vậy, là có ý gì?”.

Thấy biểu tình của Phượng Thương, Dục Trăn biết mình đã làm y tổn thương, liền vội vàng đem người kéo vào lòng, luôn miệng nói: “Không phải, không phải, không phải ta hoài nghi ngươi, ngươi đừng suy nghĩ nhiều”.

“Người hoài nghi ta cũng không sao”. Phượng Thương vẫn giãy giụa, bị Dục Trần ôm chặt, y ác độc duỗi chân đá một cái.

Dục Trần bắt đắc dĩ ôm chặt tiểu thú đang giãy giụa lợi hại trong lòng, không biết làm sao: “Ta không hoài nghi ngươi, thật sự không phải mà, trước kia ta là người như thế nào ngươi cũng biết, chỉ là thói quen nói chuyện thôi, thật sự không phải cố ý...”.

Qua một lúc, Phượng Thương mới thôi giãy giụa, để mặc hắn ôm, vẫn không lên tiếng.

Lúc này Dục Trần mới thở dài một hơi, hôn nhẹ lên môi Phượng Thương một chút: “Ta tin ngươi, ta tin. Nhưng mà không thấy nương ta đâu hết...”. Nói đến đây, hắn hơi nhíu mày. “Ồ trong Thịnh kinh, có ai có thể làm chuyện này chứ?”.

Phượng Thương không nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Nếu ngươi lo lắng, thì phái người đi tìm đi. Nương ngươi cũng không phải là người đặc biệt gì, không có nhiều nguy hiểm đâu”.

Dục Trần trầm ngâm một lúc, mới chần chừ gật đầu.

Phượng Thương dựa vào người Dục Trần, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Ta không có phủ nhận câu nào cả, chỉ là ngươi tin lời nói dối của ta thôi.

Dù cho tương lai việc này chắc chắn sẽ bị bại lộ, nhưng chí ít không phải là bây giờ.

“Này, Dục Trần”. Phượng Thương cúi đầu kêu một tiếng, Dục Trần giật giật, liền nghe y nói: “Trên đường tới đây, ta nghe được một chuyện”.

Dục Trần cúi đầu, thấy trên mặt Phượng Thương đầy sự mệt mỏi, cũng đại khái đón được những chuyện kia là y rất phiền lòng, liền xoa xoa đầu Phượng Thương, nhẹ giọng hỏi: “Là chuyện gì?”.

Im lặng một lúc, Phượng Thương mới hít vào một hơi, làm như đùa giỡn mà nói: “Ta nghe được một chuyện rất thú vị. Dân gian đồn rằng, Lạc vương Liên Canh vẫn chưa chết”.

Cả người Dục Trần cứng đờ, nhanh chóng ổn định lại tinh thần, cười cười: “Đây không phải là tin đồn bậy bạ thôi sao? Đám loạn đảng ở Hoài Châu lần trước truyền ra...”.

Phượng Thương cũng ha hả cười vài tiếng: “Ta còn chưa nói hết. Đồn đại rằng, Lạc vương không chết, được một thể ngoại cao nhân cứu. Còn có, Lạc vương mới là người nên lên ngôi vị hoàng đế, bởi vì huynh ấy mới là con trai ruột của Thái tử Vĩnh Minh, mà ta lại không phải, nói rằng ta chỉ dùng thủ đoạn để ép ca ca đi, đoạt lấy ngôi vị hoàng đế. Người tin tưởng lời đồn đại này không?”.

Dục Trần lắc đầu cười: “Những lời này lại càng buồn cười hơn”.

Phượng Thương ngẩng ra, ngẩng đầu lên, nhìn Dục Trần không hiểu.

Dục Trần cười cười bóp mũi y: “Chỉ có người mù mới có thể tin lời này. Ngươi và Liên Nhi giống nhau như vậy, chỉ cần là người có mắt, chỉ cần gặp qua ngươi và Liên Nhi, sẽ không tin những lời quỷ quái này”.

Ánh mắt Phượng Thương buồn bã, lập tức nở nụ cười, rũ mắt nói: “Vậy cũng phải”.

Ngươi và Liên Nhi giống nhau như vậy....

28. Quyển 2 - Chương 27

Lời đồn đại trong triều dần có sự biến hóa, tháng giêng qua đi, lời đồn ngày càng mạnh mẽ, trong triều, biểu tình của quan lại cũng mơ hồ có thay đổi.

Phượng Thương lại coi như không có chuyện gì, mọi chuyện trong triều vẫn quyết định dứt khoát, bá quan lại e ngại sự lạnh lùng khó dò của y, rồi các quyết sách của y càng lúc càng đáng tin cậy, ngoài trừ thỉnh thoảng có quan viên có toan tính nói vài câu khó đối đáp ở bên ngoài, hiện thời trong triều cũng coi như yên ổn.

Dục Trần dưỡng bệnh nửa tháng, cũng đã đỡ nhiều, chỉ là Phượng Thương lại càng ngày càng bận rộn, hàng đêm leo tường vào Tĩnh vương phủ trở thành cách vài hôm thậm chí hơn mười ngày mới làm một lần, có lúc là Dục Trần tiến cung, cũng chỉ để Dục Trần bồi ở một bên, y lại như trước không xem hết tấu chương, không giải quyết xong mọi chuyện, bận rộn nửa ngày, liền dứt khoát để Dục Trần rời đi.

Dục Trần nhìn bộ dạng của y, chỉ xem như y đang chứng minh là mình không đem Nhân vương phi giam lại, cũng không tức giận, ý ý tứ tứ quán lấy y một chút, liền an tĩnh cùng Phượng Thương, hai người cứ như vậy cùng ở chung một phòng, nhiều ngày như vậy ngược lại lại có chút lạ lẫm, ngoại trừ thỉnh thoảng Phượng Thương mệt mỏi dựa vào vai Dục Trần một chút, qua loa chạm nhẹ vài cái, hai người thân mật hôn sâu cũng chưa từng có.

Nhưng mà nửa tháng tiếp theo, Dục Trần khó tránh khỏi cảm thấy vô nghĩa, thỉnh thoảng giúp đỡ Phượng Thương bố trí vài việc, liền vội vã quay về vương phủ.

Ngày đó Dục Trần vẫn như cũ tiến cung, ở Phượng Uyên cung cùng Phượng Thương xem tấu chương một ngày, nhưng Phượng Thương một câu cũng không nói, đến lúc chạng vạng, thực sự có chút khó chịu, Dục Trần tìm một cái cớ, vội vã nói xong, cũng không chờ Phượng Thương đáp lại, liền nhanh chóng rời đi.

Miên Hạ vẫn đứng ở ngoài cửa, tất nhiên thấy rõ ràng, chờ được truyền thì đi vào phòng, thấy Phượng

Thương cầm một quyển tấu chương, hơi dựa vào ghế, ánh mắt nhìn vào tấu chương, nhìn kĩ lại phát hiện y chỉ là mở to mắt ngẩn người.

“Hoàng thượng?”. Miên Hạ cẩn thận kêu nhẹ một tiếng.

Mặt Phượng Thương hơi giật giật, phục hồi tinh thần lại, liền nói: “Không cần mắt công như vậy, người phân phó mấy người làm chút đồ ăn nhẹ, rồi mang lên đây”.

Miên Hạ gật đầu, vừa muốn xoay người, rồi lại dừng lại, chần chừ một chút, mới nói: “Hoàng thượng, Tĩnh vương...như vậy có được không?”.

Phượng Thương sững sốt, sau đó mỉm cười: “Cái gì có được hay không?”.

“Nô tỳ chỉ là thấy, lúc Tĩnh vương quay về, dường như...rất không vui”.

Dáng vẻ tươi cười của Phượng Thương vẫn không đổi, hơi nhướn mày, lạnh lùng nói: “Miên Hạ, là Trầm thường ngày quá nuông chiều người sao?”.

Miên Hạ lập tức quỳ xuống: “Nô tỳ biết tội”.

Phượng Thương nhìn Miên Hạ, một hồi sau mới thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói: “Thôi, người lui xuống đi”.

“Vâng”. Miên Hạ không nói gì nữa, chỉ lén nhìn Phượng Thương một cái, xoay người lui ra ngoài.

Lưu lại cho Phượng Thương bóng lưng của nàng, từ từ xuất thần.

Rất khó chịu.

Để Dục Trăn ở bên người, lại chỉ ngồi với nhau, không nói lời nào, không cười, không thèm nhìn, cũng biết là rất khó chịu. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến những lời hôm đó Dục Trăn vô tâm nói ra, mới phát hiện rằng mình không cách nào không nghi ngờ được, chỉ có thể một ngày lại một ngày im lặng như vậy.

“Vẫn là...quên đi”. Thấp giọng tự nhủ một lúc, Phượng Thương cười khổ, mà quên đi cái gì, chỉ có y tự biết.

Bỏ cây bút trong tay xuống, y thở ra một hơi dài, dựa vào ghế, nhắm mắt, không lên tiếng, mãi cho đến khi trên mái ngói truyền đến âm thanh nho nhỏ, y mới mở mắt ra, trong mắt là sự lạnh lùng quen thuộc, thấp giọng nói: “Chuyện của Lạc vương, dò la được chuyện gì?”.

Một giọng nói bỗng truyền ra từ trong điện: “Hồi Hoàng thượng, chỉ biết được lời đồn là từ phía Phượng

Lâm truyền ra. Tại sao bây giờ lại biến thành như vậy, thuộc hạ vô năng...”.

“Thôi, chỉ là do lòng người thôi. Việc này các người đến Phượng Lâm hỏi Liên vương đi”. Dừng một chút, Phượng Thương mới hỏi tiếp: “Còn chuyện vài ngày trước, nghe ngóng được gì rồi?”.

Thanh âm kia hơi chần chờ một lúc, mới nói: “Hồi Hoàng thượng, thuộc hạ đã truy xét được một số người năm đó, chứng thực rằng Thái tử Vĩnh Minh có qua lại thân mật cùng một nữ tử, sau đó vì lấy Vương phi, liền đưa nàng kia quay về. Không lâu sau đó, nàng kia liền phát hiện bản thân mang thai, nhưng không đem việc này công khai ra ngoài, ngược lại lại tận lực che giấu tin tức, sau đó vào cuối xuân sinh hạ một cậu bé”.

Nghe người kia nói từng câu từng câu một, mãi cho đến câu cuối cùng “vào cuối xuân sinh hạ một cậu bé”, Phượng Thương cúi đầu cười vô lực, một hồi sau mới hít vào một hơi: “Vậy hiện tại người đó ở nơi nào, đã tìm được chưa?”.

“Vẫn còn đang tìm, bởi vì Thái bảo cũng phái người ra tìm, nên thuộc hạ liền tự chủ trương phái mười người ra ngoài tìm kiếm, mới có thể ngăn cản Thái bảo tìm ra vị...công tử kia trước”.

“Ừ”. Phượng Thương đồng ý một tiếng, liền nghe thấy khí tức bên ngoài biến mất, y mới thở ra một hơi thật dài.

Vào cuối xuân sinh hạ một cậu bé... Sau khi Thái tử thành thân nửa năm, Thái tử phi mang thai, chín tháng sau hạ sinh một cặp song sinh, đó là Liên Canh và Phượng Thương.

“Cuối cùng...vẫn muộn hơn nửa năm...”. Thật lâu sau, Phượng Thương cúi đầu nỉ non một tiếng.

Lời đồn đại trong cung, sớm đã không còn giống với ban đầu.

Lạc vương thiên mệnh không chết, bị Hoàng đế tìm về, giam lỏng ở trong cung.

Loại đồn đại này, sớm muộn gì cũng truyền đến tai Dục Trăn, những lời đồn đại lúc trước, Dục Trăn có thể tin mình, thế nhưng hiện tại thì sao?

Trong triều là một đám “công thần” nhìn chằm chằm, nếu để cho bọn họ đoạt được tiên cơ, tìm được vị “ca ca” này trước, chỉ một điều không đúng đắn liền bị lôi khỏi ngôi vị hoàng đế.

Một thiếu niên ngoan ngoãn, luôn dễ không chế hơn một người từ nhỏ đã được chỉ dạy về lễ vương chi đạo.

Nghĩ đến đây, Phượng Thương không khỏi cười tự giễu, thì ra dù được ca ca nhường lại, ngôi vị hoàng đế này, cũng vẫn không thực sự là của y.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, Phượng Thương liền chỉnh lại nét mặt, hỏi: “Ai?”.

Thanh âm của Miên Hạ từ bên ngoài truyền đến, xen lẫn với nét lo âu: “Hoàng thượng?”.

Tâm tình của Phượng Thương đang phiền loạn, không chút nghĩ ngợi liền rống lên: “Cút xuống!”. Nói xong lại có chút hối hận, nghe thấy tiếng bước chân của Miên Hạ xa dần, cũng không mở miệng gọi lại.

Một lát sau, y chậm rãi nằm lên án thư, cúi đầu chôn vào hai tay, không chút động đậy.

“Cẩn, đệ sẽ trở thành người đứng đầu thiên hạ, ta không muốn gì cả, nhưng đệ nhất định phải đứng đầu thiên hạ, nhìn xuống bách tính trăm họ. Bởi vì đệ đáng giá”.

“Cẩn, đến hôm nay, chúng ta có còn gì để mất đi nữa đâu chứ?”.

“Đã đi con đường này nhiều năm như vậy, Cẩn, ta và đệ, đều đã không còn đường rút lui rồi”.

“Cẩn, vô luận thế nào, ta sẽ không tiếc tất cả để đoạt lấy Phượng Lâm cho đệ, từ nay về sau, thiên hạ này tất cả đều là của đệ. Hơn mười năm nay, ta và đệ đều như nhau, đều chỉ vì thiên hạ này mà sống, mất đi thiên hạ, ta và đệ đều không còn gì nữa. Vì vậy, hãy cố gắng bảo vệ thật tốt”.

Nằm sấp một lúc lâu, Phượng Thương mới ngồi dậy, hít vào một hơi thật sâu, lấy qua một tờ giấy, vội vàng viết trên đó mấy câu, viết đến chữ cuối cùng, môi của y cuối cùng cũng nhếch lên thành một nụ cười yếu ớt, niêm phong bức thư lại, mới kêu một tiếng: “Miên Hạ”.

Qua một lúc, cửa bị đẩy ra, Miên Hạ chần chờ đi đến, cung kính nói: “Có nô tỳ”.

Sắc mặt Phượng Thương cứng đờ, thu lại dáng vẻ tươi cười, gơ bức thư lên: “Cầm lấy, cho nhân mã đưa đến Tĩnh vương phủ”.

“Vâng”. Miên Hạ trả lời, đi tới cầm lấy bức thư, hành lễ, không nói gì mà lui xuống.

Phượng Thương theo bản năng thấp giọng nói: “Nếu Trẫm xin lỗi, Tĩnh vương sẽ không tức giận nữa chứ?”.

Miên Hạ đã đi ra cửa, quay người đóng cửa lại, làm như không nghe thấy gì.

Phượng Thương cười khổ một tiếng, như thể không sao hết, lại nhíu nhíu mi tâm, đi qua bên chông tấu chương, tĩnh tế nhìn.

Mãi cho đến khuya, y mới nhớ tới chuyện được mật báo, ngay cả một bữa ăn cũng náo loạn, Miên Hạ không

hỏi lại mình còn muốn truyền lệnh nữa hay không, đến giờ vẫn chưa có đồ ăn.

Hơi nhướn mày, không khỏi cười cười, Phượng Thương nhìn nhìn canh lậu* bên cạnh, qua một lúc, mới hơi đổi sắc mặt, cất giọng gọi: “Miên Hạ!”.

() Canh lậu: đồng hồ nước*

Miên Hạ đẩy cửa vào, có chút kinh ngạc nhìn sự thất thố trên mặt Phượng Thương.

Chần chờ một lúc, Phượng Thương mới che giấu biểu tình trên mặt, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Đã đưa thư chưa?”.

Miên Hạ nhìn y một cái, cúi đầu nói: “Đã đưa đi rồi, Tình vương trả lời, nói rằng trong vương phủ có người bị bệnh, tối nay không thể tiến cung, xin Hoàng thượng thứ tội”.

Ánh mắt Phượng Thương lạnh lùng: “Đã có hồi âm, vì sao lại không nói?”. Trong vương phủ có người bị bệnh, nếu không phải là lấy cớ, có lẽ là Tiểu Liễu bị bệnh. Mỗi lần nhìn thấy thiếu niên kia, thật sự nhìn không ra là bị bệnh gì, nhưng rõ ràng so với người khác lại ốm yếu hơn ba phần, lại nói tiếp, thật sự là có điểm giống với ca ca của mình.

Miên Hạ nghe thấy ngữ khí của y trầm xuống, chỉ nói: “Tình vương nói, hôm nay Hoàng thượng mệt mỏi, những lời này ngày mai hẵng nói, đỡ cho Hoàng thượng lại phân tâm mệt nhọc”.

Trong lòng bức bối, nhưng Miên Hạ lại nói không sai, thường ngày mình cùng Dục Trấn làm càn, Miên Hạ cũng biết rõ. Yên lặng một lúc, Phượng Thương mới phát phát tay: “Người lui ra đi”.

Miên Hạ đứng lên, lại chần chờ một lúc, cuối cùng nói: “Còn có, một phong thư, được đưa đến cùng”.

Phượng Thương ngăn ra: “Lấy đến”.

Miên Hạ lấy bức thư trong lòng ra, đưa đến trước mặt Phượng Thương, Phượng Thương vội vàng gỡ niêm phong ra, không phải là nét chữ của Dục Trấn.

“Thánh ý khó dò, lúc vắng vẻ lúc lấy lòng, Hoàng thượng đem đại ca hô đến phải đến, bảo đi liền đi giống như con chó vậy sao?”

Hay là Hoàng thượng chỉ nghĩ đến những gì Người phải trả giá, còn đại ca không bỏ ra nửa phần?”.

Chỉ có hai câu ngắn ngủi như vậy, không có sĩ đầu*, cũng không có lạc khoản**, nhưng mà theo ngữ khí, liền có thể đoán được người viết thư chính là Tiểu Liễu.

(*) *Sĩ đầu: nơi ghi tên người nhận.*

(**) *Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ, ở đây có thể là nơi ghi tên người viết thư.*

Chữ viết còn có điểm run rẩy, không biết là do viết vội, hay là người viết sức khỏe không tốt mà run tay.

Phượng Thương chỉ cầm lấy tờ giấy kia, không hề động đậy.

Miên Hạ đứng một bên không khỏi hoảng hốt, cuối cùng nhịn không được kêu một tiếng: “Hoàng thượng?”.

Phượng Thương vẫn không lên tiếng, qua thật lâu, mới thông thả gấp bức thư kia lại, cất phong thư vào, ngẩng đầu ảm đạm cười: “Không có việc gì, người lui xuống đi, Trẫm mệt rồi”.

“Vây nô tỳ hầu hạ Người đi ngủ...”.

“Không cần!”. Phượng Thương đột nhiên quát lên một tiếng, thấy Miên hạ sững sốt, mới nở nụ cười: “Thời gian không còn sớm, Trẫm ở trong này nghỉ ngơi một chút, đợi đến sau canh tư, người vào gọi Trẫm. Bây giờ tắt hết đèn đi”.

“Vâng”. Miên Hạ vâng mệnh, do dự một lát, mới rời đi, đem đèn hai bên tắt hết.

Phượng Thương ngồi trên ghế, nhìn từng ngọn đèn tắt đi, chỉ cảm thấy trước mắt đều mơ hồ, yết hầu nghẹn lại khó chịu.

Không tiếng động mà nhếch môi, y nghĩ rằng mình đã khóc, đưa tay lau đi, một lúc sau buông tay xuống, mới phát hiện vẫn như trước.

29. Quyển 2 - Chương 28

Bóng đêm dần dần trôi đi, Miên Hạ nhìn sắc trời, mới ra hiệu cho đám cung nhân chuẩn bị nước rửa mặt, gõ gõ cửa, đợi một lúc, nghe thấy tiếng đáp ứng hàm hồ từ trong phòng truyền ra, mới đẩy cửa bước vào.

Mới vừa mở cửa, liền thấy Phượng Thương đang nằm trên án thư, giống như chưa tỉnh, đến lúc Miên Hạ bước đến hai bước, liền thấy y ngồi phắt dậy, nhìn thẳng về phía này.

“Hoàng thượng, trời sắp sáng rồi”. Miên Hạ thấp giọng nói.

Phượng Thương gạt đầu, một lúc sau mới ngồi xuống, để Miên Hạ đi đến hầu hạ.

“Hôm qua Hoàng thượng chưa ăn gì cả, nô tỳ cho người làm ít cháo trắng, Hoàng thượng ăn qua một chút rồi hãy lên triều được không?”

Phượng Thương lắc đầu: “Không đói bụng, để ta quay lại rồi ăn sau”.

Miên Hạ thấy y rũ mắt im lặng ngồi một chỗ, không nhin được hỏi thử: “Hoàng thượng là vì chuyện của Tĩnh vương nên ăn không vô?”.

Phượng Thương cứng người một chút, lập tức cười cười: “Bị người nhìn ra rồi. Sau khi lâm triều, Trẫm sẽ đến Tĩnh vương phủ, nói là vẫn chưa ăn điểm tâm, hẳn cũng không đến nỗi đuổi Trẫm đi”.

Vì sao lại vì người khác mà ủy khuất chính mình? Miên Hạ há miệng thở dốc, nhưng không nói gì.

Nàng đã hầu hạ Phượng Thương từ nhỏ, tuy rằng không thật sự thân cận, nhưng hiểu biết đối phương so với người khác đều nhiều hơn ba phần, những lời kia nếu nói ra, sẽ lại chọc y sinh khí, chỉ có thể âm thầm thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Vừa bước vào triều, liền cảm giác được ánh mắt dưới điện có phần khác lạ, Phượng Thương hơi nhíu mi, nét mặt vẫn bình thản như trước, chờ bá quan hành lễ xong, mới chậm rãi đảo mắt qua những người dưới điện, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Thái bảo Thành Thúc Duyên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Thái bảo hình như có việc gì muốn bẩm tấu?”.

Thành Thúc Duyên trầm ngâm một lúc, mới bước ra khỏi hàng, quỳ xuống làm mọi người trên điện giật nảy mình.

Phượng Thương hơi nheo mắt lại, nói: “Thái bảo làm như thế này là vì chuyện gì vậy?”.

Thành Thúc Duyên vững giọng nói: “Thần có việc phải khởi tấu, nhưng trước hết phải thỉnh tội đã”.

“Vì sao?”.

“Bởi vì việc thần khởi tấu, liên quan đến Tân khoa Trạng nguyên, Trạng nguyên là do Hoàng thượng khám điểm, Hoàng thượng lại đặc biệt tín trọng, cựa thần khởi tấu việc này, sợ xúc phạm phải thiên uy”.

Phượng Thương cười nhẹ: “Dường như ý tứ của Thái bảo là Trẫm thiên vị Trạng nguyên”.

“Thần không dám”.

Yên lặng một lúc, Phượng Thương tính toán thời gian không sai biệt lắm, mới mở miệng: “Cứ nói đi, Trầm thứ người vô tội. Nhưng là, nếu có ý định phỉ báng, tất nhiên không thể tha được”.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”. Thành Thúc Duyên cúi đầu, đứng lên kính cẩn nói: “Gần đây thần nhận được một tin tức, nói là trong Phượng Lâm có một người tự xưng là Hoàng tử Phượng Lâm tiền triều, không ngừng mượn sức lòng người, có ý mưu phản”.

Ánh mắt Phượng Thương ngưng lại: “A? Việc này cứ nhiên không phải do Liên vương thượng tấu, lại do Thái bảo nói, thật là có chút kỳ lạ”.

“Hoàng thượng minh giám, loại sự tình này hai năm nay ở Phượng Lâm đã nhiều lần phát sinh, chức vụ của Liên vương là trấn áp loạn đảng, nên những chuyện này không cần lần nào cũng phải thượng tấu. Thần đích thân khởi tấu, là vì một việc khác”.

“Không cần dài dòng, nói trọng điểm đi”. Phượng Thương nhíu mày.

“Vâng. Theo thần biết, người cầm đầu loạn đảng lần này, tự xưng là Hoàng tử Phượng Lâm tiền triều, cùng với Tân khoa Trạng nguyên quan hệ không tầm thường, Trạng nguyên gia đối với xuất thân của mình vẫn luôn giấu diếm, xem ra việc này, bên trong ắt có âm mưu...”.

“Lời này của Thái bảo có phải hơi quá rồi không?”. Ánh mắt Phượng Thương lạnh lẽo, làm cho Thành Thúc Duyên nhất thời á khẩu. “Thái bảo khởi tấu chuyện này, bất quá chỉ có một chuyện là thật thôi”.

“Hoàng thượng?”. Thành Thúc Duyên sửng sốt.

Phượng Thương cười cười: “Đó chính là kẻ cầm đầu loạn đảng lần này, quả thật là một tên hoàng tử”. Thấy mọi người trong điện đều lộ vẻ kinh ngạc, Phượng Thương mới chậm rãi nói tiếp: “Nếu Thái bảo đã tra được việc này, Trầm cũng không cần phải thay Lưu Hỏa giấu diếm, từ trước lúc sắc phong, Lưu Hỏa đã tự mình nói rõ quan hệ của hắn với hoàng thất Phượng Lâm, xem sự trung tâm của hắn, Trầm cảm thấy việc này không cần phải nói toạc ra, liền giấu đi. Cho nên việc này, chúng ái khanh không cần nhắc lại”.

Nghe Phượng Thương nói vậy, Thành Thúc Duyên cũng chỉ có thể buông tha, chỉ nói một câu: “Là cụt thần oan uổng Trạng nguyên”, liền lui xuống.

Chờ những người khác bẩm tấu xong, hoặc đồng ý hoặc bãi bỏ, hơn nửa canh giờ sau, Phượng Thương cuối cùng cũng tuyên bãi triều, đi vào nội điện.

Tiếng người bên ngoài vẫn chưa ngừng, Phượng Thương sầm mặt xuống, vội đi tới chỗ của Chiêu Lô nói: “Đi, truyền Hàn Lâm Viện tu soạn Lưu Hỏa truyền vào cung!”.

“Vâng!”. Chiêu Lô nhận mệnh, lại chần chờ một lúc, nói: “Nhưng mà, Hoàng thượng, Tổ Ninh cung cho người tới thỉnh Hoàng thượng đến. Hình như nói là Nhan phi nương nương sáng nay không thoải mái, đã

mời thái y, thái y cho người đến mời Hoàng thượng”.

Phượng Thương ngẩng ra, trầm ngâm một lúc, mới nói: “Người vẫn truyền Lưu Hỏa đi, khi nào hẳn đến bảo hần chờ ở Phượng Uyên cung”.

“Vâng”.

Chiều Lô nhận mệnh lui xuống, lúc này Phượng Thương mới nói với cung nhân bên cạnh: “Bãi giá Tổ Ninh cung”.

Tổ Ninh cung bài trí không tính là xa hoa, khá giản lược, sau khi Nhan Sơ chuyển vào liền thay đổi một lần nữa, lần đầu tiên Phượng Thương đến đây cũng phải tán thưởng Nhan Sơ không hổ là tài nữ Thịnh kinh, phẩm vị yêu thích cũng hơn người.

Lúc này Phượng Thương đi vào Tổ Ninh cung, thấy trên khuôn mặt của các cung nhân đều là ý cười, trong lòng kỳ quái, chưa kịp hỏi, liền thấy thái y trong cung vui vẻ chạy ra, quỳ xuống, hô to: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng!”.

“Có ý gì?”. Phượng Thương nhíu mày.

Vị thái y kia cười nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, Nhan phi nương nương đã hoài thai tiểu hoàng tử!”.

Đầu tiên là sững sốt, trong mắt Phượng Thương cũng từ từ hiện lên sự kinh ngạc, thật lâu sau mới có chút thất thố mà bật cười: “Ý của thái y là, Nhan phi có tin vui?”.

“Hồi Hoàng thượng, thần đã bắt mạch hai lần, tuyệt đối không có sai sót, Nhan phi nương nương đã mang thai được hai tháng rồi”.

“Tốt, tốt!”. Phượng Thương bật cười, kêu lên mấy tiếng tốt, phân phó với cung nhân: “Thưởng cho thái y năm trăm lượng bạc, phái người theo thái y đi lấy thuốc, có chuyện gì cần phải chú ý nhất định phải nhớ cho rõ. Phân phó phủ nội vụ phái người tới bài trí lại Tổ Ninh cung, thấy có gì còn thiếu thì thêm vào”.

“Vâng!”. Một tiếng trả lời vang lên.

Chờ người phụng mệnh lui ra ngoài, Phượng Thương dường như nhớ ra điều gì, tùy tiện chỉ một người, nói: “Người đến phủ Nhan Tả thừa tướng báo tin vui, nói là qua hai ngày nữa, ân chuẩn phụ mẫu vào cung thăm hỏi”.

“Tạ ơn Hoàng thượng”. Chờ Phượng Thương phân phó xong tất cả, liền nghe thấy một thanh âm uyển chuyển hàm xúc truyền đến, Phượng Thương nhìn lên, liền thấy là Nhan phi Nhan Sơ đang mang thai.

Phượng Thương cười tươi nghênh đón nàng, thấy Nhan Sơ muốn hành lễ, liền đỡ nàng lên: “Nàng bây giờ đang mang hài tử, những lễ nghi phiền phức này có thể miễn thì miễn, ngồi xuống đi”.

“Tạ ơn Hoàng thượng”. Nhan Sơ hơi nhún người, rồi mới dựa vào Phượng Thương ngồi xuống.

Tiểu ý trên mặt Phượng Thương không giảm, nhìn Nhan Sơ một lúc, lại nói không nên lời, làm cho Nhan Sơ hơi đỏ mặt. Một lúc sau Phượng Thương mới có phản ứng, kéo tay nàng vỗ vỗ, mềm giọng nói: “Có mong muốn gì không?”.

Nhan Sơ cúi đầu: “Có thể vì Hoàng thượng dựng dục hoàng tử, là phúc khí của Nhan Sơ, chỉ sợ...”.

Thấy nàng ngừng lại, Phượng Thương ngẩn ra, liền hiểu được. Nhan Sơ tuy là quý phi tôn quý, nhưng lại là thứ xuất, thân phận không bằng người khác, hơn nữa phụ thân của Hoàng hậu là Thái bảo, lúc này Nhan Sơ lại mang thai long loại trước Hoàng hậu, trong lòng tất nhiên có điều cố kỵ.

Hiểu rõ lo lắng của Nhan Sơ, Phượng Thương chỉ cười, vỗ nhẹ tay nàng tỏ vẻ thoải mái, nói: “Nếu biết là phúc khí, thì đừng nên suy nghĩ quá nhiều. Ở trong hậu cung để ai mang long loại, quyền quyết định nằm trong tay Trẫm. Trong bụng ngươi là hài tử của Trẫm, nếu có ai có lòng dạ độc ác, Trẫm tất nhiên sẽ không bỏ qua!”.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”. Nhan Sơ bật cười, muốn đứng lên hành lễ, lại bị Phượng Thương kéo lại, tỉ mỉ dặn dò vài câu.

Từ Tổ Ninh cung đi ra, tiểu ý trong mắt Phượng Thương cũng không hề thu lại, đi thẳng về Phượng Uyên cung, Miên Hạ trông thấy, trong lòng sinh nghi, lại không dám hỏi, liền nói: “Lưu Hỏa đại nhân đã chờ Hoàng thượng ở bên trong”.

“Trẫm biết rồi. Người đứng bên ngoài, đừng cho ai vào”. Phượng Thương nghiêm nghị nói, sau đó mới đẩy cửa bước vào.

Đóng cửa lại, liền thấy Lưu Hỏa hành lễ: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Nhan phi nương nương đã mang thai long loại, thật đúng là phúc của Thương Lan!”.

Phượng Thương sững sờ, thấy cử chỉ khoa trương của Lưu Hỏa, tiểu ý càng đậm, hơi nhướn mi, chỉ nói: “Tin tức của ngươi thật linh thông”.

Lưu Hỏa không chờ y nói tiếp, liền cười hì hì đứng lên: “Việc vui như thế này, chỉ qua một canh giờ, cả thiên hạ đều biết”.

Phượng Thương cười gật đầu: “Đúng là chuyện vui. Nhan phi có thai, Lễ bộ sẽ không còn lời nào để nói phải không? Từ nay về sau không nạp phi tần, không chọn tú nữ, cũng vẫn hợp lý”.

Lưu Hỏa liên tục gật đầu phụ họa, cuối cùng mới nói: “Thế nhưng, còn Tĩnh vương, Hoàng thượng phải trấn an như thế nào?”.

Một câu này liền đụng ngay tâm sự trong lòng Phượng Thương, biểu tình trên mặt y liền cứng đờ, chậm rãi thu lại dáng vẻ tươi cười, hạ mắt: “Không cần trấn an, hắn sẽ không quan tâm. Lúc đầu sống chết ép ta lập Hậu, cũng có phần của hắn...”. Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lưu Hỏa một cái, ánh mắt lạnh lẽo, không nói nữa.

Lưu Hỏa điềm nhiên nở nụ cười, lập tức hỏi: “Không biết Hoàng thượng cho gọi Lưu Hỏa vào cung, là vì chuyện gì vậy?”.

Bị hấn nhắc tới, sắc mặt của Phượng Thương liền trầm xuống, lạnh giọng quát lên: “Lưu Hỏa, người nói xem, gần đây người làm gì đắc tội Thái bảo sao?”

Lưu Hỏa bị y làm cho hoảng sợ, vội quỳ xuống, sau đó mới phục hồi tinh thần: “Đắc tội Thái bảo? Lưu Hỏa an phận giữ mình, cũng không gặp Thái bảo nhiều, sao lại đắc tội được?”.

Nghe Lưu Hỏa nói thật vô tội, lại từng nghe Dục Trần oán hận rằng Lưu Hỏa thường ngày mở miệng đắc tội với nhiều người, tất nhiên không tin, thế nhưng nghĩ lại, Lưu Hỏa nói cũng phải, một Hàn Lâm Viện tu soạn nho nhỏ, thật khó có thể có quan hệ với Thái bảo.

“Người đó, người có biết, hôm nay trên triều Thái bảo đã dâng tấu chương tố tội người?”.

Lưu Hỏa ngẩn ra, không nói gì.

“Phượng Lâm có người muốn tạo phản, dường như là người có nghiệt duyên với người, hoàng tử tiền triều”.

Sắc mặt Lưu Hỏa hơi đổi, vẻ không đứng đắn trên mặt cũng thu lại, chỉ cẩn thận hỏi: ” Vậy ý tứ của Hoàng thượng là?”.

Phượng Thương nhìn bộ dạng của hắn, khẽ cười một tiếng: “Thái bảo tố rằng, người có quan hệ với loạn đảng. Nhưng người thật thông minh, đã sớm nói với Trầm, bằng không lúc này người đang ngồi trong nhà lao mấy ngày rồi. Nhưng mà, Lưu Hỏa, người phải biết, nếu người thật sự có quan hệ với loạn đảng, bây giờ nhận tội, Trầm có thể bảo đảm cho người không chết, nếu sau này để Trầm biết được...”.

“Hoàng thượng không tin Lưu Hỏa?”. Ánh mắt của Lưu Hỏa lạnh thấu xương.

Phượng Thương nhìn ánh mắt của hắn, sau đó cười nhạt nói: “Chỉ là thuận miệng nói một chút, người nghe qua thôi. Được rồi, hoàng tử, gọi là gì?”.

Lưu Hỏa cũng nhìn lại Phượng Thương, thấy khi nói chuyện mặt y vẫn mang theo ý cười, nhưng nét cười

không hề chạm tới đáy mắt, chỉ lạnh lùng lãnh tính, trong lòng không khỏi phát lạnh, chần chờ một lúc, cuối cùng mở miệng nói: “Cung Hàn Ly”.

“Cũng không phải là một cái tên hay, chỉ sợ là không được sủng ái...”.

Lưu Hỏa thấp giọng cười khổ: “Nếu hắn được sủng ái, hôm nay Lưu Hỏa sớm đã chết cùng với hắn. Chính vì không được quan tâm, mới có thể không có người biết được quan hệ giữa hắn và thần. Nhưng Thái bảo cũng thật lợi hại”. Nói đến đây, Lưu Hỏa mới phát hiện Phượng Thương vẫn đang nhìn mình, trong mắt là sự đánh giá, trong lòng khẽ động: “Chuyện Hoàng thượng đã từng đáp ứng, sẽ không nuốt lời chứ?”.

Phượng Thương hiểu rõ ý tứ của hắn, nhàn nhạt nói: “Ban đầu người nói muốn Trẫm tha cho hắn một lần, Trẫm chỉ đáp ứng sẽ xem xét tình huống mà thôi”.

Lưu Hỏa nở nụ cười: “Như vậy là đủ rồi”.

Phượng Thương nhìn thẳng vào Lưu Hỏa, thấy tiểu ý trong đáy mắt hắn, đột nhiên không nhịn được nói: “Lưu Hỏa, người kể một chút ‘nghiệt duyên’ của người và Cung Hàn Ly đi, nói không chừng nghe xong, Trẫm thật sự sẽ tha hắn đó”.

30. Quyển 2 - Chương 29

Lưu Hỏa nghe Phượng Thương nói vậy, chỉ cười cười nói: “Chỉ là bạn cùng chơi lúc nhỏ, lúc chưa hiểu chuyện thì phạm phải sai lầm, cho đến sau này, là dây dưa không ngừng, chuyện cũ rất tầm thường, nói ra chỉ sợ bẩn tai Hoàng thượng”.

Phượng Thương lắc đầu: “Không sao cả, là Trẫm muốn nghe người nói”.

Lưu Hỏa ngược mắt nhìn y, sau đó thở dài, chậm rãi kể lại.

Đến gần chính Ngọ, Lưu Hỏa mới dừng lại, đáy mắt có vài phần tiêu điều, nét cười lại càng càn rỡ hơn: “Chỉ có vậy thôi, đều là vài việc vụn vặt, để Hoàng thượng chê cười rồi. Hắn vẫn mãi u mê không tỉnh, ta không muốn cùng hắn tiếp tục mơ tưởng giữa ban ngày, liền tham gia khoa cử, hắn không nói hai lời liền đuổi ta ra ngoài. Hắn nói ta nực cười, ta nghĩ hắn thật đáng buồn, nhiều năm như vậy, nghiệt duyên cũng nên chấm dứt. Ta có vài lời đại bất kính, tương lai coi như hắn đạt được mong muốn, cũng phải nạp phi lập hậu, làm Hoàng đế, cũng không thể chỉ ôm một nam nhân cả một đời. Con nói dòng gì đó, muốn ta nhìn hắn cùng một nữ nhân khác ở chung một chỗ, chẳng bằng bây giờ kết thúc mọi chuyện”.

Phượng Thương vẫn ngồi một bên an tĩnh nghe hắn nói, lúc này mới hừ một tiếng, không nhìn ra tâm tình.

Lưu Hỏa sững sốt một lúc, cười nói: “Hoàng thượng tất nhiên không giống vậy, chờ tiểu hoàng tử ra đời,

thì càng không có người nào dám xen mồm vào”.

Phượng Thương nhíu nhíu mày: “Lưu Hỏa, sao Trầm nghe những lời này của ngươi, lại có vài phần châm chọc chứ?”

“Thần không dám”. Lưu Hỏa cao giọng nói, trong giọng nói không hề có một chút ý tứ nào.

Trong lòng Phượng Thương có chút không vui, chỉ lạnh lùng nói: “Có gì muốn nói, cứ nói thẳng ra đi, dù sao ngươi cũng làm càn nhiều rồi, có gì mà không dám nói thẳng chứ, Trầm cũng sẽ không trách tội ngươi”.

Lưu Hỏa bĩu môi cười cười: “Vậy thần nói thẳng. Hoàng thượng Người xem, thần cùng Cung Hàn Ly đã dây dưa nhiều năm còn có thể buông tay, Hoàng thượng đến Thịnh kinh, ước chừng cũng khoảng hai ba năm, nếu Tĩnh vương không thể như Người mong muốn, chẳng thà buông tay đi, hà tất gì phải ủy khuất chính mình? Thiên hạ này, làm gì có người nào Hoàng thượng muốn mà không được chứ?”.

Phượng Thương hừ một tiếng: “Không phải ngươi cũng không bỏ Cung Hàn Ly xuống được hay sao?”.

“Thần không có!”.

“Nếu không có, ngươi cần gì phải xin tha cho hắn?”. Một câu của Phượng Thương liền chặn lại câu trả lời của hắn.

Sau đó hai người không nói gì nữa, qua một lúc, Phượng Thương mới nói: “Ngươi trở về đi, Trầm đáp ứng chuyện của ngươi, quân vô hí ngôn”.

Về mặt Lưu Hỏa vẫn tùy ý như trước, cung cung kính kính hành lễ: “Tạ ơn Hoàng thượng. Vậy, thần cáo lui trước”.

Phượng Thương gật đầu, nhìn Lưu Hỏa đi ra ngoài, nhưng vẫn có gì đó mắc nghẹn trong cổ, cuối cùng hơi nhấp môi, thấp giọng nói: “Ngươi hỏi ta vì cớ gì, ta đáp không được. Nhưng mà Lưu Hỏa à... Nhân sinh bất quá chỉ là một chén rượu, một chén tỉnh lại một chén say, có gì phải so đo chứ?”

Lưu Hỏa ngừng bước, qua rất lâu, mới thấp giọng cười nhẹ, cái gì cũng không nói, đi thẳng ra ngoài.

Nhân sinh bất quá chỉ là một chén rượu, một chén tỉnh lại một chén say... sao?

Tháng ba, sắc xuân tràn đầy, Tiểu Liễu nằm trên giường, nhìn sắc xuân ngoài cửa sổ, nhịn không được thở dài, Dục Trần ngồi bên cạnh cả nửa ngày vẫn như không cảm thấy gì, vẫn ngơ ngẩn nghĩ gì đó đến xuất thần.

“Đại ca?”. Tiểu Liễu kêu một tiếng, Dục Trần vội vã quay lại, thấy thần sắc của hắn, Tiểu Liễu không nhin được mà thẳm thở dài một tiếng, nói: “Đại ca chăm sóc đệ nhiều ngày như vậy, Hoàng thượng không mất hứng sao?”.

Trên nét mặt ôn hòa của Dục Trần cũng không nhin được mà hơi nhú lại, nhưng vẫn cười nói: “Nhan phi nương nương có thai, hiện giờ Hoàng thượng đang rất vui vẻ”.

“Đại ca... dường như có chút cô đơn?”.

Dục Trần sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Không có, chỉ là có chút không quen thôi”.

Tiểu Liễu hơi rũ mắt, cũng không phản bác, qua một lúc, cười hỏi: “Khí trời hôm nay rất đẹp, sao đại ca không tiến cung chúc mừng Hoàng thượng?”.

Một câu này làm cho lòng Dục Trần khẽ động, nếu theo quy củ, hắn nên tiến cung chúc mừng Phượng Thương, thậm chí phải chuẩn bị một hai lễ vật nho nhỏ, tặng cho vị nương nương đang mang thai và vị hoàng tử sắp ra đời để chúc phúc, nhưng mà hai ba ngày nay hắn ở trong phủ chăm sóc Tiểu Liễu, lại nghĩ Phượng Thương cũng sẽ không để ý, nhưng thật ra là đã quên mất việc này.

Lúc này nghe Tiểu Liễu nói vậy, Dục Trần mới nghĩ đến, không nhin được mà cười một tiếng: “Vẫn là đệ nhắc nhở đại ca, nhưng hôm nay phải cho người chuẩn bị lễ vật, để ngày mai đi, hôm nay ta ở đây với đệ, tránh cho đệ lại quên uống thuốc”.

“Tiểu Liễu không phải là ghét uống thuốc, sẽ không dùng cố đã quên”. Cơ hồ là theo bản năng, Tiểu Liễu liền bật thốt lại một câu phản bác, đến khi nói ra, mới ngẩn người nhìn Dục Trần, phát hiện Dục Trần cũng đang ngốc lăng nhìn mình.

Qua một lúc lâu, Dục Trần mới lúng túng cười, ánh mắt xa xăm: “Ta xin lỗi, là thói quen. Lúc trước... Liên Nhi không thích uống thuốc, hỏi hắn, hắn lại nói dối là quên uống”. Nói đến đây, hai người liền yên tĩnh lại, nhìn nhau không nói gì, qua một lúc, Dục Trần mới cười cười: “Đệ nghỉ ngơi đi, đại ca ra ngoài một chút”.

Tiểu Liễu gật đầu, ngoan ngoãn nằm xuống, nghe tiếng bước chân của Dục Trần càng lúc càng xa.

Đóng cửa lại, Dục Trần mới thở dài một hơi, nhất thời cảm thấy mình có chút khác thường, đứng một lát, mới gọi người lại phân phó vài câu, sau đó đi về phòng của mình.

Tay vừa chạm đến cửa phòng, liền mơ hồ thấy có điểm không ổn, Dục Trần thu mắt lại, nâng cao đề phòng, mới thật cẩn thận đẩy cửa bước vào, trong phòng không có người, Dục Trần liền đóng cửa lại, rón rén bước vào trong, nhưng vừa mới bước qua khỏi bình phong, liền ngáy ngấn cả người.

Có một người đang ngồi trên giường, tiểu ý dạt dào nhìn hắn, trong mắt còn có vẻ đắc ý, chính là Phượng Thương.

Thấy Dục Trần đứng ở đó, mơ hồ có chút kinh ngạc, lại không động không nói, Phượng Thương mất kiên nhẫn, dứt khoát nhảy khỏi giường, đi chân trần đến trước mặt Dục Trần, không nói câu nào liền hôn lên đôi môi của Dục Trần.

Cực kỳ càn quấy mà hôn lên, mang theo cả gặm cắn, như bị đè nén rất lâu, thật lâu sau mới buông ra.

Vừa hôn xong, hai người đều thở hổn hển, bàn tay của Phượng Thương vẫn còn gắt gao nắm lấy y phục của Dục Trần, không chịu buông tay, chỉ híp mắt cười, kêu liên tục: “Dục Trần, Dục Trần, Dục Trần, Dục Trần, Dục Trần”.

Dục Trần bị y gọi như vậy lòng cũng nhũn ra, vài phần hờn dỗi trong lòng cũng tan đi, lại vẫn không nhin được mà nhướn mày: “Hôm nay Hoàng thượng thật là nhiệt tình”.

Phượng Thương làm như không nghe thấy, bước đến trước mặt hắn, như con chó nhỏ mà dụi dụi vào mặt hắn, làm cho mặt Dục Trần ngứa ngáy, nở nụ cười ôm lấy vai hắn, bắt đắ dĩ nói: “Làm cái gì vậy?”.

“Quả nhiên là tức giận...”. Phượng Thương dùng vẻ mặt đáng thương nhìn hắn, “Lúc trước là do ta quá bận rộn, nếu thân mật với ngươi thì không dứt ra được, nên mới vắng vẻ ngươi, không nghĩ tới ngươi thật sự sẽ tức giận”.

“Không có, chỉ là Tiểu Liễu bị bệnh, ta lo lắng nên mới ở bên hắn vài ngày mà thôi”.

Phượng Thương hừ một tiếng: “Ngươi đối với hắn thật tốt. Xem xem ngày nào đó ta tứ hôn cho hắn, hắn sẽ không có cơ gì để ở đây nữa!”.

Nghe thấy thanh âm của Phượng Thương tràn ngập ghen tuông, lòng Dục Trần dần an định lại, ôn nhu cười: “Nếu bận, sao hôm nay lại chạy tới đây?”.

“Thỉnh thoảng trốn một chút”. Phượng Thương cười đến buống bình,” Hơn nữa ngươi không chịu tiến cung, ta chỉ có thể đến tìm ngươi”.

Vừa nghe thấy y nói vậy, lòng Dục Trần khê động, ôm người kia vào lòng: “Đứa ngốc! Ta cũng đã cho người chuẩn bị lễ vật, đang muốn ngày mai tiến cung. Ngươi có hoàng tử, về tình về lý ta đều nên chúc mừng cho ngươi”.

Phượng Thương vui đầu vào vai Dục Trần cọ cọ, nghe hắn nói vậy, cũng chỉ như tùy hứng hỏi: “Nhan phi có thai, ngươi có tức giận không?”.

Dục Trần ngẩn ra, cười nói: “Đây là việc vui, sao ta lại tức giận?”.

Phượng Thương yên lặng một lúc, mới nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Ta thật hy vọng ngươi tức giận”.

Dục Trần ngẩn ra, một lát sau mới bật cười, thấy Phượng Thương ngẩng đầu nhìn mình, vỗ vỗ y, nói: “Tất nhiên sẽ không tức giận, nhưng... đại khái là có chút mất mát”.

Phượng Thương ngẩn người, ôm chặt cổ Dục Trần, hôn loạn trên mặt Dục Trần, gọi: “Dục Trần bảo bối, Dục Trần ngoan ngoan...”.

Dục Trần liền bật cười: “Được rồi, đường đường là vua một nước, sao lại giống trẻ con như vậy”. Lại dùng vẻ mặt bất mãn cứng rắn kéo Phượng Thương xuống, hất cổ ý sừng sộ nói: “Nghe đây, sau này không được gọi như vậy nữa!”.

“Được, vậy kêu là Dục Trần tiểu tâm can...”. Phượng Thương thật nhanh nói câu tiếp theo, làm Dục Trần cứng họng không nói được gì.

Một hồi lâu, Dục Trần mới gào lên: “Vậy cũng không được!”. Thấy Phượng Thương cười hì hì nhìn mình, bất đắc dĩ cười, đảo mắt nói: “Còn nữa, nếu biết ta mất mát, ngươi muốn bồi thường ta như thế nào?”.

“A?”. Phượng Thương sững ra nhìn hắn, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Dục Trần ôm lấy, ném lên giường, hai ba cái liền cởi áo ngoài xuống, thấy ngón tay của Dục Trần linh hoạt cởi y phục của mình, Phượng Thương không nhịn được kêu lên: “Này, này!”.

Dục Trần căn bản không hề quan tâm đến kháng nghị của y, cởi y phục của y xuống, đá giày dè lên người y, dọc theo chóp mũi của Phượng Thương mà hôn xuống, hôn một lúc làm Phượng Thương nhũn ra, trong mắt cũng đã nhiễm vài phần quyến rũ, hơi ngửa cổ thở dốc.

“Ngươi phải bồi thường cho ta thật tốt đó, Tiểu Cẩm Nhi”. Cổ ý tiến đến trước chóp mũi của Phượng Thương, nhìn y bởi vì khí tức của mình mà mẫn cảm nhướn mi, Dục Trần không khỏi cười khẽ, nhẹ liếm lên cổ y, lại từng chút từng chút mà cắn nhẹ lên xương quai xanh của y.

“Ừm...Dục Trần, Dục, Dục Trần, không được!”. Phượng Thương cúi đầu thở hổn hển, khó chịu mà nhích người, hai tay lại bị Dục Trần nắm chặt, chỉ có thể không ngừng chống cự, trên người đã không tự chủ được mà nóng lên, Dục Trần lại như cổ ý mà không coi lý y của y ra, hai điểm trước ngực trở nên cứng rắn lại cọ vào lớp vải, làm cho y càng khó chịu hơn. “Dục Trần, Dục Trần, y, y phục...”.

“Ừ?” Dục Trần thấp giọng đáp một tiếng, cúi đầu hôn lên môi y, đưa tay lên cách lớp áo mỏng manh phủ lên ngực y, lúc nhanh lúc chậm xoa nắn, Phượng Thương cắn môi giãy dụa muốn thoát khỏi, lại bất lực, từ yết hầu phát ra tiếng than nhẹ làm cho Dục Trần càng không chịu bỏ qua.

“Ừm... a ha... Dục Trần, a ha... A!”. Cúi đầu rên rỉ bỗng biến thành tiếng hét không thể đè nén, toàn thân Phượng Thương co lại, thất lực uốn lên, ngừng lại một lúc, rồi vô lực ngã xuống, chỉ lưu lại sự run rẩy nhẹ nhẹ.

“Như vậy đã không được sao?”. Dục Trần cười nhẹ một tiếng, cổ ý dùng đầu ngón tay dính lấy chất dịch dính trên giường, vẽ lên nửa thân trần của Phượng Thương, nhìn Phượng Thương run rẩy một trận, tiểu ý

càng đậm: “Thân thể người thật sự rất nhạy cảm”.

Phượng Thương nằm ở trên đệm thở hổn hển, nghe Dục Trần thấp giọng nói bên tai, đã phân không rõ hẳn nói gì, qua một lúc, lại cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo chuyển động ở đùi trong của mình, cuối cùng hướng thẳng đến hậu đình.

Giật mình một cái, Phượng Thương thất thố kêu lên: “Không được, Dục Trần, không được, không!”.

“Ngoan”. Dục Trần tinh tế hôn lên môi Phượng Thương, cũng không thu tay lại, nương theo dịch trơn, cẩn thận tiến vào.

Sự khó chịu do dị vật xâm nhập cùng với đầu ngón tay khê nhéo làm cho tê dại, Phượng Thương không nhin được mà lay động thân thể, dục vọng không được thỏa mãn làm y vô thức kêu lên: “Dục Trần, ta muốn... Muốn người, ta muốn người!”.

Dục Trần cười cười, ngừng tay, rút ngón tay ra, sự trống rỗng đột ngột làm cho Phượng Thương cúi đầu rên rỉ thành tiếng, phía sau lại bị dị vật mãnh liệt tiến vào làm cho y đau đớn kêu lên.

Sự nhẫn nại của Dục Trần cũng đã đến cực hạn, chờ cho Phượng Thương hơi thích ứng, liền vội vàng động thân, bộ dạng Phượng Thương dưới thân vô thức cắn chặt môi ngăn không cho tiếng hét phát ra càng làm cho cơ thể hắn xung động dữ dội hơn, không thể kìm giữ được.

Trong nhất thời, từng đợt thanh âm than nhẹ trong phòng dần mất đi không chế, cuối cùng hóa thành tiếng thở dốc mê người.

Sau khi mây mưa, Phượng Thương tựa vào ngực Dục Trần, hơi nhìn qua, liền thấy Dục Trần đang nhúu mày không biết nghĩ điều gì, nhin không được gọi một câu: “Dục Trần?”.

Dục Trần cười cười, xoa xoa đầu y: “Không có việc gì, người nghỉ ngơi đi”. Qua một lúc, thấy Phượng Thương vẫn nhìn mình, cuối cùng thở dài: “Nhìn thấy người, liền nhớ đến nường ta”.

31. Quyển 2 - Chương 30

Nghe Dục Trần nói vậy, trong lòng Phượng Thương khê động, hạ mắt nói: “Vẫn không tìm được?”.

“Không. Hỏi người trong cung họ đều nói ngày hôm đó chỉ đưa bà ra khỏi Phượng Uyên cung, những thứ khác, đều nói rằng không thấy”.

Yên lặng một chút, Phượng Thương mới thấp giọng an ủi: “Không sao đâu, ta cũng cho người giúp người,

sẽ tìm được thôi”.

Dục Trần gật đầu, một lát sau mới phản ứng lại: “Cẩn, không phải ta...”.

Biết Dục Trần muốn nói gì, Phượng Thương nở nụ cười, cắt lời hắn: “Ta biết”.

Lúc này Dục Trần mới an tâm, hôn nhẹ lên trán Phượng Thương, thấy khuôn mặt y hơi ửng đỏ, cười cười đem người ôm vào lòng.

Nhưng hắn không nhìn thấy, dưới đệm chăn, tay của Phượng Thương đã nắm lại thành quyền, các đốt ngón tay trắng bệch.

Ngày hôm sau Dục Trần tiến cung chúc mừng, từ lúc sáng sớm Phượng Thương đã cố ý đến Tổ Ninh cung, bồi Nhan Sơ một buổi sáng, chờ qua chính Ngọ, nghe thấy cung nhân báo có Dục Trần cầu kiến, liền cho người gọi hắn vào Tổ Ninh cung.

Ngoại quan vốn không nên vào hậu cung, cho dù là phụ bối huynh đệ* của các phi tần, cũng không thể tùy tiện gặp mặt, nhưng việc Tĩnh vương được thiên tử tín trọng người người đều biết, lúc này chỉ coi như Phượng Thương không kiêng kị, cũng không ai dám nói bậy bạ gì.

() Phụ bối huynh đệ: cha chú anh em*

Dục Trần nhìn thấy Nhan Sơ, nhớ lại một năm trước Phượng Thương còn muốn đem thiếu nữ này tứ hôn cho mình, lúc này cũng đã thành thân hoài lục giáp*, thành “Ái phi” của Phượng Thương, trong lòng hơi lúng túng, ngôn từ nói ra cũng liền mang theo sự khách khí.

() Thân hoài lục giáp: ý chỉ phụ nữ mang thai.*

Tặng lễ vật xong, lại chuyển lời cho những người khác một lúc, Phượng Thương mới ôn nhu nói với Nhan Sơ: “Trẫm còn có việc cần bàn với Tĩnh vương, nàng mang thai mệt nhọc, không cần bồi trẫm, quay về nghỉ ngơi đi”.

“Vâng, thần thiếp cáo lui”. Nhan Sơ nhu thuận lên tiếng, để cung nữ đỡ ra ngoài, cũng bảo cung nhân hầu hạ bên cạnh lui ra, lưu lại Phượng Thương hai người.

Nhìn Nhan Sơ đi ra ngoài, Dục Trần không khỏi gật đầu: “Nhan phi nương nương quả nhiên ôn nhu động lòng người”.

Phượng Thương hừ một tiếng: “Người thích?”.

Dục Trần bật cười nói: “Nàng là phi tử của người, ôn nhu động lòng người cũng là của người, ta có thể thích sao? Nhưng thật ra người...”. Dục Trần hơi ngừng lại một lúc, Phượng Thương sững sốt, liền nghe hắn nói: “Ta còn chưa thấy người đối xử với người khác ôn nhu như vậy”.

Nét mặt Phượng Thương trắng nhợt, sau đó liền đỏ ửng lên, gằm nhẹ một tiếng: “Dục Trần!”.

Thấy Phượng Thương thẹn quá thành giận, Dục Trần cũng không trêu chọc y nữa, cười cười: “Được rồi, ta chỉ thuận miệng nói một chút, nói một chút thôi!”.

Phượng Thương trừng hắn một lúc, mới thở ra một hơi thật dài, trong giọng nói sinh ra vài phần cảm thán: “Đáng tiếc ta không thể thường xuyên đến Tổ Ninh cung”.

“Tại sao?”.

Phượng Thương giương mắt nhìn về phía Dục Trần, chần chờ thật lâu, như đã hạ quyết tâm, mới chậm rãi nói: “Lời đồn kia... người cũng biết chứ?”.

Dục Trần nhướn mi: “Lời đồn? Là những lời lần trước người nói sao?”.

Phượng Thương lắc đầu cười, rũ mắt: “Đã sớm không giống vậy rồi. Người thật sự chưa từng nghe qua? Bọn họ đều nói, ta giam lỏng ca ca trong cung”.

“Nếu biết là lời đồn đại, có thể có bao nhiêu người tin tưởng? Huống hồ lời đồn vô căn cứ như vậy, người hà tất phải quan tâm đến nó?”.

Phượng Thương ngẩn người, mở to mắt: “Người không hỏi ta sao?”.

Dục Trần bất đắc dĩ thở dài: “Hỏi cái gì?”.

“Hai ngày nay, ta tới Tổ Ninh cung nhiều lần, có người hoài nghi ta giam lỏng ca ca ở đây, người... không hỏi ta sao?”.

Dục Trần nhìn bộ dạng nghiêm túc của Phượng Thương, trong lòng đau xót: “Đứa ngốc!”.

Bị Dục Trần mắng một tiếng, Phượng Thương ngược lại lại như thả lỏng mà bật cười, ngồi im nhìn Dục Trần không chớp mắt, thật lâu không chịu dời mắt.

Ngược lại Dục Trần lại có chút ngượng ngùng, vội ho một tiếng: “Thời gian không còn sớm nữa, ta cũng không nên ở lại đây lâu, hay là ta hồi phủ trước”.

Đầu tiên Phượng Thương ngoan ngoãn gật đầu, lại như lập tức ý thức được có gì đó không thích hợp, liền kéo Dục Trần lại: “Không phải người về để bồi Tiểu Liễu chứ?”.

Dục Trần đỏ khốc đỏ cười nhìn y: “Có liên quan gì tới Tiểu Liễu chứ? Quy củ trong cung người cũng không phải không biết, ta ở chỗ này lâu, phi tử của người sẽ bị người khác nói bậy bạ!”. Nhìn Phượng Thương nghiêm mặt nhưng không dấu được sự hốt hoảng, Dục Trần chung quy vẫn không nhịn được, đưa tay nhéo mặt y một cái. “Ngonan, tối nay ta lại vào cung, bình dấm chua!”.

Khuôn mặt Phượng Thương liền đỏ như máu, một quyền dấm qua: “Cút!”.

Lúc này Dục Trần mới vui vẻ lui ra ngoài.

Trên đường đi trong Tổ Ninh cung, cung nữ thái giám đều mang vẻ mặt tò mò nhìn vị Tĩnh vương nhận hết tín trọng của Hoàng thượng trong truyền thuyết, lại bàn luận vì sao hắn lại xuất hiện trong Tổ Ninh cung, Dục Trần bị nhìn đến cả người khó chịu, không khỏi bước nhanh hơn, đến khi ra khỏi Tổ Ninh cung một đoạn dài, mới dần chậm lại, thở ra một hơi thật dài.

Đưa mắt nhìn lại, liền thấy một cung nữ mang theo một lão nhân vội vã đi về hướng Tổ Ninh cung, đi đến chỗ quanh thì ngừng lại, hai người quay người ra dấu về phía Tổ Ninh cung, cung nữ kia liền đưa người về phía bên kia.

Dục Trần nhận ra lão nhân kia.

Đó là Lưu thái y ở Thái y viện, nhậm chức trong cung đã hơn ba mươi năm, trước đây khi Liên Canh vẫn còn ở trong phủ, Dục Trần thỉnh thoảng sẽ cho người mời Lưu thái y qua xem bệnh cho hắn.

Thấy hướng mà cung nữ mang Lưu thái y đi đến là cửa hông của Tổ Ninh cung, ngực Dục Trần đột nhiên không thể kìm được mà đập kịch liệt, đứng yên một lúc, cuối cùng quay phắt người, vòng lại lên đi về phía Tổ Ninh cung.

Thật cẩn thận đi theo phía sau hai người, quả nhiên thấy hai người lén lút vào Tổ Ninh cung từ cửa hông, trong lòng Dục Trần càng bất an, qua một lúc mới có phản ứng, ngưng thần thám thính một lúc, thấy không có người, mới thừa lúc thủ vệ thái giám không để ý mà nhảy qua tường.

Thiết kế của Tổ Ninh cung phần lớn là hành lang gấp khúc, nhưng lại trống trải, có thể nhìn thấy được rất xa, Dục Trần ẩn người sau một tòa giả sơn, nhìn xung quanh, liền thấy cung nữ đưa Lưu thái y đi đến một nơi vắng vẻ, càng lúc càng xa chủ cung.

Bất an càng lúc càng nhiều hơn, Dục Trần cắn răng, dọc theo một con đường vắng vẻ mà đi theo, nhìn hai người kia đi qua một khoảng rừng mai, vào một gian phòng hơi cũ.

Dục Trần bước gần đến gian nhà, liền nghe thấy thấy một thanh âm thanh thúy truyền ra, dường như

có người đang giận dữ mà ném đồ sứ xuống mặt đất, ngay sau đó, liền nghe thấy có người lạnh lùng nói: “Mười người chiếu cố một người mà không được, xem ra...”.

Phần sau Dục Trần không dám nghe tiếp nữa, thanh âm của Phượng Thương tất nhiên hẳn nhận ra được, bình thường không hề cảm thấy đáng sợ, bây giờ nghe thấy, lại nhịn không được mà rùng mình.

Dục Trần đứng yên thật lâu, mới không tự chủ được mà đi tới, bước sát vào bên cửa sổ, chọc thủng lớp giấy, nhìn vào bên trong.

“Ai?”. Còn chưa thấy rõ ràng, Phượng Thương đã nhìn thấy có người đứng ngoài cửa sổ, lạnh giọng quát một tiếng, đánh một chuông về phía cửa sổ, lớp giấy rách ra, hai người liền cách khung cửa trống rỗng mà nhìn nhau.

Phượng Thương ngậy người, Dục Trần cũng ngậy ra.

Phía sau Phượng Thương lộ ra một cái giường, trên giường có một người đang ngủ, cách không xa, đưa mắt liền có thể thấy rõ, người nọ sắc mặt trắng bệch, không phải là Liên Canh, mà là Nhân vương phi.

Trong phòng ngoài phòng hoàn toàn yên tĩnh, Phượng Thương và Dục Trần không nói lời nào, cung nữ thái giám tất nhiên càng không dám mở miệng, qua thật lâu, mới nghe thấy Phượng Thương dùng thanh âm lạnh lẽo nói nhỏ: “Tất cả lui ra ngoài”.

Cung nhân một bên sớm đã bị sự im lặng của hai người ép đến không thở nổi, vừa nghe Phượng Thương nói vậy, liền nhanh chóng hành lễ rồi lui xuống, chỉ trong chốc lát liền không thấy tăm hơi.

“Dục... Trần”. Chờ mọi người lui xuống hết, Phượng Thương mới cứng đờ quay đầu lại nhìn Dục Trần, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoảng hốt.

Dục Trần không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn người trên giường, như muốn xác minh rốt cuộc là bà còn sống hay đã chết.

Phượng Thương dường như cũng đã nhận ra, hốt hoảng mở miệng: “Bà ấy không có việc gì, chỉ là sinh bệnh, đã ngủ rồi... Bà không có chuyện gì, thật sự, bà không có việc gì, người... Ta...”.

“Được rồi!”. Dục Trần lạnh lùng cắt đứt câu nói của Phượng Thương.

Phượng Thương há miệng, nhưng không nói thêm gì nữa.

Dục Trần quay người lại, sau đó liền biến mất ngoài cửa sổ, Phượng Thương hốt hoảng chạy tới, lại nghe thấy phía sau có một tiếng vang thật lớn, cửa bị người kia đập ra, Dục Trần nhanh chóng bước tới trước mặt y, nắm lấy cổ áo Phượng Thương, nhìn chăm chăm vào y, thật lâu sau, mới nghiêng răng nghiêng lợi

phun ra một câu: “Người nói người đã đưa bà ra ngoài!”.

“Ta... bà ấy...”. Phượng Thương nói không thành câu, hít vào một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng chống lại ánh mắt của Dục Trần, “Bà ấy, đã biết chuyện của chúng ta, là bà áp chế ta, là bà muốn khiêu chiến quyền uy của ta, là bà ép ta buông tay, ta mới...”.

Một tiếng “bốp” vang lên làm cắt đứt câu nói của Phượng Thương, trên mặt đã trúng một cái tát của Dục Trần, Phượng Thương chỉ cúi đầu, bên môi có chút run rẩy, nhưng không nói lời nào.

“Đây là kết quả của việc người muốn ta tin tưởng người?”. Dục Trần cười lạnh một tiếng, chỉ vào thân nương* đang nằm trên giường, “Là chính miệng người nói đã đưa bà ra ngoài! Là người muốn ta tin tưởng người, đây là kết quả người cho ta thấy? Nếu ta không phát hiện, có phải người sẽ nhốt bà cho đến chết?”.

() Thân nương: mẹ ruột*

Phượng Thương lắc đầu rất nhẹ, không nhìn Dục Trần, chỉ thấp giọng nỉ non: “Là bà muốn khiêu khích ta... Là bà ấy sai... Ta không nghĩ sẽ nhốt bà cả đời, thật sự, chờ qua trận này... Liền đưa bà trở về... Thật sự...”.

“Đưa bà trở về? Chờ bà chết mới đưa trở về sao?”. Dục Trần như nghe được một chuyện cười rất châm biếm, liền cười rộ lên, “Tổ Hòa Phượng Thương, người nghĩ ta còn có thể tin lời người nữa sao?”.

Phượng Thương chấn động, ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào Dục Trần, thật lâu sau mới lạnh lùng nói từng chữ: “Nếu như vậy, thì làm sao chứ? Là bà áp chế ta trước, buông tha cho người, hoặc giết người, là bà ép ta phải lựa chọn! Thiên uy không thể phạm, một người dám khiêu khích ta như vậy, ta giết bà thì có làm sao chứ!”.

Dục Trần giơ bàn tay vừa tát y lên, thấy Phượng Thương giận dữ ngẩng đầu, mới nhàn nhạt nở nụ cười: “Làm sao? Ta cũng đánh người, cũng là khi quân phạm tội, người đem ta đi giết đi!”.

“Người không giống!”. Phượng Thương cắn răng gào lên một câu.

Dục Trần cười lạnh: “Có gì không giống? Bởi vì Hoàng thượng yêu Dục Trần? Vì vậy Dục Trần không giống? Vì vậy nên Hoàng thượng giam lỏng thân nương của Dục Trần cho đến chết?”.

“Ta không có!”. Phượng Thương phản bác, “Chờ qua trận này, sẽ đưa bà về, thật sự, ta không biết bà sẽ sinh bệnh... ta thật sự không biết...”. Chờ qua trận này, chờ y có đầy đủ tâm tư và năng lực để ứng phó với sự dây dưa và cản trở của mẫu thân Dục Trần, sẽ đưa bà về.

Y chẳng qua là, tham luyện một chút ôn nhu để chống đỡ mà thôi.

Dục Trăn nghe thấy y nói năng kích động, trái lại dần yên tĩnh, cuối cùng cười nhẹ một tiếng: “Quên đi”. Phượng Thương cả kinh, mở to mắt nhìn hắn, lại nghe thấy Dục Trăn dần từng chữ, “Ta phải đưa bà về. Hiện tại, lập tức”.

“Không thể!” Đường như không hề nghĩ ngợi, Phượng Thương liền thốt ra.

“Vì sao lại không thể?”. Dục Trăn lạnh lùng nhìn y.

Phượng Thương lui một bước, lắc đầu: “Không thể... Không thể... Bà sẽ cản trở chúng ta, bà sẽ không cho phép người ở cùng với ta...”.

Dục Trăn không nhìn Phượng Thương, chỉ mỉm cười: “Người cho là, ta còn có thể ở cùng một chỗ với người sao?”.

“Dục... Trăn?”. Phượng Thương lại lui một bước, nhìn thẳng vào Dục Trăn.

“Ta muốn đưa bà về”. Dục Trăn lặp lại một lần nữa, “Người muốn ngăn cản, liền giết ta trước đi”.

“Không thể, không thể! Dục Trăn, người không thể mang bà đi!”. Phượng Thương bất chấp mọi thứ, chỉ gào to hơn.

Dục Trăn cũng không để tâm tới y nữa, đi thẳng tới giường, cúi xuống muốn ôm lấy Nhân vương phi, Phượng Thương đang muốn nhào tới ngăn cản, lại thấy Dục Trăn ngừng tay, trong lòng Phượng Thương vui vẻ: “Dục Trăn?”.

Dục Trăn thu tay về, không quay đầu lại nhìn Phượng Thương, qua một lúc lâu, không khí trong phòng tràn đầy sự hoảng sợ của Phượng Thương, mới nghe thấy hắn thấp giọng nói: “Nương ta ở chỗ này, vậy, Liên Nhi thì sao?”.

32. Quyển 2 - Chương 31

Nương ta ở đây, vậy, Liên Nhi thì sao?

Khí trời mùa xuân phá lệ lạnh lẽo, Phượng Thương sững người lại, rùng mình một cái, kinh ngạc nhìn Dục Trăn, mở miệng ra, lại không có âm thanh nào phát ra.

Dục Trăn hơi nghiêng mặt qua một bên, hừ nhẹ một tiếng: “Không nói gì sao? Sao lại không phủ nhận?”.

Phượng Thương lại há miệng ra, thở ra hai cái, nhưng vẫn không phát ra tiếng nào, y chỉ gắt gao nhìn Dục Trần, quang mang* trong ánh mắt dần dần mất đi.

() Quang mang: ánh sáng trong mắt.*

“Người nhốt Liên Nhi ở đâu?”. Dục Trần xoay người lại, chỉ thấy Phượng Thương chậm rãi lắc đầu, Dục Trần liền không kìm chế được mà nhảy vọt tới, tàn nhẫn đem Phượng Thương đặt mạnh lên bình phong, nắm chặt cổ Phượng Thương, ánh mắt của hắn đã có chút đỏ lên, khàn giọng nói: “Ta hỏi người nhốt Liên Nhi ở đâu mà!”.

Phượng Thương chỉ kinh ngạc nhìn hắn, như là không nghe được lời hắn nói, qua thật lâu, lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Dục Trần cắn răng kéo y phục của y lại: “Người nói chuyện đi!”. Một chữ cuối cùng đã không thể che giấu được sự run rẩy, “Người nhốt hắn ở đâu? Người nói đi, sức khỏe của Liên Nhi không tốt, người đã làm gì hắn rồi? Người không thể đối xử với hắn như vậy được...”.

“Ta không thể làm gì đối với huynh ấy?”. Qua thật lâu, Phượng Thương cuối cùng cũng lên tiếng, trong giọng nói còn mang theo ý cười quỷ dị.

“Người thật sự bắt Liên Nhi? Tại sao? Hắn không có khả năng tranh giành ngôi vị hoàng đế với người, tại sao còn muốn giam hắn?”. Dục Trần liên tục hỏi.

Phượng Thương rũ mắt, cười lạnh một tiếng: “Ta thật sự bắt huynh ấy thì làm sao? Ta đối với huynh ấy như thế nào, có liên quan gì đến người?”.

“Hắn là ca ca của người!”. Dục Trần túm chặt cổ áo Phượng Thương, “Hắn vì người chịu nhiều đau khổ như vậy, vì người mà thiếu chút nữa mất đi tính mạng của mình, ngôi vị hoàng đế hắn cũng để lại cho người, những gì người nợ hắn cả đời cũng không thể trả, sao người có thể như vậy, sao có thể như vậy...”.

Hồ hấp của Phượng Thương dần có chút khó khăn, nụ cười lại càng thêm xán lạn: “Nếu như ta nói, là bởi vì người?”.

Dục Trần ngẩn ra, thất thố buông lỏng tay, lui xuống một bước, một lát sau mới hoảng hốt nói: “Ta đã đáp ứng là sẽ yêu người, ta có thể mãi mãi ở bên cạnh người, người thả hắn ra đi, van cầu người thả hắn ra đi, thân thể hắn như vậy, không chịu nổi giày vò, người không nên làm khó hắn, người muốn ta làm gì cũng được, người thả hắn ra, van cầu người... thả hắn, có được không?”.

Nghe Dục Trần cầu xin, Phượng Thương đột nhiên phá lên cười, thấy Dục Trần mờ mịt nhìn qua, Phượng Thương liền nở nụ cười quỷ dị: “Dục Trần, người nhìn ta”.

Dục Trần sửng sốt, chỉ mở to mắt nhìn y, không hiểu Phượng Thương muốn làm gì.

“Người nhìn ta đi”. Phượng Thương cười yếu ớt lặp lại lần nữa, đưa tay chậm rãi xoa lên khuôn mặt mình, “Người nhìn khuôn mặt của ta, khuôn mặt ta giống ca ca lắm sao?”.

“Giống...”. Cứng nhắc trả lời câu hỏi của Phượng Thương, trong lòng Dục Trần tràn đầy sự hoảng loạn. “Người giống, người giống”.

“Vây”, Phượng Thương vẫn mang theo ý cười, quang mang cuối cùng trong mắt giống như ánh nến, ở trong cuồng phong lóe lên, cuối cùng dập tắt, chỉ còn lại sự trống vắng, “Như vậy thì sao?”.

Vây, như vậy thì sao?

Nhẹ nhàng như tâm tình giữa tình nhân, Dục Trần nhìn Phượng Thương chậm rãi mơn trớn khuôn mặt y rồi đầu móng tay chậm rãi khảm vào da, từng móng từng móng chậm chậm khảm vào, máu tươi chảy ra, năm vết hồng ngân kéo dài xuống, đầu ngón tay khảm sâu vào da thịt, sâu như muốn đem cả khuôn mặt xé ra.

Dục Trần nhìn vết thương dưới ngón tay của Phượng Thương càng lúc càng lớn hơn, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, hần thậm chí còn không phản ứng kịp nữa, phía sau liền truyền đến một tiếng kêu bén nhọn mà thảm thiết.

“A... ..”.

Phượng Thương mở mí mắt giương mắt nhìn về phía thanh âm phát ra, Dục Trần nhìn y, liền thấy trong mắt y xẹt qua sự thê lương tuyệt vọng, làm người ta kinh hoàng. Cơ hồ là theo bản năng quay đầu lại, khi nhìn thấy chuyện trước mắt, chân Dục Trần thiếu chút nữa mềm ra.

Dưới thềm đá ngoài cửa, Nhan Sơ cuộn người té dưới đất, hai tay ôm chặt bụng dưới, huyết sắc trên mặt không còn, trong mắt tràn đầy sự đau đớn, một vết máu đỏ thẫm dần dần chảy thành một vũng máu, làm người khác nhìn thấy mà giật mình.

“Dục Trần...”. Phượng Thương đột nhiên cúi đầu mở miệng, Dục Trần hoảng hốt quay đầu lại, chỉ thấy ngón tay dính huyết nhục của Phượng Thương buông thõm xuống, y chậm rãi nở nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt đầy máu hết sức dọa người, giống như than nhẹ một tiếng, Phượng Thương nhắm mắt bật cười, vẫn chỉ gọi tên Dục Trần như trước, “Dục Trần...”.

Nhìn Phượng Thương từng chút từng chút khuyu xuống, trong lòng Dục Trần hoảng hốt, theo phản xạ xông tới trước đỡ lấy y, tê tâm liệt phế kêu lên: “Người, người đâu! Lưu thái y, Lưu thái y!”.

Chỉ trong chớp mắt, vài bóng người vội vàng chạy tới, trong phòng ngoài phòng đều loạn thành một đoàn.

“Vết thương của Hoàng thượng không quá nặng, chỉ sợ trên ngón tay không sạch sẽ... vết thương sẽ sinh mủ...”. Lưu thái y vừa cẩn thận xử lý vết thương cho Phượng Thương, vừa giải thích.

Phượng Thương chỉ im lặng ngồi ở đó, trên mặt vẫn đọng lại nét cười nhạt nhẽo, giống như mọi sự ầm ĩ đều bị ngăn cách.

Dục Trần đứng ở một bên thấy kinh hãi, một lúc sau mới miễn cưỡng mở miệng: “Vậy Nhan phi nương nương thì sao?”.

Ánh mắt Lưu thái y tối sầm lại, thấp đầu xuống: “Một vị đồng liêu khác đang chẩn bệnh, Nhan phi nương nương bị hoảng sợ, lại từ trên thềm đá té xuống, tuy rằng bảo vệ được tính mạng, nhưng thai nhi... đã không còn”.

Trong lòng Dục Trần chấn động, dần dần trở nên đau đớn.

Dáng vẻ nhẹ nhàng nhỏ giọng của Phượng Thương đối với Nhan Sơ cách đây không lâu hẳn vẫn nhớ rất rõ ràng, mặc dù Phượng Thương không nói, nhưng nhìn ánh mắt của y, Dục Trần cũng có thể cảm thấy được đứa bé kia làm cho Phượng Thương vui vẻ bao nhiêu.

Hiện tại, đã không còn.

Có chút sợ hãi nhìn về phía Phượng Thương, trong lòng Dục Trần run lên, trên mặt Phượng Thương vẫn là ý cười nhạt nhẽo, ánh mắt trống rỗng, những gì Lưu thái y vừa nói, dường như một câu cũng không đi vào tai y.

“Hoàng thượng, thần bôi thuốc cho Người, hơi đau nhức, mong Người nhẫn nại một chút”. Lưu thái y nói một tiếng, sau đó cẩn thận thấm thuốc lên vải mềm, từng chút thoa lên mặt Phượng Thương.

Dục Trần đứng bên nhìn, thấy sắc mặt của Phượng Thương càng lúc càng tái nhợt, trên trán dần chảy mồ hôi, chỉ nhìn vào cũng biết được rất đau đớn, nhưng dường như Phượng Thương vẫn không cảm giác được, thủy chung vẫn mang theo dáng cười nhạt nhẽo, làm Dục Trần âm thầm kinh hãi, như có cái gì cào xé trong lòng, đâm vào làm hắn đau đớn.

Thật vất vả mới bôi xong thuốc, băng bó kỹ, Lưu thái y thở phào nhẹ nhõm, Dục Trần ở một bên cũng nhìn không được mà thở phào theo, nhìn miếng vải mềm bị máu nhiễm đỏ, lại run rẩy một trận.

Cung nữ bưng chén thuốc đến, Lưu thái y nói: “Vết thương đã xử lý tốt, nhân lúc thuốc còn nóng xin Hoàng thượng uống hết, thuốc này an thần định kinh, đối với vết thương rất có lợi”.

Phượng Thương mỉm cười, gật đầu: “Người lui xuống đi”. Trên mặt hơi trắng nhợt, Dục Trần nhìn thấy, một lát sau mới ý thức được là khi y nói động tới vết thương, không khỏi nhìn về phía Lưu thái y.

Lưu thái y tất nhiên cũng hiểu rõ: “Trước khi vết thương trên mặt Hoàng thượng khép lại, xin Người tạm thời ít mở miệng”. Thấy Phượng Thương không để ý đến, chỉ có thể khom người, “Thần xin cáo lui”.

Chờ Lưu thái y lui ra ngoài, Dục Trần nhìn về phía Phượng Thương, thấy y vẫn cười đến xán lạn, nhưng ánh mắt lại trống rỗng, không nhìn mình, cũng không nhìn bất kỳ đồ vật nào, giống như đang liều mạng tìm kiếm một vật gì đó rất xa xôi, lại như không thể tìm thấy, chỉ có thể mờ mịt tìm kiếm. Dục Trần chỉ cảm thấy rất sợ, có nhiều chuyện muốn hỏi cũng không thể hỏi ra, im lặng một lát, cuối cùng không nhận được nói: “Không nên cười nữa”.

Phượng Thương lại cười càng xán lạn hơn, chỉ khẽ ngẩng đầu: “Dục Trần, dứt ta uống thuốc”.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Phượng Thương lại trắng bệch đi, Dục Trần liền cảm thấy đau lòng, vội vã cầm chén thuốc lên, ngồi xuống mép giường: “Ta dứt, ta dứt, người đừng nói chuyện”.

Phượng Thương cười cười để Dục Trần dứt thuốc, từng muỗng từng muỗng uống xuống, gương mặt nhìn Dục Trần, cũng không nói gì nữa.

Dục Trần cẩn thận dứt hết chén thuốc, thấy trên trán Phượng Thương đã đầy mồ hôi lạnh, có chút hốt hoảng dùng ống ta áo lau đi, lau một lúc, mới phát hiện nụ cười trên mặt Phượng Thương như được vẽ lên, chưa từng rút đi, tâm trạng càng khó chịu hơn, nhưng chỉ nói: “Cẩn, không được cười nữa”.

Phượng Thương không nhìn hắn, chỉ từng chút từng chút thu lại ý cười, cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Dục Trần, ta từ bỏ”.

Dục Trần cứng đờ người, nói không ra lời, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Phượng Thương.

Chỉ nghe thấy Phượng Thương gian nan chậm rãi nói hết: “Ta nợ ca ca, cả đời này cũng không trả nổi, vì vậy ta căn bản không nên tranh giành với ca ca, không nên vọng tưởng thay thế được ca ca... Cả đời này ta cũng không thắng nổi ca ca... Những điều này, là ta không nhận ra được, là ta khăng khăng cố chấp, mới có kết cục như vậy, hải tử của ta... cũng đã không còn... Dục Trần”, y thấp giọng kêu tên Dục Trần, tay Dục Trần nhẹ run một chút, chén trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, “Ta từ bỏ, không dám cố chấp nữa, người trở về đi, đưa nương người trở về, bà muốn ta tứ hôn, ta sẽ tứ hôn, ta từ bỏ, ta từ bỏ”.

“Cẩn...”. Dục Trần có chút thất thố nhìn người trước mặt, rõ ràng đang ở trước mắt, nghe y nói “Ta từ bỏ”, trong nháy mắt, lại nghĩ rằng người ấy đã cách xa ngàn dặm, so với ngàn dặm lại càng xa hơn, xa đến nỗi không thể chạm vào được, làm người ta bàng hoàng.

Nhắm mắt lại, Phượng Thương nhẹ giọng nói: “Người với ta là quân thân, người vẫn nên gọi ta là hoàng thượng đi”.

“Cẩn...”. Dục Trần hoảng sợ kêu lên một tiếng, hắn biết Phượng Thương có bao nhiêu cố chấp bắt hắn gọi y là “Cẩn”, bây giờ, Phượng Thương lại nói, “Người vẫn nên gọi ta là hoàng thượng đi”, làm sao hắn có thể không sợ hãi chứ?

Phượng Thương chậm rãi nở nụ cười, đưa tay xoa mặt mình: “Người xem, ta đã không còn giống ca ca nữa. Sau này cũng sẽ không giống ca ca, ta đã, sẽ không tranh giành bất cứ thứ gì với ca ca nữa, vì vậy

nên, người cút cho ta!”.

“Cẩn, người...”.

“Ta bảo người cút!”. Phụng Thương đột nhiên thu lại ý cười, tay vừa đảo, một thanh đoản kiếm liền xuất hiện trên cổ họng Dục Trần, Phụng Thương gần từng chữ từng chữ: “Cút ra ngoài!”.

Dục Trần không thể động dậy, chỉ có thể kinh ngạc đứng đó nhìn y.

Phụng Thương từ từ thay đổi sắc mặt, không để ý đến vết thương trên mặt, giống như phát điên mà kéo Dục Trần đẩy ra ngoài cửa, đoản kiếm trên cổ Dục Trần cắt ra một vết máu, y cũng như không nhìn thấy. “Người cút ra ngoài, cút ra ngoài, ta bảo người cút ra ngoài! Người cút, người cút!”.

Dục Trần bị y kéo ra ngoài, vừa đứng vững, chưa kịp quay đầu lại, liền nghe bên người “rầm” một tiếng, cửa phòng đã bị đóng sập lại.

Ngay sau đó, bên trong là tiếng động đồ đạc bị ném xuống đất.

33. Quyển 2 - Chương 32

Liên tiếp vài ngày Dục Trần tiến cung cầu kiến, nhưng đều bị Miên Hạ chặn ngoài cửa, tuy rằng Miên Hạ vẫn giữ đúng lễ nghi, thái độ lại rõ ràng rất chán ghét, Dục Trần bị thua thiệt, không dám quang minh chính đại cầu kiến, nửa đêm leo tường vào, nhưng ở ngoài Phụng Uyên cung đã bị ám khí chặn biết ở đâu bức lui, hắn mới biết được bên người Phụng Thương vẫn luôn có ám vệ.

Chỉ là từ trước đến giờ dù cho phát sinh chuyện gì, Phụng Thương cũng không đề cập đến lực lượng này với hắn, tựa như thanh đoản kiếm Phụng Thương giấu trong người, nếu không phải ngày đó đặt trên yết hầu của hắn, có lẽ hắn vĩnh viễn sẽ không biết Phụng Thương lại giấu một vật như thế trên người.

Hiện tại dùng tới, cũng chỉ có thể chứng minh người kia đã quyết tâm chặt đứt đoạn tình cảm này.

Dục Trần cho là mình sẽ không quá để ý, thỉnh thoảng đau lòng, cũng chỉ bởi hơn một năm dây dưa, trong lúc nhất thời khó có thể bỏ được thói quen. Cho đến nửa tháng sau, lâm triều trở lại, Dục Trần đứng dưới đại điện, nhìn khuôn mặt không thay đổi của Phụng Thương, mới mơ hồ sinh ra mê man.

Vết thương trên mặt Phụng Thương đã hoàn toàn hồi phục, vẫn là khuôn mặt như nguyệt khi xưa, câu hồn đoạt phách, cực kỳ tinh xảo. Chỉ có nơi gần cằm, nếu cẩn thận nhìn kỹ, mới có thấy được một dấu vết rất mờ và ngắn, chỉ khoảng một ngón tay, giống như cố ý giữ lại, khó thấy được, nhưng rõ ràng vẫn ở đó.

Từ xa thấy Dục Trần đi vào đại điện, dường như Phượng Thương nở một nụ cười nhạt, hơi nhướn mi, mở to đôi mắt nở nụ cười, lại mang theo vẻ khiêu khích câu nhân.

Dục Trần đứng ở đó, thật lâu cũng không thể động, tay nắm thành quyền, móng tay cắm vào lòng bàn tay.

Đến khi lâm triều kết thúc đã nói gì hần cũng nghe không rõ, vô tri vô giác hồi phủ, nghe hạ nhân nói Vương phi cho mời, cũng coi như không nghe thấy, đi thẳng về phòng mình.

Đi qua hành lang gấp khúc, thấy trong sân của Tiểu Liễu dường như có tiếng cười khẽ, trong lòng ngẩn ra, Dục Trần do dự một chút, hơi xoay người đi vào trong viện.

Từ đầu xuân đến nay sức khỏe của Tiểu Liễu vẫn không tốt, lúc này Dục Trần từ xa liền thấy cậu ngồi trên giường hơi dựa vào cửa sổ, sắc mặt tuy không tốt, nhưng lại cười đến híp mắt, vừa ho nhẹ vừa nói: “Người đừng nháo nữa, đừng nháo nữa!”.

Dục Trần ngẩn ra, chẳng biết cậu đang nói chuyện với người nào, liền bước đến vài bước, vào sân, mới phát hiện một nha đầu còn trẻ, cầm một thứ rách rưới, ở ngoài cửa sổ của Tiểu Liễu chẳng biết đang đùa giỡn cái gì.

Tiểu Liễu đưa mắt về phía cửa, Dục Trần vừa bước vào liền thấy hần, liền ngốc ở đó chẳng có phản ứng gì, thiếu nữ vốn đang cười hì hì nhìn cậu, thấy cậu sững sốt, cũng ngẩn ra, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Dục Trần liền không cười nữa.

Ba người đều giật mình, phản ứng nhanh nhất lại là cô gái kia, lập tức quỳ xuống: “Vương gia!”.

Ngay sau đó Tiểu Liễu cũng hoảng hốt nhìn về phía Dục Trần: “Đại ca, nàng chỉ là vừa vặn đi qua, bị đệ gọi vào, huynh cũng biết mấy ngày nay đệ đều ở trong phòng, vì vậy...”.

Thấy vẻ mặt hoảng sợ của hai người, chẳng hiểu tại sao, Dục Trần liền bật cười thành tiếng, thấy hai người đều quay đầu nhìn qua, không khỏi cười: “Ta còn chưa nói gì, các người đều đã luống cuống”.

“Đại ca?”.

Dục Trần không nói gì, quay đầu tinh tế quan sát cô gái kia, xem chừng đúng là nha đầu trong phủ, không coi là đẹp, nhưng cũng thanh tú động lòng người, đặc biệt là đôi mắt trong veo như nước, cười rộ lên càng đẹp hơn, khẽ gật đầu, Dục Trần nhẹ giọng nói: “Người lui xuống trước đi”.

Cô gái kia há miệng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói ra, liếc nhìn Tiểu Liễu, hơi khom người, xoay người đi ra ngoài.

“Đại ca...”. Tiểu Liễu mờ mịt kêu một tiếng. Dục Trần chỉ cười, xoay người đi vào phòng, thấy Tiểu Liễu

cũng đã rụt người vào, khẩn trương nhìn hẩn.

Hơi nhướn mày, Dục Trần cười nói: “Tên là gì?”.

Tiểu Liễu ngẩn ra, vội ho một tiếng, nhỏ giọng nói: ‘Đào Nhi’.

“Đào hồng liễu xanh... quả thật là tuyệt phối”. Dục Trần giả vờ nói, trong nháy mắt liền thấy mặt Tiểu Liễu đỏ lên, không khỏi bật cười, “Mặc dù thân phận của nàng không xứng với đệ, nhưng nếu đệ thật lòng thích, đại ca có thể làm chủ cho đệ”.

Khuôn mặt Tiểu Liễu càng đỏ hơn, nhưng qua một lúc, ánh mắt liền ảm đạm: “Đâu phải là nàng không xứng với đệ, là đệ không xứng với nàng, đại ca xem sức khỏe đệ như vậy... Đệ chỉ là một người vô dụng, so với nàng quả thật thua kém. Nhưng mà, nàng luôn tổn tâm tư với đệ, làm đệ hài lòng, đệ... cảm thấy rất vui vẻ”.

“Tiểu Liễu ngốc, vui vẻ không phải tốt sao, sao lại quản nhiều như vậy làm gì?”.

Tiểu Liễu gật đầu, sau đó cười: “Vậy cũng đúng”. Dừng một chút, cậu đột nhiên ngẩng đầu: “Vậy đại ca thì sao?”.

“Ta? Ta làm sao?”.

Tiểu Liễu thở dài, cười cười đưa tay kéo mặt Dục Trần: “Sắc mặt của đại ca cũng thay đổi, còn muốn nói dối đệ sao? Huynh và Hoàng thượng”.

Trong lòng lộp bộp! Một lúc sau, Dục Trần cười cười: “Sao lại quản việc không đâu của đại ca vậy? Ta và Hoàng thượng có thể có gì chứ, không có chuyện gì”.

“Đại ca nói dối, ta nghe Đào Nhi nói, mặt Hoàng thượng bị thương, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng mà... là vì đại ca đi?”.

Dục Trần im lặng một chút, hơi cười khổ: “Đúng, đệ cũng biết, là y bắt nưng của ta, ngày đó... nhất thời xúc động, nói qua nói lại, y liền cào mặt mình, Nhan phi nương nương vừa vặn thấy được, bị kinh hách, từ trên thềm đá té xuống, hài tử cũng mất”.

Tiểu Liễu vốn tưởng rằng chỉ là hai người cãi nhau, lúc này nghe Dục Trần nói đến hài tử, mới thực sự kinh hãi: “Hài tử không còn?”.

Dục Trần chân chừ một lúc, gật đầu, không nói gì.

Tiểu Liễu cũng không nói chuyện, lặng im thật lâu, sau đó đột nhiên bật ra một câu: “Hoàng thượng nhất định rất thương tâm...”.

Dục Trần cười khổ, thương tâm... biểu tình khi đó của Phượng Thương, đâu chỉ là thương tâm? Bây giờ hồi tưởng lại, trong lòng hắn vẫn mơ hồ đau đớn.

Thấy thần sắc của Dục Trần, lòng Tiểu Liễu khẽ động, thăm dò hỏi: “Đại ca, ngày đó rốt cuộc là huynh nói cái gì vậy?”.

“Y bắt nường ta, hơn nữa trong cung lại có lời đồn, ta khi đó cho rằng y cũng bắt Liên Nhi... Bây giờ nghĩ lại, cũng không thể xác định được. Lúc có hài tử y vui vẻ như vậy, ta lại gián tiếp hại chết hài tử của y, sợ rằng y sẽ hận ta đến chết đi?”.

Tiểu Liễu chậm rãi gật đầu, hít sâu, sau đó cười cười: “Quả nhiên đại ca không biết rõ”.

Dục Trần ngạc nhiên ngẩng đầu: “Có ý gì?”.

“Hoàng thượng mới không quan tâm có hài tử hay không, nếu y thật sự muốn có hài tử, vì sao trước đó không có? Y muốn có hài tử, là bởi vì huynh”.

Trong lòng chấn động, như là bị cái gì hung hăng đập một cái, trong mắt Dục Trần hiện lên sự mờ mịt: “Vì ta?”.

Tiểu Liễu cười cười: “Ta đã nói với Hoàng thượng như vậy vẫn chưa đủ... Y làm việc, đều không giải thích rõ với huynh, trên đời này, làm gì có ai hoàn toàn hiểu rõ suy nghĩ của một người khác? Y không nói, đại ca huynh cũng không thèm suy nghĩ, ai sẽ thay hai người giải thích? Hoàng thượng muốn có hài tử, bắt quả là để không cần đến hậu cung, không cần nạp phi tuyền tú nữa thôi”.

“Y...”. Dục Trần há miệng, đột nhiên không nói được gì.

Khi đó Phượng Thương sủng hạnh Nhan Sơ, là bởi vì hai người đang cãi nhau, hắn chỉ coi như Phượng Thương đang bực bội với hắn, sau đó, Phượng Thương chủ động chạy đến Tĩnh vương phủ, hai người hòa hảo, hàng đêm thân mật với nhau, hắn cũng không suy nghĩ chuyện Phượng Thương hơn mười ngày đến chỗ Nhan Sơ nữa.

Hiện tại Tiểu Liễu nói ra những lời như vậy, giống như cầm một cục đá ném vào cái hồ trong đầu hắn, từng gợn sóng nổi lên, làm tay chân hắn luống cuống.

Không thể nói rõ là vui mừng hay thương tiếc, hay là tình cảm gì khác, nghẹn trong ngực, làm cho Dục Trần ngây dại, không nói nên lời.

Tiểu Liễn cắn cắn môi, thấp giọng hỏi: “Lúc trước đại ca, thích Lạc vương sao? Vậy, hiện tại thì sao? Vẫn là Lạc vương, hay đã thay đổi?”.

Một câu hỏi này làm cho Dục Trần luống cuống, nhưng chần chờ một lúc, lại nghe Tiểu Liễn nói tiếp: “Là Tiểu Liễn can rõ, trong lòng đại ca hiểu rõ đáp án là được rồi, không cần phải nói với Tiểu Liễn”.

Sau đó Dục Trần im lặng thật lâu, Tiểu Liễn cũng chỉ lẳng lặng ngồi đó, không nhìn hắn, cũng không nói gì, không biết qua bao lâu, mới nghe thấy Dục Trần cúi đầu bật cười, Tiểu Liễn vội vã giương mắt, liền thấy Dục Trần lắc đầu, cười nhìn mình, nói: “Đệ đó Tiểu Liễn... A... Đại ca lại phải nghe đệ dạy bảo”.

“Là Tiểu Liễn không biết tự lượng sức mình. Chỉ là”, Tiểu Liễn ngẩng đầu cười, “Ở một bên nhìn, cũng mệt chết đi”.

“Mệt sao?”. Dục Trần thấp giọng lẩm bẩm, những người đứng xem còn thấy mệt, vậy người trong cuộc thì sao? Suy nghĩ lung tung một lát, Dục Trần mới cười cười thở dài, hạ mắt nhẹ giọng nói, “Nhưng mà ta không thể buông Liên Nhi xuống được”.

Sắc mặt Tiểu Liễn không đổi, cũng không nói lời nào.

“Ta muốn vào cung xem một chút”.

Tiểu Liễn nở nụ cười: “Những lời này, đại ca không cần nói với đệ”.

Dục Trần lắc đầu cười: “Đệ để ta nói, không nói ra, ta không có đủ dũng khí... Ta sẽ đến xem một lần nữa, vô luận Liên Nhi ở đó cũng được, không ở đó cũng được, đến đó rồi, ta sẽ có thể xử lý được”. Dừng một chút, thấy Tiểu Liễn dường như khẽ nhướn mắt, mới cười cười, “Cứ mãi dây dưa như vậy, cũng không phải biện pháp. Người khác nhìn cũng mệt mỏi, đúng không?”.

Trên mặt Tiểu Liễn cuối cùng cũng hiện lên nét cười lúng túng, một lát mới lộn xộn nói: “Trước tiên phải nói, đệ không có giúp đỡ tên Hoàng đế kia! Người kia, ngang ngược bá đạo, luôn luôn dùng đáng về kiêu ngạo nói với kẻ dưới, thật đáng ghét!”.

Dục Trần sững sờ, sau đó bật cười, nói: “Đệ nói như vậy, không sợ ta cáo trạng sao?”.

Tiểu Liễn liền ghen hờn, một hồi sau mới tức giận nói: “Hay là đại ca nghĩ cách làm sao để đỡ dành vị Hoàng thượng kia đi”.

Thấy dáng vẻ của Tiểu Liễn, Dục Trần cười nhạt: “Đệ cũng không cần ghét y, dáng vẻ bá đạo phách lối của y, thật ra đều là giả vờ. Nói cho cùng, kỳ thực chỉ là một tên tiểu quỷ”.

Đúng vậy, sự ngang ngược bá đạo, dáng vẻ kiêu ngạo của hoàng đế, bất quá chỉ là giả vờ, nói cho cùng,

người kia chỉ là một tiểu quý biệt nữ* mà thôi.

() Biệt nữ: nghĩ 1 đ ằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với đi ề u mình nghĩ.*

Thế nhưng, hấn lại ép người kia nói ra những lời như “Ta từ bỏ, ta không dám cố chấp nữa”.

Ban đêm, Dục Trần mặc y phục dạ hành, thừa lúc trời tối, nhảy qua tường cung, cũng không cần tìm kiếm nhiều, theo bản năng liền dựa vào thói quen đi vào Phượng Uyên cung.

Có chuẩn bị, tất nhiên không giống lúc trước, hấn một đường đi thẳng đến mà không bị ngăn cản, đến gần thư phòng bình thường Phượng Thương hay dùng để xử lý công việc, liền thấy bên trong có ánh nến yếu ớt, ánh sáng hắt lên cửa sổ, bên trong có một bóng người, rõ ràng là Phượng Thương, từ xa nhìn lại, y giống như là đang nói gì đó, trong lòng Dục Trần khẽ động, nín thở bước nhẹ, khi đến gần, liền nghe thấy Phượng Thương đang nói chuyện.

“... Thật không nghĩ tới... Nhưng mà, chung quy hấn cũng coi như là ca ca của ta, nếu như Thái bảo thật sự muốn phản, có hấn trong tay, đúng là một vết thương trí mạng. Như vậy đi, các người trước hết đem hấn nhốt trong cung, nếu cần thiết, cũng có thể giết hấn”.

Trong lòng Dục Trần kinh hoàng, chỉ có thể gắt gao cắn chặt răng, nín thở nghe tiếp.

Bên trong dường như còn có thanh âm, nhưng lại không nghe rõ, trên cửa sổ chỉ có bóng của Phượng Thương, qua một lúc, thanh âm kia ngừng lại, Phượng Thương dường như cười nhẹ một tiếng: “Như vậy, ta nghĩ, ta nên tự mình đến Phượng Lâm một chuyến”.

34. Quyển 2 - Chương 33

Dục Trần đứng trong bóng đêm, trong phòng đã yên tĩnh trở lại, ánh sáng hắt ra, giống như tất cả chỉ là một giấc mộng.

Trong lòng phát lạnh, Dục Trần giương mắt, thật lâu mới thử suy nghĩ những gì vừa nghe được.

Hấn chung quy cũng coi như là ca ca của ta... Khi cần thiết, cũng chỉ có thể giết hấn.

Hấn cho rằng Phượng Thương sẽ nhớ kỹ tình huynh đệ, dù cho hấn tin chắc rằng Phượng Thương thật sự đem Liên Canh nhốt lại, cũng chưa từng nghĩ tới Phượng Thương sẽ thương hại đến Liên Canh.

Thế nhưng, hấn lại nghe được những lời như vậy từ miệng Phượng Thương phát ra.

Rõ ràng, thanh thanh sở sở*.

() Thanh thanh sở sở: rõ ràng.*

Cẩn rặng nín thở rời khỏi Phượng Uyên cung, vẫn nhảy khỏi tường để ra ngoài, ẩn vào trong hẻm nhỏ âm u ngoài hoàng cung, Dục Trần mới chậm rãi thở ra một hơi, cả người thiếu chút nữa mềm nhũn mà ngã xuống.

“Phượng Lâm... Cẩn, rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây?”. Câu hỏi nhỏ đến mức ngay cả hần cũng không nghe rõ, Dục Trần mờ mịt dựa vào tường, trong lòng hỗn loạn.

Trời sắp sáng, trong ngoài đại điện quan viên đã đứng đầy, Phượng Thương ngồi trên long ý, chậm rãi đảo qua những người đứng dưới, thấy Dục Trần đứng ở dưới, hơi ngẩn ra, sau đó liền thu liễm nét mặt, thu hồi ánh mắt.

Hành lễ xong, thấy phía dưới không có người bước ra, Phượng Thương trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng: “Mấy ngày trước, Trẫm nhận được một phong mật hàm của Liên vương từ Phượng Lâm truyền tới”.

Chỉ một câu nói như vậy, quan viên dưới điện trong lòng âm thầm suy đoán, ai cũng không đáp lại. Chỉ có Dục Trần hơi chần động một chút, không nhin được mà nắm chặt tay lại.

Chỉ thấy Phượng Thương dừng một chút, đổi giọng, hơi lãnh đạm nói: “Ba ngày nữa là ngày giỗ của Lạc vương, năm nay Trẫm sẽ đích thân tế tự*, Thái bảo, khanh không có ý kiến gì chứ?”.

() Tế tự: cúng tế, lễ bái.*

Thái bảo Thành Thúc Duyên ngẩn ra, vội vã ra khỏi hàng: “Thần không dám”.

“Như vậy việc này coi như đã định, Lễ bộ nên sớm chuẩn bị, phải nhanh chóng hoàn thành”. Phượng Thương chỉ nhìn hần một cái liền không lưu tâm đến nữa, hơi ngẩng đầu một chút, “Qua ngày giỗ của Lạc vương, Trẫm sẽ rời kinh, đi Phượng Lâm một chuyến”.

Lời nói vừa dứt, dưới điện liền ồn ào, Thành Thúc Duyên biến sắc: “Hoàng thượng đi tuần, tới nơi nào cũng được, chỉ là Phượng Lâm... vẫn còn lại loạn đảng, vì an nguy của Hoàng thượng, hay là...”.

“Không phải là đi tuần, chỉ là vi hành mà thôi”. Phượng Thương mặt không đổi sắc nói.

Mọi người trong điện cả kinh, chỉ có Dục Trần vẻ mặt xám trắng, bàn tay nắm chặt cũng trở nên trắng bệch.

“Hoàng thượng! Việc này...”.

Thấy Thành Thúc Duyên còn muốn nói, Phượng Thương cũng không chờ hắn nói xong, chỉ cười nhạt, cắt đứt lời hắn: “Thái bảo không cần nhiều lời, việc này Trẫm đã quyết, sẽ không thay đổi”.

“Vâng”. Thành Thúc Duyên bị chặn họng như vậy, chỉ có thể buồn bực đáp ứng, sau đó vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Vậy Hoàng thượng sẽ mang những ai theo?”.

Phượng Thương hơi nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu quét khắp điện, thấy vẻ mặt quan viên đều túc mục*, không khỏi cười cười: “Cung nữ thiếp thân của Trẫm Miên Hạ, Đình úy Chiếu Lô, ba mươi cấm quân, cùng với... Tĩnh vương đi theo”.

() Túc mục: nghiêm túc và trang trọng.*

Mọi người cả kinh, từng đó người, cho dù là vi hành cũng là quá ít. Đó là bọn họ không biết, Phượng Thương đã từng một mình rời cung đi đến Hoài Châu. Nếu so sánh, hơn ba mươi người đã là rất nhiều.

Chờ chúng quan im lặng lại, Phượng Thương mới cười cười, nhìn về phía Dục Trần: “Tĩnh vương, có thể chứ?”.

Trong lòng Dục Trần run lên, tay càng nắm chặt hơn, ra khỏi hàng quỳ xuống: “Thần sợ rằng không được, hôm nay tiến cung, vốn là muốn xin Hoàng thượng cho thần nghỉ hai tháng, để đi làm chút việc riêng”.

Phượng Thương hơi ngẩn ra, sắc mặt thay đổi, trong nháy mắt liền nở nụ cười: “Không biết ‘việc riêng’ của Tĩnh vương có bao nhiêu gấp gáp, có thể hoãn lại vài ngày không? Lần này Trẫm xuất hành, bất quá cũng chỉ một tháng, cũng sẽ không đình lại lâu lắm”. Trong lời nói, xen lẫn vài phần ý tứ thương lượng, lại làm cho người khác trong lòng phát lạnh, đều thầm nghĩ, ai dám nghịch ý thiên tử?

Dục Trần tất nhiên cũng nghe ra được, trong lòng không hiểu vì sao có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn dập đầu: “Việc này của thần rất khẩn cấp, tốt nhất là hôm nay có thể đi, xin Hoàng thượng ân chuẩn!”.

Lời nói vừa cất lên, những người xung quanh liền âm thầm nhìn về phía Phượng Thương, không biết vị thiếu niên thiên tử này sẽ bắt hắn đi cùng, hay là vẫn thuận theo ý Tĩnh vương như trước.

Phượng Thương không nói lời nào, trên mặt cũng không có chút biểu tình, chỉ nhìn Dục Trần, một lúc lâu, trong đại điện là một mảnh tĩnh lặng.

“Đã như vậy, Trẫm cũng không miễn cưỡng”. Phượng Thương nhàn nhạt nói một câu, không nhìn Dục Trần nữa, quay đầu đi nói: “Vậy, ai muốn xin đi giết giặc với Trẫm?”.

Dục Trần đứng dưới điện, nhìn Phượng Thương tiếp tục lãnh đạm phân phó, tựa như mình không tồn tại,

trong ngực không nói lên được là khó chịu hay bức bối, cuối cùng cắn chặt răng, cất giọng nói: “Tạ ơn Hoàng thượng ân chuẩn!”.

Phượng Thương đảo mắt nhìn hắn một chút, hơi cười lạnh, nói: “Mà thôi, thêm ba mươi cấm quân nữa, các khanh không cần đi theo, các thành trấn dọc đường cũng không cần thông báo, Trẫm không muốn nhiều dân. Cứ như vậy đi, bãi triều”. Dứt lời, không hề liếc mắt xuống dưới điện nữa, đứng lên vung tay, xoay người đi vào nội điện.

Mọi người trong điện nín thở nghe tiếng bước chân của y xa dần, mới thở phào nhẹ nhõm, có người có giao tình tốt với Dục Trần, nhin không được quay đầu lại nhìn hắn, cười trêu ghẹo nói: “Vừa rồi Vương gia ngài đúng là dọa mọi người một trận”.

Dục Trần nghe xong, cũng chỉ có thể cười khổ trả lời vài câu, trong ngực như bị cái gì quấy rầy, đâm đâm đến khó chịu.

Ngày hôm qua Tiểu Liễu hỏi, “Lúc trước đại ca thích Lạc vương sao? Vậy hiện tại thì sao? Vẫn là Lạc vương, hay là đã thay đổi?”.

Hắn không trả lời, không phải là không muốn nói, mà là phát hiện mình không nói nên lời.

Tựa hồ vẫn là Liên Nhi, nhưng mà lúc này, đã không thể phân rõ đó là gương mặt của Liên Nhi, hay là gương mặt của Phượng Thương, giống nhau như vậy, lại cũng khác biệt như vậy.

Nếu như đêm qua không nghe được những gì Phượng Thương nói, hôm nay hắn sẽ tiến cung, hảo hảo mà dỗ dành Phượng Thương, xin lỗi y, đồng thời nghiêm túc nói về chuyện của hai người.

Chỉ là, hắn không thể coi như chưa từng nghe qua. Cho dù hắn thực sự yêu Phượng Thương, cũng không có khả năng buông Liên Canh xuống được, đó là người mà hắn nuôi hắn sống suốt mười năm, hắn không có khả năng nhìn Phượng Thương muốn giết Liên Canh mà lòng không chút thay đổi.

Cho dù có bao nhiêu chuyện muốn nói cho rõ ràng, cũng chỉ có thể coi như chưa từng phát sinh. Nếu như Phượng Thương giết Liên Canh, vậy yêu cũng vậy mà không yêu cũng vậy, hắn và Phượng Thương, suốt đời này cũng không có khả năng lại ở bên nhau.

Phượng Thương muốn đi Phượng Lâm, hắn cũng chỉ có thể đi trước cản trở, mong rằng có thể đến trước một bước.

Phượng Thương đi vào trong cung, một đường đi thẳng về Phượng Uyên cung, mới vừa vào cửa, liền thấy Miên Hạ đi tới, nói: “Hoàng thượng, Hàn Lâm Viện Tu soạn Lưu Hỏa cầu kiến”.

Sự chặt vật trên mặt còn chưa kịp thu hồi, thấy Miên Hạ cúi đầu liếc nhìn mình, Phượng Thương bật cười, lại thở dài nói: “Bảo hắn đến trung đình gặp Trẫm. Lưu Hỏa này, nhân duyên không tốt, nhưng tin tức lại

rất linh thông”.

Miên Hạ cũng nở nụ cười theo y, nói: “Hoàng thượng có chỗ không biết, Lưu Hỏa đại nhân có quan hệ rất tốt với Chiêu Lô, một ít chuyện râu ria, Chiêu Lô đều nói với hắn”.

“Thì ra là thu mua Đình úy của Trẫm”. Phụng Thương bật cười, “Người đi truyền hắn đi”.

“Vâng”.

Chờ Miên Hạ đi xa, Phụng Thương mới thu lại nụ cười, đi vào trong.

Đầu hạ ở trung đình có rất nhiều loài hoa rực rỡ, Phụng Thương đứng ở trong đình, đợi một lúc, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, quay đầu lại, liền thấy Lưu Hỏa về mặt ngưỡng trọng bước nhanh đến, đến trước mặt y, không nói lời nào liền quỳ xuống.

Phụng Thương nhướn mày: “Người đứng là biết rất rõ”.

“Hoàng thượng cố ý cường điệu là mật hàm của Liên vương, có thể thấy được là việc về loạn đảng, loạn đảng gần đây ở Phụng Lâm, nổi bật nhất, là hắn”. Lưu Hỏa cười khổ một tiếng, nói.

“Cung Hàn Ly, đúng là không phải người bình thường”.

“Thần chỉ cầu Hoàng thượng, chớ quên lời hứa”.

Phụng Thương nhìn Lưu Hỏa quỳ dưới đất, khí chất lưu manh hàng ngày đã biến mất, vẻ mặt thận trọng, trong vẻ tao nhã hiểu biết lại có ba phần tái nhợt. Trong lòng hơi mỉm cười, Phụng Thương chậm rãi mở miệng: “Người cũng nhớ rõ những gì Trẫm nói lúc đầu, đến lúc đó đừng oán Trẫm”.

Sắc mặt Lưu Hỏa liền thay đổi, nhưng chỉ cúi đầu: “Lưu Hỏa nhớ kỹ”.

“Nhưng mà...”, Phụng Thương dừng một chút, “Trẫm có thể hứa với người, cho dù Trẫm muốn giết hắn, cũng nhất định cho người gặp hắn lần cuối”.

“Tạ ơn Hoàng thượng”. Thanh âm của Lưu Hỏa đã có chút run rẩy, nhưng mà trong lòng hắn cũng hiểu rõ, Phụng Thương đồng ý điều này, đã là sự ban ân lớn nhất rồi. Phạm nhân tội càng nặng, càng nên xử quyết sớm, nhất là phản tặc, lùi lại một ngày, nói không chừng sẽ có người đến cứu, càng nguy hiểm hơn. Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Hỏa khẽ động, nói: “Hoàng thượng, thần to gan, xin Hoàng thượng cho phép thần đi theo”.

Phụng Thương sững sốt, nhìn Lưu Hỏa, sau đó bật cười: “Lưu Hỏa a Lưu Hỏa, người nói người buông

xuống, là buông xuống chỗ nào chứ? Người muốn đi theo, không ngoài hai việc, giúp hấn, hoặc là chết cùng hấn, Trầm vẫn không muốn mất người tài như người đâu. Hơn nữa, nếu người giúp hấn, Trầm có thể thực sự nguy hiểm”.

Trong lòng liền biết trong lúc xung động liền nói sai, Lưu Hỏa chỉ có thể cúi đầu: “Là Lưu Hỏa quá xúc động”.

“Mà thôi. Người có lời gì muốn nói hay thứ gì muốn đưa cho hấn, Trầm thay người chuyển”.

Lưu Hỏa lấy từ trong ngực ra một vật nhỏ, buồn bã cười: “Có gì muốn nói, đã sớm nói hết. Nếu như Hoàng thượng thấy hấn, thay thần đưa vật này trả lại cho hấn. Như vậy cũng coi như hai bên không thiếu nợ nhau”.

Phượng Thương cảm lấy, mới nhìn rõ là một con chuồn chuồn thất bằng cỏ, hạ mắt cười: “Nhất định sẽ đưa”.

Lưu Hỏa cúi người: “Tạ ơn Hoàng thượng”.

Phượng Thương cười cười, đảo mắt nhìn bầu trời, sắc trời trong xanh, Lưu Hỏa thấy y không nói lời nào, khẽ ngẩng đầu, liền nghe thấy Phượng Thương thấp giọng hỏi: “Lưu Hỏa, người nói xem, hôm nay Dục Trần rời kinh, Trầm chờ qua ngày giỗ của Lạc vương mới khởi hành, tới chỗ nào có thể vượt qua hấn?”.

Trong lòng Lưu Hỏa khẽ động, nhìn về phía Phượng Thương, trên khuôn mặt như ngọc không nhìn ra bất cứ dấu vết nào, lặng yên một lúc, cuối cùng Lưu Hỏa nói: “Nếu dùng khoái mã, đại khái là đến Yến Châu phủ”.

“Yến Châu phủ...”. Phượng Thương rũ mắt cười, nhẹ giọng lặp lại, trong giọng nói chất chứa bao tiêu điều.

35. Quyển 2 - Chương 34

Bóng đêm như nước, vào hạ, cả ngày nóng bức, ban đêm lại trở lạnh, mang theo đầy sự ẩm ướt.

Phượng Thương khoác một tấm áo mỏng, phát tay tắt ngọn nến trên bàn, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của y vang lên trong cung điện u ám: “Hấn đi rồi?”.

Có một thanh âm vang lên trả lời: “Vâng, Tĩnh vương đã rời khỏi Thịnh kinh. Còn Tiểu Liễu công tử, đã theo ý Hoàng thượng, mời vào cung, hiện tại đã thu xếp ở tại mật thất”.

Phượng Thương mở ta mắt, thanh âm có vài phần run rẩy: “Người nói cái gì?”.

“Hoàng thượng?”.

“Người nói...các người mang Tiểu Liễu vào cung?”. Trong mắt Phượng Thương xẹt qua một tia kinh hoàng.

Thanh âm kia dường như có chút kỳ quái, hơi dừng lại một chút mới nói: “Vâng”.

Phượng Thương thất thố trút giận xuống: “Hắn cứ nhiên...Hắn cứ nhiên không mang Tiểu Liễu theo?”.

“Hoàng thượng?”. Thanh âm kia thấp giọng gọi một tiếng, cẩn thận nói tiếp, “Lúc thuộc hạ mời Tiểu Liễu công tử đi, cũng không gặp người của Thái bảo, hơn nữa, xem ra bọn họ cũng chưa biết Tiểu Liễu là đứa con nàng kia sinh hạ năm ấy...”

“Sớm muộn cũng sẽ biết, mật thất dưới đất không thể để lộ ra ngoài”. Hơi trấn định lại, Phượng Thương lạnh lùng nói, chần chờ một chút, rồi lại bật cười, “Chỉ là...Dục Trần không phải đã biết sao?”. Y nhắm mắt lại, bên môi hiện lên một nụ cười khổ sở, “Trẫm cho rằng, ngày đó cố ý cho hắn nghe, hắn sẽ hiểu lời Trẫm, theo Trẫm đến Phượng Lâm, mang theo Tiểu Liễu, nhưng hắn lại ở trên triều cự tuyệt. Trẫm cho là hắn không tin tưởng Trẫm, vậy cũng được, hắn dĩ nhiên lại đi mà không mang theo Tiểu Liễu? Hắn biết rất rõ ràng, Tiểu Liễu ở lại Thịnh kinh, không có khả năng an toàn...”.

Thanh âm kia không dám trả lời, chỉ biết im lặng.

Phượng Thương cúi đầu cười: “Mà thôi, hắn còn không để ý đến việc đưa Tiểu Liễu đi hay không, Trẫm cần gì phải thay hắn thương tiếc. Người lui ra đi, mấy ngày nay, đừng bạc đãi vị ‘ca ca’ kia của Trẫm...”.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui”. Thanh âm kia có chút chần chờ, nhưng vẫn nhanh chóng lui xuống, để lại một mình Phượng Thương ở trong điện, lại đốt một ngọn nến lên, lẳng lặng ngồi đó, không biết là đã ngủ hay còn thức, mãi cho đến bình minh.

Ngày giỗ của Lạc vương, thiên tử tự mình đi trước tế tự, huynh đệ tình thâm lại một lần nữa được nhuộm đầm, âm thầm đồn đại khắp nơi, nhưng cũng có kẻ nói y làm bộ làm tịch, giả vờ hữu tình, Phượng Thương chỉ coi như không nghe thấy, sau ngày giỗ, mọi việc trong cung được an bài thỏa đáng, ngày hôm sau nhân lúc trời chưa sáng, liền mang theo người vợ vãi lên đường.

Nửa tháng sau.

Mặt trời mùa hạ chói chang, đường núi bụi đất cuộn cuộn mù mịt, từ xa nhìn lại, mọi thứ đều như bị phủ kín bởi một tầng hơi nước, nhìn không rõ.

Vượt qua một nơi cây cối âm u, Phượng Thương mới dừng ngựa, nhìn phía trước một chút, lại nhìn sắc trời, quay đầu lại phân phó: “Phía trước là Yên Châu thành, các người cho một người vào thành trước, chuẩn bị xe ngựa chờ ở cổng thành, chúng ta đổi sang xa ngựa trước, rồi sẽ tìm chỗ nghỉ chân”.

“Vâng!”. Một nam tử trong đội ngũ thúc ngựa ra trả lời, lập tức phóng ngựa đi.

Phượng Thương nhìn người nọ đi xa, quay đầu lại nhìn thấy Miên Hạ sắc mặt mệt mỏi, không khỏi nở nụ cười: “Mấy ngày nay chạy nhanh như vậy, khổ cực cho các người rồi”.

“Hoàng thượng quá lời!”. Tất cả mọi người thần sắc căng thẳng, đều xuống ngựa.

Phượng Thương thấy bọn họ khẩn trương, cười nói: “Trẫm cũng không phải là bạo quân, một câu như vậy, các người không cần phải khẩn trương”.

“Vâng”.

“Nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục lên đường, trước khi trời tối mới có thể vào thành”.

Mọi người nghe y nói vậy, câu nệ đáp vài câu, sau đó tự nghỉ ngơi, Miên Hạ cầm nước đi tới bên cạnh Phượng Thương, đưa nước cho y, sau đó lấy khăn lụa ra lau đi mồ hôi trên trán và phần thân trần của Phượng Thương.

Phượng Thương nhìn nàng bận rộn, cầm lấy khăn tự lau, cười nói nhỏ: “Người đi nghỉ ngơi đi”.

Miên Hạ chỉ cắn cắn môi: “Nô tỳ không mệt”.

“Đi nghỉ ngơi”. Thanh âm Phượng Thương hơi cứng rắn.

Miên Hạ vẫn cắn môi, chậm rãi đứng lên, đi qua một bên ngồi xuống, im lặng không lên tiếng.

Phượng Thương biết Miên Hạ vẫn cảm thấy cái dạng chạy ngày chạy đêm để đuổi kịp Dục Trần này rất ngu ngốc, đang vì sự tổn thương của y mà bất bình, cũng không đành lòng trách nàng, trong lòng hơi mỉm cười, không nhìn nàng nữa.

Có lẽ là rất ngu ngốc, chỉ là muốn cố gắng một chút nữa, dù cho người kia sẽ không thích chính mình, có thể là một thần tử trung tâm, cũng tốt rồi. Về lại Thịnh kinh, nói không chừng trong triều sẽ có biến động, Tiểu Liễu là vết thương trí mệnh của hắn, hắn làm sao nếm trải lỗi lầm đây?

Nghỉ ngơi một chút, mọi người đều tự lên ngựa, một đường chạy đi.

Khí hậu Yến Châu phủ không phải là tốt, Yến Châu thành từ trước đến nay đều có nhiều thương khách, đơn giản là lộ trình từ đây đến Phượng Lâm không quá nửa ngày, lúc thiên hạ còn chia thành ba phần, là nơi trọng yếu buôn bán của Phượng Lâm và Thương Lan, lúc này tuy đã nhất thống, nhưng nhiều việc buôn bán đã trở thành thói quen, Yến Châu thành vẫn phần thịnh đến tận bây giờ.

Đoàn người Phụng Thương đến ngoài thành, đổi qua xe ngựa, rồi thông thả vào thành, sắc trời đã tối, trong thành vẫn náo nhiệt như trước, cho người tìm khách điểm, không nghĩ tới hỏi liên tiếp mấy nơi, đều đã đầy khách.

Nhìn thấy chỉ còn một khách điểm xa hoa nhất, nếu như cũng đầy khách, mọi người liền thật sự không có chỗ để đi, Miên Hạ cũng không nhận được có chút khẩn trương.

May mà người được phái đi tươi cười về báo lại, còn lại ba gian thượng phòng, Phụng Thương tất nhiên một mình một gian, những người khác tự chia nhau, cũng đã đủ.

Cả đám người xuống xe chuẩn bị nghỉ ngơi, Phụng Thương mang theo Miên Hạ và Chiêu Lô đi vào trong điểm, đại sảnh lầu một có không ít người, vừa thấy ba người tiến đến, lập tức có tiểu nhị đến đón, đưa ba người đến một bàn, cười hỏi: “Khách quan muốn dùng gì?”.

Miên Hạ nhìn Phụng Thương, đứng lên, kéo tiểu nhị qua một bên gọi món, lưu lại Phụng Thương và Chiêu Lô, Phụng Thương theo bản năng quan sát quanh điểm, chỉ chốc lát, liền giật mình.

Trong góc phòng có một người phong trần mệt mỏi, một mình ngồi ăn một chút đồ ăn vừa tự rót tự uống, dường như đã hơi say, lại đúng là Dục Trần.

Không nhận được mà câu môi nở nụ cười, Phụng Thương đưa tay giật lấy chén trà Chiêu Lô vừa dùng rồi dùng nước tráng qua, mặc kệ Chiêu Lô kinh ngạc, đứng lên, thông thả đi tới, cầm cái chén đặt lên bàn của Dục Trần: “Huynh đài, cho ta một chén rượu đi!”.

Dục Trần ngẩng phắt đầu lên, thấy khuôn mặt tươi cười của Phụng Thương trước mắt, liền cứng đờ tại chỗ, không nói nên lời.

Phụng Thương vẫn mang theo tiểu ý như trước, kéo một cái ghế ngồi xuống: “Vậy tại hạ không khách khí”. Nói xong liền tự động cầm lấy bầu rượu trong tay Dục Trần, tự rót cho mình một chén.

“Hoàng...thượng?”. Dục Trần lúc này mới gắng gượng phát ra âm thanh.

Sắc mặt Phụng Thương dường như hơi trầm xuống, trong nháy mắt liền cười đến xán lạn, nhích tới gần, nhẹ giọng nói: “Thật không nghĩ tới lại gặp Tĩnh vương, thì ra phương hướng việc riêng của Tĩnh vương, cùng phương hướng Trẫm muốn đi giống nhau, sớm biết vậy, Tĩnh vương nên đồng hành với Trẫm mới phải”.

Dục Trần nhất thời không nói nên lời, chỉ có thể miễn cưỡng cười, cũng thấp giọng: “Sao lại chỉ có một mình người?”.

“Không phải một mình, bọn họ đều ở bên kia, là Trẫm thấy Tĩnh vương nên vui vẻ, vì vậy qua đây”.

Thấy ngữ khí của Phượng Thương mang theo một chút gì đó làm người khác không thể chịu được, Dục Trần không nhịn được nhú nhú mày: “Cẩn, người...”.

“Thư thiếu gia, hoặc là Thư công tử”. Phượng Thương cười cười cắt đứt lời hắt, thấy Dục Trần có chút ngạc nhiên nhìn mình, liền bổ sung, “Trẫm cải trang thì dùng họ này”.

Lần này Dục Trần ngay cả nói cũng nói không được, hoảng hốt nhớ lại, ngày đó Phượng Thương cào phá mặt mình đã nói, “Người với ta là quân thần, người vẫn nên gọi ta là Hoàng thượng đi”, vẫn hi vọng rằng chỉ là y nhất thời tức giận, hiện tại mới phát hiện, lời của y lúc đó đều là sự thật.

“Hai vị khách quan thì ra là quen biết!”. Giữa lúc hai người đều yên lặng, một thanh âm tươi cười vang lên, nhìn lại, mới phát hiện là tiểu nhị của điểm.

Phượng Thương hơi nhú mày, lạnh giọng hỏi: “Có chuyện gì?”.

Tiểu nhị hơi sợ hãi một chút, nhưng vẫn cười nói như trước: “Là như vậy, bởi vì hai ngày này là tiết hoa đăng, khách nhân tương đối nhiều, nếu như nhị vị có quen biết, không ngại ngồi cùng bàn...để một cái bàn còn lại...ha ha...cho khách nhân khác”.

Dục Trần đang muốn lên tiếng trách cứ, Phượng Thương đã nở nụ cười: “Có gì không thể?”. Quay đầu lại nhìn về phía Dục Trần, “Thế nào?”.

Dục Trần thấy trên mặt y tràn đầy ý cười, trong mắt lại không có chút tiểu ý, trong lòng bị hung hăng néo chặt, gạt đầu, tiểu nhị kia liền liên tục cảm ơn rồi dời đồ ăn từ bàn của Phượng Thương qua.

Quay đầu lại liền nghe thấy Phượng Thương hí mắt cười hỏi tiểu nhị kia: “Hoa đăng tiết rất náo nhiệt sao?”.

Tinh thần của tiểu nhị kia liền vui vẻ lên: “Đương nhiên rồi! Đây chính là ngày lễ rất quan trọng của Yến Châu thành, chờ một lát nữa, bên ngoài sẽ rất náo nhiệt, đặc biệt là các thiếu nam thiếu nữ chưa lập gia thất, nhân dịp lễ này sẽ đưa hoa đăng cho người mình ngưỡng mộ, để bày tỏ tâm ý!”.

Phượng Thương liên tục gạt đầu: “Nghe thấy thật đúng là một ngày lễ náo nhiệt, chỉ tiếc là ta đã thành thân rồi”.

“Thì ra là vậy...”. Tiểu nhị có chút đáng tiếc nhìn khuôn mặt của Phượng Thương, “Cho dù đã thành thân, khách quan cũng có thể đến đó chơi, ngày lễ mà, chỉ cần vui vẻ là được”.

“Đúng vậy đúng vậy”. Phượng Thương tươi cười trả lời, Dục Trần ở một bên nhìn, có thể thấy rõ ràng trong mắt y có chút hứng thú.

Tất cả mọi người mơ hồ biết được mấy ngày nay Phượng Thương gấp gáp vậy là để gặp Dục Trần, lúc ăn cơm thấy Dục Trần ở đây cũng không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì mặc thường phục, nên các loại lễ nghi cũng miễn đi, chỉ là một bữa cơm ăn vào lại có chút vô vị.

Ăn xong cơm tối, đều tự tản ra, Phượng Thương cho người nói chuyện với chủ quán một chút, đem căn phòng đối diện với Dục Trần đổi thành bên cạnh, rồi phân phó Miên Hạ chuẩn bị vài bộ y phục nhẹ nhàng, mới lững thững đi tìm Dục Trần.

Dục Trần cũng không có ở trong phòng, Phượng Thương đứng yên ở cửa một chút, lại từ từ đi xuống lầu, thấy tiểu nhị nói với y hoa đăng tiết ban này đang chạy qua chạy lại, liền kéo hắn lại hỏi: “Có thấy vị công tử nói chuyện với ta lúc này không?”

Tiểu nhị kia liền vội vàng cúi người nói: “Đường như đã đi ra ngoài rồi, đại khái là buổi tối rảnh rồi, đi xem hoa đăng. Khách quan nếu không có chuyện gì, cũng đi xem đi, thật sự rất náo nhiệt”.

“Vậy à...”. Phượng Thương thấp giọng trầm trầm, mỉm cười, “Hắn đúng là nên đi, ở tuổi này, cũng nên có người thương nhớ”. Nói xong, đưa một chút bạc vụn cho tiểu nhị kia, cũng không quan tâm đến sự cảm tạ của hắn, chỉ xoay người, chậm rãi đi ra khỏi điểm.

Dọc theo đường đi quả thực như tiểu nhị kia nói, rất náo nhiệt, hai bên trái phải treo đầy hoa đăng rực rỡ, cực kỳ động nhân.

Phượng Thương đứng yên một lát, liền thông thả đi dọc theo một con đường.

36. Quyển 2 - Chương 35

Đăng ảnh như toa nhân tự nguyệt, nguyệt đắc tông thử nguyệt trường viên.

(Đoạn này là thơ, nhưng mình không tìm thấy đây là bài thơ nào, cũng không edit cho thoát nghĩa được, mong bạn nào biết được thì giúp mình với ~)

Phượng Thương xuôi theo dòng người náo nhiệt đi về phía trước, thỉnh thoảng ở những nơi âm u mà ánh đèn rực rỡ không chiếu tới, các thiếu nam thiếu nữ xấu hổ tặng cho nhau những ngọn hoa đăng nguyệt sắc, tình xảo đến cực điểm, sau đó có người mừng rỡ, cũng có người buồn bã, vô luận là quần áo hoa mỹ hay cũ nát, hơn tất cả, tình ái trên thế gian này, dù là người phú quý hay nghèo hèn, đều không trốn được sự trói buộc của nó.

Càng đi về phía trước lại càng náo nhiệt, trong lòng Phượng Thương trái lại dần dần bình thản lại, đứng bên bờ sông chảy xuyên qua thành, thấy bên cạnh đó có một cây cầu hình vòm bắc ngang qua, tốp năm tốp ba thiếu nữ chừng mười tuổi, vừa cười đùa vừa đem lá sen xếp thành hình chiếc thuyền, phía trên lại rắc vài cánh hoa màu tím đỏ hay màu vàng hơi đỏ, cẩn thận bỏ vào giữa một ngọn nến, để vào giữa sông,

xuôi theo dòng nước, các thiếu nữ chấp tay lại cầu khẩn, dưới ánh nến rất động lòng người.

Phượng Thương đứng nhìn một lúc lâu, thấy trên cầu có hai thiếu nữ đang thấp giọng trò chuyện, lại cao giọng cười đùa, không khỏi hiếu kì, đi tới, vừa vịn thấy một thiếu nữ trong đó buông một con thuyền xuống, liền chỉ vào hỏi: “Đây là cái gì?”.

Hai thiếu nữ bị một người xa lạ hỏi chuyện lại càng hoảng sợ, quay đầu lại, thấy trong màn đêm có một thiếu niên mặc cẩm y đứng đó, dung nhan tuyệt sắc, nhìn không được mà đỏ mặt, thật lâu sau, một người có gan lớn hơn mới đáp: “Công tử là người bên ngoài đến sao? Đây là tập tục của Yến Châu thành chúng ta, vào tiết hoa đăng, đem tâm nguyện viết lên trên lá sen, tự mình xếp thành chiếc thuyền, rắc cánh hoa tươi lên, đốt nến, thắp đọc tên người mình thương nhớ, thành tâm cầu khẩn, là có thể đạt thành nguyện vọng”.

“Tên của người mình thương nhớ...cũng chính là tên của người trong lòng đúng không?”. Phượng Thương thì thào lặp lại lời của thiếu nữ, tùy ý hỏi.

Khuôn mặt thiếu nữ càng đỏ hơn, nhìn vào mắt Phượng Thương, nhưng trong đó chỉ có một mảnh tinh thuần, biết không phải là y trêu đùa, liền nhỏ giọng nói: “Đến bây giờ mọi người đều cầu khẩn, không phải là người mình thương nhớ hạnh phúc an khang, yêu thương mình, hoặc là người nơi xa mau chóng quay về, nói là người trong lòng...cũng không quá đáng”.

Phượng Thương an tĩnh nghe, qua một lúc, hai thiếu nữ cẩn thận nhìn y, thấy y không nói lời nào, nhìn nhau, thấy trong mắt nhau đều là vẻ hiếu kì, liền lớn gan cười hỏi: “Công tử nhớ đến người trong lòng?”.

Phượng Thương sững sốt, ngẩng đầu lên, một lát sau lại rũ mắt, ôn hòa mà lạnh lợi, làm hai thiếu nữ tim đập nhanh một trận.

“Công tử cũng có thể xếp lá sen thành thuyền, rất đơn giản, cũng rất linh”.

Phượng Thương sững sốt: “Người ngoài cũng có thể sao?”.

“Có thể có thể! Đây, cái này cho ngươi”. Thiếu nữ đưa cho y một lá sen bằng phẳng, rồi cầm lấy một lá khác, “Trước hết nghĩ kĩ, ngươi muốn cầu gì, là cầu nàng bình an, hay là cầu nàng yêu mình, hay là...”.

Phượng Thương yên lặng một lúc, nhìn hai thiếu nữ: “Vậy các ngươi thì sao?”.

Hai thiếu nữ nhìn nhau, đều đỏ mặt cười, một người chỉ vào người còn lại nói: “Nàng a, cầu mong A Lượng ca của nàng mau trở về một chút!”.

Người kia không phục, cười giỡn nói: “Chính ngươi cũng mong biểu ca ngươi sớm ngày cưới ngươi không phải sao?”.

“Người là muốn chết...”.

...

Phượng Thương đứng một bên nhìn hai người đùa giỡn, sự trong trẻo lạnh lùng trong ánh mắt cũng từ từ được thay bằng một nét cười yếu ớt nhưng ấm áp, đến cuối cùng không nhịn được nữa, che miệng bật cười.

Hai thiếu nữ ngừng lại, nhìn hần, một người hâm mộ nói: “Người cười lên thật đẹp mắt, vị cô nương được người thích kia thật là hạnh phúc...”.

Phượng Thương bật cười, cười nhạt nhẽo, lắc đầu không nói.

Các thiếu nữ thấy bộ dạng của y, chỉ coi như là y tương tư đơn phương, trong mắt có chút đáng tiếc, lại không dám lên tiếng, một người cười cười đưa cho y một cái thăm nhỏ bằng trúc: “Đến đây, viết nguyện ước của người xuống, chúng ta bắt đầu xếp thuyền”.

Phượng Thương gật đầu, ghé sát vào, nương theo ánh trăng nhìn thiếu nữ kia linh hoạt xếp thuyền, nhìn một lúc, y cũng hơi ngồi xồm xuống, dựa theo đó xếp thuyền.

“A, người như vậy không được, phải giữ chặt, nếu không lát nữa sẽ bung ra...Bên này, đúng, giữ một chút, lại gấp tiếp. A, không nên nên giữ chặt quá, đây là lá sen đó...A! Người xem!”. Thiếu nữ hét lên một tiếng, lá sen trong tay Phượng Thương rách làm đôi, y vô tội nhìn thứ thất bại trong tay mình, lại nhìn chiếc thuyền nhỏ từ từ thành hình trong tay thiếu nữ, không khỏi có chút đưa đám.

Thiếu nữ thấy y hơi mím môi, vẻ mặt nhu thuận, càng cảm thấy thân thiết hơn, tình nghịch vô vô đầu y: “Ngoan, ngoan, lại gấp tiếp...”.

Còn chưa dứt lời, thấy Phượng Thương ngẩng phắt đầu lên kinh ngạc nhìn mình, mới phát giác được mình có điểm thất thố, khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu, đưa cho y một cái lá sen khác: “Nào, thử lại lần nữa là được”.

Phượng Thương cầm lấy, thật lâu sau mới mỉm cười, thấp giọng nói một câu: “Cảm tạ”.

Hai thiếu nữ nhìn nhau cười, thầm đoán y là cậu ấm nhà giàu nào đó chạy đến đây, vừa lễ độ, lại ôn nhu.

Phượng Thương chỉ cúi đầu xếp thuyền, chuyên chú tỉ mỉ, sóng nước trong veo, hắt lên mặt y, làm mất đi vẻ uy nghiêm của thiên tử, giống như hài tử nhà bình thường, giản dị mà an tĩnh.

“Được rồi!”. Thiếu nữ hoan hô một tiếng.

Phượng Thương khó khăn đem thuyền lật lại, khơi khơi mũi thuyền, cuối cùng cũng hoàn thành, nghe thiếu nữ kia nói vậy, y cũng không nhịn được mà nở nụ cười, học theo thiếu nữ rắc cánh hoa lên, để vào giữa sông, nhìn chiếc thuyền loạng choạng xuôi dòng, đứng lên thả lỏng tay chân một chút, ngẩng đầu lên liền thấy một thân ảnh quen thuộc ở bên kia cầu, chính là Dục Trăn.

“Đã thả rồi, tâm nguyện của công tử nhất định sẽ thành...”. Thiếu nữ nhìn chiếc thuyền kia trôi ra xa, quay đầu muốn nói với Phượng Thương vài câu, vậy mà lời còn chưa nói hết, liền thấy Phượng Thương vội vã đi qua phía bên kia cầu, thiếu nữ kêu vào tiếng, cũng không thấy y quay đầu lại. Hai người nhìn nhau, “Sợ là gặp người nào đó đi?”.

“Ừ, nói không chừng là vị cô nương trong lòng y...”.

Phượng Thương đi vòng qua cầu đuổi theo, lúc đứng trên cầu đã không nhìn thấy Dục Trăn, nhìn xuống xung quanh, thấy bên kia có một thân ảnh đi vào trong đám người, phảng phất giống như Dục Trăn.

Lên tinh thần, Phượng Thương vội vã đi xuống cầu, đuổi theo người nọ.

Chạy vào trong đám người, trái phải đều là người, tiếng vui đùa ồn ào, tốp năm tốp ba cầm hoa đang đi qua, nào có thân ảnh của Dục Trăn chứ?

Phượng Thương dừng bước, có người cầm hoa đang phía trước, y vô lực khoát tay, có chút luống cuống đứng đó, trong lòng dần trầm xuống.

Ngẩng đầu một chút, tựa hồ nhìn thấy thân ảnh của Dục Trăn, y giật mình, lại đuổi theo, dọc theo bờ sông, rồi lại vẫn không thấy người đâu.

Vài lần như vậy, giống như chơi trốn tìm, rõ ràng là nhìn thấy, đuổi theo lại tìm không được, vĩnh viễn sai một chút như vậy, cuối cùng vẫn là thất vọng như trước.

Phượng Thương chậm rãi bước về lại cây cầu, vịn tay bước đi, cuối cùng thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt tiêu điều.

Nở nụ cười, y đứng lên, muốn quay về khách điếm, lại sững sờ.

Dưới chân cầu y vừa thả thuyền, một người đứng yên ở đó, cẩn thận buông một chiếc thuyền, lại chính là Dục Trăn.

Phượng Thương lẳng lặng nhìn ánh nến hắt lên mặt Dục Trăn, hàng mi đôi mắt, y đều từng hôn qua, hôm nay chuyên chú đến như vậy, có phải là dành cho y hay không?

Rất lâu sau, Phượng Thương cuối cùng lắc đầu cười, chậm rãi cúi đầu trên thành cầu, không động đậy nữa.

Tựa như hai người bạn họ, hơn một năm qua, cố gắng đến gần nhau, rõ ràng đã gần gũi, cho rằng đã đến tay, lại vẫn bỏ qua, một lần, lại một lần.

Vô luận cố gắng đuổi theo như thế nào, vẫn luôn chưa từng đuổi kịp, đến khi bỏ cuộc, quay đầu lại, mới phát hiện người kia vẫn đứng ở chỗ cũ, chưa từng động qua.

Cuối cùng vẫn là thiếu một phần duyên phận đi?

Không chiếm được cũng đúng.

“Cẩn?”.

Phượng Thương khẽ run lên, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, liền thấy Dục Trăn đứng bên cạnh nhìn mình, trong mắt dường như còn có chút lo lắng.

Hơi nhướn mày, Phượng Thương đứng lên: “Thì ra là Tình vương...Nếu đã gặp gỡ, không bằng bồi Trẫm đi dạo xung quanh một chút?”.

Nghe thấy sự xa cách trong giọng nói của Phượng Thương, Dục Trăn nhếch môi, lại không nói được nên lời, chỉ gật đầu, Phượng Thương liền quay đầu, đi lên trước.

Trong chợ hoa đăng cũng có bán vài món đồ nhỏ bên vỉa hè, còn có mồi nghệ, Phượng Thương hăng hái ở trong đám người chạy tới chạy lui, Dục Trăn cũng chỉ có thể luống cuống tay chân chạy theo, thấy trên mặt y là nét cười xán lạn, trong ngực trái lại càng khó chịu hơn, cuối cùng không nhịn được kêu một tiếng: “Cẩn...”.

Không đợi hắn nói hết câu, Phượng Thương đã quay đầu lại, vẻ mặt hưng phấn chỉ vào một gian hàng, hỏi: “Dục Trăn, đó là gì vậy?”.

Dục Trăn sững sốt một chút, nhìn theo tay y, thấy một gian hàng bên đường bày ra trống bỏi cho tiểu hài tử, “Là trống bỏi...”.

“Trống bỏi? Dùng để làm gì? Tại sao lại gọi như vậy? Cái này cùng lãng* có gì giống nhau?”.

() Lãng: vật có hình gọn sóng, trống bỏi ti ể ng hán việt là bát lãng cổ, nên Phượng Thương mới hỏi như vậy.*

Dục Trăn nghe y hỏi vậy, nhất thời không trả lời được, đang lúc do dự, Phượng Thương đã kéo tay hắn: “Người xem, cái kia! Sao lại như vậy? Rất đẹp!”.

Dục Trần ngẩng đầu nhìn lại, một người đang cầm một khuyên sắt nhỏ, thổi một cái, liền có một chuỗi bong bóng bay ra, dưới ánh đèn hoa đăng, quả thực rất đẹp. Chỉ là, loại đồ chơi của tiểu hài tử này, thật sự không tính là đặc biệt. Không rõ vì sao Phượng Thương lại hỏi như vậy, hẳn cũng chỉ có thể thuận miệng đáp: “Dùng bồ kết ngâm nước, để một lúc là có thể thổi được. Khi còn bé người chưa từng chơi sao?”.

Phượng Thương làm như không nghe thấy câu hỏi của hắn, chỉ nhìn quanh đám người, thấy một cái đình, liền tự nhiên nắm lấy tay hắn, Dục Trần đầu tiên là sửng sốt, lập tức lách mình tránh ra, thấy Phượng Thương ngạc nhiên nhìn mình, mới có chút lúng túng cười: “Ồ đây có nhiều người”.

Phượng Thương nhún vai, thu tay về, vẫn hăng hái bưng bưng đi vào trong đám người. Ngược lại Dục Trần một đường đi theo, càng lúc càng hối hận.

Đi qua một nửa Yến Châu thành, tới gần ngoài thành, người cũng ít dần, thấy Phượng Thương đi ở đằng trước, không hề quay đầu nhìn mình, cuối cùng Dục Trần không nhịn được, bước nhanh theo y, cùng y sóng vai đi chung, thấy Phượng Thương không nói gì, mới chậm rãi yên tâm.

Cứ cho rằng phải tốn hết tâm tư mới có thể làm cho y nguôi giận, hiện tại xem ra, tựa hồ chỉ là tiểu biệt nửa mà thôi, Dục Trần âm thầm cười, cúi đầu nhìn tay Phượng Thương, cọ cọ một chút, thật cẩn thận cầm lấy tay Phượng Thương, qua một lúc, thấy Dục Trần cũng không giãy ra, liền yên tâm nắm thật chặt, đi thẳng về trước.

Đi một lúc như vậy, ở một ngã ba ngoài thành, Phượng Thương đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn Dục Trần, Dục Trần sửng sốt một chút: “Cẩn?”.

Phượng Thương nhìn hắn, cũng không giãy tay ra, chỉ yên lặng một chút, chậm rãi mở miệng: “Dục Trần, Thái bảo muốn tạo phản, người giúp ta hay giúp hắn?”.

Dục Trần sửng sốt, nhớ tới những chuyện đêm hôm đó nghe được trong Phượng Uyên cung, chần chờ một chút, mỉm cười: “Tất nhiên là giúp người”.

Trên mặt Phượng Thương không buồn không vui, lui một bước, chỉ vào vết sẹo ngắn trên mặt mình: “Người nhìn cho rõ ràng, ta không phải là ca ca”.

Dục Trần thu lại ý cười, chỉ nghiêm túc nói: “Ta biết. Tổ Hòa Dục Trần nếu đã thần phục người, kiếp này sẽ không phản bội”.

“Lời này của người, hãy nhớ cho kỹ”. Phượng Thương quay đầu đi không nhìn hắn nữa, rút tay khỏi bàn tay của Dục Trần, chỉ về một hướng: “Người biết đi về phía tây là nơi nào không?”.

Dục Trần nhìn thoáng qua, đó là một con đường nhỏ, cỏ cây trùng điệp, không nhìn thấy điểm cuối, đang muốn hỏi, liền thấy Phượng Thương cúi đầu nói: “Chỗ đó, đi qua một rừng cây, qua cầu, sẽ thấy một thôn nhỏ gọi là Vương Đào thôn, được xây dựng mười bốn năm trước”.

Dục Trần nhất thời không hiểu, bất quá chỉ là một thôn trang nhỏ, Phụng Thương cần gì phải nói tỉ mỉ như vậy? Nghĩ lại một chút, sắc mặt không khỏi biến đổi: “Nơi đó là...”.

Phụng Thương cười: “Vương Đào, đào vong*, không hiểu sao, đó là nơi ta lớn lên. Trước khi ca ca đến Thịnh kinh, cũng sống ở đó, hiện tại ở đó còn một ít người không muốn vào triều, sinh hoạt giống người thường”.

() Đào vong: lưu vong, lánh nạn.*

Phụng Thương nhìn về cuối đường, cái gì cũng không nói được.

Nơi Phụng Thương lớn lên, nơi Liên Nhi sống lúc nhỏ, ở cuối con đường nhỏ này.

Không biết qua bao lâu, Phụng Thương đưa tay kéo y phục của Dục Trần: “Đừng xem nữa, trở về thôi, nếu không bọn họ sẽ lo lắng”. Nói xong, cũng không quản Dục Trần có đồng ý hay không, lôi người về khách điểm.

Vào khách điểm, Dục Trần chưa kịp nói gì, liền thấy Phụng Thương thả tay ra, đi về phòng, căn bản là không hề liếc nhìn hắn một cái, cùng với dạng ong mật dính đường thân thiết ngày trước hoàn toàn bất đồng, không khỏi cảm thấy mát mẻ, nhìn cửa phòng Phụng Thương, cảm thấy bước lên gọi y một tiếng cũng có chút khó khăn.

Ngơ ngác đứng một lúc, nhớ tới những lời Phụng Thương nói lúc nãy, trong ngực vẫn có gì đó nghẹn lại, cuối cùng Dục Trần thở dài, xoay người ra khỏi khách điểm, đi về phía ngoài thành.

Phụng Thương dựa vào cửa, nghe tiếng bước chân bên ngoài xa dần, cuối cùng té khụy xuống đất, cúi đầu cười, nhắm chặt hai mắt.

“Hoàng thượng”.

Một thanh âm vang lên, Phụng Thương hơi giương mắt: “Cầm về rồi?”.

“Vâng”. Cạnh một tiếng, một vật rơi xuống trước mặt Phụng Thương, lớn chừng bàn tay, giống như con thuyền câu nguyền bên sông.

Phụng Thương ngơ ngẩn nhìn chiếc thuyền một lát, cuối cùng cầm lên, chậm rãi mở ra, trên sắc xanh của lá sen, là vài chữ được viết xiêu vẹo: “Câu mong Liên Nhi bình an hạnh phúc. Trần”.

Yên lặng một lúc lâu, Phụng Thương mới nhẹ giọng nói: “Hắn...đi rồi sao?”.

“Vâng, Tĩnh vương đã đi ra, theo phương hướng thì dường như là đi về phía thôn”.

Phượng Thương gật đầu, đứng lên, lại nhìn phiến lá kia, cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong ngực, lạnh giọng nói: “Phân phó xuống, lập tức thu thập để xuất phát. Tối nay chạy đến Phượng Lâm...Mặt khác, phải người hạ chỉ, quan khẩu Phượng Lâm, đóng cửa năm ngày, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào”.

37. Quyển 2 - Chương 36

Dục Trăn đi dọc theo hướng Phượng Thương chỉ, cả đường đi đều là những con đường nhỏ ngoằn ngoèo, đi khoảng hai canh giờ, thấy đã sắp quá canh ba, cũng vẫn không thấy rừng cây mà Phượng Thương nói, chột nói chỉ là thôn trang.

Trong lòng đang nghĩ có điểm không thích hợp, Dục Trăn chần chờ một lúc, nhưng vẫn không quay trở lại, thở ra một hơi, bước nhanh về phía trước.

Đi thêm một đoạn nữa, trước mặt quả nhiên xuất hiện một rừng cây, chỉ là ánh trăng mờ mịt, chỉ chiếu một mảnh rừng, nhìn vào phá lệ âm sâu.

Dục Trăn nhú nhú mào, thân thể căng thẳng, đi vào.

Trong rừng chẳng biết từ đâu truyền đến tiếng gầm rú, khu rừng như vậy, đừng nói là buổi tối, cho dù là ban ngày, cũng không nhất định có dũng khí đi qua, bên kia khu rừng dù cho có thôn trang, ra vào bất tiện, chỉ sợ cũng không sung túc.

Không muốn ở lâu, Dục Trăn liền nhảy lên ngọn cây, lên xuống vài cái liền ra khỏi khu rừng, quả nhiên thấy ở ven rừng có một con sông nhỏ thông thả chảy qua, dưới ánh trăng, không thấy rõ sâu cạn.

Nhìn xung quanh một lúc, Dục Trăn mới thấy ở một nơi khá xa về bên phải có một cây cầu, hơi nhú mào, hẳn chỉ cảm thấy trong lòng có chút thấp thỏm, do dự một hồi, mới đi về phía cây cầu.

Nói là cầu, kỳ thực chỉ là một thân cây to gác qua sông, đối diện là một bụi cỏ cao đến nửa người, có một con đường nhỏ, dường như để đi tới.

Dục Trăn kéo vạt áo, đi vào trong bụi cỏ, mùi cỏ khô hôi thối xộc vào mũi, không đến nỗi làm buồn nôn, nhưng mà mùi vị nồng nặc, làm cho người ta muốn ngất xỉu.

Lại đi tiếp một lúc, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chó sủa, phía trước dường như có nhà dân.

Dục Trăn lại càng khẩn trương hơn.

Ra khỏi bụi cỏ, liền có thể thấy được phía trước có một thôn xóm không lớn, khoảng ba năm hộ gia đình, trước thôn có vài mẫu ruộng, treo một ngọn đèn heo hắt, có hai con chó, nghe thấy tiếng bước chân thì sủa hai tiếng rồi lại nằm xuống ngủ.

Dục Trần đứng ở đó, trong ngực lại đột nhiên có chút luống cuống. Vòng qua hai con chó nhanh chóng vào thôn, trong thôn nhưng lại rất trật tự, đều là tường gạch mái ngói, đi vào bên trong là một từ đường với sân trống hai bên, rõ ràng cùng nơi xa hoa hơn.

Dục Trần không vào từ đường, đi vào sân, trên cửa có ổ khóa, ngược lại cũng sạch sẽ, chỉ là bên trong dường như không có người ở, Dục Trần cũng mơ hồ đoán được vài phần, đây là nơi Phượng Thương và Liên Canh ở lúc trước.

Lui về sau vài bước, hần nhảy qua tường vào, bên trong cũng giống như các đại hộ khác, có tiền viện hậu viện, cũng phân ra viện nhỏ, ánh trăng chiếu lên cửa, vẫn còn đề danh.

Dục Trần dạo qua một vòng, trước sân có ánh trăng chiếu vào chỗ đề “Thương viên”.

Thương, chết sớm. Chỉ là hai chữ đơn giản, liền như một cái kim thật nhỏ, đâm vào lòng hần, không nhổ ra được.

Đứng một lúc, Dục Trần mới bước vào, bên trong là một đình viện rộng mở, một bên đặt bình khí, một bên là cọc gỗ dùng để luyện võ, trong viện chỉ có ba gian phòng, trong lúc nhất thời không biết căn phòng nào là phòng của Phượng Thương.

Tiện tay đẩy cửa ra, bên trong ngoại trừ bày biện giống nhau, có một cái bàn đầy thuốc, có một cái lò thuốc nhỏ, hiển nhiên không phải là nơi ở của một thể tử lâm vào cảnh khó khăn.

Đóng cửa lại, Dục Trần lại đẩy một cánh cửa khác, chỉ nhìn thoáng qua, liền đóng cửa lại.

Khắp phòng là sách, xếp trên giá, trên bàn, trên mặt đất, ngoại trừ một cái bàn bên cửa sổ có thể ngồi, những thứ khác đều được người ta chất đầy sách.

Phòng thuốc, thư phòng, như vậy căn phòng còn lại, là phòng ngủ của Phượng Thương.

Dục Trần đặt tay lên cửa, qua một lúc, mới thật cẩn thận đẩy ra.

Bên trong cái gì cũng không có. Không có thuốc, cũng không có sách chất đống.

Một cái giường gỗ, một cái bàn nhỏ, trong góc có một tủ quần áo cũ kỹ, không còn thứ gì khác.

Dục Trần đứng trước cửa, đột nhiên cái gì cũng không nói ra được.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường, Phượng Thương ngồi ở trong xe, dựa vào xe ngủ gà ngủ gật, ngoài xe trời dần sáng, mơ hồ nghe được tiếng người đánh xe kim ngựa lại, xe từ từ dừng lại, Phượng Thương chậm rãi mở mắt, trong mắt không có nửa phần buồn ngủ.

“Hoàng thượng”. Ngoài xe truyền đến tiếng gọi nhẹ nhàng của Miên Hạ, Phượng Thương lên tiếng, liền nghe thấy nàng thấp giọng nói: “Đã đến ngoài thành, có một người đến, nói là chủ tướng trong thành, phụng mệnh Liên vương tới tiếp giá”.

Biết ý tứ của Miên Hạ, Phượng Thương chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Theo hắn vào đi”.

“Nhưng mà!”. Miên Hạ kêu lên một tiếng, chần chờ một lúc mới nói, “Liên vương như vậy là làm càn, lại không tự mình ra nghênh đón, Hoàng thượng, việc này...”.

“Theo hắn vào đi”. Phượng Thương lặp lại một lần nữa.

Miên Hạ đứng ngoài yên lặng, cuối cùng cúi đầu nói một tiếng, “Đi thôi”. Chờ Miên Hạ quay lại, Phượng Thương liền cảm nhận được xe ngựa từ từ chuyển động.

“Miên Hạ”. Y thấp giọng gọi một tiếng, biết Miên Hạ ở ngoài xe, cũng không chờ nàng trở lại, tiếp tục nói, “Các người chỉ thấy Dục Dặc bất kính, không chịu tới đón. Chẳng qua là hắn sợ thấy Trẫm, trước mặt người khác thất lễ mà thôi”.

Bên ngoài không có thanh âm, qua một lúc, Miên Hạ mới thấp giọng đáp: “Là nô tỳ nghĩ không đủ”.

Phượng Thương cười cười, không để ý đến nàng nữa, nhắm mắt ngủ tiếp.

Đi thêm nửa ngày, đứng trước một đại trạch mới xây, Phượng Thương xuống xe, chúng tướng quỳ xuống hành lễ, nhưng vẫn không thấy Liên vương Dục Dặc. Miên Hạ nghe Phượng Thương nói qua, tất nhiên không dám nhiều lời, nhưng những tùy tùng khác dần dần có chút bất mãn.

Phượng Thương chỉ coi như không biết, cười cười cùng những người khác nói chuyện, đến một người, cười hỏi: “Liên vương của các người đang ở đâu?”.

Người nọ kinh sợ hành lễ, chỉ nghĩ rằng Phượng Thương muốn trách cứ Dục Dặc không ra đón, nhất thời không dám lên tiếng.

“Yên tâm, Trẫm biết rõ Liên vương đang nghĩ gì, người chỉ cần trả lời là được”.

“Vâng, Vương gia đang ở bên trong”. Người nọ không dám tiếp tục yên lặng, liền thanh đáp.

Phượng Thương quay đầu lại nhìn Miên Hạ, ý bảo bọn họ đi trước dàn xếp, lại cự tuyệt mọi người đi theo, một mình đi vào.

Đi thẳng đến tiền thính, mới bước vào cửa, quả nhiên thấy một người quay lưng về phía cửa, vẫn không nhúc nhích, Phượng Thương mím môi cười, kêu một tiếng: “Dục Dặc”.

Người trong sảnh chấn động toàn thân, quay phắt đầu lại, bật thốt lên: “Liên...”. Một chữ cuối cùng không thể nói ra, hần hơi nhếch miệng, không nói gì nữa.

Ánh mắt Phượng Thương buồn bã, lại lập tức cười đến xán lạn, nhướn mày một cái, nói: “Trẫm tự mình đến định thành, Liên vương cư nhiên không tới tiếp giá, không sợ Trẫm hỏi tội ngươi sao?”.

Dục Dặc hừ một tiếng, cũng không kính cẩn, chỉ nói: “Ngươi muốn hỏi tội, tùy thời đều có thể, cần gì phải lấy việc này làm cớ?”. Dừng một chút, ánh mắt dừng lại ở vết thương trên cằm của Phượng Thương, hơi nhú mày, cười lạnh nói: “Ngươi có chuyện gì vậy? Sợ chính mình lớn lên quá xinh đẹp sao?”.

Phượng Thương thờ ơ cười: “Không phải là ngại mình lớn lên đẹp, là ngại mình quá giống ca ca, sẽ làm người khác nhận lầm”.

Dục Dặc chau mày: “Ngươi và hần có chỗ nào giống nhau? Huống hồ, Đường kim thiên tử, ai dám nhận lầm?”.

Phượng Thương nhìn hần: “Vừa rồi ngươi không phải thiếu chút nữa cũng nhận sai sao?”. Thấy Dục Dặc nhất thời nghẹn lời, Phượng Thương không khỏi bật cười, “Dục Trăn nếu cũng nghĩ giống ngươi thì tốt rồi, đáng tiếc hần luôn nghĩ đến ca ca, ta tự cào vài vết, để hần có thể phân biệt được. Như vậy...không giống sao?”.

Dục Dặc lắc đầu nói: “Ngươi cùng hần, bất quá chỉ là bề ngoài giống nhau mà thôi, chỉ một ánh mắt, ngươi cũng kém xa, sao lại giống được? Ngươi đánh cược như vậy làm gì? Chẳng lẽ ngươi với Dục Trăn...”.

Phượng Thương nhún vai, cũng không đáp lời, im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Còn ngươi? Vẫn đang tìm ca ca sao? Có tin tức gì không?”.

Dục Dặc ngẩn ra, mặt lạnh đi, qua một lúc sau mới cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Tin tức thì luôn có, nhưng khi truy hỏi, lại phát hiện đều là giả”.

Phượng Thương nhìn hần, Dục Dặc bình thản nói xong, y cũng không khó để hiểu được phía sau có bao nhiêu thất vọng.

Cho rằng lần này là thật, đến khi có kết quả, kết quả vẫn là giả. Thất vọng như vậy, có bao nhiêu người có thể chấp nhận? Người trước mắt nhưng vẫn không chịu buông tha, một năm, lại một năm.

“Buông tha...không phải sẽ tốt hơn sao?”. Nhịn không được hỏi một câu, hỏi xong, ngay cả Phượng Thương cũng giật mình”.

Dục Dặc nhìn y một cái, chậm rãi nói: “Một ngày chưa nhìn thấy thi thể của hần, hần liền có khả năng còn sống, chỉ cần còn hy vọng, ta sẽ không từ bỏ”.

Phượng Thương nhìn ánh mắt chuyên chú của hần, trong lòng không khỏi sinh ra ước ao, cúi đầu cười: “Rõ ràng là ca ca phụ người, không phải sao?”.

“Hần phụ ta, cùng ta thương hần, là hai chuyện”.

Phượng Thương chấn động, rũ mắt, nỉ non: “Hai chuyện sao...thật tốt...Nhìn người, không oán không hận ca ca, dù cho là tâm mang thương nhớ, sống một ngày tính một ngày, dù cho chết khi định thành, cũng tốt hơn Hoàng đế này”.

Dục Dặc nghe y thấp giọng nói, nhịn không được cười lạnh một tiếng: “Lời này của Hoàng thượng cũng quá giả dối đi? Lúc người là thế tử nhận hết mọi tôn kính, hần đang làm gì? Người làm Hoàng đế, ngồi trong triều, hần thay người làm những gì? Đổi lại? Giống như người thiếu nợ nói với người cho vay rằng, chúng ta đổi cho nhau đi...Lời này không khỏi quá buồn cười đi?”.

“Ta không có!”. Phượng Thương đột nhiên quát to một tiếng, nhìn chăm chăm vào Dục Dặc.

Dục Dặc hoảng sợ, vừa muốn mở miệng, liền thấy Phượng Thương bật cười, trong mắt lại tràn đầy thâm lương.

“Dục Trấn nói ta nợ ca ca, người cũng nói ta nợ ca ca, lúc tế tự, cũng có người nói ta giả vờ giả vịt, các người...các người, biết được bao nhiêu!”. Phượng Thương vẫn cười, lui một bước, nhân thân lại có chút mất khống chế. “Các người biết được bao nhiêu...Thử thuốc luyện võ độc sách, lúc ta làm những chuyện này, ca ca không phải là đang tính dưỡng sao? Ta ở trong thôn, không phải là bị sư phụ đánh đến ngất đi, cũng là bị mắng lười biếng, bị phạt, huynh ấy ở chỗ Dục Trấn nhận hết sủng ái, ta nợ huynh ấy cái gì? Lúc định thành, huynh ấy tính toán Dục Trấn, tính toán người, cuối cùng tự mình chịu tên chết đi, ta ở trong triều ứng phó khắp nơi, sống tốt sao? Các người luôn nói ta nợ huynh ấy, ta nợ huynh ấy cái gì? Ta cùng huynh ấy là vì thiên hạ này mà sinh ra, bởi vì huynh ấy đã chết, bởi vì người thương huynh ấy, Dục Trấn thương huynh ấy, vì vậy nên huynh ấy là tốt nhất, vì ta còn sống, nên là ta nợ huynh ấy, là như vậy sao?”.

38. Quyển 2 - Chương 37

Dục Dặc kinh ngạc nhìn Phượng Thương, há miệng lại không nói nên lời, theo bản năng cúi đầu, không thể nói rõ là hối hận hay là không muốn nhìn nữa.

Người trước mặt hai mắt đỏ ửng, sắc mặt tái nhợt nói ra từng câu từng câu, tựa như bị đè nén thật lâu không chỗ nói ra, cuối cùng không nhịn được mà bộc phát, không nói rõ được có bao nhiêu kích động, nhưng mỗi câu đều làm cho người ta run lên.

Trên khuôn mặt giống hệt Liên Canh là sự bàng hoàng bất lực, những áp lực bị đè nén nay không khống chế được mà kêu gào, những biểu tình và thanh âm đó Liên Canh chưa bao giờ có.

Dục Dặc nói không nên lời. Dù cho là xin lỗi hay an ủi, ở trước mặt người này, đều không nói ra được.

Qua một lúc, Phượng Thương chậm rãi giật giật, lòng Dục Dặc lại rối lên, sau đó, mới nghe y nhẹ giọng nói: “Nói nhiều rồi, người nghe qua rồi thì quên đi”.

Dục Dặc ngẩn ra, mở miệng, nhìn thẳng vào Phượng Thương, thấy Phượng Thương quay đầu cười hừ một tiếng, có chút thẹn quá hóa giận, nhắm chặt mắt lại.

“Dục Dặc ngươi là một người tốt”. Phượng Thương lại cười đến vui vẻ. “Thảo nào được Dục Trần cưng chiều mười năm, ca ca cuối cùng vẫn chọn ngươi”.

Nhân thần Dục Dặc buồn bã, cũng không trả lời. Người mình yêu cũng yêu mình, có lẽ là một chuyện rất hạnh phúc, đáng tiếc trong lòng người kia còn có thứ quan trọng hơn.

Thiên hạ. Mình cũng vậy, vị chân long thiên tử đang nắm mọi thứ trong tay cũng vậy, nói không chừng cũng chỉ là một con cờ trong kế hoạch của người kia mà thôi.

Nghĩ đến đây, Dục Dặc âm thầm cười khổ, mở miệng ra thì đã ít đi vài phần giễu cợt khi mới gặp mặt: “Người tới Phượng Lâm, không phải chỉ để hỏi một câu về chuyện của Liên Canh chứ?”.

Trên mặt Phượng Thương là vẻ vân đạm phong khinh*, lúc này nghe hắn hỏi vậy, nhướn mày cười: “Tất nhiên không phải. Ta là vì loạn đẳng mà đến”.

() Vân đạm phong khinh: đi ề m nhiên, đạm mạc như mây, như gió*

“Loạn đẳng?”. Dục dặc nhú mày, “Mật hàm ta đưa cho ngươi không phải đã nói, tuy rằng hiện tại không có cách nào dẹp yên, nhưng ta sẽ không để cho bọn chúng tiếp tục phát triển sao? Ngươi cần gì phải mất công đi chuyện này?”.

Phượng Thương nhún vai: “Người cũng đã nói, bên trong Phượng Lâm có loạn đảng uy hiếp, cũng chỉ còn lại một nhóm mà thôi, đã như vậy, ta cũng muốn đến nhìn một cái. Không nhìn tận mắt, sợ không an tâm”. Y cười cười, ngừng đầu nhìn về phía Dục Dặc, “Tình huống bây giờ như thế nào? Nói tường tận”.

Dục Dặc trầm ngâm một lúc, nói: “Người cầm đầu của đối phương dường như là con trai nhỏ của Hoàng đế Phượng Lâm lúc trước, bởi vì do một cung nữ sinh ra, vẫn nuôi ở ngoài cung, không được sủng ái, người biết hẳn không nhiều lắm, vì vậy nên đã bỏ qua hẳn”.

“Hắn có bao nhiêu người?”.

“Ngoại trừ số ít bách tính Phượng Lâm bị kích động, thay hẳn bán mạng đại khái chỉ có một nghìn người”.

Phượng Thương nhướn mắt: “Một nghìn? Chỉ có từng đó người mà làm cho người thúc thủ vô sách?”.

Thần sắc Dục Dặc cũng nghiêm túc: “Đừng nói là một nghìn người, dù là một vạn người, hiện tại cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Huống chi có người tại ân khoa đã chọn một người Phượng Lâm làm Trạng nguyên, bên này những người bị hắn kích động thực sự không nhiều lắm, hắn cũng không có nhiều sự giúp đỡ. Chỉ là vị tiền hoàng tử này, có điểm khác biệt”.

Nghe Dục Dặc nhắc tới Lưu Hỏa, Phượng Thương không nhịn được cười một tiếng, thấy Dục Dặc nhìn mình kỳ quái, mới nói: “Vị tiền hoàng tử này, tên là Cung Hàn Ly”.

Dục Dặc ngắt ra, nghĩ tới nghĩ lui, hẳn trước đây bị thua thiệt, cũng rõ ràng tin tức của Phượng Thương có bao nhiêu linh thông, liền không cảm thấy kỳ quái nữa, tiếp tục nói: “Cung Hàn Ly này có điểm khác biệt, hẳn rất am hiểu kỳ môn độn giáp*, hơn nữa phi thường am hiểu dụng độc, trước đây chúng ta có vài lần đánh hắn, đều bị ép trở về”.

() Kỳ môn độn giáp: Độn Giáp là một trong ba môn học xếp vào tam thức (Thái Ất, Độn giáp, Lục nhâm đại độn). Có sách thêm hai chữ “Kỳ Môn” ở trước và có tên gọi là Kỳ Môn Độn giáp.*

Độn Giáp là môn tính toán căn cứ vào sự tiêu trưởng của Âm Dương để đặt ra những nguyên tắc và định lý quyết đoán sự diễn tiến cát hung của sự vật.

Trong tam thức, Độn Giáp thiên về Địa, nó nghiên cứu ảnh hưởng của địa lý, phong thủy đối với con người.

Đọc thêm ở đây

“Kỳ môn thuật và độc?”. Phượng Thương thì thào, nở nụ cười yếu ớt, “Nghe lời người nói, dường như người đã biết nơi bọn chúng trú quân?”.

“Việc này đương nhiên...”. Dục Dặc vô thức trả lời, sau đó ngừng lại, hơi bất an nhìn về phía Phượng

Thương, “Không phải người định...”.

Phượng Thương cười cười: “Ta muốn đích thân đến gặp Cung Hàn Ly”.

“Không được!”. Dục Dặc không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, “Bây giờ người thân là vua một nước, sao có thể không để ý đến án nguy đi gặp người đó như vậy? Người muốn gặp hắn, vậy chờ ta trở về mang về!”.

“Tại sao không được? Người nếu đã nói ta là vua một nước, như vậy, những lời này của người là muốn nghịch ý ta sao?”. Giọng nói trầm xuống, sự uy nghiêm trong giọng nói của Phượng Thương tự nhiên lộ ra, làm Dục Dặc không khỏi chần động.

“Hoàng thượng muốn gặp, vậy chờ Dục Dặc đem người bắt về thì có thể gặp, hà tất phải nóng lòng? Huống hồ nơi đó có rất nhiều cơ quan, năm nghìn tinh binh cũng không chắc sẽ qua được, Hoàng thượng lại muốn mang theo bao nhiêu người?”.

Phượng Thương hừ một tiếng: “Ta nói sẽ mang theo người lúc nào?”.

Dục Dặc cả kinh: “Người muốn đi một mình? Không thể!”.

Phượng Thương rũ mắt: “Tại sao không thể? Ta còn không sợ, người sợ cái gì? Người nhìn cho rõ ràng, ta không phải là ca ca”.

“Ta biết người không phải!”. Dục Dặc quát một tiếng, ngậm chặt miệng nhìn Phượng Thương, qua một lúc, mới nói: “Ta mặc kệ người cùng tam ca có chuyện gì, cũng không quản người có bao nhiêu ủy khuất, thiên hạ này xác xác thật thật là do Liên Canh lấy mạng mình đổi lấy, nếu người đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế, thì không thể không yêu quý chính mình!”.

“Ta không thương tiếc mình thì thế nào?”. Phượng Thương cười lạnh một tiếng, thấy Dục Dặc chăm chú nhìn mình, một lát sau mới lắc đầu, nói nhỏ: “Ai không thương tiếc chính mình? Người nghĩ ta vì sao lại đến đây? Cũng bởi vì thiên hạ này là do ca ca lấy mạng mình đổi lấy, ta mới nhất định phải tự mình xác nhận không ai có khả năng uy hiếp đến thiên hạ này! Người không làm được, không có nghĩa là ta cũng không làm được!”.

Bị sự kiên cường trong lời nói của Phượng Thương làm cho chần động, Dục Dặc thật lâu cũng vô pháp hồi phục, nhưng cuối cùng vẫn bướng bỉnh nói: “Cho dù là vậy, cũng không thể, bởi vì người là Hoàng thượng!”.

Phượng Thương lạnh lùng nhìn Dục Dặc, thật lâu sau, chỉ cười khinh miệt, xoay người đi khỏi tiền đình, bằng không sẽ thấy được ánh mắt của Dục Dặc.

Dục Dặc trong lòng buồn bực, vung tay muốn mặc kệ, nhìn thấy bóng lưng của Phượng Thương, lại không nhìn được mà thở dài. Sau đó hắn nhận ra một điều.

Cũng không phải không giống.

Y cùng với Liên Canh, rốt cuộc cũng là huynh đệ song sinh, có nhiều chỗ, giống đến kinh người.

Ví dụ như quyết tuyệt.

Bóng đêm đã sâu, từng cơn gió thổi qua, trăng tròn ẩn sau đám mây, mọi nơi nhìn thật ảm đạm.

Phượng Thương leo tường ra, hỏi thăm những người ven đường về phương hướng y muốn đi.

Cứ điểm của Cung Hàn Ly nằm ngay tại ngoại ô, ở trong một ngọn núi vô danh. Lầy rừng cây yểm hộ, bày thạch trận, nằm sâu trong núi, quả nhiên không phải là nơi dễ tấn công.

Mãi cho đến khi xuyên qua rừng cây, thấy trước núi là mấy hòn đá lớn bé nằm lung tung khắp nơi, Phượng Thương không nhận được mà nhếch môi, thấp giọng cười khẽ.

“Thật đúng là không dễ dàng...”. Thì thào nói nhỏ, Phượng Thương cười lắc đầu, trong mắt lóe lên sự bướng bỉnh và hăng hái, hơi bước lệch đi, bước vào trong thạch trận. “Đáng tiếc trận pháp này trước kia đã bị cứu cứu thử qua... Bị thua thiệt phải nhớ rõ a”.

Thạch trận nhìn như mất trật tự, Phượng Thương bước vào, lại chọn một ngõ cụt đi vào, đi một lúc, không ngờ ở một đầu khác của thạch trận, bên ngoài mười bước, là một cửa động, trước cửa còn có hai người mặc hồng y đứng thủ vệ.

Bọn họ cũng đã cảnh giác có người vượt qua được thạch trận, song song rút binh khí, vẻ mặt đề phòng nhìn Phượng Thương.

Phượng thương hơi nheo mắt, nhìn hai người, bước về phía trước một bước, làm như thờ ơ, lại làm cho hai người kia không tự chủ được mà lui một bước.

“Đi vào nói với Cung Hàn Ly, nói ta mang đến một tín vật của cố nhân, hỏi hắn muốn hay không muốn?”.

Hai thủ vệ nghe y nói xong, liếc mắt nhìn nhau, một tên quát hỏi: “Người là người nào?”.

Phượng Thương hừ lạnh một tiếng: “Người còn chưa xứng để hỏi. Bây giờ đi nói với Cung Hàn Ly, nếu các người không nói, ta sẽ quay về, có hậu quả gì, các người tự chịu”.

Hai người nghe xong liền chấn kinh nhìn nhau, không khỏi có điểm chần chờ.

Phượng Thương dường như có chút không nhịn được, rút trường kiếm trong tay ra chỉ: “Người, đi vào nói”, mũi kiếm lại chuyển, nói: “Người, lưu lại”.

Chỉ là thuận miệng nói một câu, lại như có áp lực vô hình, hai người kia chần chờ một lúc, liền dè xuống những gì muốn nói, một người đi vào.

Chỉ chốc lát, người nọ liền quay về, vẫn cảnh giác nhìn Phượng Thương, nhún nhường nói: “Thiếu chủ nhân mời người vào”.

Phượng Thương nhếch miệng cười, không nhìn hai người kia nữa, chỉ nói một câu: “Đẫn đường”.

Đi vào một dãy đạo thật dài, dọc đường đều có người tuần tra, nhìn thấy Phượng Thương, cũng chỉ hơi kinh ngạc, thấy y có thủ vệ dẫn đường, liền không để ý nữa.

Đi được một lúc, qua một khúc quẹo, liền thấy một thạch thất trống trải, phía cuối thạch thất, có một cái ghế trải da báo, ngồi trên đó là một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt lại mơ hồ lộ ra một phần tối tăm, làm cho gương mặt mang theo vài phần tà khí, xem ra là tiền hoàng tử Cung Hàn Ly của Phượng Lâm.

Quả nhiên thị vệ kia tiến lên một bước, khom người nói: “Thiếu chủ nhân, khách nhân đã đưa đến”.

Cung Hàn Ly hơi xua tay: “Người đi ra ngoài đi”. Thủ vệ kia ứng lời đi ra, sau đó hắn mới chậm rãi đứng lên, vừa quan sát Phượng Thương, vừa tiến đến trước mặt y, nói: “Các hạ có thể dễ dàng xông qua thạch trận ta bày ra, thật sự ngoài dự liệu của ta, không biết các hạ là...”.

Phượng Thương cười: “Không lẽ Hàn Ly công tử không muốn biết ta mang đến vật gì sao?”.

Cung Hàn Ly nhìn chằm chằm vào mắt Phượng Thương, một hồi sau cũng nở nụ cười: “Bị các hạ đoán trúng rồi”.

Phượng Thương không dấu vết lui lại một bước, từ trong lòng lấy ra một vật, đặt trong lòng bàn tay, chính là con chuồn chuồn được thắt bằng cỏ mà Lưu Hỏa đưa cho y.

Sắc mặt Cung Hàn Ly hơi thay đổi, đưa tay đoạt lấy, trầm giọng hỏi: “Thứ này người có được ở đâu?”.

Phượng Thương lại lui một bước, mỉm cười: “Đây là Lưu Hỏa đưa cho ta, nói nhất định phải giao tận tay Hàn Ly công tử. Nói là, như vậy hai bên liền không thiếu nợ nhau nữa”.

“Hai bên không thiếu nợ nhau nữa...Hay cho một câu hai bên không thiếu nợ nhau nữa!”. Cung Hàn Ly im lặng một lúc, cúi đầu bật cười, một lát sau mới cẩn thận cất con chuồn chuồn cỏ vô ngục, ngẩng đầu quan sát Phượng Thương lần nữa, ha ha cười nói: “Thật không nghĩ, Hoàng đế bệ hạ lại đích thân đến ổ chó này”.

của Cung mỗ!”.

Cung Hàn Ly tất nhiên biết hướng đi của Lưu Hỏa, Phượng Thương đem chuồn chuồn của Lưu Hỏa giao cho hắn, liền đoán được hắn sẽ nhận ra thân phận của mình, cũng không khẩn trương, chậm rãi nói: “Lưu Hỏa đã từng cầu Trầm, nếu có một ngày ngươi rơi vào tay Trầm, tha cho ngươi một đường sống. Vì vậy Trầm muốn đến xem trước”.

Sắc mặt Cung Hàn Ly hơi đổi, lập tức cười lạnh: “Lời này của Hoàng thượng có chút buồn cười đi? Hiện tại dù xem như thế nào, đều là Hoàng thượng rơi vào tay Cung mỗ, mà không phải là Cung mỗ rơi vào tay Hoàng thượng”.

“Trầm nếu có khả năng đứng ở đây, người của Trầm tất nhiên cũng có khả năng”. Phượng Thương hơi ngẩng đầu, “Chỉ là, Trầm cho rằng, Hàn Ly công tử cũng không phải muốn tạo phản, nói không chừng, ta và ngươi còn có thể nói chuyện, không cần thiết phải xung đột trực diện”.

“Tại sao lại nói như vậy?”. Cung Hàn Ly lạnh mắt nhìn y.

“Lúc trước Hàn Ly công tử không được sủng ái, danh hiệu hoàng tử cũng là thùng rỗng kêu to, cho dù Phượng Lâm không bị diệt, cũng không có khả năng leo lên để vị, vì một vị trí vốn không thuộc về mình mà đánh cược bằng cả tính mạng thật khó tin được, huống hồ người lớn lên ở ngoài cung, không được dạy dỗ để trở thành đế vương, sợ rằng nếu làm hoàng đế, còn không bằng mạnh mẽ ở nơi khác. Muốn nói là vì phục hưng Phượng Lâm, thì càng không thể. Hoàng thất Phượng Lâm lúc trước, chỉ là nơi bạc đãi người, sợ sẽ không cảm tạ ngươi, tâm phục hưng từ đâu mà có được?”.

Cung Hàn Ly nghe Phượng Thương từng câu từng câu nói ra, cũng không phản bác, chỉ cười nói: “Vậy Hoàng thượng suy ngược lại một chút, Cung mỗ vì sao phải tạo phản?”.

Phượng Thương giương mắt nhìn hắn, hơi nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu nói: “Lời này, không thể đáp. Đáp án, không phải đã ở trong lòng ngươi rồi sao?”.

Cung Hàn Ly theo bản năng mơn trớn ngực mình, dưới lớp y phục, hơi lồi lõm, là con chuồn chuồn cổ của Lưu Hỏa.

Một lát sau hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Thương, người trước mặt thoát nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, thậm chí trên mặt còn mơ hồ mang theo vài phần trẻ con, nhưng trong mắt thủy chung mang theo sự tôn quý và cao ngạo áp đảo, rõ ràng là đến một mình, nhưng lại giống như đã định liệu trước, làm hắn cảm thấy thất bại.

Hơi cắn răng, Cung Hàn Ly cười lạnh một tiếng: “Những gì Hoàng thượng nói Cung mỗ đã rõ, chỉ là nếu đã đi đến ngày hôm nay, Cung mỗ muốn đánh cược một lần, xem là Hoàng thượng thắng, hay là Cung mỗ sẽ thắng. Ngươi đâu, đem Hoàng thượng mời vào khách phòng, hầu hạ cẩn thận”.

Tiếng nói vừa dứt, Phượng Thương liền quay đầu lại, thấy từ ngoài thạch thất có vài tên hán tử mặc hồng

y tiến vào. Chỉ hơi giật mình, Phượng Thương cũng tỉnh táo lại, thậm chí còn mỉm cười nói: “Sợ là Hàn Ly công tử không phải muốn thắng Trầm đi”.

Cung Hàn Ly chần chờ một chút, cuối cùng nói: “Là người, mà cũng là hán”.

Phượng Thương không cho là đúng, xoay người tự đi về phía mấy hồng y nam tử: “Chỉ sợ, Hàn Ly công tử thắng được Trầm, cũng sẽ thua bên kia mà thôi”.

“Đó là chuyện của Cung mỗ”. Cung Hàn Ly gần từng chữ nói, “Dẫn đi, hầu hạ cho tốt, nếu có gì chậm trễ, làm Hoàng thượng không muốn lưu lại, các người tự xuống nhận phạt”.

“Vâng”.

Phượng Thương theo mấy người kia đi ra ngoài, không kinh sợ, cũng không giãy dụa, chỉ là rũ mắt, cúi đầu cười, không nói lời nào.

Ta cũng muốn đánh cược một chuyện.

Thắng cũng không thay đổi được gì, chỉ là nếu thua, từ nay về sau, ta liền không còn là ta nữa sao?

Dục Trăn, Dục Trăn, người sẽ đến cứu ta, hay là quay về Thịnh kinh?

39. Quyển 2 - Chương 38

Cung Hàn Ly cũng chỉ đem Phượng Thương giam lỏng trong phòng, mọi chuyện đều không chậm trễ, lại tựa hồ đối với y không hề quan tâm, liên tiếp vài ngày, thậm chí chưa từng xuất hiện trước mặt Phượng Thương.

Phượng Thương cũng chỉ dựa vào tiếng bước chân vội vàng thỉnh thoảng vang lên bên ngoài để suy đoán, Cung Hàn Ly đại khái là đã đem mình làm lợi thế để đối mặt với Dục Đặc.

Mãi cho đến buổi tối ngày thứ bảy, Phượng Thương khoanh chân ngồi trên giường, nhắm chặt mắt lại, lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng chân đồng loạt truyền đến, phía sau còn có người nói: “Thiếu chủ nhân!”.

Phượng Thương chậm rãi giương mắt, nhìn về phía cửa, liền thấy Cung Hàn Ly vẻ mặt âm trầm đi đến.

“Hàn Ly công tử có gì chỉ giáo?”. Không đợi Cung Hàn Ly nói, Phượng Thương liền mở miệng trước.

Cung Hàn Ly cau mày nhìn y: “Người không phải là đệ Tử Hòa Dục Đặc cứu viện?”.

Phượng Thương hơi híp mắt, cười: “Không phải”.

Cung Hàn Ly nhìn chăm chăm vào y, qua một lúc, mới không nói tiếng nào mà phất tay áo rời đi, chỉ có Phượng Thương vẫn đứng yên, tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn, mãi cho đến khi tiếng bước chân của Cung Hàn Ly biến mất ngoài cửa, y mới chậm rãi thu lại biểu tình, khổ sở cười: “Nếu là chờ Dục Đặc, ta cần gì phải như ngày hôm nay?”.

Từ Yến Châu phủ đến Phượng Lâm không quá năm ngày, nếu như Dục Trấn muốn tới, cũng đã đến đây từ hai ngày trước.

Sợ là thua rồi...

Phượng Thương xoay người ngồi lại lên giường, vẫn xếp bằng như trước, thật lâu cũng không hề động đậy.

Mãi cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng trống canh ba nho nhỏ, Phượng Thương mới mở mắt, ngọn nến trong phòng đã cháy hết, y an tĩnh ngồi một lúc, bên ngoài liền mơ hồ vang lên tiếng động lớn.

Phượng Thương cười thê lương, xuống giường, chỉ đứng yên ở đó, đến lúc âm thanh huyền ảo càng lúc càng lớn, càng lúc càng đến gần, ngoài cửa đột nhiên có một người xông đến.

“Nếu đến lúc này Hàn Ly công tử còn muốn dùng Trầm làm lợi thế, thì cũng quá buồn cười rồi”.

“Có buồn cười hay không, lát sau mới biết được”. Lời của Cung Hàn Ly còn chưa dứt, người đã đến gần Phượng Thương, đưa tay nắm lấy gáy y. Phượng Thương còn chưa lên tiếng, Cung Hàn Ly liền hơi dừng lại, cũng không buông ra, chỉ là thanh âm lạnh lẽo: “Người...”.

Phượng Thương rũ mắt cười: “Hàn Ly chẳng lẽ không biết, trên đời này có một loại phương pháp, có thể làm cho người ta bách độc bất xâm sao?”.

“Không có khả năng...”. Trong mắt Cung Hàn Ly lóe lên sự nghi ngờ, “Loại phương pháp này, quá tàn nhẫn...Hơn nữa, chưa từng có người nào thành công...”.

“Tàn nhẫn? Hàn Ly công tử nói đến phương pháp đem tiểu hài tử bỏ vào trong lu thuốc rồi từ từ thêm các loại độc mạnh vào sao?”, Phượng Thương từng câu từng câu nói ra, “Tuy rằng khó khăn, cũng không phải không có khả năng thực hiện”.

Cung Hàn Ly há miệng, nói không ra lời. Thật lâu sau, mới thả tay ra, đẩy y về phía trước: “Đi. Gặp Tổ Hòa Dục Đặc rồi bàn tiếp”.

Phượng Thương dường như hơi khê lắc đầu, thậm chí Cung Hàn Ly còn không kịp nhìn rõ, Phượng Thương đã thoát khỏi sự khống chế của hắn, Cung Hàn Ly cả kinh, theo phản xạ liền nhảy về phía sau, người vừa đứng vững, trên cổ liền lạnh lẽo, có thể thấy được trong tay Phượng Thương cầm một thanh đoản kiếm, để trên cổ hắn. Lần này không đợi Cung Hàn Ly nói, Phượng Thương đã cười híp mắt nói: “Không nên hỏi tại sao thanh kiếm này không bị lấy đi, nếu như bọn họ có thể phát hiện, vậy cổ trên phần mộ của Trầm đã mọc dài rồi”.

Cung Hàn Ly cũng không giãy dựa nữa, chỉ nhìn Phượng Thương, trong màn đêm, ánh mắt lạnh lẽo của người trước mặt chỉ là một mảnh hoang vắng, làm hắn không nhận được mà rung mình một cái.

“Yên tâm đi, dù là giết người hay là tha cho người, Trầm đều sẽ cho người nhìn thấy Lưu Hỏa”.

Thấy Phượng Thương cầm kiếm đưa Cung Hàn Ly ra khỏi sơn động, ở cửa động liền vang lên một trận hô lớn, đến cuối cùng đều biến thành “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Phượng Thương đem người ném cho Dục Dặc, không nhìn đến sự lo lắng trong mắt Dục Dặc, chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ: “Trở về”.

Dục Dặc mở miệng muốn nói, trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy sự trống rỗng trong mắt Phượng Thương, trong lòng căng thẳng, xoay người phân phó: “Mời Hoàng thượng lên xe, quay về”.

“Rõ!”. Phía sau truyền đến tiếng trả lời như sấm, ánh lửa trong đêm cực kỳ sáng, trên mặt từng binh tướng đều là sự hưng phấn.

Tiến đánh bao lâu nay cũng không dẹp được dư nghiệp Phượng Lâm, vì thiên tử tự thân xuất mã, một lưới tóm gọn, trong lòng mỗi người đều là tự hào cùng kiêu ngạo.

Chỉ là ở nơi ánh đuốc mờ mịt, có người nhẹ nhàng cười, mặc kệ mọi người vây quanh xe ngựa, màn xe hạ xuống, nét cười trong nháy mắt liền biến mất, không tìm được nữa.

Một đêm ồn ào oanh động, chờ Phượng Thương nghỉ ngơi xong, đã là quá Ngọ ngày hôm sau. Miên Hạ vừa hầu hạ y thay y phục rửa mặt chải đầu, lại lầm bầm mãi, “Gầy, gầy”. Nói hơn nửa ngày, Phượng Thương mới rời khỏi phòng, đi đến tiền đình, lại phát hiện Dục Dặc đã chờ ở đó.

Đi vào trong, Phượng Thương không thay đổi nét mặt nói: “Những người còn lại nên xử như thế nào thì cho người đi làm như vậy. Còn Cung Hàn Ly, không được để hắn bị thương, tìm người trông coi cho kỹ, để ta đưa về Thịnh kinh”.

Dục Dặc lại như không nghe được lời của y, chỉ hơi cau mày, Phượng Thương mơ hồ thấy có điểm kỳ quái, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, một lát sau mới nghe Dục Dặc nói: “Tất nhiên không thể để Cung Hàn Ly bị thương”.

Nghe thấy trong câu nói của Dục Dặc có hàm ý, Phượng Thương không khỏi ngẩn ra: “Hả?”.

“Đêm qua mang về, hấn lén yêu cầu gặp ta, nói với ta một việc”.

“Việc gì?”.

Dục Dặc chân chờ một lúc mới nói: “Hấn nói, tuy rằng người có khả năng bách độc bất xâm, thế nhưng loại độc hấn dùng khi mới gặp người, người chưa chắc có khả năng phát hiện và hóa giải”.

“Lúc mới gặp?”. Ánh mắt Phượng Thương cứng lại, trong đầu lóe lên hình ảnh lúc y giao con chuồn chuồn cỏ của Lưu Hỏa, Cung Hàn Ly đưa tay ra nhận...Qua một lúc, y cúi đầu cười, “Đúng là không phát hiện ra”.

Dục Dặc nhìn bộ dạng của y, truy hỏi: “Lời của hấn là thật?”.

Phượng Thương nhún vai một cái: “Không sao cả, đại đa số loại độc đối với ta mà nói đều vô hiệu, cho dù có, cũng sẽ không có thương tổn quá lớn. Tuy rằng không có khả năng phát hiện, nhưng hấn hạ độc, cũng chưa chắc là muốn mạng của ta”.

“Sao người có thể sơ ý như vậy!”. Dục Dặc quát một tiếng, thấy Phượng Thương nhướn mày nhìn lại, mới ho khan một tiếng, thu liễm vài phần, vẫn như cũ nói: “Đã sớm nói người không nên mạo hiểm, bây giờ được rồi, hấn hạ độc gì người cũng không biết, nếu như...”.

Thấy Dục Dặc nói không ngừng, Phượng Thương không khỏi nở nụ cười: “Dục Dặc, người thật là tốt bụng. Không biết là...vì ta lớn lên giống ca ca, mới có thể khiến người quan tâm ta đến vậy đi?”.

“Không phải vì Liên Canh!”. Dục Dặc nghe thấy trong lời y có sự khiêu khích, trong lòng không hiểu sao có chút căm tức, bật thốt lên một câu, cũng không quản tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Phượng Thương, nói tiếp, “Tuy rằng không biết Tần Bạc ở đâu, thế nhưng lúc đầu hấn cùng Liên Canh đến Phượng Lâm, sau đó mang theo Nhạn Lưu Vân biến mất, nói không chừng vẫn đang ở Phượng Lâm, ta lập tức phái người tìm hấn về...Y thuật của hấn cao như vậy, nhất định có biện pháp...”.

Phượng Thương nhìn hấn, một lát sau lại cười đến hải lòng: “Dục Dặc a Dục Dặc, nếu người tin tưởng Tần Bạc, cũng nên tin tưởng ta. Thân thể này của ta, tổn không ít tâm tư của Tần Bạc lên nó, độc vật tầm thường, không có tác dụng”.

Dục Dặc nghiêm mặt nhìn y: “Cung Hàn Ly không biết điểm này hay sao? Nếu hấn đã nói như vậy, thì không thể không cẩn thận!”.

Phượng Thương cười lạnh một tiếng: “Nói không chừng là hấn sợ chết ở đây, cố ý nói vậy để chúng ta không giết hấn thôi”.

Phượng Thương nói không phải là không có lý, Dục Dặc nhất thời ghen hờn, qua một lúc, mới gằm nhẹ một câu: “Vô luận thế nào, ta sẽ phái người đi tìm Tần Bạc, người không thể phớt lờ được”.

“Được”. Phượng Thương lại ngoài ý muốn thuận theo ý của Dục Dặc, sau đó lại nói thêm một câu, “Nếu người tìm được người, liền phái hần đến Thịnh kinh đi”.

Dục Dặc cả kinh: “Người phải quay về?”.

Phượng Thương buồn cười nhìn hần: “Ta là Hoàng đế, không trở về Thịnh kinh, chẳng lẽ lại muốn ở đây lâu dài?”.

“Thế nhưng...Không được, một ngày chưa chứng thực được người không có việc gì, người đều phải lưu lại, ta bảo đảm, nhất định sẽ nhanh chóng tìm được Tần Bạc”.

Phượng Thương lắc đầu: “Dục Dặc, người không nên nhân từ như vậy chứ? Hiện tại ca ca sống chết không rõ, bên ngoài cũng cho rằng huynh ấy đã chết, cho dù ta thực sự trúng độc của Cung Hàn Ly, nếu phát tác, đối với người cũng không có chỗ nào bất lợi. Để vị là dựa vào huyết mạch mà kế thừa, nếu như ta và ca ca đều mất, liền đến người cùng Dục Trần”.

Thấy Phượng Thương bình tĩnh nói vậy, trong lòng Dục Dặc xuất hiện cảm giác bất thường, nghe y nói đến là đương nhiên, không nhận được nói: “Không cần nói đến loại sự tình này. Huống hồ, con tư sinh của Vĩnh Minh thái tử thì phải làm sao?”.

Phượng Thương hơi ngắc đầu, nhìn Dục Dặc nở nụ cười: “Người cũng biết sao?”. Thấy Dục Dặc ngẩn ra, ngậm miệng lại, Phượng Thương cười nói: “Tình hình ở Thịnh kinh, người biết chưa?”.

“Người...”.

“Thái bảo Thành Thúc Duyên vốn là một trong những người phò trợ ta lên đế vị, cũng là người có uy vọng cao nhất. Trong triều số người nhìn hần hành sự không ít, trong hai năm qua, bởi vì ta luôn tranh chấp cùng hần, hần sớm đã có tâm tạo phản, hơn nữa đã tìm được con tư sinh, lần này ta rời kinh, vừa đúng thuận theo tâm tư của hần, sợ rằng hần sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy”. Phượng Thương thờ ơ nói, “Vậy người nói cho ta nghe một chút, trong bảy ngày này, Thịnh kinh truyền đến tin tức gì?”.

Dục Dặc nhấp môi, không nói.

“Ta phải quay về Thịnh kinh”. Phượng Thương cũng không giục, chỉ nói một câu như vậy.

Chần chờ một lúc, cuối cùng Dục Dặc mở miệng nói: “Thái bảo cũng nhiều vị đại thần liệt ra các tội trạng nói rằng thiên tử tàn bạo bất nhân, lại công bố tìm được con tư sinh của Vĩnh Minh thái tử, luận tuổi tác, hần là trưởng tử, ngôi vị hoàng đế nên do hần kế thừa. Hơn nữa, có người nói, đã có người ủng hộ vị công tử kia làm Tân hoàng...”.

Thấy Dục Dặc không nói thêm nữa, nhưng trong lòng của Phượng Thương đã là một mảnh thần nhiên, nhợt nhạt cười hỏi: “Người kia là ai?”.

“Dường như là... Tam ca”.

40. Quyển 2 - Chương 39

Phượng Thương không lên tiếng, Dục Dặc ngừng lại, nhìn y, thấy trong mắt y không chút gợn sóng, vô hồn như người chết, không khỏi âm thầm có chút kinh hãi.

“Cũng chỉ là lời đồn, nơi này cách xa Thịnh kinh, nói không chừng là tin tức sai lầm...”.

Phượng Thương cười lắc đầu: “Không sao cả. Cho dù là thật, ta cũng sớm đoán được”. Dừng một chút, y giống như thờ ơ mà thở dài, nhẹ giọng nỉ non, “Hắn giúp đỡ Tiểu Liễu, cũng là chuyện đương nhiên”.

Dục Dặc nhìn biểu tình của Phượng Thương, cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, không nhắc lại nữa.

Dục Trần là người như thế nào hắn tất nhiên biết rõ. Cưng chiều Liên Canh mười năm, cho dù đến cuối cùng là yêu, cũng vẫn có thể đưa ra quyết định “giết hắn”, Phượng Thương đăng cơ, ngoài mặt thần phục, lại âm thầm liên hệ cùng hoàng thất Phượng Lâm, không chịu hết hy vọng, cuối cùng dẫn đến việc Liên Canh đi sứ Phượng Lâm, mặc dù nói ở giữa cũng có một phần kế hoạch của huynh đệ Phượng Thương, nhưng Dục Trần cũng có sự tuyệt tình của Dục Trần.

Thân ngoài thị phi, Dục Dặc cũng không muốn quản chuyện của Phượng Thương và Dục Trần.

Thấy Dục Dặc không nói lời nào, Phượng Thương lại thở phào nhẹ nhõm, cân nhắc một chút, nói: “Vây phiên người hỗ trợ chuẩn bị. Ta muốn trong vòng nửa tháng quay về Thịnh kinh. Còn Cung Hàn Ly, người cho người đưa theo sau”.

“Trong vòng nửa tháng? Hiện tại tình huống ở kinh thành còn chưa xác định rõ, nếu như triều đình bị Thái bảo cầm giữ, vậy người tùy tiện quay lại không phải quá nguy hiểm sao?”.

Phượng Thương nhìn Dục Dặc, lắc đầu cười, không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Dục Dặc sững sốt một chút, lập tức hiểu ra, sắc mặt liền không tự chủ được mà ngưng trọng.

Phượng Thương nếu đã hiểu rõ tình hình trong kinh, tất nhiên sẽ không đối với tình hình này không có chuẩn bị. Nói không chừng, y đã sớm vì ngày này mà chuẩn bị kỹ càng, thậm chí tính toán được ngày này đã tới.

Mùa hạ trời mưa liên miên, nhóm người Phượng Thương chạy thẳng về Thịnh kinh, càng gần Thịnh kinh, khí trời càng không tốt, đến mấy ngày cuối cùng, mưa tầm tã không ngừng, móng ngựa đạp lên quan đạo lầy lội, văng đầy đất bùn.

Phượng Thương một thân áo tơi, cưỡi ngựa đi đầu, đến cuối quan đạo, một tiểu đội nhân mã trong màn mưa mơ hồ đi đến, mới quát một tiếng, hơi ghìm cương ngựa dừng lại.

Tiểu đội nhân mã càng lúc càng đến gần, Phượng Thương nghe thấy Miên Hạ bên cạnh khẽ hô lên một tiếng, cũng làm như không nghe thấy, chỉ híp mắt nhìn.

Chạy tới chỗ của bọn họ trước tiên, rõ ràng là Dục Trăn.

Một lúc sau, tiểu đội nhân mã cũng chạy đến trước mặt Phượng Thương, mọi người xuống ngựa, Dục Trăn quỳ xuống, cất giọng nói: “Thần Dục Trăn, biết hôm nay Hoàng thượng hồi kinh, đặc biệt tới tiếp đón, trong kinh có biến, thỉnh Hoàng thượng tạm thời không nên vào thành!”.

Phượng Thương lạnh lùng quét mắt qua hắn, quay đầu lại phân phó: “Hôm nay không còn sớm, trước tiên vào biệt quán ngoài thành sắp xếp, ngày mai lại về cung”.

Thấy mọi người đáp ứng điều chỉnh phương hướng, Phượng Thương mới quay đầu lại, thấy Dục Trăn vẫn còn quỳ ở đó, thuận miệng nói: “Các người cũng đi cùng đi”.

“Vâng!”. Dục Trăn đứng lên, dọn dò mấy người đi cùng, những người đó liền dắt ngựa đi qua một bên giúp đỡ chia hành lý, chờ những người đó đều tản ra, Dục Trăn mới kín đáo đến bên cạnh Phượng Thương, thấp giọng nói: “Cẩn...”.

Không đợi hắn nói xong, Phượng Thương đã cắt đứt lời hắn: “Tĩnh vương có điều gì muốn nói, chờ sắp xếp xong xuôi từ từ nói với Trẫm cũng không trễ”. Dứt lời, cũng không nhìn đến phản ứng của Dục Trăn, quay đầu lại, kẹp bụng ngựa thúc đi.

Dục Trăn đứng đó, nhìn bóng lưng của y dần biến mất trong màn mưa, trong ngực hiện lên một sự sợ hãi khác thường.

Tựa hồ có gì đó đã thay đổi.

Biệt quán ngoài thành Thịnh kinh vốn là chuẩn bị để khi hoàng đế ra ngoài thành dạo chơi săn thú nghỉ ngơi, cũng không lớn, mọi thứ lại bố trí tỉ mỉ nhỏ nhen, đoàn người đi vào biệt quán, hạ nhân đều đã chuẩn bị trước, Phượng Thương cởi áo tơi, đem ngựa giao cho người chăn ngựa, chỉ liếc nhìn Dục Trăn một cái, liền đi vào nội thất.

Dục Trăn vội vã giao ngựa cho người khác, cởi áo tơi xuống, đuổi theo y.

Hai người một trước một sau đi vào căn phòng Phượng Thương hay dùng, Phượng Thương cẩn thận đóng cửa lại, mới thả lỏng biểu tình, xoay người đi tới trước mặt Dục Trăn.

Dục Trăn nhìn y, thật lâu mới thấp giọng nói: “Người gầy...”. Lời nói vừa ra khỏi miệng, dường như chính hắn cũng có chút luống cuống, khẽ nhếch miệng.

Phượng Thương lại làm như không nghe thấy, chỉ hỏi: “Người muốn nói gì?”.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của y, trong lòng ngạc nhiên, một lát sau mới nói: “Chuyện Thái bảo muốn tạo phản, người cũng biết?”.

Phượng Thương cười, xoay người đi tới học tử bên cạnh, như là đang tìm gì đó, không nhìn tới hắn, thờ ơ hỏi: “Biết, lúc ở Phượng Lâm Dục Dặc đã nói với ta. Thì sao?”.

“Thì sao? Người...”. Dục Trăn bật thốt lên, sau đó ngừng lại, ổn giọng hỏi: “Người sớm đã có chuẩn bị?”.

“Có thì thế nào? Không có thì thế nào?”. Phượng Thương xoay người lại cười, cầm trong tay hai cái chén và một cái bình rượu nhỏ, đi trở lại, khẽ nhếch mắt nhìn Dục Trăn, “Dục Trăn, người chỉ có những lời này muốn nói với ta sao?”.

Lòng Dục Trăn khẽ động, thấy Phượng Thương thản nhiên rót đầy rượu, đưa cho hắn một chén, hắn liền vô thức cầm lấy, hớp một ngụm nhỏ, mới thanh tỉnh lại: “Không phải”. Thấy Phượng Thương nhướn mi nhìn mình, nhưng trong mắt lại không nhìn thấy ý cười, Dục Trăn trong lòng run lên, “Ta...đêm đó ta đi đến cái thôn người nhắc đến”.

“Hả?”. Phượng Thương thuận miệng nói một câu, lại rót cho mình một chén rượu.

“Là một thôn trang rất nghèo”.

Phượng Thương câu môi, lại không nói lời nào.

Dục Trăn nhìn hắn, chậm rãi nói tiếp: “Cũng đã vào ngôi nhà lớn nhất xem qua”.

“Nói như vậy, cũng đã vào Thương viên, phải không?”. Phượng Thương cười cười, thay hắn nói tiếp.

Nghe Phượng Thương nói vậy, Dục Trăn cuối cùng không nhịn được hỏi: “Nơi đó thật sự là nơi người từng ở sao?”.

Phượng Thương hơi ngẩn ra, lập tức cười nhẹ: “Người tin, vậy liền đúng”.

“Không phải là vì dẫn ta đi nơi khác, vậy vì sao lại rời đi lúc nửa đêm, phong tỏa quan khẩu?”.

“Đúng thì sao, mà không đúng thì thế nào?”. Vẫn là hỏi vặn lại, Dục Trăn không nhận được có chút nổi giận, Phượng Thương vẫn cười nhạt, giống như đang trêu chọc hắn.

Dục Trăn cầm chén rượu đặt lên bàn: “Người...”. Lời nói còn chưa dứt, bên ngoài liền vang lên một trận tranh cãi ầm ĩ, xen lẫn tiếng hét to, sau một lúc, liền nghe thấy tiếng binh khí giao tranh.

Dục Trăn theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài bóng người lay động, trời mưa rất to, cái gì cũng không nhìn rõ, khẽ chau mày, hắn quay đầu lại, nhưng mới quay được một nửa, liền cứng người.

Trước yết hầu đã để một thanh đoản kiếm sắc bén. Chuôi kiếm nằm trong tay Phượng Thương.

“Cẩn, người...”.

“Láo xược, tục danh của Trẫm người cũng tùy tiện gọi sao?”. Ánh mắt Phượng Thương lạnh lùng, ngón tay điểm mấy đại huyệt trên người Dục Trăn, sau đó mới bỏ tay xuống, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một lúc, “Xem ra bọn họ đã thành công rồi”.

“Người muốn làm gì?”.

Phượng Thương quay đầu lại nhìn hắn: “Không muốn làm gì cả, chỉ là lúc thu thập Thái bảo, Trẫm không hy vọng Tĩnh vương trở thành trở ngại”.

Dục Trăn cả kinh: “Có ý gì?”.

“Ý tứ gì tự người hiểu rõ!”. Phượng Thương hừ một câu, “Trong ly rượu ban nãy có khứ lục tán, nếu như không muốn đứng cũng không vững, thì đừng nghĩ cách chạy trốn”. Dứt lời, Phượng Thương không hề liếc hắn một cái liền rời đi.

Chỉ có Dục Trăn đứng đó, không thể nói rõ là kinh hãi hay tức giận, chỉ là liên giọng quát: “Người quay lại, đem những lời ban nãy nói cho rõ ràng! Phượng Thương người quay lại!”.

Phượng Thương ngoảnh mặt làm ngơ. Chỉ là dừng ở cửa một lúc, liền bước nhanh ra ngoài, dùng sức đóng sầm cửa lại.

“Người quay lại...người quay lại...”. Thanh âm của Dục Trăn từ từ nhỏ xuống, chỉ là kinh ngạc nhìn cánh cửa bị đóng sầm lại, rất lâu rất lâu sau, mới cúi đầu nở nụ cười.

Phượng Thương bước nhanh ra khỏi phòng, vội vã bước vào một hành lang không người, càng chạy càng

nhANH, cuối cùng dường như là chạy không nổi nữa, tay theo bản năng chống lên tường, cuối cùng đứng ngoài một căn phòng, cũng không gõ cửa, chỉ đưa tay đẩy cửa ra, cả người lao đảo bước vào.

“Ai?”. Người trong phòng chính là Miên Hạ, nàng đầu tiên là hoảng sợ, kêu thành tiếng, đến khi quay đầu lại nhìn thấy Phụng Thương, liền ngừng lại, ngây người một lát, hoảng sợ chạy đến bên người Phụng Thương, “Hoàng thượng?”.

Sắc mặt Phụng Thương đã trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi lạnh, môi bị cắn chặt, bên môi lại có chút máu, mày chau lại, rõ ràng là chịu đau chạy đến đây.

Miên Hạ đau lòng dịu y đến giường, dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán y: “Hoàng thượng Người nhẫn nại một chút, nô tỳ đi gọi thái y...”. Dứt lời, xoay người đi ra ngoài, không ngờ vừa đi được hai bước, y phục đã bị người kéo lại.

Nhìn lại, chỉ thấy Phụng Thương gắt gao nắm lấy vạt áo của nàng, khó khăn lắc đầu: “Không có việc gì...không cần gọi người, một lát, một lát là tốt rồi...”.

“Nhưng mà...”. Miên Hạ nhìn sắc mặt của y càng lúc càng kém, tâm cũng luống cuống theo.

“Trẫm nói không có việc gì thì sẽ không có!”. Phụng Thương khẽ quát một tiếng, nằm trên giường thở gấp. Miên Hạ lo âu nhìn y, ước chừng thời gian uống một chén trà, mới thấy y từ từ bình thường lại, bàn tay nắm lấy y phục của Miên Hạ cũng buông lỏng ra, gót áo bị vo thành một nắm, y ngẩng đầu, trên mặt bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra, “Chuyện vừa rồi, nếu người dám tiết lộ với người khác nữa câu, Trẫm sẽ giết người”.

Miên Hạ cả kinh, thấp giọng tuân theo, ngực lại càng bất an. Sự chắc chắn trong lời nói của Phụng Thương ban nãy, khiến nàng nghĩ rằng dường như đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Qua một lúc, Phụng Thương mới khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Miên Hạ, thấy trên mặt nàng vẫn là sự kinh hoàng, lúc này mới nhợt nhạt cười: “Một chút chuyện nhỏ thôi, không cần phải lo lắng”.

“Hoàng thượng...”.

Nghe Miên Hạ kêu một tiếng, Phụng Thương yên lặng một lúc, cuối cùng nói: “Nếu người lo lắng, đi gọi Lưu Hỏa tới đây. Nhưng người phải biết, hiện tại muốn vào thành, mỗi bước đi đều phải tính toán rõ ràng, người cho rằng, người có thể ở dưới tình huống này đem Lưu Hỏa mang đến đây mà không bị phát hiện?”.

Miên Hạ cúi đầu, nói không nên lời.

Nửa tháng này vẫn chạy đi, trên đường Phụng Thương phân phó người dưới làm việc, nàng đều biết rõ một hai, vẫn đi theo bên người Phụng Thương, nàng tất nhiên cũng biết rõ, Thái bảo muốn tạo phản, đối với Phụng Thương bây giờ mà nói, muốn thắng vẫn có chút miễn cưỡng. Chỉ cần sai một bước, tất cả mọi

người có thể bước vào tử lộ.

Thấy Miên Hạ không nói gì nữa, Phượng Thương cười vỗ vỗ vai nàng, đứng lên: “Chờ sau này gặp được Lưu Hỏa rồi hãy nói. Một chút chuyện như vậy, Trầm vẫn có thể chống cự được”.

“Hoàng thượng...”. Miên Hạ kêu một tiếng, thấy Phượng Thương cởi giày kéo chân nằm xuống, làm như muốn ngủ. Cấp tốc chạy đến đây, trên đường hầu như không nghỉ ngơi, nàng cũng biết Phượng Thương là thật sự mệt mỏi, chỉ có thể ngậm miệng, lẳng lặng canh chừng một bên.

41. Quyển 2 - Chương 40

Đào Nhi nơm nớp lo sợ mang theo một giỏ thức ăn, theo sau một tên thái giám mập lùn.

Dọc đường đi tên thái giám này không ngừng lặp đi lặp lại chuyện cần làm. Thế nhưng nàng vẫn không hiểu.

Thế tử của Vĩnh Minh thái tử mới từ dân gian trở về, tại sao phải nhất định là nàng làm cơm nước cho hắn? Lại nhất định là tự nàng phải đưa tới, điều này không thể nào lý giải được.

“Bên này!”. Tên thái giám kia đứng bên một bụi cây, vẻ mặt bất thiện ngoắc ngoắc.

“Vâng, vâng!”. Đào Nhi vội vã lên tiếng, chạy tới, thấy hắn chui vào trong bụi cây, lại càng cảm thấy kỳ quái, cũng không dám hỏi, cúi đầu nơm nớp theo sát.

Đi qua bụi cây, liền có thể thấy được một cung điện không lớn, trước cửa có treo một cái bảng hơi cũ, trên đó viết là Hoán Trì cung. Đào Nhi theo thái giám đi vào, thấy dọc theo đường đi đều có thị vệ cải trang vận hối, làm cho nàng càng khẩn trương hơn, hai người đi qua tiền viện, phía sau cung điện là một tiểu viện nhỏ. Tên thái giám kia đi vào trước, Đào Nhi đứng ngoài nghe hắn cao giọng nói: “Nô tài tham kiến thế tử”.

Không nghe thấy bên trong có thanh âm trả lời, một lát sau, tên thái giám kia liền quát gọi: “Còn không mau tiến vào? Đứng ngoài ở đó là gì!”.

Đào Nhi cả kinh, vội vã cầm giỏ thức ăn đi vào, tò mò len lén ngẩng đầu, liền bật thốt lên: “Tiểu Liễu!”.

“Làm càn! Một nha đầu nhỏ bé, ai cho phép ngươi hô to gọi nhỏ, còn không mau thỉnh tội với thế tử?”.

“Cái này, cái này...”. Đào Nhi nhìn Tiểu Liễu dựa vào giường, nhất thời có chút mờ mịt.

“Người đi ra ngoài, để nàng lưu lại là được”. Tiểu Liễu ho khê hai tiếng, cau mày nói.

Tên kia nghe thấy cậu mở miệng, vội vã nở nụ cười: “Vâng, vâng, nô tài xin cáo lui. Nếu ngài có gì phân phó, trực tiếp gọi nô tài là được, nô tài sẽ đứng chờ ngoài cửa”.

Tiểu Liễu cũng không quản hấn, thấy hấn nhanh chóng đi ra ngoài, không đợi Đào Nhi nói năng gì, liền ra dấu cho nàng đóng cửa lại trước.

Đào Nhi kiểm chế nghi hoặc, đóng cửa lại, đặt giỏ thức ăn trong tay lên bàn xong, mới đi đến bên giường: “Sao người lại trở thành thế tử? Người không thấy, Vương gia vừa hồi phủ liền nổi cơn thịnh nộ, còn nghĩ rằng người đã bị Hoàng thượng bắt đi...”.

Tiểu Liễu cười khổ một tiếng: “Ta cũng không biết. Lúc đầu cũng chỉ cho rằng là Hoàng thượng bắt đi, sau đó, lại có người đem ta từ mật thất ra ngoài, nói ta là con tư sinh của Vĩnh Minh thái tử, là thân ca ca của Hoàng thượng, ta cũng hồ đồ, ta cũng không phải là cô nhi gì cả, có cha có nương, sao thân phận lại thay đổi như vậy?”.

Đào Nhi thấy cậu nhú mày, cũng nhịn không được mà phiền lòng theo, ngồi yên bên cạnh Tiểu Liễu một lúc, mới nhớ ra là mình mang cơm nước tới: “Được rồi, người cho thái giám bảo ta mang cơm đến, là có lời gì muốn ta đem ra ngoài sao?”.

Khuôn mặt Tiểu Liễu nổi lên một vết hồng khả nghi, một lát sau mới lắc đầu, thật cẩn thận cầm lấy tay Đào Nhi: “Ta chỉ là muốn gặp người một lần”.

Khuôn mặt của Đào Nhi cũng liền nóng lên, cúi đầu không dám nhìn Tiểu Liễu.

Tiểu Liễu thấp giọng ho khan hai tiếng, một lát sau lại cười cười: “Ta nói cho người biết, hiện tại người vào được, chỉ sợ là rất khó ra ngoài. Người có oán ta không?”.

“Nói cái gì mà ngốc quá vậy?”. Đào Nhi hít một hơi, thanh âm nhỏ xuống, “Ở trong Vương phủ, ngày ngày nhớ người, không biết người sống như thế nào, bệnh còn chưa khỏi, có người chiếu cố người hay không... Lo lắng như vậy, lại chẳng thể ở bên cạnh người, có chuyện gì, cũng là hai người cùng gánh vác, so với một người không phải tốt hơn sao...”.

“Đào Nhi...”. Đôi mắt Tiểu Liễu nóng lên, nắm lấy tay Đào Nhi thật chặt, qua một lúc mới nói, “Mặc kệ bọn nó nói thật hay giả, chờ Hoàng thượng trở về, sẽ luôn có một kết quả. Nếu như... khi đó còn sống, ta sẽ đi xin đại ca để chúng ta rời khỏi Thịnh kinh, đi đến một vùng quê nào đó yên ổn sống, có được không?”.

Lời nói của Tiểu Liễu rất bình thản, nhưng rõ ràng là đồng ý chuyện cả đời, khuôn mặt Đào Nhi nóng lên: “Không phải người luôn không chịu đáp lại ta sao? Bây giờ nói như vậy, không sợ ta sẽ cự tuyệt người sao?”.

Tiểu Liễu nhợt nhạt cười: “Dù sao người cũng nhất định phải bồi bên cạnh ta, cự tuyệt hay không cự tuyệt

không phải cũng như nhau sao?”.

“Thối Tiểu Liểu!”. Đào Nhi mắng một tiếng, trên mặt lại càng đỏ hơn.

Qua một lúc, Đào Nhi mới ngẩng đầu néo néo khuôn mặt của Tiểu Liểu: “Sắc mặt sao lại tẻ như vậy, bọn họ không chiếu cố người bệnh sao?”.

Tiểu Liểu cười: “Bọn họ chịu cho ta ở căn phòng này đã là không tẻ rồi. Vừa rồi người không nghe người kia nói sao? Hắn chờ ở ngoài cửa... Người cho rằng thật sự là hầu hạ sao? Hắn chỉ là ở bên ngoài trông chừng, để ngừa ta làm ra chuyện lừa gạt gì thôi”.

Đào Nhi nhếch môi nhưng lại không nói lời nào, một hồi sau mới nhẹ giọng nói: “Dường như hôm qua Hoàng thượng đã quay về Thịnh kinh. Vương gia tự mình đi nghênh tiếp, nhưng hôm nay lại chưa thấy quay về”.

Tiểu Liểu sững sốt một chút, rũ mắt xuống: “Bây giờ loạn thành như vậy, đại ca cũng nên ở bên cạnh Hoàng thượng. Hoàng thượng từ bên ngoài quay về, so ra vẫn không thể nắm rõ tình hình ở đây như đại ca”.

“Nhưng mà Vương gia không biết người Thái bảo nói là thế tử là người! Nếu như ngài ấy cũng Hoàng thượng thương lượng kế hoạch, cuối cùng quyết định đem thế tử giết chết, vậy người phải làm sao?”.

Thấy Đào Nhi vẻ mặt khẩn trương, Tiểu Liểu cười cười, an ủi nàng: “Không có việc gì, đại ca không biết, nhưng chỉ sợ Hoàng thượng đã biết rõ. Bằng không ban đầu y cũng không đem ta nhốt trong cung. Huống hồ Thái bảo bọn họ cũng sẽ không dễ dàng để ta chết đâu”.

“Nói thì nói vậy, nhưng mà...”.

Tiểu Liểu đưa tay sờ trán má Đào Nhi: “Đừng sợ, không sao đâu, không phải người nói nếu có chuyện gì cũng có hai chúng ta cùng gánh vác sao? Việc này không phải ngày một ngày hai là có kết quả, chúng ta cứ an tâm ở lại đây, đợi đến cuối cùng là được rồi”.

Đào Nhi nhìn cậu, vẻ mặt Tiểu Liểu tái nhợt, nhưng ánh mắt lại rất kiên định, chần chờ một lúc, cuối cùng Đào Nhi chậm rãi gật đầu.

Một lúc này, lại là hai tháng.

Bất tri bất giác đã đến cuối hè, khí trời oi bức, trong gió lại mang theo một tia lạnh lẽo.

Sức khỏe của Tiểu Liểu càng lúc càng tẻ, Đào Nhi nhìn thái y thỉnh thoảng được mời tới xem bệnh cho cậu chỉ kê đơn mà không nói gì, lại càng thêm lo lắng. Ngược lại Tiểu Liểu lại không để ý đến, nếu không thì

cũng cười an ủi nàng.

“Không sao đâu, hàng năm khi chuyển trời đều như vậy, chờ khí trời ổn định sẽ tốt thôi”.

Đào Nhi nhìn cậu hữu khí vô lực, chỉ cắn răng giậm chân: “Sinh bệnh chính là người, ta sao lại phải thay người lo lắng! Người...”.

“Được rồi được rồi...” Tiểu Liễu vỗ vỗ nàng, thấy dáng vẻ Đào Nhi như sắp khóc, thật cẩn thận tiến tới gần, hôn nhẹ lên trán nàng, “Không phải sợ, ta không sao”.

Đào Nhi chỉ cắn môi không nói lời nào, qua một lúc, thấy Tiểu Liễu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lời nào, mới mơ hồ cảm thấy có chuyện kỳ quái, nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”.

Tiểu Liễu lắc đầu, một lúc sau mới nói: “Người có phát hiện hay không, hôm nay người ở ngoài cửa dường như... đặc biệt nhiều?”.

Nghe cậu nói vậy, sắc mặt Đào Nhi cũng ngưng trọng lại: “Hơn nữa, những người đó dường như không giống với ban đầu”.

Tiểu Liễu gật đầu: “Có thể đã sắp đến lúc rồi. Hoàng thượng trở về cũng hơn hai tháng, nói như thế nào cũng nên có hành động mới đúng”.

“Tiểu Liễu...” Đào Nhi không nhin được mà khấn trương lên.

Tiểu Liễu vỗ vỗ tay nàng: “Chuyện gì nên đến rồi cũng sẽ đến, nói không chừng đại ca sẽ phái người đến cứu chúng ta đi”.

“Người sai rồi”. Một thanh âm cắt đứt lời của hai người, hai người liền biến sắc, trong phòng đã có thêm một người. Dung nhan tuyệt đại, lạnh lùng, trong mắt của Tiểu Liễu lại hàm chứa một tia trào phúng, chính là Phượng Thương.

“Hoàng thượng?”. Tiểu Liễu bật thốt lên, lập tức che kín miệng mình, chỉ nhìn thẳng vào y.

Đào Nhi ở một bên không nói được lời nào.

Phượng Thương quét mắt sang Đào Nhi, lạnh lùng nói: “Người đi ra ngoài, có người đến liền ngăn lại”.

“Không được! Đào Nhi người lưu lại!”. Chẳng biết lấy dũng khí ở đâu, Tiểu Liễu khê quát một tiếng.

Phượng Thương lạnh lùng cười: “Lưu lại cũng được, Trầm sẽ giết nha đầu này trước”.

“Người!”. Tiểu Liễu trừng mắt nhìn Phượng Thương, một câu cũng không nói được. Cậu không biết Phượng Thương nói thật hay giả, chỉ là sự băng lãnh trong mắt người này làm cậu không dám không tin.

“Ra ngoài”. Phượng Thương cúi đầu phun ra hai chữ.

Đào Nhi hoảng sợ nhìn về phía Tiểu Liễu, một hồi lâu, cuối cùng Tiểu Liễu gật đầu, Đào Nhi mới nơm nớp lo sợ nhìn hai người rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài truyền đến tiếng quát hỏi, không biết Đào Nhi đáp lại như thế nào, chỉ chốc lát sau, thanh âm mới xa dần.

Phượng Thương quay đầu nhìn Tiểu Liễu, người trước mặt so với lúc trước còn gầy yếu hơn, trong mắt lại thiếu đi sự sợ hãi khi đó, không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: “Đại ca của người không thể tới cứu người được rồi”.

Tiểu Liễu chỉ nhìn Phượng Thương mà không nói lời nào.

“Dục Trăn đã bị ta giam lại, thế lực của Thái bảo trong cung cũng đã bị áp chế phần lớn. Chỉ cần giết người, chuyện này có thể dọn dẹp sạch sẽ”. Mỗi câu mỗi chữ Phượng Thương nói ra lại không thấy Tiểu Liễu có nửa điểm biến hóa, không khỏi hơi nhướn mày, “Người không sợ?”.

Tiểu Liễu nhìn y: “Nếu như Hoàng thượng thật sự muốn giết Tiểu Liễu, không cần thiết phải nói những lời này”.

Phượng Thương ngẩn người, một lát sau lại bật cười: “Người có lời muốn hỏi Trầm sao?”.

Tiểu Liễu chần chờ một lúc, cuối cùng nắm chặt tay: “Đồn đại là thật?”.

Phượng Thương hơi ngắc đầu, cười lạnh một tiếng: “Giả”.

Tiểu Liễu nhìn y, qua một lúc đột nhiên nở nụ cười, thấy Phượng Thương khẽ run nhìn mình, mới chậm rãi mở miệng: “Vậy là tốt rồi. Nếu như ta với người thật sự là huynh đệ, vậy thật sự là mất mặt muốn chết”.

Phượng Thương nhíu mày: “Có ý gì?”.

“Ta chưa từng thấy qua ai lại bi thảm hơn người”. Tiểu Liễu nhìn thẳng vào Phượng Thương, “Lúc đại ca không thương người, người lại muốn làm thế thân của ca ca mình, như vậy không đáng thương sao? Đến khi đại ca nguyện ý yêu người, người lại không dám thẳng thắn đối đãi với huynh ấy, giống như một tiểu cô

nuông vậy, bị người thích cũng vậy, thích người cũng vậy, không phải là người khác suy đoán người đang nghĩ cái gì, đoán không được lại giống như người khác nợ người, ta thật sự thay đại ca ủy khuất. Người cho là chỉ có một mình người cố gắng, đại ca không có chút để tâm nào sao? Nếu người không tin đại ca, còn nói cái gì thương huynh ấy chứ?”.

“Người câm miệng!”. Phượng Thương khẽ quát một tiếng, vung tay lên, một thanh đoản kiếm kề lên cổ Tiểu Liễu, “Nói thêm một chữ nữa Trẫm sẽ giết người!”.

“Thật khó coi”. Tiểu Liễu trào phúng nhìn y, “Nếu như người là đệ đệ của ta, ta sẽ cho người một tát, làm cho người nhìn rõ mình có bao nhiêu ấu trĩ. Người cho rằng chặn được miệng ta mọi chuyện sẽ thay đổi sao? Không phải là đại ca không thương người, căn bản là người không tin tưởng huynh ấy sẽ yêu người! Người cho rằng mình rất đáng thương, vậy người có nghĩ đến đại ca chưa? Huynh ấy yêu Lạc vương, vì cái gì chỉ vì người nói thương huynh ấy, huynh ấy lại quên đi Lạc vương mà đến yêu người? Vì người mà lo lắng?”.

“Người câm miệng, câm miệng...”. Phượng Thương như mất khống chế mà rống lên, ngoài cửa sổ vang lên vài tiếng “sư sư” bén nhọn cắt đứt lời y, lớp giấy mỏng bị vật cứng chọc thủng, vài đạo ngân quang hướng hai người phóng tới, Phượng Thương không kịp suy nghĩ, liền theo phản xạ đưa tay ôm lấy Tiểu Liễu lăn trên mặt đất.

Tiểu Liễu hoảng sợ mở to hai mắt, chỉ thấy trước mắt một mảnh đỏ sẫm.

42. Quyển 2 - Chương 41

Gió từ bên ngoài lùa vào, Tiểu Liễu chỉ cảm thấy trên tay một mảnh lạnh lẽo, hạ mắt nhìn, trên tay đầy máu, không biết là của mình hay của Phượng Thương, cậu còn chưa kịp kêu thành tiếng, bên ngoài lại vang lên vài tiếng “sư sư”, cậu cứng người lại, bị Phượng Thương ôm lấy lăn qua một bên, dường như bị đụng trúng bàn, nhưng cũng không để ý đến cơn đau đó.

“Người...”. Từ trong cổ họng Tiểu Liễu phát ra một chữ, thanh âm run rẩy đến mức nghe không rõ, phía sau không nói thành lời, trái tim đập mạnh liệt như muốn vọt ra khỏi miệng.

Thật vất vả hai người mới trốn được vào trong góc, Phượng Thương dùng nửa người chắn giữa Tiểu Liễu và cửa sổ, hai tay chống xuống đất, thở dốc.

“Câm miệng!”. Phượng Thương khẽ quát một tiếng, thanh âm xen lẫn một tia nhẫn nại, y ôm chặt lấy Tiểu Liễu, nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa ngón tay lên môi huýt sáo.

Tiểu Liễu đang muốn mở miệng, liền cảm thấy trên người nặng trĩu, dường như Phượng Thương đã dựa hơn nửa người lên người cậu, mặt chôn ở cổ Tiểu Liễu, Tiểu Liễu không thấy rõ vẻ mặt y, lại có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của Phượng Thương phun lên cổ mình, đầu tiên là ấm áp, sau đó lại lạnh lẽo.

“Chờ, chờ một lát, sẽ có người đến tiếp ứng... Người theo bọn hần ra ngoài, bọn họ, sẽ, sẽ đưa người đến gặp Dục Trần...”.

“Người...người...”. Tiểu Liễu chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, những lời Phượng Thương nói lại càng làm cậu cảm thấy kinh sợ, mở miệng muốn nói, lại không phát ra được âm thanh nào, trái lại lại không ngừng ho khan.

Qua một lúc, bên ngoài vang lên tiếng binh khí giao tranh, Phượng Thương hơi nhấc đầu lên, một lát sau, mới cười nhẹ một tiếng, bám vào vai Tiểu Liễu, nói nhỏ bên tai cậu: “Đáng tiếc... Người không thích cũng không có biện pháp... Lời nói vừa rồi”, thanh âm của Phượng Thương càng lúc càng nhỏ, bàn tay đang túm lấy vai Tiểu Liễu vô thức nắm chặt hơn, Tiểu Liễu nhú nhú mày, chăm chú nghe, mới mơ hồ nghe được lời y, “lừa gạt người, Tiểu Liễu... Ca ca”.

Hai chữ cuối nhẹ đến không nghe được, lại như sấm truyền vào tai Tiểu Liễu, trên người nặng trĩu, lại không nghe thấy thanh âm của Phượng Thương, Tiểu Liễu sợ hãi muốn ngẩng đầu nhìn, lại bị Phượng Thương gắt gao ôm chặt, không thể động đậy.

Trên tay chạm phải chất lỏng sền sệt ấm áp, Tiểu Liễu chỉ cảm thấy bên hông đau đớn, lòng tràn đầy kinh hoàng làm cậu thất thanh kêu lên, hơi thở chưa dứt, trước mắt tối sầm, liền ngất đi.

“...Sao lại như vậy... Lưu Hỏa đại nhân...đã nói... tạm thời không sao...”.

Phượng Thương khẽ động, liền cảm thấy cả người đau đớn, bên tai có thanh âm quen thuộc đang nói chuyện, dường như là Miên Hạ, lại nghe không rõ, ngôn từ câu chữ gián đoạn, không nắm được ý tứ.

Phượng Thương hơi giật giật, trên người vẫn không thể dùng lực được, lại nghe thấy có người bước nhanh tới giường, nhẹ giọng gọi: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, Người tỉnh chưa?”.

Thấp giọng hừ một tiếng, mí mắt Phượng Thương hơi giật giật, thật lâu sau, mới chậm rãi mở mắt.

Trước mắt là quang cảnh quen thuộc, dường như là ở trong phòng ngủ của mình tại Phượng Uyên cung, Miên Hạ nửa quỳ bên giường, hai mắt đều sưng đỏ.

Suy yếu cười, Phượng Thương há miệng, lại không nói được tiếng nào, giương mắt liền thấy phía sau Miên Hạ còn có vào người đang đứng đó, người đứng đầu chính là Tả thừa tướng Nhan Trọng Nghi, lúc này hần thấy Phượng Thương đưa mắt qua mình, liền “phịch” một tiếng quỳ xuống: “Chúng thần cứu giá chậm trễ, làm Hoàng thượng bị thương, xin Hoàng thượng giáng tội!”.

Phượng Thương nhắm mắt lại, sau đó mở ra, chậm rãi giơ tay lên: “Miễn đi”. Thanh âm ra khỏi cổ, mới phát hiện giọng mình khản đặc.

Miên Hạ vẻ mặt lo lắng, thấy y dường như muốn đứng lên, chạy vội đến bên giường, thấp giọng nói: “Hoàng

thượng, trên người Người còn có vết thương, không nên lộn xộn”.

Nghe Miên Hạ nói như vậy, Phượng Thương mới cảm nhận rõ ràng trên thắt lưng đau rất, hơi nhú mào: “Trẫm...xảy ra chuyện gì?”.

Viễn mắt Miên Hạ đỏ lên: “Hoàng thượng để bảo vệ vị kia, vị kia...Tiểu Liễu công tử, trên lưng trúng hai mũi tên, lại bởi vì động chân khí, bệnh...cũ phát tác, liền hôn mê bất tỉnh”.

Miên Hạ nói là bệnh cũ, trong lòng Phượng Thương cũng hiểu được nàng đang nói đến điều gì.

Lúc đầu Cung Hàn Ly nói với Dục Dặc là đã hạ độc trên người y, y lại cho rằng thân thể của chính mình đã qua sự bồi dưỡng của Tần Bạc, cũng không để trong lòng, chỉ là rời khỏi Phượng Lâm không bao lâu, độc phát tác lần đầu, mới xác định là Cung Hàn Ly nói thật.

Lén cho thái y bắt mạch, nhưng lại không lộ ra biểu hiện trúng độc, chỉ nói là thân thể có điểm hơn, không có triệu chứng trúng độc. Độc kia phát tác cũng không lấy mạng người, chỉ là ngực đau đớn, nhện một chút liền hết, hơn nữa cũng không phát tác nhiều lần, một lúc sau, Phượng Thương cũng không để ý đến nữa, chỉ là có mấy lần phát tác đều bị Miên Hạ thấy được, nàng trở thành người hiểu rõ tình trạng của bản thân y nhất.

Khi đó ở trong phòng cùng Tiểu Liễu, bên cạnh có người ám toán, y theo bản năng che cho Tiểu Liễu, hai người lăn một vòng trên mặt đất, lại đúng lúc độc phát tác, so với bình thường lại càng đau nhức hơn, nhất thời không chịu được, mới hôn mê bất tỉnh, sợ là vô thức cắn môi nhện xuống, mới để cho Miên Hạ nhìn ra manh mối, đoán được tình huống lúc đó.

Lúc này nghe Miên Hạ nói vậy, Phượng Thương chỉ cười, một lát sau như nhớ lại điều gì, ánh mắt liền cứng lại, hỏi: “Tiểu Liễu đâu?”.

Trong phòng liền im ắng xuống, Miên Hạ cúi đầu nói: “Tiểu Liễu công tử bị kinh sợ”.

“Hiện tại như thế nào?... Trẫm hôn mê đã bao lâu?”. Nhảy bén nhận ra sự né tránh trong lời nói của Miên Hạ, ánh mắt Phượng Thương càng sắc bén hơn.

“Mười ngày”. Miên Hạ thấp giọng nói. Nhưng thủy chung không chịu trả lời tình trạng của Tiểu Liễu.

Ngực Phượng Thương không nhện được mà kinh hoảng: “Người nói Tiểu Liễu bị kinh sợ, vậy bây giờ như thế nào rồi? Bệnh của huynh ấy thì sao? Có để thái y xem cho huynh ấy không?”.

Miên Hạ cúi đầu, vô thức quay lại nhìn những người phía sau, những người đó cũng cúi đầu, không dám lên tiếng.

“Tiểu Liễu công tử đã chết”. Một thanh âm từ ngoài cửa truyền đến, liền thấy Lưu Hỏa một thân bạch y đứng ở cửa, Miên Hạ há miệng tựa hồ muốn nói gì đó, Phượng Thương đã mở miệng trước: “Lưu Hỏa tiến vào!”.

“Hoàng thượng...”. Miên Hạ quỳnh lên, thấp giọng kêu một tiếng.

“Các người đi ra ngoài trước”. Phượng Thương chống người ngồi dậy, thấy Miên Hạ cuống quýt đến đỡ, cũng chỉ hơi mượn lực, dựa vào đầu giường, nhìn chăm chăm vào Lưu Hỏa.

Miên Hạ chờ mọi người đi ra ngoài, Lưu Hỏa mới đi đến bên giường, hành lễ: “Lưu Hỏa càn rỡ”.

“Vừa rồi người nói Tiểu Liễu đã chết, thật vậy sao?”. Phượng Thương chưa từ bỏ ý định, hỏi lại lần nữa.

“Vâng, thân thể cậu ta vốn không tốt, hai ba tháng nay lại không điều dưỡng cẩn thận, hơn nữa ngày đó tuy rằng Hoàng thượng che chở cậu ta, cậu ta cũng bị trúng một mũi tên, bị thương, lại bị kinh hách, không biết còn có chuyện gì tích tụ trong ngực, Hoàng thượng hôn mê hai ngày, cậu ta sốt cao không hạ, đến nửa đêm ngày thứ ba có tỉnh lại một lúc, không bao lâu liền đi”.

Nghe Lưu Hỏa từ từ kể lại, ý thức của Phượng Thương cũng dần dần trống rỗng, như thể trong lòng vẫn tồn tại một vật rất nhỏ, nhưng cuối cùng cũng tan thành mây khói, không tồn tại nữa, trong lòng đều là trống rỗng, không còn thứ gì.

“Đã chết a...”. Qua thật lâu, Lưu Hỏa mới nghe thấy Phượng Thương thấp giọng than một tiếng. Lưu Hỏa không lên tiếng trả lời, lại qua một lúc, Phượng Thương rũ mắt cười, nhẹ giọng nói: “Huynh ấy...vẫn coi là Tiểu Liễu mà táng đi. Thân phận thể tử của Thái tử, người như huynh ấy, đại khái cũng không ham gì”.

Lưu Hỏa cúi người đứng một bên, không dám lên tiếng trả lời.

Thân ở Thịnh kinh, Thái bảo tạo phản, con tư sinh của Vĩnh Minh thái tử, Tĩnh vương ủng hộ lập tân đế, những lời đồn đại này hẳn đã nghe qua. Chưa tìm thấy chứng cứ, cũng không biết phải nói thế nào.

“Lưu Hỏa”. Không biết qua bao lâu, Lưu Hỏa cảm thấy mình đứng đến cứng người, mới nghe thấy Phượng Thương kêu một tiếng, liền vội vàng ngẩng đầu, lại thấy Phượng Thương vẻ mặt tái nhợt, hơi nhú mào, dường như đang nhẫn nhịn điều gì đó. Lưu Hỏa trong lòng cả kinh, bước tới trước, cũng không quản tôn ti, kéo cánh tay của Phượng Thương ra nhìn, sắc mặt liền trầm xuống.

Phượng Thương cười cười, thấp giọng nói: “Vốn muốn hỏi người, xem ra người quả nhiên biết...”.

Sắc mặt Lưu Hỏa càng kém hơn, một lát sau mới run run hỏi: “Hắn, hắn...”.

“Cung Hàn Ly nói đã hạ độc trên người Trầm, thế nhưng thái y lại không tra ra được, người nói, đó là loại

độc gì?”. Phụng Thương ngẩng đầu cười yếu ớt.

Lưu Hỏa vô thức cắn môi, chậm rãi buông tay Phụng Thương, lui xuống một bước, quỳ xuống: “Xin Hoàng thượng tha cho hần!”.

“Trẫm còn chưa quyết định xử trí hần như thế nào, nội loạn còn chưa giải quyết, chuyện của Cung Hàn Ly, tạm thời để đó. Nếu như hần có thể giao ra giải được, tất nhiên...”.

“Không có giải được”. Lời nói của Phụng Thương còn chưa hết, Lưu Hỏa liền đột ngột nói một câu, trong phòng đột nhiên im ắng đến đáng sợ.

“Haha...”. Qua thật lâu, Phụng Thương thấp giọng cười ra tiếng, lại giống như thở dài, “Như vậy, dần vật như vậy, phải kéo dài đến khi nào?”.

Trên mặt Lưu Hỏa cũng tái nhợt: “Đây là cổ độc, cũng sẽ không làm mất mạng người...Thế nhưng, khoảng cách giữa các lần phát tác càng ngày càng ngắn, lúc phát tác cũng càng lúc càng đau đớn hơn, cho đến khi sống không bằng chết...”.

“Cổ độc a, thảo nào...”. Phụng Thương nhợt nhạt cười, thơ ơ nói, tựa hồ cũng không đem những gì Lưu Hỏa nói để trong lòng.

Lưu Hỏa kinh hãi, cắn chặt răng, nói: “Kỳ thực, cũng không phải không có phương pháp giải độc”.

“Hả?”. Phụng Thương buông tay đang đặt trên ngực xuống, hơi nhướn mày.

“Độc này tên là tương tư tảo*”. Lưu Hỏa cẩn thận nói, nhân thần Phụng Thương hơi động, cũng không nói lời nào, “Muốn giải độc, chỉ cần tháo tương tư”.

() Tảo: cái khóa*

“Nói điểm chính”. Phụng Thương hơi mất kiên nhẫn, cau mày nói.

Lưu Hỏa ho khan một tiếng, cuối cùng nói: “Chỉ cần, người trúng độc cùng người trong lòng hành phòng...Độc tự nhiên được giải”.

Phụng Thương sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Lưu Hỏa, thậm chí sự kinh ngạc trong mắt cũng không kịp che giấu.

“Chỉ là, hai người phải thật lòng yêu phương đối phương, hai người giao hoan, mới có thể giải độc, bằng không...”.

Thấy Lưu Hỏa không nói thêm nữa, Phượng Thương rũ mắt cười: “Bằng không làm sao?”.

“Bằng không cả hai sẽ thất khiếu* đổ máu mà chết”. Lưu Hỏa nói ra một câu, đối với việc Phượng Thương tình tình để đoán kiểm lên vết hầu mình không ngạc nhiên chút nào. “Hoàng thượng, trên người Người còn có vết thương”.

() Thất khiếu: bảy cái lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng*

“Một chút vết thương nhỏ như vậy, Trẫm quen rồi”. Phượng Thương thờ ơ cười, “Thế nhưng, người không thể không giết”.

“Dù thân chết, trên đời này vẫn sẽ có người biết về loại độc này”.

“Trẫm mặc kệ, ai dám nói nhiều một chữ, Trẫm vĩnh viễn làm hán không nói nên lời”.

Lưu Hỏa thở dài, thu lại vẻ kính cẩn hiềm thấy, khôi phục lại vẻ vô lại thường ngày: “Đáng tiếc Hoàng thượng một chút can đảm thử qua cũng không có”.

Sắc mặt Phượng Thương trầm xuống, lập tức cười lạnh một tiếng: “Người không cần dùng phép khích tướng”.

“Có phải khích tướng hay không cũng không sao cả, chỉ là vì sao Hoàng thượng lại không thể tin tưởng Tĩnh vương?”.

“Hắn hứa sẽ trung thành với Trẫm, rồi lại ủng hộ lập Tiểu Liễu làm tân đế, lẽ nào Trẫm còn tin hắn?”. Phượng Thương lạnh lùng nói.

Lưu Hỏa nhất thời không nói thành lời, qua một lúc, mới chậm rãi nói: “Ngay cả như vậy, lúc đầu Hoàng thượng chọn Lưu Hỏa làm Trạng nguyên, không phải là vì để yên lòng người Phượng Lâm sao?”.

Phượng Thương vẫn không hạ tay xuống, chỉ là nét mặt hơi thay đổi.

“Lưu Hỏa có thể phát thệ, việc này tuyệt đối không nói với người ngoài”.

Phượng Thương nhìn hắn, im lặng thật lâu, cuối cùng từ từ để tay xuống, hừ một tiếng: “Lưu Hỏa a Lưu Hỏa...Người quả nhiên thích hợp làm kẻ vô lại...”.

Lưu Hỏa âm thầm thở phào, nét mặt ngang nhiên: “Hoàng thượng quá khen”.

Nụ cười trên mặt Phượng Thương lóe lên rồi biến mất, một lát sau mới dời mắt đi, nói nhỏ: “Lưu Hỏa, Tỉnh vương lên ủng hộ lập tân đế, ý đồ mưa phản...Người ra ngoài nói với Chiếu Lô, chính ngọ ngày mai, đem Tỉnh vương giải đến vách núi Lạc Nhật ở ngoại ô Thịnh kinh, Trẫm tự mình xử quyết”.

43. Quyển 2 - Chương 42

Hạ đã qua, trời vào thu sinh ra vài phần mát mẻ, bất tri bất giác cũng đã qua hai ba tháng, hơn mười ngày nữa liền đến sinh thần của thiên tử, vào lúc này năm trước, trong cung đã sớm bận rộn chuẩn bị, năm nay lại rối loạn, Phượng Thương quay về Thịnh kinh hai tháng, trong cung ngoài cung cứ nhiên đều không nghe thấy một chút tin tức thay đổi nào.

Dục Trăn ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, vô thức suy nghĩ, qua một lúc mới ý thức được mình đang nghĩ đến điều gì, hơi cười cười, thu hồi ánh mắt.

Ngày đó Phượng Thương không phân tốt xấu đem hắc nhất tại biệt quán, hạ độc làm hắc không cử động được, hắc cảm thấy cực kỳ tức giận, chỉ có thể bất lực ở trong phòng, liên tiếp vài ngày, không chịu ăn cơm nước người khác đưa vào, nghĩ lại cũng cảm thấy bản thân có chút buồn cười.

Chờ đến khi bình tĩnh lại, ngược lại trong lòng có chút luống cuống.

Trong kinh đồn đại những gì hắc tất nhiên biết rõ, chỉ là hắc ngay cả thể tử cũng chưa từng thấy qua, tất nhiên vô pháp ngăn chặn những lời đồn đại này, vốn định cản Phượng Thương vào kinh để nói rõ ràng với y, không nghĩ tới Phượng Thương ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho hắc, tất nhiên là thất vọng buồn bực, nhưng cũng lại âm thầm lo lắng.

Nếu như nói Phượng Thương không phải là không tin mình, mà chỉ là không muốn mình bị cuốn vào chuyện này, mượn những lời đồn đại này đem mình giam ngoài thành, một mình tiến cung, dựa theo tính cách Phượng Thương từ trước tới giờ, cũng không phải là không có khả năng. Cho dù ở Yến Châu thành Phượng Thương dường như có giận đối hắc, Dục Trăn vẫn theo bản năng cho rằng lòng Phượng Thương không có thay đổi.

Liên tiếp hai tháng bị nhốt trong phòng miên man suy nghĩ, lúc thì buồn bực Phượng Thương không tin hắc, lúc lại lo lắng Phượng Thương là vì che chở mình, một bên thì mừng rỡ trong lòng, một bên lại suy nghĩ tâm tư của người kia, đối tới đối lui, đến cuối cùng tất cả đều hóa thành nhớ thương vô hạn.

Vô luận là điều gì, cũng chỉ có thể gặp nhau mới có thể nói rõ ràng được. Phượng Thương lại từ ngày kia đến giờ chưa từng bước vào biệt quán nửa bước, trong biệt quán cũng không có nửa điểm tin tức của Phượng Thương, tính toán thời gian, hai tháng trôi qua, chỉ còn vài ngày nữa là đến sinh thần hai mươi mốt tuổi của Phượng Thương.

Sinh thần năm trước, người kia tựa trong lòng mình, mềm giọng cầu xin, ‘Dục Trăn, theo ta’. Giống hệt như đứa trẻ.

“Cẩn...”. Vô thức kêu thành tiếng, Dục Trần ngẩn người, không khỏi lắc đầu cười. Từ khi nào mà xưng hô như vậy đã thành thói quen? Người kia vẫn kiên trì xưng hô như vậy, lại chưa hề nhắc đến nguyên nhân.

“Nợ nần của chúng ta, còn chưa tính rõ ràng...”.

‘Đại ca lúc trước, thích Lạc Vương sao? Vậy hiện tại thì sao? Vẫn là Lạc vương, hay, đã thay đổi?’.

Thời điểm Tiểu Liễu hỏi câu đó, vẫn không có đáp án, lại tựa hồ có đáp án mơ hồ hiện lên, chỉ thiếu một chút nữa, chỉ thiếu một chút xíu nữa mà thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Dục Trần ngẩn người, định thần lại, nhìn ra cửa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, chỉ trong chốc lát, cửa bị người ta đẩy ra, một người bước vào, Dục Trần hơi sững sờ, mày nhíu lại.

Người đó hẳn biết, là Đình úy bên người Phượng Thương, Chiêu Lô.

“Chiêu Lô tham kiến Tĩnh vương”. Chiêu Lô mặt không thay đổi mà hành lễ, cũng không chờ Dục Trần đáp lại, ra bên ngoài phát tay, Dục Trần giương mắt, liền thấy vài tên thái giám mang theo mấy món đồ đi đến.

Mấy người phía trước tay cầm lồng thức ăn, bày cơm nước lên bàn, đều là các món ăn cực kỳ tinh xảo, hai người đi sau bước tới, trên tay cầm triều phục mới, thanh sắc măng văn*, hiển nhiên là dựa theo thân phận của hắn mà chuẩn bị.

() Thanh sắc măng văn: Hoa văn hình măng xà màu xanh*

Trong lòng khẽ động, Dục Trần nở nụ cười: “Những thứ này giống như ban ơn trước khi hành hình, không biết Chiêu Lô đại nhân lần này đã nhận được ý chỉ gì?”.

Chiêu Lô lại hành lễ một cái: “Thỉnh Vương gia dùng bữa, vào chính Ngọ, Hoàng thượng ở núi Lạc Nhật ngoài thành đợi ngài”.

Dục Trần nhướn mày: “Hoàng thượng có khỏe không?”.

“Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, Vương gia không cần lo lắng”.

Thấy Chiêu Lô hỏi một câu đáp một câu, trong lòng Dục Trần biết rõ không hỏi được chuyện gì, chỉ có thể đi tới bên bàn, dùng đũa bạc mà thái giám đưa chậm rãi ăn cơm.

Cơm nước đều là món hẩm yêu thích, dù cho ở Tĩnh vương phủ, đại khái cũng không có mấy người có thể chuẩn bị một bàn cơm nước như vậy, đoán rằng bữa cơm này là do Phượng Thương phân phó, Dục Trần không nhin được âm thầm cười, sự thấp thỏm suốt hai tháng nay tựa hồ hơi an định lại.

Sau khi ăn cơm liền có người hầu hạ thay y phục, Chiếu Lô lại cho hai người tới, đeo thêm gông xiềng cho Dục Trần, mới đưa hắn lên một cỗ xe ngựa hơi cũ, đi đến núi Lạc Nhật.

Dục Trần bị những hành động liên tiếp như vậy làm cho không hiểu, chỉ là lặng yên mặc cho Chiếu Lô bài bố, đồng thời cũng âm thầm đề cao cảnh giác.

Gió trên núi Lạc Nhật rất lớn, đứng ở hướng đón gió, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi phàn phật.

Dục Trần bước đến bậc đá cuối cùng, liền nhìn thấy Phượng Thương đứng ở vách đá.

Một thân tố sắc*, dây buộc tóc mà hạnh hoàng**, so với lúc trước không có một tia tương tự, nhìn không ra vị thiên tử uy nghiêm trên triều, dáng vẻ không được tự nhiên lại quật cường thường ngày cũng không thấy. Quay lưng về phía thềm đá, gió thổi làm tay áo bay bay, thân hình dưới lớp y sam mỏng manh rất gầy yếu, tựa hồ trong nháy mắt cũng có thể bị gió cuốn đi, làm người ta kinh tâm.

() Tố sắc: màu trắng*

(**) Hạnh hoàng: màu vàng hơi đỏ

Dục Trần đưa mắt đi nơi khác không dám nhìn, chỉ mặc cho Chiếu Lô và hai người khác kéo đến phía sau Phượng Thương, vừa đứng vững, liền nghe Chiếu Lô nói: “Hoàng thượng, đã đưa Tĩnh vương tới”.

Phượng Thương “ừ” một tiếng, tâm Dục Trần liền nhảy lên, qua một lúc, mới thấy Phượng Thương chậm rãi xoay người lại. “Các người lui ra đi, bảo những người dưới chân núi đều về trước đi, không cần chờ”.

Dục Trần không để ý đến bọn người Chiếu Lô rời đi như thế nào, chỉ là không chớp mắt nhìn người trước mặt, trên khuôn mặt tuyệt sắc không có một tia biểu tình, thiếu đi vài phần huyết sắc làm cho sắc mặt tái nhợt, dưới trời thu quá mức rực rỡ lại càng lộ vẻ tiêu tụy, Dục Trần nhìn một lát, ngực liền mơ hồ đau.

“Cần...”.

Dục Trần còn chưa nói hết, Phượng Thương đã lạnh giọng cắt đứt: “Làm cần, tục danh của Trẫm là để cho người tùy tiện kêu loạn sao?”.

Dục Trần ngẩn người, ngực run lên, há miệng, mới đổi cách gọi: “Hoàng thượng...”.

Phượng Thương giương mắt nhìn, trong mắt lộ ra vẻ rét lạnh, hừ lạnh một tiếng: “Tĩnh vương có biết hôm nay Trầm gọi người tới, là vì chuyện gì không?”.

Dục Trần nhìn y, giống như nhìn một người xa lạ, qua một lúc, mới cứng đờ nói: “Thần, không biết”.

“Hừ”, Phượng Thương hừ nhẹ một tiếng, “Dục Trần a Dục Trần, những lời ở Yến Châu thành người hứa với Trầm, người còn nhớ rõ không? Hay là nói, bởi vì Trầm đi Phượng Lâm mà lưu lại người ở Yến Châu, người liền dễ dàng làm như chưa từng nói qua điều gì?”.

Dục Trần sững sốt, nghe Phượng Thương nói đến chuyện ở Yến Châu thành, những buồn bực khi đó liền nổi lên, qua một lúc mới mơ hồ hiểu được, biến sắc: “Ta hứa trung tâm với người, tất nhiên sẽ không rời bỏ, là người không cho ta cơ hội giải thích...”.

“Còn cần giải thích? Người nếu đã chọn lựa giúp đỡ Tiểu Liễu, còn cần giải thích gì nữa?”. Phượng Thương cười lạnh nói.

Dục Trần lúc này mới thật sự kinh hãi, qua một lúc, mới run giọng hỏi: “Người nói...cái gì? Người nói Tiểu Liễu cái gì?”.

Ánh mắt Phượng Thương hơi ngưng lại, trong nháy mắt liền thuận theo cười, nói nhỏ: “Thái bảo đã đền tội, những đồng mưu khác cũng đã được xử lý, người cần gì tiếp tục phủ nhận? Tiểu Liễu là thế tử, người nói người đối đãi với hắn như đối đãi với huynh đệ, người giúp đỡ hắn, Trầm cũng không đổ kị nổi”.

Dục Trần bước tới một bước: “Tổ Hòa Phượng Thương, người nói cái gì!”.

Phượng Thương khẽ run lên, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Dục Trần: “Trầm nói, Tĩnh vương đã có can đảm ủng hộ Tiểu Liễu làm tân đế, hôm nay thất bại, lẽ nào lại không có can đảm gánh chịu hậu quả sao?”.

“Ta không có, Cẩn, ta không có, ta căn bản không biết là Tiểu Liễu, ta căn bản không biết Tiểu Liễu là...là vị thế tử kia...”.

Phượng Thương cười cười xoay người sang chỗ khác, không nhìn hắn nữa: “Cứ coi như người không chịu thừa nhận đi. Thế nhưng, những người liên quan đến Thái bảo đều đã chịu tội, người, cũng không thể có ngoại lệ”.

Dục Trần vẫn như không nghe được những gì y nói, chỉ mở to mắt nhìn Phượng Thương: “Người nhìn ta, người quay đầu lại! Tổ Hòa Phượng Thương, người nghe cho rõ, ta không có phản bội người, ta cũng không có ủng hộ Tiểu Liễu làm tân đế, ta căn bản không biết đệ ấy là thế tử, ta không có!”.

Phượng Thương không quay đầu lại, chỉ là một bên sườn mặt mang theo nét cười coi thường, rõ ràng là không tin: “Chuyện đến nước này, nói những thứ này không phải là quá trễ rồi sao? Chỉ có người mới biết

ta không có khả năng hoàn toàn chế phục Thái bảo, người biết người có thể trở thành nhược điểm của ta, Dục Trần, trong triều này, cũng chỉ có người, đủ tư cách đủ can đảm ủng hộ lập tân đế...Khi đó người tiến cung nghe trộm, ta không phải đã nói Tiểu Liễu là ca ca của ta sao? Ta không phải đã nói sẽ đi Phụng Lâm sao? Những lời này đều là nói cho người nghe, Thái bảo rục rịch, ta đi Phụng Lâm, hẳn nhất định sẽ ở Thịnh kinh tạo phản, người không phải là đã biết sao! Ta ám chỉ người theo ta đi Phụng Lâm, người lại không đáp ứng, cũng không mang Tiểu Liễu đi, ta vốn tưởng rằng người chỉ quan tâm đến ca ca mà bỏ rơi hẳn, thế nhưng ta chỉ đóng quan khẩu Phụng Lâm năm ngày, người hoàn toàn có thể đến tìm ta, lại lựa chọn quay về Thịnh kinh, sau khi Thái bảo tạo phản, người ủng hộ lập tân đế, ở xa như Phụng Lâm cũng có thể nghe được tin tức, hiện tại người lại nói không biết? Nói người không có phản bội ta? Người muốn ta làm sao tin tưởng người đây?”.

Dục Trần kinh ngạc nghe Phụng Thương nói, không phát ra một tiếng nào, rất lâu sau, chậm rãi giật gật: “Người nói, những gì ngày đó ta tiến cung nghe được, là người cố ý nói cho ta nghe?”.

“Đúng, nếu người muốn bảo hộ Tiểu Liễu, dẫn hắn rời khỏi Thịnh kinh, đối với chúng ta đều có lợi, nhưng người lại không dẫn hắn đi”.

Dục Trần chỉ yên lặng nghe: “Nói cách khác, chúng ta gặp nhau ở Yến Châu thành, cũng không phải là tình cờ?”.

“Dĩ nhiên không phải! Là ta cho người chạy ngày chạy đêm, mới có thể đuổi kịp người”.

“Ha ha”. Dục Trần cúi đầu cười, Phụng Thương nao nao, nghiêng mặt sang một bên, lại thấy Dục Trần không ngừng cười lớn, “Từ lúc ta tiến cung, người vẫn luôn tính toán? Để ta mang Tiểu Liễu đi, sau đó người đến Phụng Lâm, cho Thái bảo cơ hội tạo phản, sau đó liền tiêu diệt, toàn bộ đều là tính toán của người? Tại sao không trực tiếp nói với ta? Người nói với ta, ta cũng có thể đưa Tiểu Liễu đi, có thể cùng người đến Phụng Lâm, tại sao lại không nói với ta?”.

Tại sao?

Nhân thần Phụng Thương lóe lên, trong nháy mắt vô pháp trả lời. Chỉ đứng ở đó, một tiếng cũng không nói.

“Tổ Hòa Phụng Thương, người nói người yêu ta, thật vậy chăng?”.

Phụng Thương chấn động cả người, lập tức hạ mắt, khẽ cười một tiếng: “Đã không còn”.

Dục Trần lắc đầu: “Người là chưa từng yêu ta!”. Hắn chỉ cười: “Người nói cái gì yêu, người bắt quá vãn làm Hoàng đế của người, thỉnh thoảng đối với thần tử bố thí ân sủng mà thôi...”.

“Người câm miệng!”. Phụng Thương quay phắt người lại.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tổ Hòa Phụng Thương, người tự hỏi lòng mình, người có tin tưởng ta sao?”. Dục Trần cười lạnh nhìn thẳng vào mắt Phụng Thương, “Người không tin. Người chưa từng tin tưởng ta. Người chẳng qua là, đem ân sủng của người tự cho là đúng mà đặt lên người ta mà thôi!”.

Phụng Thương mở miệng, chung quy vẫn không phát ra được âm thanh nào, chỉ kinh ngạc nhìn Dục Trần, ánh mắt hơi thất thần.

‘Bị người thích cũng vậy, thích người cũng vậy, không phải là người khác hao tâm tổn trí suy đoán người nghĩ cái gì, đoán không được thì giống như người khác thiếu người, ta thật sự thay đại ca ủy khuất. Người cho là chỉ có mình người nỗ lực, đại ca không hề có chút cố gắng? Nếu người không tin đại ca, còn nói cái gì mà thương huynh ấy chứ?’.

Khi đó, Tiểu Liễu dường như cũng đã nói như vậy, hiện tại Dục Trần nói ra, liền không thể phủ nhận những chỉ trích này, làm y không còn chỗ trốn, ngực đau đến không nhìn được muốn hét lên, lại chỉ có thể cố hết sức mà nhẫn nại.

“Tin tưởng người yêu ta, ta thật sự là quá ngu ngốc rồi”. Dục Trần không phát hiện Phụng Thương có điểm khác thường, chỉ cười nhẹ một tiếng, “Mặc kệ người tin hay không, ta chưa từng làm, những lời người cố ý nói cho ta nghe, ta cũng không nghe rõ, ta căn bản không biết Tiểu Liễu là thế tử, cũng căn bản không có ủng hộ đệ ấy làm tân đế, người đại khái có thể hỏi đệ ấy”.

Phụng Thương khẽ run lên, qua thật lâu, mới nhẹ giọng bật cười, thanh âm dường như đã buông thứ gì đó xuống: “Hỏi hử? Hỏi thế nào? Tiểu Liễu đã chết, dù người có phủ nhận thế nào, hử cũng sẽ không nói gì nữa”.

Lời nói vừa dứt, Phụng Thương liền nghe thấy phía sau có âm thanh xiềng xích va vào nhau, Dục Trần mắt không chế túm lấy cánh tay y, thất thanh nói: “Người nói cái gì? Người giết đệ ấy?”.

Phụng Thương nhấp môi, không nói gì.

Dục Trần kinh ngạc nhìn y, qua một lúc mới bình tĩnh lại, từng chút từng chút thả tay y ra: “Đúng vậy, khi đó người dường như đã nói, nếu cần thiết, sẽ giết đệ ấy...Người nếu đã hạ thủ giết đệ ấy, vậy cũng có thể giết ta đi?”.

Phụng Thương không trả lời, yên lặng một lúc, cuối cùng đưa tay ra: “Những kẻ khác đã đền tội, người cũng không thể tha. Thế nhưng...ta không muốn giết người”.

Dục Trần thấp giọng hừ một tiếng, không nhìn y, một lát sau cảm thấy trên tay nhẹ đi một chút, xiềng xích trên tay cũng đã mở ra. Kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy Phụng Thương đã quay người đi, không nhìn mình nữa.

“Nương người ta sẽ tìm người hầu hạ thật tốt quãng đời còn lại, người...đi đi”. Thanh âm của Phụng Thương lộ ra vẻ tiêu điều, “Rời khỏi Thịnh kinh, không được quay lại nữa. Coi như ta đẩy người xuống

vách núi, đã chết rồi”.

Dục Trăn nhìn bóng lưng của Phượng Thương, gió thổi càng lúc càng mạnh hơn, người trước mặt lại càng trở nên gầy yếu hơn, lưng lay trong gió như thể tùy thời liền biến mất, làm hắn gần như muốn nói “Ta không đi”, thế nhưng lời nói đến bên miệng, lại không thể nói ra.

Không biết đứng đến bao lâu, cuối cùng Phượng Thương nghe được phía sau vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, càng lúc càng xa, càng lúc càng xa...

Nhắm mắt lại nở nụ cười, giọt lệ trong suốt trong mắt y cuối cùng cũng rơi xuống.

Từ lúc Dục Trăn hỏi “Người nói cái gì”, y đã biết mình sai rồi.

Nhưng mà, sai thì đã sao? Đi đến bước này, cũng chỉ có thể tiếp tục sai mà thôi.

Y không thể tin, cũng chỉ có một việc mà thôi.

Tiếng bước chân phía sau cuối cùng cũng biến mất, Phượng Thương nhẹ giọng bật cười, che ngực từ từ ngã xuống.

44. Quyển 2 - Chương 43

“Mời vào mời vào, khách quan, ngài muốn ăn cơm hay là trọ lại? Một người sao?”. Tiểu nhị một bên mời khách vào trong điểm, ân cần lau bàn, một bên âm thầm đánh giá người trước mặt.

Thanh niên trước mặt đáng vẻ khoảng chừng hai mươi tuổi, y phục trên người không tính là đẹp đẽ quý giá nhưng chất vải cũng là hàng thượng đẳng, phong trần mệt mỏi, giống như người làm ăn buôn bán, chỉ là vẻ mặt tối tăm, chắc là việc buôn bán không được tốt lắm.

“Phiền người thu xếp phần ăn cho hai người là được rồi”. Dục Trăn không nhìn tiểu nhị kia, chỉ đưa tới một khối bạc vụn, nói.

“Vâng, vâng!”. Tiểu nhị vội vã nhận lấy, lại nói, “Nhưng mà hai ngày nay trong kinh thành hạ thánh chỉ, nói là sinh thần thánh thượng, thiên hạ trai giới ba ngày để cầu phúc, vì vậy thức ăn sợ sẽ không phong phú lắm, xin khách quan thứ lỗi!”.

Dục Trăn cười cười: “Phần dư thưởng cho người”.

Tiểu nhị liền cười thật tươi, liên thanh nói tạ ơn rồi rời đi, chỉ có Dục Trăn ngồi ở đó, trong nháy mắt liền thu lại dáng vẻ tươi cười.

Sơ lục tháng chín, sinh thần Phượng Thương, bắt tri bắt giác đã qua nửa tháng. Sau khi rời khỏi Thịnh kinh, hắn không mục đích đi hơn mười ngày, cũng không đi được bao xa.

Đúng vậy, hắn hối hận. Lúc đó vừa xuống núi, hắn đã hối hận rồi.

Dáng dấp đứng trên núi làm hắn kinh hãi, tái nhợt đơn bạc, chỉ cần nhắm mắt lại liền nhớ tới, trong lòng là đau đớn khôn nguôi, chỉ là nghĩ đến người kia nói yêu, lại không chịu tin tưởng mình, cảm giác giống như mình bị lừa dối vậy, nhện không được lại tức giận.

Hơn nữa, hắn không thể chấp nhận sự thực Phượng Thương giết Tiểu Liễu. Cho dù biết mình nếu ở vị trí của Phượng Thương đã sớm hạ thủ, hắn vẫn không có cách nào tiếp thu. Huống hồ Tiểu Liễu lại là thân ca ca của y.

Vì vậy hắn không thể quay đầu lại, dù cho trong lòng rất muốn trở về ôm lấy người kia, nhưng lúc Phượng Thương nói ra câu “Người đi đi, đừng trở về nữa”, hắn không thể quay về, coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Chỉ là một ngày lại một ngày, những gì Phượng Thương nói khi đó, bộ dạng mím chặt môi chấp nhận của y, giống như thứ gì đó cắm trong lòng, không cách nào nhổ ra được, chỉ có thể kéo dài mà đau đớn.

Lắc đầu cười, nhìn tiểu nhị bưng cơm nước lên, Dục Trăn ép mình không được nghĩ nữa.

Có lẽ thời gian đã có chút trễ, trong khách điểm cũng không có nhiều người, tiểu nhị trong lúc rảnh rỗi, liền cùng người khác nói chuyện phiếm.

“Nguyên lai là đến Yến Châu, vậy cũng khá xa đi!”.

“Lăn lộn vì miếng ăn, không có biện pháp khác... Bên kia ăn uống cùng ở đây không thể so sánh, màn thầu nước sôi, ở thêm nửa tháng nữa, mọi người sẽ điên mất”.

“...”.

Mơ hồ nghe thấy có người thảo luận đến phong thổ Yến Châu, Dục Trăn trong lòng khẽ động. Bây giờ đã không có chỗ nào để đi, chi bằng cứ đến Yến Châu thành một chuyến, còn có thể đến Phượng Lâm, gặp mặt Dục Dặc một lần, mặc dù nói cũng không có ích gì, cũng hơn một người ở đây khổ não.

Tâm tư khẽ động, cũng không còn tâm trạng ăn cơm nữa, Dục Trăn ăn vội vài miếng, chào hỏi tiểu nhị một câu, liền bước ra khỏi tiểu điểm.

Yến Châu thành vẫn náo nhiệt như trước, trên đường có rất nhiều người qua lại, Dục Trăn một thân phong trần đứng trên đường, cũng không dễ dàng nhận ra.

Một người một ngựa không ngừng nghỉ mà chạy tới đây, ngay cả hấn cũng không nói rõ được nguyên nhân, mãi cho đến khi vào thành, Dục Trăn mới thở phào một cái, đứng ở cửa thành, nhìn khung cảnh trên đường, khắp nơi đều là tiếng rao hàng, trong lòng hấn xẹt qua một tia mờ mịt.

‘Dục Trăn, đó là cái gì?’

‘Trống bỏi? Có tác dụng gì? Vì sao lại gọi như vậy? Cái này cũng với lãng có quan hệ gì?’

‘Người xem, cái kia? Sao lại như vậy? Thật đẹp a!’

Trước mặt là con đường dưới ánh nắng chói chang, bên tai lại không ngừng vang lên thanh âm hăng hái bình bình của Phượng Thương lúc hai người cùng sóng vai đi với nhau trong tiết hoa đăng hôm đó.

Dục Trăn bất đắc dĩ thở dài, dắt ngựa vào thành.

Mấy ngày qua, hấn luôn đi một mình, mặc cho bên người là thanh âm ồn ào cũng vậy, vắng vẻ cũng vậy, hấn vẫn luôn nhớ tới Phượng Thương.

Nhớ tới dằng dấp y lạnh lùng tức giận, nhớ dằng dấp nghiêng răng nghiêng lợi gào lên với mình của y, nhớ dằng dấp y không được tự nhiên mà đỏ mặt, không có khắc nào buông xuống được, khoảng thời gian hấn nhớ mong Liên Canh nhất, cũng không thể so với bây giờ.

Trong ngực vẫn còn nghi vấn, tựa hồ đã sớm có đáp án, lại vẫn không nhin được muốn chứng thực lại lần nữa, rồi lại sợ đó là thật, không hề muốn người kia lừa gạt mình, vậy nên ngày đêm thúc ngựa đến đây.

Đi đến Yến Châu thành, Dục Trăn tùy tiện ăn cơm trưa, dọc theo con đường Phượng Thương chỉ lúc trước tìm kiếm, ban ngày đi trên con đường kia, lại càng cảm thấy hoang vắng, đi tới một chỗ thực sự không có biện pháp dắt ngựa qua, hấn không thể làm gì khác hơn là đem ngựa cột dưới một tàng cây, một mình đi về phía trước.

Trước Vương Đào thôn có mấy đứa trẻ chạy quanh cây đại thụ chơi trốn tìm, Dục Trăn đi tới, một bé trai đụng vào hấn, hấn vội đưa tay chụp lấy nó, tiểu nam hài mới không té xuống.

Vừa đứng vững, đứa bé kia ngẩng đầu lên, nhìn hấn một hồi, ngây thơ hỏi: “Thúc thúc người là ai?”

Dục Trăn chần chờ một lúc, đang muốn trả lời, liền thấy một lão nhân từ trong nhà đi tới, vừa đi vừa nói: “Ăn cơm, ăn cơm xong rồi đi đọc sách, buổi chiều lại chơi tiếp”.

Dục Trần kinh ngạc nhìn lão nhân kia, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng nói một câu: “Quách tướng quân?”.

Lão nhân kia chấn động cả người, ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Dục Trần, Dục Trần cũng nhìn lão, run giọng nói: “Là ta, Dục Trần, Tổ Hòa Dục Trần, lúc ta còn bé ngài đã từng mang ta đi cưới ngựa, ngài không nhớ sao?”.

Lão nhân kia yên lặng một lúc lâu, mới cười khan một tiếng: “Nguyên lai là Tam thế tử”.

Dục Trần sững sốt, lập tức hiểu được. Lão nhân này tên là Quách Đình, đã từng làm đến Nhất phẩm Đại tướng quân trong triều, hiện tại lại ở nơi này, chỉ sợ cũng là do ban đầu cha mình đoạt vị muốn đưa lão vào đường chết, lão mới cùng những người khác trốn đến đây, hiện tại nhìn thấy mình, nhớ tới những ân oán trước đây, tất nhiên là không vui vẻ. Nghĩ vậy, Dục Trần chỉ cúi đầu nói: “Đúng vậy”.

Quách Đình cười khà khà: “Tam thế tử hiện tại chắc là Tĩnh vương. Những mà lão phu nhớ rõ, mấy ngày trước Thái bảo tạo phản, Tĩnh vương dường như cũng nằm trong nhóm loạn đảng, Hoàng thượng lại không trị tội ngài sao?”.

Nghe Quách Đình nhắc tới Phượng Thương, ánh mắt Dục Trần buồn bã, cười cười: “Có, tội chết”.

Quách Đình nhìn hẩn một lúc, cuối cùng xoay người, nói với hai tiểu hài tử đang đứng gốc một bên: “Các người quay về ăn cơm đi, tiên sinh ở đây chờ các người”.

Lúc này mấy tiểu hài tử mới cười đùa từ từ đi vào trong nhà, Quách Đình chờ bọn nhỏ đi xa, mới quay đầu nói với Dục Trần: “Tam thế tử đừng thấy lạ, lão phu sớm đã không phải là tướng quân, bây giờ cũng không muốn giả vờ khách sáo cùng người, người nếu tới đây, chỉ sợ là có mục đích, nếu như không ngại, trước tiên vào nhà lão phu ngồi một lát đi”.

“Làm phiền Quách lão”. Dục Trần vừa chấp tay, thấy Quách đình đã xoay người không để ý đến mình nữa, không thể làm gì khác là bước nhanh hơn để đuổi kịp.

Trong nhà Quách Đình tuy đơn giản, nhưng cũng coi như tinh xảo, chờ Dục Trần vào phòng, Quách Đình rót nước, hai người ngồi xuống, mất tự nhiên lại là Dục Trần.

“Quách lão, ta...”.

Không đợi Dục Trần nói xong, Quách Đình đã nói trước: “Xin Tam thế tử không nên oán Hoàng thượng”.

“Quách lão?”. Dục Trần nghe không hiểu, chỉ ngây ngốc kêu một tiếng.

“Tam thế tử vừa rồi nói Hoàng thượng định người tội chết, trong mắt hình như có không cam lòng, chỉ sợ là Hoàng thượng oan uổng người đi? Nếu là như vậy, người ngàn vạn lần không nên oán Hoàng thượng”.

Người là trời sinh tính nết như vậy, không phải là có ý làm khó dễ người”.

Dục Trần nghe được không khỏi nhú mày: “Quách lão, Dục Trần không rõ ý của ngài... Dục Trần đúng là oan uổng, chỉ là...”.

Quách Đình cười cười: “Hoàng thượng nói với người chuyện trong thôn, có thể thấy được Hoàng thượng đối với Tam thế tử không giống với người khác, lão phu chỉ là không hy vọng, Tam thế tử phụ sự ưu ái của Hoàng thượng”.

Dục Trần cười khỏ một tiếng: “Quách lão nói quá rồi”.

Quách Đình lắc đầu: “Lão phu cũng là nhìn Hoàng thượng lớn lên, lúc trước cũng giống những người khác, một lòng chờ Người lớn lên, đoạt lại đế vị, thì có thể buông xuống oán khí nhiều năm, đến bây giờ không để ý đến chuyện triều chính nữa, yên tĩnh qua ngày, tĩnh tâm lại, mới phát hiện những năm qua, chúng ta bất quá đã hủy hoại một đứa trẻ rồi”.

Dục Trần trong lòng lại đau nhức, miễn cưỡng trấn định lại, ổn thanh nói: “Quách lão có ý gì?”.

Quách Đình thở dài, đứng lên: “Tam thế tử có hứng thú nhìn qua nơi Hoàng thượng ở lúc nhỏ không?”.

Dục Trần vốn muốn nói mình đã xem rồi, nhưng nghĩ lại lại không muốn thừa nhận, liền đáp: “Phiền Quách lão”.

Quách Đình không nói gì, chỉ đi tới trước, đưa Dục Trần tới trước tới một đại trạch bên cạnh từ đường, trong mắt Phượng Thương có chút thất vọng.

Quả nhiên thấy Quách lão mở khóa, hai người đi vào, một đường như trước, cuối cùng dừng ở Thương viên.

“Chữ Thương này, là ban đầu Quốc cữu gia lấy cho Hoàng thượng, ý là Phượng Lâm chi thương*, tuy rằng không may mắn, thế nhưng lúc đó mọi người đều mang thiên hạ đại nghiệp, cũng không chú ý tới. Sau đó Hoàng thượng từng lên xin chúng ta gọi Người là Dục Cẩn, còn bị Quốc cữu gia dạy bảo một trận”.

() Phượng Lâm chi thương: chữ thương ở đây nghĩa là chết non*

“Dục...Cẩn?”. Dục Trần cảm thấy thanh âm của mình có chút khác thường. Phượng Thương không chỉ một lần muốn hấn gọi y là Cẩn, lại chưa từng nói qua là vì sao, khi đó chỉ cho là nữ danh của y, chưa từng nghĩ tới sẽ là...

Không, không phải là không đề cập qua. Sắc mặt Dục Trần trắng bệch. Phượng Thương không phải là chưa từng nói, y đã từng nói, sở dĩ phong Liên Canh làm Lạc vương, bởi vì trên gia phả có ghi, tên của Liên Canh là Dục Lạc, khi đó, khi đó...

“Tam thế tử?”. Thấy sắc mặt của Dục Trần, Quách đình nhin không được gọi một tiếng.

Dục Trần miễn cưỡng cười cười: “Không có chuyện gì, Quách lão xin dẫn đường”.

Khi đó, Phượng Thương là muốn nói với mình, Dục Cẩn mới chân chính là tên của y. Nhưng mà lúc đó hẳn phản ứng như thế nào? Dục Trần có chút lo sợ. Lúc đó, chẳng qua chỉ cảm thấy người trước mắt không thể nói lý, một lòng nghĩ mau mau đưa người hồi cung, không ngừng thúc giục, căn bản là không nghe y nói gì.

Thương viên vẫn là bố cục như Dục Trần thấy lúc trước, Dục Trần đứng ở trong viên, cuối cùng thấp giọng hỏi: “Quách lão, nơi này...không giống nơi để một thế tử ở a”.

Quách Đình cười khở gật đầu: “Thế nhưng đây đúng là nơi Hoàng thượng ở lúc trước. Phòng ngủ là đơn giản nhất, vì phần lớn thời gian đều không ở đó, cũng không để tâm đến, sách trong thư phòng là hao tâm tổn trí tìm về, người có thể không tin, mỗi một quyển sách bên trong đó, Hoàng thượng đều xem qua. Khi đó Quốc cữu gia rất nghiêm khắc! Nếu như lười biếng, sẽ phạt, nếu như bị thương lúc chịu phạt, căn phòng này là của Tần Bạc, Tam thế tử cũng biết? Hẳn là đại phu cao minh nhất, nếu như Hoàng thượng bị thương, liền trực tiếp tống vào phòng hấn, trị, lại phạt tiếp. Có đôi khi, thực sự nhìn thấy rất tàn nhẫn. Chỉ là, tất cả mọi người đều nghĩ là đương nhiên, thấy người khác không nói, liền đều không nói”.

Thấy người khác không nói, liền đều không nói.

Một câu nói đơn giản, lại làm Dục Trần cắn chặt răng. Không có người nói chuyện, thì dù cho có ủy khuất như thế nào, cũng sẽ không có người thương tiếc, chỉ có một người chống đỡ, y có chịu đựng nổi hay không.

Quac Đình vẫn trầm ngâm nhớ lại, tự mình nói tiếp: “Khi đó, người có thể nghe Hoàng thượng nói chuyện, đại khái chỉ có một mình Tần Bạc, nhưng đứa trẻ kia cũng là tâm tình lạnh bạc, người mà mình nuôi lớn cũng có thể tùy tiện tống đi, Hoàng thượng nói cái gì, hẳn liền nghe một chút mà thôi, có thể làm gì được đây? Sau đó Tần Bạc đi, Quốc cữu gia chết, những người còn lại chỉ lo đại nghiệp, lại càng không có ai nghe Người nói nữa. Vì vậy, Hoàng thượng oan uổng người, chỉ sợ là vì trong lòng Người không chắc chắn, từ nhỏ đã chịu sự dạy dỗ của đế vương, thà rằng đánh mất, cũng không buông tha, người không nên oán Người, Người nói cho người chuyện trong thôn, ở trong lòng Người, người nhất định cùng người khác bất đồng”.

“Ta...biết”. Dục Trần hao hết khí lực, mới trầm giọng nói ra ba chữ kia, ngực đau đến chết lặng, khắp người đều đau đớn.

Oan uổng như vậy, không biết phải nói thế nào.

Luôn nói y nợ Liên Nhi, nói y hưởng hết thanh nhàn, nói y tọa ủng thiên hạ đều là do Liên Nhi dùng mạng đổi lấy, kỳ thực, mới là oan uổng y.

Người kia dùng tâm tình gì nghe mình chỉ trích? Cũng không hề phản bác một câu, cũng không phủ nhận một câu, nghe thấy những lời này, đã phải chịu thương tổn đến mức nào?

“Nếu Tam thế tử không phản bội Hoàng thượng, vậy trở về đi”. Quách Đình nhìn sắc mặt Dục Trần biến đổi, qua một lúc, mới thấp giọng nói.

Dục Trần ngạc nhiên ngẩng đầu, trong mắt không khỏi mờ mịt: “Y...Hoàng thượng không cho ta quay về Thịnh kinh, coi như ta đã chết, ta làm sao có thể trở lại?”.

Quách Đình thở dài: “Như vậy sao...Lão phu chỉ cho rằng là Tam thế tử trốn được... Hoàng thượng, Hoàng thượng...Ai...” Lão lại thở dài, làm Dục Trần cảm thấy kinh sợ.

“Có chuyện gì sao?”.

“Hoàng thượng, sợ là không thích để vị. Chuyện của Lạc vương đã làm Người thương tâm, hôm nay Thái bảo tạo phản, mấy ngày nay Người liên tiếp gửi thư thúc giục chúng ta tìm kiếm Lạc vương, cũng không biết là vì việc gì. Lão phu vốn định, Tam thế tử nếu như có được tín nhiệm của Hoàng thượng, liền quay về đi, bồi bên người Hoàng thượng, thay Hoàng thượng phân ưu, nhưng bây giờ như vậy...thật sự là...Ai...”.

“Ta sẽ trở về”. Dục Trần cắn chặt răng, thấy Quách Đình ngẩng đầu nhìn mình, liền giống như lập lời thề mà lặp lại một lần, “Ta sẽ trở về. Cho dù là giết ta, ta cũng sẽ trở về”. Bởi vì, không bỏ xuống được.

45. Quyển 2 - Chương 44

“Ta sẽ trở về”. Dục Trần cắn chặt răng, thấy Quách Đình ngẩng đầu nhìn mình, liền giống như lập lời thề mà lặp lại một lần, “Ta sẽ trở về. Cho dù là giết ta, ta cũng sẽ trở về”. Bởi vì, không bỏ xuống được.

Quách Đình gương mặt nhìn người trẻ tuổi trước mặt, trong đôi mắt sáng ngời kia dường như có một tia khác thường, xen lẫn hồi hận, còn có một thứ tình cảm sâu sắc, làm lão không dám nghĩ tới. Qua thật lâu, lão mới nhớ tới gì đó mà nói: “Lạc vương là lớn lên bên người Tam thế tử sao?”.

Lòng Dục Trần khẽ động, gật đầu, không nói lời nào.

“Hoàng thượng gần đây thúc giục, bên này cũng tìm kiếm tỉ mỉ. Hai ngày nay thu được một tin tức, nói là ở Phượng Lâm nhìn thấy Lạc vương và Tần Bạc, chúng ta đã phát tín hiệu cho Tần Bạc rồi, đại khái là một ngày nữa sẽ có hồi âm, Tam thế tử không ngại đợi một lúc, nếu tin tức là thật, mang về cũng có thể làm Hoàng thượng vui mừng”.

Trên mặt Dục Trần hiện lên một tia tâm tình phức tạp, đầu tiên là vui sướng, lập tức liền bị tâm tình không rõ che đi. Lặng yên một lát, hần cuối cùng hít vào một hơi, nói: “Không đợi. Có tin tức xác thật, xin Quách lão gửi cho Liên vương Dục Dặc ở Phượng Lâm một bức thư, Dục Trần...sẽ không chờ tin tức này. Ta muốn lập tức quay về Thịnh kinh”.

Tin tức của Liên Canh, hần muốn biết, vô cùng muốn, thế nhưng những gì Quách lão vừa nói, lại càng làm hần sợ hãi.

‘Mấy ngày nay Người liên tiếp gửi thư giục chúng ta tìm Lạc vương, cũng không biết vì cái gì’.

Lòng vô pháp an định lại, hần không thể lập tức chạy tới bên người Phượng Thương, đem những lời này hỏi cho thật rõ, đem người kia ôm vào ngực, mới có thể an tâm.

Chưa từng có thời khắc nào, so với hiện tại rõ ràng như vậy. Tâm của hần đã thay đổi, vào lúc nghe thấy câu hỏi của Tiểu Liễu, có lẽ còn sớm hơn vậy nữa, đáp án của vấn đề đó cũng đã tồn tại. Hần yêu Phượng Thương, yêu bộ dạng người kia làm bộ lạnh lùng vô tình, lại rõ ràng không được tự nhiên mà quật cường, nhận hết ủy khuất, yếu ớt làm cho người khác muốn bảo vệ.

Quách Đình cười cười: “Đã như vậy, lão phu cũng không ép Tam thế tử ở lại. Có người ở bên cạnh Hoàng thượng, lão phu, cũng an tâm”. An tĩnh một lúc, lão mới thấp giọng nói nhỏ: “Đứa bé kia, luôn cho rằng mình sẽ không đau đớn, sẽ không khóc, sẽ không yêu, thế nhưng, cho dù là đế vương, cũng cần có một người trong lòng, Người...”.

“Y không có mất đi”. Dục Trần cười cười cắt đứt lời Quách Đình.

Quách Đình định mắt nhìn hần, rất lâu, cuối cùng nở nụ cười: “Hết thấy cây nhờ vào Tam thế tử”.

Rời khỏi Vương Đào thôn, Dục Trần liền không ngừng giục ngực chạy về kinh, càng gần Thịnh kinh, lại càng hoảng sợ.

Trong kinh truyền ra, thiên tử đã nửa tháng không lâm triều, còn về nguyên nhân, lại có nhiều cách nói khác nhau. Có người nói là thiên tử độc sủng mỹ nhân hậu cung, mỹ nhân hàng đêm thừa ân, quân vương từ nay không còn triều sớm, cũng có người nói thiên tử thân mang bệnh nặng, không thể xuống giường, sợ là thời gian không còn nhiều... Các loại đồn đại truyền đi khắp nơi, làm quan lại trong triều cùng với dân chúng lo lắng.

Dục Trần chỉ có thể ép buộc mình không tin tưởng, vào Thịnh kinh, ngay cả phủ mình cũng không trở về, ở ngoài cung chờ trời tối, liền nhân lúc thị vệ trong cung đổi ca leo tường vào, đi thẳng tới Phượng Uyên cung.

Nhưng chưa tới được Phượng Uyên cung, liền bị hai hắc y nhân ngăn lại, Dục Trần cả kinh, liền lui lại mấy bước, ẩn vào chỗ tối, khẽ quát một tiếng: “Ai đó?”.

Hai hắc y nhân không trả lời, chỉ cung kính hành lễ, thấp giọng nói: “Mời Tĩnh vương lập tức rời khỏi Thịnh kinh?”.

Dục Trần cả kinh, hơi nhíu mày: “Các người...là ám vệ bên người Hoàng thượng?”.

Hai người kia vẫn nói lại câu nói kia, như thể không nghe được câu hỏi của Dục Trần.

Dục Trần cắn răng: “Hôm nay bất kể thế nào, ta đều phải gặp Hoàng thượng, các người muốn ngăn cản, vậy đừng trách ta không lưu tình!”. Lời còn chưa dứt, đã xông tới trước, hai chưởng đánh ra, nhắm thẳng vào hai hắc y nhân.

“Đắc tội!”. Hai hắc y nhân nhìn nhau một cái, khẽ quát một tiếng, liền đưa kiếm ra đón.

Trong tay Dục Trần không có binh khí, dưới sự tấn công của hai người, chỉ chốc lát liền rơi vào thế yếu, từ xa thấy ánh lửa, biết là thị vệ tuần tra sắp đến, nếu còn dây dưa tiếp, chỉ sợ là nháo càn lớn. Cắn răng một cái, Dục Trần tiến tới, muốn đón lấy thế kiếm của hai người.

Hai hắc y nhân bị hấn dọa sợ, vội vã thu kiếm, nhưng vẫn không kịp, một trái một phải cắt trên tay Dục Trần một vết thương dài khoảng nửa ngón tay, Dục Trần vượt qua hai người, đi thẳng đến Phượng Uyên cung.

Đến bên cạnh chính điện Phượng Uyên cung, Dục Trần mới thoảng ngừng lại, cúi đầu nhìn vết thương, vết thương không sâu, máu đã ngừng, Dục Trần kéo một góc áo xuống, cột hai vết thương lại, muốn bước về phía trước, rồi đột ngột dừng lại, như là bị định thân, trong mắt là kinh ngạc, lại không thể động đậy.

Trong chính điện, ánh nến mơ hồ, liên tục vang lên tiếng rên rỉ.

Rất nhẹ rất nhẹ, giống như tiếng thở dài, nhưng thủy chung không ngừng, quanh quẩn trong bóng đêm, làm người ta chua xót.

Chẳng biết đứng bao lâu, Dục Trần mới nắm chặt tay thành quyền, bước tới cửa sổ, khẽ nhếch đôi môi có chút run rẩy.

Đó là thanh âm của Phượng Thương, luôn quấy rầy giấc mộng của hắn, dù có hóa thành tro hắn cũng nhận ra.

Chọc thủng lớp giấy, lúc nhìn vào, biểu tình của Dục Trần liền cứng ngắc.

Trong điện chỉ có một mình Miên Hạ, nửa quỳ ngoài sa trường, cúi đầu không biết đang nói gì, sa trường buông xuống, nhìn không thấy người ở bên trong, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ từ bên trong mơ hồ truyền ra.

Dục Trần nhịn không được, không để ý gì nữa mà đi vòng qua cửa, trực tiếp kéo cửa ra bước vào, Miên Hạ quay phắt đầu lại, còn chưa kịp phản ứng, Dục Trần đã chạy đến bên giường, kéo sa trường lên.

“Cẩn...”, nhìn tình cảnh bên trong sa trường, Dục Trần thất thanh kêu lên, thanh âm phẳng phất như không phải của mình, hắn lui một bước, thiếu chút nữa là té trên mặt đất.

Người trên giường nhắm chặt hai mắt, mi tâm nhú chặt, giống như đã mất đi ý thức, trên đôi môi tái nhợt tràn đầy vết cắn chưa lành, trong miệng nhét một miếng vải sạch sẽ, hiển nhiên là vì sợ y cắn mình bị thương mà nhét vào, tay chân bị tẩm chăn che khuất nên không nhìn thấy rõ, tựa hồ cũng đã dùng gì đó trói lại, khiến cho y không giãy dựa được, thân thể hơi run.

“Sao lại như vậy...sao lại...”. Qua một lúc, Dục Trăn mới run giọng hỏi, xoay người bắt lấy Miên Hạ, gào lên, “Sao lại như vậy?”.

“Tĩnh...vương...”. Miên Hạ chỉ nghẹn ngào kêu lên hai tiếng, lại không nói được gì cả.

Đối mặt như vậy, Dục Trăn mới nhìn thấy rõ ràng, hai mắt Miên Hạ sớm đã khóc đến sưng đỏ, kêu lên một tiếng, nước mắt lại không ngừng chảy ra, khóc đến mức làm cho Dục Trăn sợ hãi, chỉ có thể không ngừng nỉ non: “Sao lại như vậy...Sao lại như vậy...”.

Miên Hạ giống như đã mất hết sức lực, chỉ rừ mắt, không hề hé răng, trong căn phòng lớn như vậy còn lại tiếng rên rỉ.

Không biết qua bao lâu, Miên Hạ mới nghe Dục Trăn hít vào một hơi thật sâu, thấp giọng hỏi: “Thái y nói sao?”.

Miên Hạ yên lặng, thật lâu mới nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng không chịu nói với thái y...Thái y bắt mạch chỉ nói là suy yếu, thể nhưng, rõ ràng là trúng độc...Lúc vừa từ Phượng Lâm trở về, phát tác cũng không nhiều, nhưng sau này càng lúc càng nhiều hơn, qua mấy ngày, thì hầu như không dừng lại, Hoàng thượng hai ngày không chớp mắt, là Trạng nguyên gia khuyên rất lâu, mới để cho thái y hạ châm, mới có thể làm giảm cơn đau, miễn cưỡng ngủ được, thể nhưng...”.

Sau đó Miên Hạ còn nói thêm gì nữa, nhưng Dục Trăn không còn lòng dạ nào để nghe nữa, chỉ nhìn người trên giường. Qua một lúc, dường như đột nhiên nhớ tới gì đó, ánh mắt ngưng lại: “Người nói, là Lưu Hỏa khuyên?”.

Miên Hạ sửng sốt một chút, miễn cưỡng gật đầu: “Vâng, nửa tháng nay, Hoàng thượng chỉ gặp Trạng nguyên gia, những người khác, đều bị chặn ngoài cửa”.

“Hiện tại thì sao?”.

Miên Hạ ngẩn ra, không biết hẳn muốn nói gì.

“Lưu Hỏa đang ở đâu?”.

“Ồ, ở thiên điện”.

Dục Trần cắn răng, cũng không nhìn Miên Hạ, xoay người ra ngoài.

“Vương gia!”. Miên Hạ lúc này mới có phản ứng, hô lên một tiếng. Thấy Dục Trần ngừng bước, nàng mới hơi trấn định lại, nói, “Tình cảnh hiện tại của Vương gia, vẫn nên là để Miên Hạ đi mời Lưu Hỏa đại nhân đến”.

Dục Trần biết nàng nói không sai, trong lòng lo lắng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng gạt đầu, chờ Miên Hạ đi ra ngoài, đứng yên một lúc, mới chậm rãi thông thả quay về bên giường.

Quỳ bên giường, hắn thật cẩn thận nhấc góc chăn lên, quả nhiên thấy tay chân Phượng Thương đều bị vải mềm trói lại, để tránh y gãy dựa mà bị bầm tím. Lúc này hơi an tĩnh lại, vải bông cũng hơi lỏng ra một chút, chỉ là trong mộng, thân thể Phượng Thương hơi co lại, giống như chống cự lại cơn đau đớn vô hình.

Dục Trần nhắm mắt lại sau đó mở mắt ra, rồi lại nhắm lại, qua một lúc, mới từ từ vươn tay, run run nắm lấy tay y.

Bàn tay gầy đến mức khớp xương hiện lên rõ ràng, nắm trong tay, có thể cảm giác được rất lạnh lẽo, làm người khác nắm trong tay, nhưng lại lạnh trong lòng.

“Cẩn...”.

“Tình vương còn biết trở về, xem ra đáng giá đánh cược một lần!”. Một thanh âm đột ngột cắt đứt suy nghĩ của Dục Trần, Dục Trần quay phắt đầu lại, liền thấy Lưu Hỏa tựa tiểu phi tiểu đứng trong điện nhìn mình, Miên Hạ đã lui ra ngoài, đang muốn đóng cửa lại.

“Người biết y trúng độc”. Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Lưu Hỏa nhún vai: “Ta còn biết cách giải độc, hơn nữa, Hoàng thượng cũng biết”.

“Nói”. Dục Trần phá lệ ngắn gọn.

“Không thể nói”.

“Lưu Hỏa!”.

Lưu Hỏa lắc đầu: “Ta đã đáp ứng Hoàng thượng sẽ không nói với người ngoài. Thế nhưng, nếu là Tình vương...”.

“Ta không phải là người ngoài”. Dục Trần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa cười quỷ dị: “Có phải hay không, thử qua là biết. Hoàng thượng cũng không nghĩ như vậy. Đúng không?”.

Một câu cuối, không phải là hỏi Dục Trần, trong lòng Dục Trần khẽ động, quay đầu lại nhìn, liền thấy Phượng Thương mở mắt, chớp mắt nhìn mình.

Giương mắt, liền càng lộ ra vẻ yếu đuối, hai mắt hãm sâu trên khuôn mặt tái nhợt, đôi con ngươi sáng như ngọc lưu ly ngày xưa đến bây giờ lại là vô thần, làm cho Dục Trần yêu thương không thôi: “Cẩn...”.

Phượng Thương dường như hơi run lên, mở miệng, lại không phát ra âm thanh nào, nhìn vào Dục Trần mà trong mắt lại nổi lên một tầng mờ mịt, như là không hiểu vì sao hắn lại ở đây.

Dục Trần chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, không để ý đến Lưu Hỏa đang đứng một bên, quỳ bên giường, nắm chặt lấy tay Phượng Thương, không ngừng kêu tên y: “Cẩn, Cẩn...”.

Phượng Thương vẫn không hé răng, vẻ mờ mịt trong mắt lại càng sâu hơn

Bàn tay trong tay Dục Trần căng lên, lại không phát ra âm thanh gì, tiếng bước chân phía sau xa dần, hắn có điểm hốt hoảng quay đầu nhìn lại, liền thấy Lưu Hỏa đã đi đến bên cửa.

Không quay đầu lại, trong thanh âm của Lưu Hỏa mang theo chút cay đắng, lại như có tiểu ý: “Muốn giải độc rất đơn giản, cùng người mình yêu giao hoan. Chỉ cần cả hai cùng yêu đối phương, tất sẽ giải được độc... Thế nhưng, nếu một người yêu thương không đủ, hai người sẽ cùng chết”. Dứt lời, hắn dừng lại một chút, nghiêng người đi ra ngoài, đóng cửa thật chặt.

Dục Trần sững người, qua một lúc, mới chậm rãi quay đầu lại, thấy Phượng Thương đã nhắm hai mắt lại, chỉ có hàng lông mi khẽ rung làm tiết lộ tâm tình của y.

“Cẩn...”. Dục Trần thấp giọng gọi một tiếng, thân thể Phượng Thương hơi động, nhưng vẫn nhắm chặt mắt không chịu mở, Dục Trần lo sợ kêu một tiếng: “Cẩn”. Phượng Thương vẫn như trước không chịu nhúc nhích.

Dục Trần nhìn y, qua thật lâu, mới rũ mắt nở nụ cười, Phượng Thương ngẩng ra, khẽ mở mắt, lại thấy Dục Trần đã giãy leo lên giường, vừa cởi áo khoác ngoài ra.

Phượng Thương có chút mờ mịt giương mắt, thẳng cho đến khi Dục Trần đưa tay muốn kéo vạt áo của y ra, y mới giật mình hoảng sợ tránh đi, Dục Trần không để ý đến sự giãy dụa của y, nắm lấy vải buộc trên tay Phượng Thương, lưu loát mở y phục của y.

“...Không...muốn”. Cuối cùng Phượng Thương khó chịu quay mặt đi chỗ khác, khàn khàn nói nhỏ.

Trong mắt Dục Trần lóe lên một tia yêu thương, lại không chịu bỏ qua cho y, đưa tay chậm rãi chơi đùa nơi nổi lên trước ngực Phượng Thương.

Thân thể hư nhược mãi cảm không gì sánh được, chỉ một lúc, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một mảnh đỏ ửng, hừ nhẹ một tiếng: “Không nên...không...muốn...”.

“Tại sao lại không nên?”. Trên tay Dục Trần không hề dừng lại, phủ lên vành tai Phượng Thương mà vẫn về.

Khí tức ấm áp phun bên tai, làm Phượng Thương khó chịu mà giật mình, cảm thấy bàn tay của Dục Trần trượt xuống bụng dưới của mình, liền tránh đi, hốt hoảng nói nhỏ: “Không nên, không nên, sẽ chết, sẽ, sẽ chết...Ừm!”.

Một chữ cuối liền bị nụ hôn vui sướng, triền miên khiến người ta say mê, đau đớn nhiều ngày làm cho thân thể Phượng Thương trở nên suy yếu, nụ hôn vừa dứt, Phượng Thương liền thở dốc không ngừng, gương mặt nhìn Dục Trần, trong mắt cũng phủ lên một tầng hơi nước mập mờ.

“Đây là nguyên nhân?”. Thanh âm của Dục Trần vang lên bên tai, không thể nghe ra được tâm tình, Phượng Thương mở to mắt, nhưng không cách nào thấy được vẻ mặt của hắn, “Đây là lý do người bắt ta rời khỏi Thịnh kinh?”.

Toàn thân Phượng Thương run lên, không rên một tiếng, chỉ khẽ cúi đầu thở hổn hển, trong mắt tràn đầy sự mờ mịt. Dục Trần lại cúi đầu hung hăng hôn lên môi y.

“Người tại sao lại không tin ta?”. Dục Trần buồn bực nói, trong thanh âm có một tia ghen ngào không thể phát giác, “Ta không đáng tin tưởng như vậy sao? Người cũng không tin tưởng mình đến vậy sao?...Hỗn trướng!”.

Một câu chữ cuối cùng mang theo chút nức nở, Phượng Thương chỉ là mờ mịt mở to hai mắt, tất cả giấy dựa đều dừng lại.

“Người không tin...ta cũng sẽ thích người sao?”. Trong lời nói Dục Trần lộ ra vẻ vô lực, hắn ôm chặt lấy người dưới thân, giống như phát điên mà hôn xuống.

“Dục Trần, Dục Trần...”. Phượng Thương không giấy dựa nữa, chỉ khàn khàn gọi tên hắn, trong thanh âm lộ ra vẻ ngỡ ngàng, làm cho lòng Dục Trần một trận tê lương.

Dục Trần không nói gì nữa, chỉ thật cẩn thận mơn trớn hạ thân của Phượng Thương, nhìn y ần nhẩn mà ngoan ngoãn theo động tác trên tay mình mà thở dốc, trong mắt lại tràn đầy sợ sệt, trong lòng liền từng chút từng chút mềm xuống, đau nhức như bị kim châm vào, chỉ có thể im lặng cúi đầu, cẩn thận hôn lên môi y.

Thẳng cho đến lúc Dục Trần cẩn thận kéo hai chân Phượng Thương ra, y mới giống như cá gặp nước mà giấy người, Dục Trần cười cay đắng, thấp giọng gọi: “Cẩn...”.

“Sẽ...chết...”. Phượng Thương lẩm bẩm.

“Sẽ không, ta yêu ngươi”. Dục Trần nhẹ giọng trấn an, cảm giác được thân thể Phượng Thương cứng đờ, trong lòng hấn căng thẳng, “Nếu như chết, chúng ta cũng chết cùng một chỗ, nếu chưa hài lòng, kiếp sau ta sẽ hoàn lại gấp đôi”.

Phượng Thương mở to mắt nhìn hấn, qua một lúc, mới nhột nhột cười, nhắm mắt lại: “Kiếp sau...ta không muốn gặp lại ngươi nữa”.

“Được”. Dục Trần thấp giọng trả lời, thử dò xét một chút, liền động thân đi vào, đau đớn đột ngột làm cho Phượng Thương đau đớn mà hừ nhẹ một tiếng, không nhin được mà ngẩng đầu lên. Dục Trần một bên cời đoạn vải bông trên tay y ra, một bên chậm rãi động, cảm giác được tay Phượng Thương từ từ đặt lên lưng mình, thỏa mãn cười, nói tiếp: “Thế nhưng, ta vẫn sẽ ở bên cạnh ngươi”.

Phượng Thương cười cười, hai người đắm chìm trong khoái cảm, y không nói nữa, chỉ là tay càng ôm chặt hơn, lại chậm rãi động thân, hòa theo động tác của Dục Trần.

Dây dưa mãnh liệt, Dục Trần không khống chế được sức mạnh, nghe thấy người dưới thân cúi đầu rên rỉ thành tiếng, hấn không nhin được mà cúi đầu hôn Phượng Thương, trong nụ hôn hấn cảm thấy được có một tia cay đắng, chỉ có thể dùng sức ôm chặt người dưới thân, không dám nhìn tới đôi mắt đang âm thầm chảy lệ.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Dục Trần vẫn như trước ôm chặt Phượng Thương không chịu buông tay, tiếng thở dốc của hai người vang lên trong cung điện rộng lớn, nhưng hấn vẫn cảm thấy nhiệt độ của người trong lòng hơi thấp.

“Cẩn, khi ngươi còn bé thì làm những gì?”.

Người trong ngực im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi chuyển người, nhàn nhạt nói: “Đọc sách luyện võ, là những chuyện mà một thế tử nên làm”. Tay Dục Trần ôm càng chặt hơn, Phượng Thương có chút mờ mịt ngẩng đầu, lại thấy trong mắt Dục Trần tràn đầy đau đớn, trong lòng khê động, đưa tay mơn trớn mắt Dục Trần: “Người không tin sao?”.

“Cẩn...Ta vừa đến Vương Đào thôn, gặp được Quách Đình”. Dục Trần gằn từng chữ, nhìn y không chớp mắt.

“Ừm”. Phượng Thương nhàn nhạt trả lời một câu, liền muốn chớp mắt, lại bị Dục Trần siết chặt hơn dọa sợ, lại mở mắt ra.

“Lúc trước ta không chịu nghe người nói, oan uổng người, tại sao người không nói? Người không hận sao?”.

“Hận”. Phượng Thương chỉ trả lời câu cuối cùng. “Hận thì sao chứ?”.

Y xoay người, nhìn thẳng vào mắt Dục Trần: “Năm mươi bốn tuổi, lần đầu tiên trốn đi Thịnh kinh, đầu tiên là muốn nhìn thấy ca ca, nhưng sau đó lại nhìn thấy người”.

Dục Trần chấn động, không nói gì, chỉ an tĩnh chờ Phượng Thương nói xong.

“Khi đó trên người còn có vết thương, biết rất rõ sau khi quay về thôn nhất định sẽ bị phạt, thế nhưng, thấy được người, đã cảm thấy...đáng giá”. Thanh âm của Phượng Thương bình tĩnh đến đáng sợ, Dục Trần lại cảm xúc phập phồng. “Khi đó, ca ca dựa vào lòng người, người từng miếng từng miếng mớm thuốc, từng tiếng dỗ ca ca, ôn nhu cưng chiều, ta thật sự, rất ước ao. Khi đó...rất lâu về sau, ta luôn mong muốn, nếu như có một ngày, người cũng đối xử với ta như vậy một lần, thì cho dù là chết, cũng không có gì ghê gớm. Người xem, những gì ta mong muốn, hiện tại đã thành sự thật, hận, không hận, thì có thể nào chứ?”.

Dục Trần lại càng ôm chặt ơn, như là ôm một bảo vật cực kỳ trân quý, hít nhẹ một hơi, lại từ từ thở ra: “Thật ra người không cần ủy khuất chính mình như vậy”.

Phượng Thương lắc đầu cười, chậm rãi tựa vào lòng Dục Trần, cũng không nhìn hắn: “Lưu Hỏa cũng từng hỏi ta, nếu người không thể chấp nhận ta, chẳng bằng buông tay, đều là sống cả, hà tất phải ủy khuất chính mình...Nhưng mà, Dục Trần, nhân sinh bất quả chỉ là một chén rượu, một chén tỉnh một chén say, trong cơn say có được niềm vui*, việc gì phải canh cánh chuyện biệt ly? Nếu người nói yêu ta, ta còn muốn thứ gì khác nữa?”.

() Câu này nguyên gốc chính là tựa đề truyện, Túy nhược thành hoan.*

Nhân sinh bất quả chỉ là một chén rượu, một chén tỉnh một chén say, trong cơn say có được niềm vui, việc gì phải canh cánh chuyện biệt ly.

Túy nhược thành hoan.

Dục Trần rũ mắt, cười nhẹ: “Người không cần muốn gì nữa, sau này, chờ ta nghĩ ra, ta sẽ làm cho người tin tưởng”.

“Ta tin”. Phượng Thương không ngẩng đầu, hình như đã buồn ngủ, chỉ dựa vào hắn, cúi đầu trả lời một câu.

Dục Trần cười khổ, để y thoải mái dựa vào mình, mềm giọng nói: “Cần, người xem, người cũng sẽ đau, sẽ khóc...Vì vậy, người cũng có thể thử tin tưởng, ta cũng sẽ thích người”.

Phượng Thương mệt mỏi đến cực điểm mà nhắm chặt mắt, thanh âm mang theo một tia mơ hồ qua loa: “Ừ, ta tin”.

—Chính văn hoàn—

46. Quyển 2 - Chương 45: Phiên Ngoại Kinh Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kinh niên*

(*) Kinh niên: Nhiều năm sau

Sáng sớm mùa xuân, hoa đẹp hương nồng.

Trời xuân ấm áp, Dục Trần đi đến Phượng Uyên cung, có vài phần mệt mỏi.

Cách phòng của Phượng Thương một đoạn nhỏ, cung nhân đã thức thời lui ra từ lâu, ý cười bên môi Dục Trần còn chưa tắt, liền nghe thấy được một trận tiếng động vang lên từ căn phòng phía trước, giống như thứ gì đó bị người ta ném vỡ.

Bị dọa, Dục Trần bước nhanh tới, cũng không gõ cửa, đẩy cửa bước vào, liền thấy trong phòng chỉ có một mình Miên Hạ và một đồng hồ loạn trên mặt đất.

Tấu chương rơi lả tả, nghiền mực bị ném vỡ trên mặt đất, lẫn với hai miếng bánh ngọt, Dục Trần không khỏi cười khổ, vừa đi qua nhặt tấu chương lên, vừa hỏi Miên Hạ: “Hoàng thượng đâu?”.

Miên Hạ cũng sớm đã thành quen, không động mà nói một câu: “Chạy”.

Trên tay khẽ run, Dục Trần thở dài một tiếng, đem tấu chương xếp gọn lên án thư, thờ ơ lấy một quyển ra xem: “Lần này là vì chuyện gì?”.

“Lại bộ Thượng thư đại nhân không phải là buộc Hoàng thượng đem nữ nhi của hần lập phi sao? Mới qua vài ngày, thì có tấu chương nói Lại bộ có người lên mua chức quan, đây không phải là muốn gây chuyện sao? Những người đó, luôn cho rằng đem nữ nhi đưa vào cung là có thể ở bên ngoài làm xằng làm bậy...”. Nói đến cuối, ý thức được mình nói quá, Miên Hạ nhấp môi, không nói nữa.

Dục Trần không nói gì, chỉ ngồi xuống, thỉnh thoảng lấy bút chu sa điểm lên vài quyển tấu chương, thật lâu mới lẩm bẩm nói: “Chuyện của Lại bộ cũng không phải là ngày một ngày hai, nhưng Lại bộ Thượng thư là công thần, là thần tử lâu năm, không thể dễ dàng động vào...Khó trách y lại tức giận”.

Lắc đầu cười khổ, Dục Trần lại nhìn mấy quyển tấu chương, tiếp tục phê tấu chương, sau đó quay đầu lại phân phó Miên Hạ: “Hôm nay nói với bên ngoài, Hoàng thượng bị bệnh đang nghỉ ngơi, đừng quên nói với bên Thái y viện nên hiểu chuyện một chút”.

“Vâng”. Hiển nhiên không phải là lần đầu tiên, Miên Hạ sáng khoái đồng ý, cười cười nhìn Dục Trần, đợi hần phân phó tiếp.

Dục Trần nhìn bộ dạng của nàng, vội ho một tiếng, trầm ngâm chốc lát, sau đó khôi phục lại.

“Người đi an bài, cấp cho vị tân nương nương trong cung kia ít đồ, nói là Hoàng thượng ban, đừng đánh rần động cỏ, để Lại bộ Thượng thư nhìn ra đầu mối gì”.

“Còn nữa, tìm một người có thể tin tưởng được đưa tin cho Lưu Hỏa, nói hần mấy ngày nay kẹp chặt đuôi mà hành xử, chớ có chọc ra chuyện gì. Sau đó...”. Nói đến đây, hần ngừng lại, qua một lúc mới nói: “Được rồi, cứ như vậy đi, những thứ khác đợi ta hồi phủ sẽ an bài”.

“Vâng”. Miên Hạ cười cười đáp ứng, đi đến bên cửa, lại quay đầu lại, “Bây giờ Vương gia đi tìm Hoàng thượng sao? Muốn ta chuẩn bị cho ngài thứ gì không? Tỷ như...điểm tâm?”.

Dục Trần tròng nàng, liên tục phát tay: “Đi đi, sao lại học theo chủ tử của người vậy chứ?”.

Miên Hạ lúc này mới tươi cười lui ra ngoài, tinh ý đóng cửa lại.

Dục Trần nhìn tấu chương trên án thư, một lúc lâu mới thở dài một tiếng, đem tấu chương chưa phê cần thận xem lại một lần, lúc này mới đứng lên, thư giãn tay chân một chút, đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài một lúc, xác định bên ngoài không có ai qua lại, mới nhảy ra khỏi cửa sổ, nhảy lên mái nhà, phi thân ra khỏi cung.

Vị Hoàng đế này, đã qua hai mươi tuổi khá lâu rồi, sinh thân hai mươi lăm tuổi đang chuẩn bị, nhưng càng ngày lại càng giống tiểu hài tử.

Trong lòng oán giận, trên mặt Dục Trần lại lơ đãng hiện lên vẻ cứng chiều, lại chạy nhanh hơn, ra khỏi tường cung, dắt ngựa, chạy thẳng đến nơi chôn di vật của Lạc vương ở ngoại thành, không chút chần chờ.

Tìm vào con đường cũ, quả nhiên thấy người kia đang cuộn người trong bụi cỏ, bóng lưng cô linh phảng phất giống như hải đồng lạc đường, làm người ta thương tiếc.

Dục Trần thở dài, nhẹ nhàng bước tới.

Phượng Thương nghe thấy tiếng bước chân, liền quay phắt đầu lại, nhìn thấy là hắn, vẻ đề phòng trên khuôn mặt liền tan mất, đổi lại là dáng vẻ tươi cười vui vẻ: “Trần”.

Thấy dáng vẻ tươi cười đó, tâm liền mềm xuống, Dục Trần đi đến bên cạnh y, giả vờ bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ thật là trọng tình, lại tới viếng mộ Lạc vương”.

“Ca ca công cao, Phượng Thương không dám quên”. Nghe thấy sự cứng chiều trong câu nói của Dục Trần, nụ cười trên mặt Phượng Thương lại càng không giấu được, rồi lại cố chịu đựng, cố ý chua chát trả lời một câu.

Dục Trần đem người ôm vào lòng: “Người tiểu ngu ngốc này!”.

“Ai ngốc?”. Phượng Thương nhướn mày, cũng không giãy dụa, mặc hắn ôm lấy.

“Ta, đương nhiên là ta”. Nhìn thấy trong mắt người kia có ánh lửa, Dục Trần liền vội vã bày ra vẻ mặt lấy lòng.

“Ngu ngốc!”. Phượng Thương cười mắng một câu, đưa tay đem đầu Dục Trần kéo xuống, hôn lên môi hắn.

Nụ hôn triền miên, mang theo chút ý tứ cướp đoạt, càng làm cho người kia không nhận được mà trầm say.

Đợi cho đến lúc hít thở không thông, hai người mới lưu luyến tách ra, Phượng Thương hơi thở gấp dựa vào Dục Trần, một lát sau mới nói ra một câu: “Thật không muốn quay về”.

“Ta biết”. Dục Trần mỉm cười nói.

“Thật không muốn nhìn sắc mặt những kẻ đó”. Phượng Thương hơi cắn môi.

“Ta biết”. Dáng vẻ tươi cười của Dục Trần vẫn không đổi, chỉ hơi tiến tới, khẽ liếm cánh môi y, đợi đến khi y buông lỏng hàm răng mới bỏ qua.

Bị động để cho Dục Trần hôn, ánh mắt Phượng Thương hơi sẫm lại: “Mệt...”.

“Ta biết”. Cuối cùng không nhận được mà hôn lên môi y, Dục Trần tham lam đưa đầu lưỡi ra, cạy mở hàm răng của Phượng Thương, hôn thật cẩn thận, như sợ nếu nóng nảy sẽ làm tổn thương người trước mặt.

Ta biết. Biết sự phiền chán của người, biết sự mệt mỏi cực độ của người, biết người thà chết cũng phải che dấu sự không tự tin của mình.

“Nếu là ca ca...”.

“Không có nếu như”. Dục Trần trực tiếp chặn lời y, cười nói, “Người cũng đã nói, Liên Nhi là Liên Nhi, người là người, thiên hạ này là của người”.

“Thiên hạ...của ta”. Phụng Thương nhỏ giọng lặp lại, không nói gì nữa.

Nhìn sự mờ mịt trong mắt y, Dục Trần bất giác có chút đau lòng, tay càng siết chặt hơn, cười nói: “Đừng nghĩ đến những chuyện đó, khó có khi ra ngoài một chuyến, không bằng chúng ta đi dạo một chút?”.

“Hả?”. Ngạc nhiên ngẩng đầu, Phụng Thương thấy trên khuôn mặt Dục Trần là nụ cười ôn nhu.

Trăng treo trên ngọn cây, trên đường lại rất náo nhiệt, hoa đăng nền đỏ, một đường liên miên, lại giống như tình hà rơi vào nhân gian.

Nhìn những người trên đường rộn ràng qua lại và những cửa tiệm nhỏ hai bên đường, Phụng Thương lộ ra vẻ hiếu kỳ, mi tâm đã giãn ra, trên mặt chỉ còn lại ý cười, nổi bật trên gương mặt như ngọc của y, làm cho người qua đường liên tiếp quay đầu.

Dục Trần nắm tay y, càng nắm càng chặt, chỉ hận không thể đem người kia giấu vào lòng, không cho người khác nhìn thấy.

“A, trống bỏi!”. Tất nhiên không biết tâm tư trong lòng Dục Trần, Phụng Thương đột nhiên kêu lên một tiếng, khéo tay áo hắn đi vào trong đám người.

Dục Trần bị y kéo làm cho lão đảo, chen vào đám người mới miễn cưỡng đứng vững, thấy Phụng Thương đã cầm một cái trống bỏi lên lắc lắc, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Công tử thích cái này sao?”. Người bán hàng chính là một tiểu cô nương khoảng hơn mười tuổi, khuôn mặt phỉếm hồng nhìn Phụng Thương, thanh âm cực kỳ ôn nhu.

Phụng Thương gật đầu cười hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”.

“Nếu công tử thích, ta bán rẻ một chút, hai văn tiền...”. Thấy Phụng Thương chỉ cười lắc lắc trống bỏi, cho là y đang do dự, tiểu cô nương cuống quýt đổi giọng, “Không, không, một văn là được rồi...”.

“Rẻ như vậy ư?”. Phụng Thương mở to mắt.

Khuôn mặt tiểu cô nương càng đỏ hơn, nhỏ giọng nói: “Nếu như công tử thích, tặng, tặng người cũng...”.

Lời của nàng còn chưa dứt, liền có một thỏi bạc nhỏ thả vào tay nàng, Dục Trần nghiêm mặt nói: “Ta mua hết, trừ cái trong tay y ra, những cái khác đều đưa đến Tỉnh vương phủ đi”.

Hiển nhiên là bị lời nói của Dục Trần dọa sợ, khuôn mặt tiểu cô nương liền trắng xanh, không dám nhìn Phụng Thương nữa, liền thanh nói: “Vâng, vâng”.

Dục Trần lúc này mới hài lòng kéo Phụng Thương chen ra ngoài, biểu tình cũng hòa hoãn xuống.

Phụng Thương giương mắt nhìn hắn, một đôi mắt ướt át: “Tại sao người lại dọa nàng?”.

Dục Trần bị y nhìn đến tâm viên ý mã*, vội ho một tiếng nhìn đi chỗ khác, lẩm bẩm: “Ai bảo người cười với nàng”.

(*) Tâm viên ý mã: viên là vượn, mã là ngựa. Ý của câu này đại khái là trong lòng không yên, suy nghĩ những chuyện lung tung.

Phụng Thương ngạc nhiên: “Ai cười với nàng?”.

“A, bên kia có long tu đường, muốn ăn thử không?”. Dục Trần nhìn trái nhìn phải nói.

Phụng Thương nhìn hắn vội vã chạy qua phía bên kia đường, mắt tròn lên.

Chờ Dục Trần ôm một bao long tu đường chạy về, mới phát hiện Phụng Thương vẫn không chớp mắt nhìn mình, trên mặt có chút hồng: “Đường”.

“Dục Trần...”. Phụng Thương cười cười tiến tới gọi hắn, Dục Trần đem túi đựng bỏ vào trong tay y, Phụng Thương cười càng xán lạn, “Dục Trần Dục Trần Dục Trần”.

“Được rồi được rồi”. Dục Trần bất đắc dĩ đảo mắt.

“Dục Trần bảo bỏi”. Phụng Thương chớp chớp mắt nhìn hắn.

Dục Trần không có biện pháp, cầm lấy một viên long tu đường bỏ vào miệng Phượng Thương, viên đường vừa vào miệng liền tan ra khiến cho Phượng Thương bị sặc không nói nên lời, ho khan một lúc lâu, dọa Dục Trần sợ đến mức liên tục vỗ vỗ lưng y.

“Dục Trần!”

Dục Trần vô tội nhìn y, thừa nhận: “Đúng, ta ghen”.

Trong nháy mắt khuôn mặt Phượng Thương liền hồng lên, trừng Dục Trần một cái, không nói gì, xoay người rời đi.

Dục Trần nhin không được phá lên cười, đuổi theo, thấy trái phải không có ai để ý, liền muốn nắm lấy tay y, Phượng Thương né tránh, lại nắm, lại tránh, não loạn một lúc, ý thức được có người nhìn về phía bên này, lúc này hai người mới bỏ qua, một trước một sau làm bộ như không nhìn thấy mà đi tới.

“Thật là nóng nhiệt”. Đi được một lúc, đoàn người thưa dần, cách xa nơi nóng nhiệt một chút, Phượng Thương mới khoan thai mở miệng.

Dục Trần bước lên hai bước sóng vai cùng y, cười nói với y: “Cũng phải có quốc thái, mới có dân an”.

Phượng Thương không nói nữa, vẫn như trước không chút mục đích mà đi về phía trước, Dục Trần cũng không mở miệng, chỉ đi bên cạnh y, thừa lúc không có người chú ý, liền nắm chặt lấy tay y, ủ trong lòng bàn tay, khẽ bóp khẽ xoa.

“Trở về đi”. Thật lâu sau Phượng Thương mới nói nhẹ một câu, ” Dục Trần, ta muốn đưa Lưu Hỏa vào Lại bộ”.

“Được”. Dục Trần cũng không nhiều lời, chỉ ôn nhu trả lời một câu, trong lời nói là sự kiên định rõ ràng.

Phượng Thương nở nụ cười.

Một lúc sau, y mới nói: “Lúc quay về thì trước tiên ban cho nữ nhân kia chút đồ, đừng để cho cha nàng nhìn thấy đâu mỗi gì mà sớm đề phòng”.

Dục Trần nhướn mày: “Ta đã cho Miên Hạ an bài rồi, coi như là người ban cho”.

Phượng Thương sững sốt một chút, không nói gì nữa, lại nói tiếp: “Còn có đưa tin cho Lưu Hỏa, bảo hắn mấy ngày nay an phận một chút, đừng có làm ra nhược điểm gì, phá hủy đại sự”.

“Đã báo rồi”.

Phượng Thương hơi nhíu mày: “Còn nữa, ta muốn cấp...”.

Phượng Thương nở nụ cười: “Đưa thư cho Dục Dặc, vạn nhất bên này có não loạn, để để ấy mang binh trở về, cũng là đem người ở đây hù dọa một phen, đúng không?”.

Nhìn sự kinh ngạc trên mặt Phượng Thương, trong lòng Dục Trần hơi ngứa, thấy trái phải không có người, liền dứt khoát hôn y.

“Người nghĩ ra được, ta sao có thể không nghĩ ra chứ?”.

“Dục Trần...”. Như bị cảm động, lại như bị nụ hôn vừa rồi làm cho xao động, thanh âm Phượng Thương lại mang theo chút khàn khàn mê người.

Dục Trần không chịu được, đưa tay muốn ôm lấy thắt lưng y, lại bị Phượng Thương lách người tránh đi, ngẩng đầu lên mới thấy trên khuôn mặt người kia lộ ra tia giảo hoạt, Dục Trần không nhin được mà than nhẹ, lại bị đùa bỡn.

Nhìn vẻ mặt bất mãn của Dục Trần, tiểu ý bên môi Phượng Thương lại càng sâu hơn: “Dứt khoát đi tìm Lưu Hỏa đi, để hắn có chuẩn bị cũng tốt”. Dứt lời, không nhìn Dục Trần nữa, xoay người rời đi.

Dục Trần cầm lấy cổ tay y kéo lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lưu Hỏa để cho hắn ngày mai tiến cung đi. Bây giờ, người theo ta quay về!”.

“Không muốn!”.

“Quay về!”.

“Không muốn!”.

Dục Trần lười cãi tiếp, cũng không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, dứt khoát đưa tay bế người kia lên, thi triển khinh công chạy về phía hoàng cung.

Phượng Thương ở trên vai hắn giãy dụa một lúc liền yên tĩnh lại, tay cũng rất tự nhiên ôm lấy cổ Dục Trần, cười vui vẻ gọi: “Dục Trần Dục Trần”.

“Kêu nhiều như vậy, người không nhàm chán sao?”. Dục Trần vẫn tiếp tục chạy, chỉ tranh thủ trả lời một câu.

“Chờ ta kêu hết cả đời này, chúng ta lại thảo luận vấn đề này tiếp”. Phượng Thương nhẹ nhàng trả lời.

Cảm giác được người đang ôm mình đổ mồ hôi, mắt y hơi sáng lên, đột nhiên nhích người, tiến đến gần cổ Dục Trần, nhẹ nhàng liếm lên.

Thân thể Dục Trần khẽ run, nhưng vẫn không dừng lại, chỉ cắn răng nói: “An phận một chút!”.

Phượng Thương không để ý đến, liếm càng hăng say hơn.

Dục Trần không nói nữa, tiếng hít thở cũng thô dần, một đường chạy thẳng vào Phượng Uyên cung, đem người đặt lên giường liền trực tiếp đè lên, dùng cả tay lẫn chân cởi y phục của Phượng Thương: “Người thứ tai họa này...”.

Phượng Thương ngoan ngoãn để mặc hắn cởi hết y phục, mới ngồi dậy: “A, ta còn chưa xem tấu chương...”.

“Điều phê xong rồi”. Dục Trần rít lên, đè lên người Phượng Thương, đỡ lấy eo y, hôn một đường từ cổ xuống, một một nụ hôn đều mang theo gặm cắn, như thể hận không thể nuốt y vào bụng.

Phượng Thương bật cười ha hả, hơi ngược đầu, tay cũng không yên phận mà bắt đầu vuốt ve khắp người Dục Trần, hô hấp dần nhanh hơn, đến cuối cùng liền hóa thành tiếng than nhẹ tiêu hồn thực cốt.

“Người a...”.

Cảm giác được ngón tay Dục Trần đi vào trong cơ thể, cảm giác này khiến cho y hưng phấn đến từng đầu ngón tay, là cho thanh âm của y như tiếng thở dài, làm cho lòng Dục Trần nhũn ra.

“Tự ý mạo danh, giả tạo châu phê*, phải chịu tội gì?”.

(*) Châu phê: lời phê bằng bút đỏ.

Dục Trần bật cười, tiến tới cắn lên vành tai y: “Ngay cả mạng của ta cũng đều là của người, người muốn phạt sao thì phạt như vậy. Tỷ như phạt ta...yêu thương người thật tốt?”.

Theo câu hỏi mê người kia, Dục Trần rút ngón tay ra, động thân tiến vào cơ thể Phượng Thương.

Đau đớn dưới thân và cảm giác ngứa ngứa bên tai mang đến khoái cảm, làm Phượng Thương bật kêu lên. Đôi tay tự nhiên ôm lấy người kia, đau đớn và khoái cảm làm đầu ngón tay y cắm vào da thịt người kia, thật hận không thể hòa vào máu thịt của người kia, lúc đó mới có thể mãi mãi không chia cắt.

“Dục Trần...Trần...”.

Đáp lại y là ra vào càng nhanh, trên khuôn mặt người kia là tràn đầy sự ôn nhu cứng chiều làm y yên lòng.

Trong thoáng chốc, y nhớ tới người nọ từng nói.

‘Khi mới bắt đầu, bản thân vẫn thấp thỏm, vẫn không tin hắn, mỗi ngày đều kinh hoàng chờ đợi đến khi phải tỉnh mộng. Lại trong lúc vô tình, trong giấc mộng kéo dài, nhiều năm không tỉnh, chỉ có lời nói của người kia, từng chút từng chút trở thành sự thực’.

Hắn nói, ‘Cho dù người buông tay đi làm chuyện người muốn, bất luận là chuyện gì cũng có thể, ta sẽ đứng bên cạnh người, trở thành lực lượng của người’.

(*) Long tu đường:

47. Quyển 2 - Chương 46: Phiên Ngoại Đặc Biệt

Cuối tháng tư đầu tháng năm, giữa mùa hè, sau giờ Ngọ lại có một cơn gió mát hiếm hoi khiến cho người ta buồn ngủ.

Dục Trần đi tới khúc quanh trong Phượng Uyên cung, liền thấy Miên Hạ đang cầm một cái khay không đi tới, đang muốn mở miệng, đã thấy Miên Hạ khẩn trương đưa tay lên miệng nuốt một tiếng, liền sợ đến che miệng lại.

Miên Hạ hướng ngoài sân nháy mắt ra dấu, Dục Trần nhìn theo, liền thấy Phượng Thương tựa dưới bóng cây trong sân, dường như đã ngủ.

Bên tai nghe thấy Miên Hạ nói nhỏ: “Hoàng thượng vừa mới thiếp đi”.

Mỉm cười, trong đáy mắt Dục Trần sinh ra một tia thương yêu, hơi gật đầu, khoát tay ý bảo Miên Hạ lui ra, nhẹ chân bước ra ngoài sân.

Người trong sân khép hờ hai mắt, ánh nắng xuyên qua tàng cây chiếu loang lổ trên khuôn mặt y, làm sinh ra ba phần tái nhợt, mãi cho đến khi Dục Trần đi đến bên cạnh y y cũng không động đậy, như vẫn chưa cảm thấy.

Lại một cơn gió nhẹ thổi qua, làm tóc mai của Phượng Thương vờn nhẹ trên mặt y, cảm giác ngứa ngứa làm y theo bản năng hơi nhíu mi, đôi môi hơi nhếch lên làm Dục Trần khẽ động, kìm lòng không được mà cúi người xuống, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn xuống.

“Dục Trần... Người không thể an tĩnh một lúc sao”. Thanh âm lười biếng mang theo tiểu ý nhàn nhạt, nhưng Phượng Thương vẫn không mở mắt ra.

Dục Trần đưa tay vuốt vuốt mũi y: “Thì ra là người ở đây giả vờ ngủ!”.

“Vốn là thật, lúc người đi tới thì tỉnh”. Phượng Thương cau mũi một cái rồi nở nụ cười, mở mắt, đưa tay kéo tay áo của Dục Trần.

Dục Trần cười cười nương theo lực kéo của y ngồi xuống, tự nhiên mà đem người kia ôm vào lòng: “Vậy ngủ tiếp một lúc”.

Phượng Thương không chút dấu vết tránh ra, hạ mắt không nhìn tới sự thất lạc trong mắt Dục Trần, cười: “Không được, tấu chương vẫn chưa xem xong, vừa nãy suy nghĩ quá nhập tâm, liền ngủ mất”.

“Cần...”. Dục Trần trầm thờ dài, đem người chuẩn bị bò dậy ôm vào lòng, “Tấu chương sao có thể xem hết trong một ngày, một thì nghỉ ngơi, không nên làm khó thân thể mình. Người xem người đi, từ tận niên năm đó đến nay chưa từng có chút thụt, gầy đến mức lộ hết xương rồi...”. Đến chữ cuối cùng liền ngừng lại, hẩn kinh ngạc nhìn Phượng Thương đang cố cự ra để đứng lên, không nói thêm gì nữa.

Phượng Thương chỉ cứng đờ đứng đó, nhìn thẳng vào hẩn, đôi mắt sâu thẳm.

“Cần?”. Qua thật lâu, cuối cùng Dục Trần thấp giọng kêu một tiếng, đứng lên.

Phượng Thương lùi một bước, hít một hơi thật sâu, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn: “Dục Trần, Dục Dặc tìm được ca ca rồi”.

Một câu ngắn ngủi, lại như dùng hết khí lực toàn thân, một chữ cuối cùng còn mang theo chút run rẩy.

Dục Trần sững sốt, liền bật cười nhẹ nhõm, đau lòng tiến lên ôm lấy Phượng Thương, Phượng Thương có chút mờ mịt né tránh, cuối cùng cũng đứng yên.

“Đứa ngốc!”.

Phượng Thương giương mắt để mặc hắn ôm, qua một lúc, mới chậm rãi mở miệng: “Thật sự, không có lừa người, Dục Đặc tìm được ca ca rồi, người... Người có thể đến Phượng Lâm...”.

“Ta biết”. Dục Trần cắt đứt lời y, cảm giác được thân thể cứng đờ của người trong lòng, lại càng đau lòng hơn, “Người vẫn nghĩ những chuyện này sao?”.

Phượng Thương hạ mắt: “Người thật sự có thể đi Phượng Lâm, thật sự”.

“Nếu như ta muốn đi, ta đã không quay về”. Dục Trần nổi giận dưng dưng, thấy Phượng Thương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn mình, khuôn mặt sạch sẽ, lòng hắn không khỏi mềm nhũn, cúi đầu hôn lên mí mắt y, “Ta từng yêu Liên Nhi, thế nhưng...”, hắn kéo tay Phượng Thương đặt lên ngực mình, “ở đây, hiện tại, chỉ có một người, hiện tại như vậy, sau này cũng là như vậy”.

Phượng Thương nhìn bàn tay bị nắm lấy của mình: “Dục Trần... Ta không cần đồng tình”.

Dục Trần đau đầu thở dài, có chút tức giận nắm chặt lấy tay y: “Cẩn! Người... sao lại ngoan cố như vậy? Lẽ nào khi đó, chúng ta không phải đã giải độc trên người người sao? Lưu Hỏa đã nói như thế nào chứ?”.

Phượng Thương trợn to mắt, không lên tiếng mà trừng Dục Trần.

“Hắn nói như thế nào, hả?”. Nhìn thấy trong mắt Phượng Thương giấu diếm sự chột dạ, tiểu ý bên môi Dục Trần lại càng sâu hơn. ” ‘Chỉ cần hai người yêu nhau, độc sẽ được giải’, người không tin ta, cũng không tin hắn sao?”.

Phượng Thương vẫn không chịu từ bỏ mà trừng Dục Trần, Dục Trần chỉ cười yếu ớt nhìn lại y, không hề nói lời nào, qua một lúc, cuối cùng một vết hồng kỳ lạ chậm rãi hiện lên trên khuôn mặt Phượng Thương, có chút thất thố nhìn qua nơi khác, Phượng Thương có chút ngờ vực mà hừ một tiếng.

“Cẩn!”. Dục Trần tức giận ôm người kia càng chặt hơn, thấy Phượng Thương cũng không giãy giụa, liền ghé vào tai y, nhẹ giọng nỉ non, “Kỳ thực trong lòng người đã nguyện ý tin, chỉ là lý trí vẫn không cho phép, có đúng hay không?”.

Phượng Thương lại hừ một tiếng, so với lúc nãy thì lớn hơn một chút.

“Tiểu biệt nữ”. Dục Trần bất đắc dĩ cười mắng một câu, kéo tay y đi đến bàn đá dưới tàng cây, thấy giữa bàn có đặt một trái lựu, không khỏi sững sốt, vô thức hỏi, “Đây là cái gì?”.

Phượng Thương mở to mắt không thể tin nhìn Dục Trăn, giống như bất mãn hẳn đột nhiên vòng vo, lại dùng sức hừ hai tiếng, không chịu nói tiếng nào.

Dục Trăn buồn cười nhìn y, đưa tay cầm lấy trái lựu, giơ lên trước chớp mũi Phượng Thương: “Muốn ăn không?”.

Phượng Thương cảm giận trừng hẳn một lúc, cuối cùng không cam lòng mà gật đầu.

“Quả nhiên là vì lười biếng”. Dục Trăn liếc nhìn cái đĩa ngọc bỏ đầy vỏ trái cây, lắc đầu thở dài, vừa kéo Phượng Thương ngồi xuống, lại đưa tay bóc lựu.

Chỉ một lúc, những hạt lựu xinh xắn màu hồng trong suốt liền lộ ra, Dục Trăn bóc mấy hạt, gom trong lòng bàn tay, tiến đến trước mặt Phượng Thương, thấy trong mắt y mang theo sự mong chờ mơ hồ, giống hệt như tiểu hài tử, trong lòng liền mềm nhũn, giang hai tay: “Nào, con mèo nhỏ tham lam, vừa muốn ăn lại muốn làm biếng!”.

Phượng Thương lại hừ một tiếng, vẻ mặt trấn định vươn tay bốc lấy vài hạt lựu, bỏ vào trong miệng, một lát sau lại nhú mào.

Dục Trăn ngẩn ra: “Có chuyện gì vậy?”.

Phượng Thương đưa tay đến bên miệng mà phun ra mấy cái hạt nho nhỏ, vẻ mặt bất mãn lắm lắm: “Thứ này sao lại phiền như vậy chứ, quá nhỏ, bên trong còn có hạt!”.

Dục Trăn sửng sốt, lại lập tức hóa thành đau lòng: “Chưa ăn qua?”.

Phượng Thương lắc đầu, cầm lấy hạt lựu trong tay ném thẳng vào tay Dục Trăn.

“Còn muốn ăn sao?”. Dục Trăn giơ giơ phần lựu còn lại lên.

Phượng Thương nhìn phần lựu trong tay hẳn, lại nhìn hạt lựu nhỏ xíu kia, do dự thật lâu, cuối cùng lắc đầu.

Dục Trăn nhìn thấy trong mắt y có ba phần tiếc nuối, liền cười thầm, thấy Phượng Thương nhay bèn trừng mình, cũng không nói gì, chỉ đem mấy hạt lựu kia cho vào miệng, không chờ Phượng Thương kịp phản ứng, liền đường đường chính chính hôn lên môi y.

Phượng Thương đầu tiên là ngạc nhiên mở to mắt, đến cả giấy giũa cũng quên mất, lập tức liền cảm giác được đầu lưỡi ấm áp của Dục Trăn tiến vào, mang theo vị ngọt ngào mà đặc biệt thanh.

Hơi hạ mắt, cứng người trong chốc lát, cảm giác được sự khiêu khích như có như không của Dục Trăn, cuối cùng y chớp mắt mà nở nụ cười, không chút khách khí đáp lại, mút vào vị ngọt thật sâu trên môi.

48. Quyển 2 - Chương 47: Phiên Ngoại 100 Câu Hỏi Phụ Thê Tương Tính

Q1. Xin hỏi tên của ngài?

Trăn: Tổ Hòa Dục Trăn

Cẩn: Tổ Hòa Phượng Thương...Hoặc là, Tổ Hòa Dục Cẩn.

Q2. Tuổi tác?

Trăn: Hỏi chính người.

Mỗ Sắc: Hả?

Trăn: [Khinh bỉ] Người có đề cập qua ta bao nhiêu tuổi sao?

Mỗ Sắc: [Lau mồ hôi]

Cẩn: Lúc kết truyện là 21 tuổi.

Mỗ Sắc: Ừ ~, Tình vương ngài so với y lớn tuổi hơn là được...

Yoh đại nhân: Này, tác giả người cũng quá mau quên rồi, mình viết ra mà cũng quên mất, chương thứ hai mươi mẹ của Dục Trăn đã nói rõ ràng hắn 27 tuổi rồi.

Mỗ sắc: [Lau mồ hôi điên cuồng] Ta sai rồi __

Q3. Giới tính?

Cẩn: [Nhướn mày] Giới tính của Trăn còn cần phải hỏi sao?

Mỗ Sắc: Không dám không dám.

Trần: Không thấy sao?

Mỗ Sắc:

Q4. Xin hỏi ngài cảm thấy tính tình của mình thế nào?

Cẩn: Hoàng đế nên có ta đều có.

Mỗ Sắc: [Lau mồ hôi] Có thật sao...

Trần: Bản chất là ôn nhu~.

Mỗ Sắc: Đi chết đi.

Q5. Ngài nghĩ tính tình của đối phương thế nào?

Trần: Biệt nữ này, khả ái này, bá đạo này, thích ăn dấm này, quật cường này... [Bấm đầu ngón tay-ing]

Mỗ Sắc [||||]: Được rồi được rồi! Tiểu Cẩn Nhi, người nói!

Cẩn: ...> // <

Mỗ Sắc: Đây là đáp án gì chứ...? [Ngây ngô]

Cẩn: Hắn tốt, rất ôn nhu.

Mỗ Sắc: [Đá người nào đó] Người nhật được bảo bối a~.

Trần: [Nhào qua] Cẩn~~~~~.

Cẩn: ////////// [Gào lên] Cút ngay!

Q6. Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Trần: Trong hoàng cung, lúc đó y mới vừa giết phụ hoàng ta, y bảo thái giám đưa ta đến trước mặt y.

Cẩn: ...

Trần:?

Cẩn: Năm mươi ba tuổi, trên cây trong Tam vương phủ.

Q7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương là gì?

Cẩn: [Than thở] Hấn đối với ca ca thật ôn nhu...

Trần: Ta chính là thua ở trong tay người này, y cùng Liên Nhi rất giống nhau.

Mỗ Sắc: Người xác định người trả lời như vậy không có vấn đề gì sao? Người xác định người trả lời như vậy sẽ không bị đánh sao?

Q8. Thích điểm nào của đối phương nhất?

Cẩn: Hấn rất ôn nhu.

Trần: Tiểu biệt nữ ~.

Q9. Ghét điểm nào của đối phương nhất?

Cẩn: [Nghĩ]

Mỗ Sắc: Tương đối dữ dằn đi? Thích ăn dấm?

Cẩn: [Trờng]

Trần: Không có không có ~~, Tiểu Cẩn Nhi là tốt nhất!

Q10. Ngài cảm thấy mình với đối phương có hợp nhau không?

Trần: Đương nhiên!

Cẩn: Hấn nói tốt thì chính là tốt.

Q11. Ngài xưng hô với đối phương như thế nào?

Cẩn: Dục Trăn.

Trăn: Cẩn, Tiểu Cẩn Nhi ~, trước mặt người khác cũng có lúc gọi là Hoàng thượng...

Q12. Mong muốn được đối phương gọi như thế nào?

Cẩn: Cẩn.

Trăn: Cái này sao, để ta nghĩ đã...tùy tiện gọi thế nào cũng được...

Cẩn: [Nhào qua] Dục Trăn bảo bối, Dục Trăn ngoan ngoan, Dục Trăn tiểu tâm can ~.

Mỗ Sắc & Dục Trăn: ...|||||

Q13. Nếu như so sánh với động vật, ngài nghĩ đối phương là?

Trăn: Con mèo nhỏ?

Cẩn: [Cẩn]

Trăn: Chó nhỏ! [Hôn]

Cẩn: [Nghiến răng nghiến lợi] Sắc lang!

Q14. Nếu như muốn tặng quà cho đối phương, ngài sẽ chọn?

Cẩn: Chính ta.

Trăn: Chính ta.

Mỗ Sắc: ...

Q15. Bản thân muốn lễ vật gì?

Cần & Trần: Hửn.

Mỗ Sắc: [Tiếp tục]

Q16. Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Thường là về chuyện gì?

Cần & Trần: Không có.

Q17. Ngài có tật xấu gì?

Cần: Không có cảm giác an toàn, đại khái vậy.

Trần: Có lẽ là đa nghi.

Q18. Đối phương có tật xấu gì?

Trần: Tiểu Cần Nhi a, đối với bản thân mình nhất định phải có lòng tin, người phải tin tưởng, ta cũng sẽ yêu thương người.

Cần: //////////////////////////////////

Mỗ Sắc: Được rồi được rồi, muốn biểu lộ thì về nhà, trả lời vấn đề trước!

Cần: [Lắc đầu]

Mỗ Sắc: [Tiếp tục đá người nào đó] Xem bảo bối của người kia!

Q19. Đối phương làm chuyện gì (bao gồm cả tật xấu) sẽ làm ngài không vui?

Cần: Cui ta như ca ca.

Trần: [Thở dài] Cho là ta coi y như Liên Nhi.

Q20. Ngài làm chuyện gì (bao gồm cả tật xấu) sẽ làm cho đối phương không vui?

Trần: [Cúi đầu] Cui y như Liên Nhi.

Cẩn: Không biết, hẳn luôn mất hứng.

Mỗ Sắc: Đáng thương...

Q21. Quan hệ của các ngài đến mức nào rồi?

Trần: Lên giường.

Mỗ Sắc: A, đó chính là bước cuối cùng.

Cẩn: Thế nhưng chúng ta lên giường từ lúc bắt đầu.

Mỗ Sắc: =.=...Cuối cùng có nắm tay là được rồi...

Q22. Hai người lần đầu hẹn hò ở đâu?

Mỗ Sắc: Các người có chân chính hẹn hò qua sao?

Cẩn: Trong tấm cung của ta đi.

Trần: Không phải là trong phòng ta sao?

Cẩn: [Lặng yên]

Mỗ Sắc: Các người hẹn hò cũng làm cái gì chứ...

Q23. Khi đó không khí giữa hai người thế nào?

Cẩn: Chắc là rất tốt ~.

Trần: Phi thường tốt!

Q24. Khi đó đã tiến triển đến mức độ nào?

Cẩn: Không phải đã nói bắt đầu từ trên giường sao ==+

Q25. Bình thường hẹn hò ở nơi nào?

Trần: Nhà của ta.

Cần: Phòng của hấn.

Mỗ Sắc: Thật sự không nghĩ sẽ đổi một chỗ khác sao?

Q26. Ngài sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật đối phương?

Cần: [Đỏ mặt] Chính ta.

Trần: [Nhìn]...Phổng chừng là y muốn ta hơn.

Q27. Ai là người tỏ tình?

Cần: [Nhướn mày] Đương nhiên là ta.

Trần: [Né tránh né tránh] Y, là y.

Mỗ Sắc: Người trốn gì a?

Trần: [Gào lên] Câu tiếp theo.

Q28. Ngài thích đối phương bao nhiêu?

Cần: [Chăm chú] Rất thích. [Phi thường chăm chú] Rất rất thích.

Trần: [Cười tủm tỉm] Ta thích y giống như y thích ta vậy.

Q29. Vậy ngài yêu đối phương sao?

Cần: ...

Mỗ Sắc: . ?

Cẩn: [Mặt đỏ lên] Đương nhiên yêu! [Nắm lấy tay Dục Trăn mà cắn-ing]

Trăn: [Sờ sờ] Có gì mà xấu hổ chứ, yêu chính là yêu, giống như ta yêu người vậy.

Cẩn: [Tiếp tục cắn]

Q30. Đối phương nói gì sẽ làm ngài không thể cự tuyệt?

Cẩn: [Cau mày] Không thể cự tuyệt sao?

Mỗ Sắc: ...

Trăn: Ha ha.

Mỗ Sắc: ==+

Q31. Nếu cảm thấy đối phương thay đổi, ngài sẽ làm gì?

Cẩn: Chỉ hôn, giáng chúc, chém đầu, tịch biên tài sản! [Hơi nước-ing]

Mỗ Sắc & Trăn: Được rồi được rồi, chỉ là nếu như.

Cẩn: Đem người ra đề ra chém!

Mỗ Sắc: ...

Trăn: Câu tiếp theo.

Q32. Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Cẩn: [Lặng yên]

Mỗ Sắc: Có thể hay không?

Trăn: Được rồi được rồi, câu tiếp theo! Nếu còn hỏi nữa thì mạng nhỏ của người khó mà giữ được.

Q33. Nếu như hẹn hò mà đối phương muộn hơn một giờ thì ngài sẽ làm gì?

Cần: Ừ, đi tìm hân ~.

Trần: Làm chuyện khác.

Mỗ Sắc: Người thật đúng là mạnh miệng...

Q34. Ngài thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Cần & Trần: Toàn bộ!

Mỗ Sắc: ...

Q35. Biểu cảm hấp dẫn của đối phương là?

Trần: [Máu mũi] Thời điểm y nhăn nẻi, có chút quật cường, giống như biểu cảm của đứa bé vậy...

Mỗ Sắc: [Khinh bỉ] Nguyên lai người luyện đồng a.

Cần: Lúc hân đỏ mặt.

Mỗ Sắc: Phụt.

Q36. Lúc hai người ở chung một chỗ thì chuyện gì làm cho tim ngài đập rộn?

Cần: [Rủ mắt] Lúc hân, hân nắm tay ta.

Trần: [Kéo tay Cần Nhi] Cần...

Mỗ Sắc: Câu tiếp theo!

Q37. Ngài từng nói dối đối phương chưa? Ngài giỏi nói dối không?

Cần: [Nhỏ giọng] Có.

Trần: [Quay đầu] Có.

Mỗ Sắc: Huề nhau =.=|||. Giải không? [Bị đập] _ .

Q38. Lúc làm chuyện gì là hạnh phúc nhất?

Cẩn: [Chăm chú] Lúc ở cùng với hần.

Mỗ Sắc & Trần: [Ngây ngốc]

Q39. Đã từng cãi nhau chưa?

Cẩn & Trần: ...

Mỗ Sắc: Được rồi, hỏi cái này là ta sai.

Q40. Cãi nhau về chuyện gì?

Mỗ Sắc: Câu tiếp theo!

Q41. Sau đó làm hòa như thế nào?

Mỗ Sắc: Thật đúng là không dứt mà...

Q42. Kiếp sau vẫn mong muốn làm người yêu sao?

Cẩn: Đời này dây dưa là được rồi, kiếp sau hãy quên hết đi...

Trần: [Ôm] Cẩn...

Mỗ Sắc: Khụ!

Cẩn: ///////////////, cứ tiếp tục đi.

Q43. Lúc nào ngài cảm thấy mình được yêu?

Trần: Bất cứ lúc nào.

Mỗ Sắc: Cuối cùng người cũng nói tiếng người rồi ~, Tiểu Cẩn Nhi thì sao?

Cẩn: Lúc làm tình.

Mỗ Sắc: ///// câu, câu tiếp theo!

Q44. Lúc nào ngài cảm thấy đối phương không yêu mình?

Cẩn: Lúc nào cũng cảm thấy vậy.

Trần: [Trùng]

Mỗ Sắc: Trùng ta làm gì! Rõ ràng là lỗi của người, thấy không, đây là RP có vấn đề! Hiển nhiên là do RP của người có chuyện! Không biết cái gì gọi là RP sao? RP chính là nhân phẩm đó!

Q45. Ngài biểu hiện tình cảm bằng cách nào?

Cẩn: Đối tốt với hân.

Trần: Hôn y ~ [Hôn]

Q46. Ngài nghĩ đối phương xứng với loài hoa nào?

Trần: Hoa phượng hoàng ~.

Mỗ Sắc: Bởi vì y tên là Phượng Thương liền nghĩ đến hoa phượng hoàng, người thật đúng là đơn thuần a...

Trần: Câm miệng!

Mỗ Sắc: [Quay đầu] Tiểu Cẩn Nhi?

Cẩn: ... Ta không biết. Dục Trần chính là Dục Trần.

Mỗ Sắc: |||||

Q47. Hai người có chuyện gì giấu diếm không?

Cẩn: Người còn chuyện gì gạt ta sao? ==+

Trần: Không có, tuyệt đối không có! Câu tiếp theo!

Q48. Ngài có loại tình kết gì?

Trần: Cái gì gọi là tình kết?

Mỗ Sắc: Tỷ như người đối với mỹ thiếu niên ốm yếu có hảo cảm...

Trần: Không có, cái gì cũng không có!

Mỗ Sắc: ... Người nói cái gì? Gió lớn quá ta không nghe được!

Cẩn: Gọi Cẩn!

Q49. Quan hệ của hai người đã công khai hay vẫn còn bí mật?

Cẩn: Ta muốn công khai, nhưng mà hắn không cho.

Trần: [Bất đắc dĩ] Người là hoàng đế a ~

Cẩn: Ta không quan tâm những chuyện đó thì người để ý làm gì?

Mỗ Sắc: Được rồi được rồi...

Q50. Ngài nghĩ mình có thể yêu đối phương mãi mãi sao?

Cẩn: Có thể.

Trần: Không thành vấn đề!

Q51. Xin hỏi ngài là công hay là thụ?

Trần & Cẩn: Công!

Mỗ Sắc: ...Người nào là thụ?

Trần & Cẩn: Hấn!

Mỗ Sắc: ... Coi như ta chưa hỏi gì.

Q52. Tại sao lại quyết định như vậy?

Mỗ Sắc: Câu này pass!

Q53. Ngài đối với hiện tại có hài lòng không?

Trần: Phi thường hài lòng!

Cẩn: Nếu như Dục Trần bảo bồi nghe ta một lần thì sẽ càng thỏa mãn hơn.

Mỗ Sắc: Kết luận, Tiểu Cẩn Nhi là thụ. [Bị đá bay]

Q54. Lần đầu tiên H là ở đâu?

Cẩn: Trong Phượng Uyên cung.

Q55. Lúc đó có suy nghĩ gì?

Cẩn: Ta muốn thượng hấn.

Mỗ Sắc: Tiểu Cẩn Nhi quá trực tiếp rồi ==

Trần: Ta không thể để cho y lên!

Mỗ Sắc: Các người...OTL.

Q56. Lúc đó bộ dạng của đối phương thế nào?

Trần: [Nhớ lại] Tốt...phi thường tốt.

Cần: Cút!

Q57. Sáng sớm hôm sau, câu đầu tiên ngài nói là?

Trần: Đường như là...không nói chuyện?

Mỗ Sắc: Đừng hỏi ta!

Cần: Dục Trần.

Q58. Mỗi tuần H bao nhiêu lần?

Trần & Cần: Đây là bí mật!

Mỗ Sắc: Ta không lạ gì! Ta không! Ít? Ít...sao...

Q59. Ngài nghĩ tốt nhất là bao nhiêu lần một tuần?

Mỗ Sắc: Hừ hừ, không cho các người trả lời! Một tuần tối đa một lần, không được khiêu nại.

Cần: [Lãnh tính] Lôi ra chém!

Mỗ Sắc: Ô ~~~~~

Q60. Cảm thấy H như thế nào?

Trần: Rất tốt.

Cần:

Mỗ Sắc: Người có quyền im lặng... Điều này chúng mình một điều, đó chính là, Tiểu Cần Nhi là thụ! [Ha ha ha~~~~~]

Q61. Nơi mãi cảm nhất của bản thân?

Trần: [Cười to] Không biết!

Mỗ Sắc: ==+

Cẩn: Toàn thân... [Nhỏ giọng] theo lời hấn nói.

Mỗ Sắc: [Nhìn người nào đó] Xem bảo bối của người!

Q62. Nơi mãi cảm nhất của đối phương?

Trần: Toàn thân Tiểu Cẩn Nhi của ta đều nhạy cảm ~.

Cẩn: Cút ra ngoài!

Mỗ Sắc: Bạn nhỏ Phượng Thương, đáp án ~.

Cẩn: ! ! Toàn bộ, toàn bộ...

Mỗ Sắc: ...Nói như không nói...

Q63. Dùng một câu để hình dung đối phương lúc H?

Trần: Phi thường phi thường phi thường phi thường phi thường...[Tuần hoàn ing]

Mỗ Sắc: [Ngăn lại] Được rồi, Tiểu Cẩn Nhi nói đi!

Cẩn: [Sảng khoái] Tốt!

Mỗ Sắc: ...

Q64. Thăng thấn nói, ngài thích H sao?

Cẩn: [Hai mắt sáng ngời] Nếu như là Dục Trần bảo bối, ta thích!

Trần: Cẩn, Cẩn, Cẩn...Này, này, này...

Mỗ Sắc: Người không thích sao?

Trần: Hận không thể ôm Cẩn Nhi mà không cần rời giường! [Bị đập bay]

Q65. Thường H ở đâu?

Trần: Người thật là ngu ngốc, đương nhiên là ở trong phòng rồi! Sao có thể để người khác thấy thân thể của Cẩn chứ!

Mỗ Sắc: ==+ Người muốn chết sao!

Cẩn: [Lãnh đạm] Người muốn chết phải không?

Mỗ Sắc: [Rụt người] Không dám...

Q66. Ngài muốn thử ở nơi khác không?

Cẩn: [Nhìn Dục Trần]...Trong phòng là được rồi...

Mỗ Sắc: [Đá người nào đó] Người làm sao cảm ơn ta!

Trần: Ha ha ~.

Mỗ Sắc: [Dụ dỗ] Lẽ nào người không muốn xem thử ở nơi khác tình thú thể nào sao?

Trần: Không ~~~~~ không muốn, Tiểu Cẩn Nhi là của một mình ta!

Q67. Tắm trước hay sau khi H?

Trần: Trước sau đều có ~.

Cẩn: ///// Hấn, hấn định đoạt.

Mỗ Sắc: Người đỏ mặt cái gì...A, ta biết rồi! Tục ngữ nói, tắm là một vòng bắt đầu mới... [Tục ngữ nào vậy?]

Q68. Lúc H có ước định gì không?

Mỗ Sắc: [Ngây ngốc] Ta có việc chuyện này sao...?

Trần: [Biểu tình khinh bỉ] Có cũng không nói cho người!

Mỗ Sắc: ==+ Bớt nói! Người chó quên ta có thể viết một cái BE!

Trần: [Gân xanh] Người uy hiếp ta?

Mỗ Sắc: Ta cái gì cũng không nghe được!

Q69. Ngoài người yêu ngài có cùng người khác phát sinh quan hệ chưa?

Cẩn: Có...

Trần: Ta cũng có... [Hoảng sợ] Cẩn, người...

Cẩn: [Khẩn trương] Ủ, cái này là trước đây cứu cứu nói làm hoàng đế phải học...

Trần: [Biểu tình yêu thương] Cẩn...

Mỗ Sắc: Khụ...

Q70. Đối với suy nghĩ “Nếu như không chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thân thể”, ngài tán thành hay phản đối?

Cẩn: [Chăm chú] Tuyệt đối tán thành.

Trần: [Im lặng]

Mỗ Sắc: [Gian] Im lặng là có ý gì?

Trần: Câu tiếp theo!

*Q71. Nếu đối phương bị tên côn đồ **, ngài sẽ làm gì?*

Cẩn: Giết hắn, tiên thi*, tru di cửu tộc, những người liên quan... [Hung bạo]

Mỗ Sắc & Trần: Câu tiếp theo!

() Tiên thi: Dừng roi đánh thi thể*

Q72. Ngài có cảm thấy xấu hổ trước khi H không? Hoặc là sau đó?

Cẩn: ...

Mỗ Sắc: Cái gì? Gió lớn quá ta nghe không rõ ~~~.

Cẩn: [Âm trầm] Giết người!

Mỗ Sắc: Đáng sợ đáng sợ ~.

Trần: Đương nhiên là không!

Mỗ Sắc: Lúc Tiểu Cẩn Nhi phản công cũng vậy?

Trần: ...

Q73. Nếu như bạn tốt nói với ngài “Ta rất cô đơn, chỉ một đêm nay thôi, xin...”, đại khái là muốn H, ngài sẽ làm thế nào?

Cẩn: Ta không có bạn tốt.

Mỗ Sắc: Ách...

Trần: Sẽ không có người có dũng khí nói vậy với ta...

Mỗ Sắc: Coi như ta chưa có hỏi.

Q74. Ngài cảm thấy mình rất am hiểu H sao?

Cẩn: Đại khái.

Trần: Phải am hiểu mới không làm Cẩn bị thương!

Mỗ Sắc: Nói đến là dễ nghe....==

Q75. Vậy đối phương thì sao?

Cần: > // < ... Tốt, tốt.

Trần: Có được hay không cũng không sao cả ~.

Q76. Trong lúc H ngài mong muốn đối phương nói gì?

Trần: Xin tha ~.

Mỗ Sắc: Người đứng là không sợ chết...Bạn nhỏ Phượng Thương?

Cần: ... Gọi Cần.

Q77. Ngài thích đối phương có biểu tình gì lúc H?

Trần: Toàn bộ đều thích ~

Cần: Như nhau.

Q78. Ngài có thể cùng người khác ngoài người yêu H sao?

Cần: Không thể!

Trần: Đúng đúng, sao có thể chứ!

Q79. Ngài có hứng thú với SM không?

Trần: Khụ, ta tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này với Cần!

Mỗ Sắc: Nhưng có thể tăng tình thú a ~.

Trần: [Biểu tình tự hỏi]

Mỗ Sắc: Tiểu Cần Nhi nhìn hấn...

Cần: Ta có hứng thú.

Mỗ Sắc & Trần: ...

Q80. Nếu như đối phương bỗng nhiên không ham muốn thân thể ngài nữa, ngài sẽ thế nào?

Cần: [Cười thê lương]

Trần: [Ôm] Ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không như vậy! [Quay đầu] Câu tiếp theo!

*Q81. Ngài cảm thấy ** như thế nào?*

Cần: Chỉ cần yêu là được.

Trần: Ách...

Mỗ Sắc: Ha ha ~.

Q82. Chuyện đau khổ trong khi H là gì?

Cần & Trần: Không có!

Mỗ Sắc: Thật đồng lòng...

Q83. Từ lúc bắt đầu H cho đến nay, nơi nào làm ngài nghĩ đến là hưng phấn, hồi hộp?

Trần & Cần: Trong Phượng Uyên cung!

Mỗ Sắc: Lại cùng một lần...?

Trần: Lúc giải độc ~.

Cần: Không, lần đầu tiên...

Q84. Đã từng có chuyện bên thụ chủ động dụ hoặc chưa?

Trần: [Cười đắc ý] Có!

Cần: Cút > // <

Q85. Khi đó phản ứng của bên công là?

Trần: Đương nhiên là không khách khí rồi ~.

Mỗ Sắc: Chắc chắn, người xem bộ dạng bảo bối nhà người kìa...

Cần: [Đỏ hồng]

Q86. Bên công đã có hành vi cưỡng bạo chưa?

Trần: Ta sao có thể làm loại chuyện này chứ!

Cần: Hắn sẽ không.

Q87. Lúc đó phản ứng của bên thụ là?

Mỗ Sắc: Câu này quên đi.

Q88. Đối với ngài mà nói, “đối tượng H” lý tưởng là?

Cần & Trần: [Ngón tay chỉ đối phương] Đương nhiên là hắn!

Q89. Đối phương bây giờ phù hợp với hình mẫu của ngài sao?

Trần: Đây không phải là hỏi vô ích sao?

Cần: Mời xem lại câu trên.

Q90. Trong lúc H có sử dụng công cụ gì không?

Trần: Đương nhiên ~.

Mỗ Sắc: [Ngốc] Có? Là thứ gì?

Trần: Loại tình thú gì đó sao có thể nói cho người biết!

Mỗ Sắc: Ta hiểu kỳ!

Cẩn: Câu tiếp theo!

Q91. “Lần đầu tiên” của ngài là lúc bao nhiêu tuổi?

Cẩn: [Đạm nhiên] 14.

Mỗ Sắc: [Sờ sờ] Tiểu Cẩn Nhi đáng thương ~.

Trần: [Cười nhạt] Lỗi của ai?

Mỗ Sắc: [Rụt người]

Cẩn: Dục Trần thì sao? Là ca ca sao?

Trần: [Khẩn trương] Không phải, không phải! Nữ nhân, nữ nhân!

Mỗ Sắc: [Khinh bỉ] Nữ nhân thì không phải là người sao!

Q92. Đối tượng lúc đó là người yêu hiện tại sao?

Trần: Câu tiếp theo.

Q93. Ngài thích nhất là được hôn ở nơi nào?

Cẩn: Mối đi...

Trần: Chỉ cần là Cẩn Nhi hôn ta đều thích ~.

Mỗ Sắc: Hiện tại chỉ biết khoe mẽ...

Q94. Ngài thích nhất là hôn nơi nào của đối phương?

Cẩn: Môi!

Mỗ Sắc: Bạn nhỏ Phượng Thương, người có vẻ... rất hưng phấn?

Cẩn: [Đỏ mặt] Nào, nào có!

Mỗ Sắc: Khụ, Dục Trần đồng học?

Trần: Toàn thân, toàn thân!

Mỗ Sắc: ...

Q95. Trong lúc H, việc gì có thể lấy lòng đối phương nhất?

Cẩn: Ta chủ động ghen hờn với hắn...

Trần: Gọi y Cẩn ~.

Mỗ Sắc: Đột nhiên phát hiện người thật là tiện nghi...

Q96. Lúc H người sẽ nghĩ đến chuyện gì?

Trần: Người nghĩ người khác quá rãnh rồi sao? Người hỏi cái vấn đề ngu ngốc này là ai?

Mỗ Sắc: Chính là muốn xem thử người có quá rãnh rồi không thôi!

Q97. Một đêm H bao nhiêu lần?

Cẩn: Không nói cho người!

Mỗ Sắc: Tiểu Cẩn người không nên kích động... Nhanh hỏi xong...

Cẩn: ==+ Còn bao nhiêu câu?

Mỗ Sắc: 3 câu nữa!

Cẩn: Câu tiếp theo!

Q98. Lúc H thì chính ngài cỡi y phục hay là đối phương cỡi?

Trần: Chưa từng nghe qua cùng nhau cỡi sẽ đem lại tình thú sao? À, rõ ràng là người chưa trải qua mà, chắc chắn, ta thông cảm với người!

Cẩn: Thật đáng thương...

Mỗ Sắc: ... Hai người các người... [Lệ rơi]

Q99. Đối với ngài H mà nói H là?

Trần: Một cách thể hiện tình yêu ~.

Mỗ Sắc: =__,=

Q100. Cuối cùng xin ngài nói với đối phương một câu.

Cẩn: [Nhìn] Dục Trần.

Mỗ Sắc: [Chờ] ... Hết rồi? = [] =

Cẩn: Ừ, hết rồi.

Mỗ Sắc & Trần: ...

Mỗ Sắc: Dục Trần đồng học! Nghiêm cấm người học theo bảo bối nhà người!

Trần: [Khinh bỉ] Thật coi thường người! [Quay đầu, thâm tình] Cẩn, người nhất định phải tin tưởng, ta cũng sẽ yêu thương người.

Cẩn: Ừ, ta tin.

Trần: —

Mỗ Sắc: Ha ha ha ha ~~~~~.

49. Quyển 2 - Chương 48: Phiên Ngoại Say Rượu

Trong Phượng Uyên cung một mảnh yên bình, Dục Trần và Phượng Thương ngồi bên bàn cờ, Dục Trần cầm cờ trắng, hơi chống cằm, một bộ dạng trầm tư suy nghĩ, cả nửa ngày cũng không động.

Phượng Thương khoanh chân ngồi đối diện hắn, cũng chống cằm, hơi che miệng ngáp một cái, gió từ bên ngoài thổi vào, lại càng làm y chán hơn, lại ngáp một cái nữa, hơi khép mắt lại.

Dục Trần len lén liếc nhìn y, vẫn bày ra bộ dạng trầm tư như trước, bên môi lại mơ hồ hiện lên nụ cười yếu ớt.

Tiểu Cẩm Nhi này không hề chiều cổ bản thân, muốn y nghỉ ngơi luôn phải tìm rất nhiều cớ, thật vất vả mới nghĩ ra cách kéo y chơi cờ, thắng thua tất nhiên là thứ yếu, Dục Trần chỉ mong lúc hắn suy nghĩ nước cờ thì Phượng Thương sẽ chớp mắt một chút, y đã mệt muốn chết rồi.

Lúc này nhìn bộ dạng lắc lư buồn ngủ của y, đâu còn có vẻ uy nghiêm của thiên tử nữa, quả thực giống như hài tử bướng bỉnh ngủ gật trong công khóa của tiên sinh, cái đầu gật qua gật lại làm cho hắn vừa buồn cười lại vừa thương tiếc.

“Dục Trần, người phát ngốc cái gì vậy!”. Ý thức được Dục Trần đang nhìn mình đến xuất thần, Phượng Thương nhú nhú mày, trừng mắt nhìn sang, “Người đã suy nghĩ gần nửa canh giờ rồi, không phải chỉ là một nước cờ sao, có khó đến vậy không!”.

Dục Trần hoảng hốt, tiện tay hạ cờ: “Được rồi được rồi, nơi này đi!”.

Mặt mày Phượng Thương liền rạng rỡ lên: “Người nghĩ lâu như vậy mà lại đánh ra nước cờ này?”. Kêu lên một câu, lại nhú mày, “Không biết lại có quỷ kế gì đây?”, vừa nói vừa cầm một quân cờ đen lên suy nghĩ.

Dục Trần khôi phục tinh thần nhìn lại, trong lòng liền kêu lên một tiếng ‘hông rồi’, vừa tùy ý hạ cờ, lại đem đường sống của cờ trắng chặn lại, ngay cả có một mảng cờ lớn màu trắng cũng có thể thấy được toàn quân sẽ bị diệt, thế cuộc này đừng nghĩ sẽ chống đỡ được, hắn còn mong rằng có thể kéo dài ván cờ hai ba canh giờ để Phượng Thương nghỉ ngơi thật tốt, tiếp tục như vậy, sợ là không được. Giương mắt lên lại thấy Phượng Thương thật cẩn thận suy nghĩ, Dục Trần không khỏi lo lắng, sợ y uống phí tâm trí, lại không biết phải làm thế nào cho đúng, liền thấy Miên Hạ bê một cái khay đi ngang qua cửa, bên trên là mấy cái bình.

Trong lòng khẽ động, Dục Trần cao giọng kêu: “Miên Hạ! Trên tay người là thứ gì vậy?”.

Miên Hạ hơi sững sốt, xoay người đi đến bên cửa: “Hồi Tĩnh vương, là Thất sắc nương* Hồng Liên tiến cống, đang chuẩn bị mang đi ướp lạnh”.

() Thất sắc nương: tên một loại rượu, ở chương 2 cũng đã đề cập đến*

Phượng Thương nghe Dục Trần gọi, cũng nhìn lại, thuận miệng hỏi: “Sao vậy, muốn uống?”.

Dục Trần cười nói: “Chơi cờ uống rượu, đó chẳng phải là chuyện vui sao? Huống hồ còn là Thất sắc nương”.

Phượng Thương không hiểu: “Thất sắc nương thì sao?”.

“Thấy Thất sắc nương sẽ nhớ tới lúc trước có một người, trong tay cầm một chén rượu, làm bộ uống, lại nhìn lên người khác, còn...”.

“Dục Trần!”. Dục Trần chưa nói xong, Phượng Thương đã khẽ quát một tiếng, khuôn mặt đỏ hồng. Dục Trần cười cười nhìn y, cũng không nói lời nào, Phượng Thương bị hấn nhìn đến chột dạ, chỉ có thể đưa mắt sang nơi khác, nhìn về phía Miên Hạ, “Đưa hai cái chén vào đây”.

Thấy Miên Hạ xoay người muốn đi, Dục Trần vội vàng nói: “Không cần chén, cứ như vậy cũng rất thoải mái đi?”.

Phượng Thương ngăn người, vẫn là gạt đầu ý bảo Miên Hạ lui xuống, lại trừng mắt nhìn Dục Trần: “Người lại muốn phá gì đây”.

Dục Trần lại cười đến từ bình bát ỏn: “Ngay cả bình rượu người cũng tiếc sao?”. Chờ Miên Hạ lui ra ngoài, hấn mới tiến đến bên tai Phượng Thương, nói nhỏ: “Ta mới không cần Miên Hạ ở chỗ này lúc ẩn lúc hiện”.

Phượng Thương đầu tiên là ngăn ngở, lập tức hung hăng liếc hấn, lại cũng không nói gì, chỉ là vẻ mặt trấn định cầm một bầu rượu lên, đưa đến bên môi, cuối cùng nhịn không được, bật cười một tiếng, nhảy xuống đất đi chân trần đến bên bàn, cầm lấy hai cái chén rồi quay lại ngồi xuống, để một cái chén trước mặt Dục Trần: “Người cho rằng đang ở chợ rên đao sao, cầm bầu rượu lên dốc thẳng vào rất hào khí sao? Vậy là phung phí của trời, bỏ nhai mẩu đơn!”. Dứt lời, tự nhiên rót đầy rượu, cầm chén lên hớp một hơi.

“Dù sao đều là uống vào bụng”. Dục Trần thì thào một tiếng, thấy cái miệng nhỏ của Phượng Thương mím lại, trong đầu hiện lên một ý niệm, không khỏi bật cười, “Cần, người không phải là... không uống được rượu sao?”.

“Ai nói!”. Phượng Thương phản bác rất nhanh, “Trước đây đã từng luyện qua rồi!”. Giữa lúc trong lòng Dục Trần đang đem cứu cứu của Phượng Thương mắng đến cầu huyết lâm đầu, đã thấy khuôn mặt Phượng Thương đỏ ửng, ánh mắt mờ mịt, “Chỉ là sau này cứu cứu không cho phép ta uống rượu nữa”.

Tâm Dục Trần run lên, nhưng trên mặt vẫn cười đến bình tĩnh: “Nếu hiện tại đã không có ai quản thúc, lại có rượu ngon trước mắt, hà tất gì lại không uống?”. Nói xong liền cầm lấy chén rượu, ngậm lấy một ngụm rượu, cúi đầu hôn lên môi Phượng Thương.

“Ừm”. Giữa răng môi lưu chuyển mùi thơm nồng của rượu, Phượng Thương hơi đẩy ra một chút, liền chậm rãi buông lỏng xuống, hơi khép mắt lại, đưa tay ôm lấy cổ Dục Trần, hôn trở lại.

Kịch liệt đoạt đi hô hấp của cả hai, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ không thể ngăn chặn từ yết hầu tràn ra, nhất thời trong phòng liền nhuộm một tia mờ ám.

Vừa hôn xong, Phượng Thương thở gấp trùng Dục Trần, đôi mắt mông lung chứa một tầng hơi nước nhàn nhạt, làm Dục Trần không nhận được mà tiến lên hôn nhẹ lên môi y.

“Dục Trần...”. Phượng Thương thấp giọng than một tiếng, trong thanh âm lộ ra một tia nuông chiều bất đắc dĩ.

Dục Trần nhướn mày: “Uống rượu như vậy lại không so được với dùng chén ngọc lưu ly tao nhã sao?”.

“Dục Trần!”. Phượng Thương tức giận kêu một tiếng, đưa tay muốn cầm chén rượu của mình lên, nghiêng người nhìn thấy ý cười trên môi Dục Trần, mới phát hiện rượu trong ly trong lúc hôn môi đã đổ hết xuống đất.

“Vẫn là uống như vậy đi”. Dục Trần cười cười ngậm lấy một ngụm rượu, tiến đến hôn lên môi Phượng Thương, hôn đến say lòng người, đến lúc tách ra hai người liền thở hổn hển nhìn nhau.

“Dục Trần, ngươi... vô lại!”. Phượng Thương thở gấp mắng nhỏ một câu, nhận không được mà ho khan hai tiếng, ngụm rượu vừa rồi của Dục Trần, trong lúc hai người gần bó quần quýt toàn bộ đã rơi xuống bụng y.

Dục Trần cười tủm tỉm nhìn y, cúi người hôn lên vành tai y, xúc cảm lạnh lạnh làm cho Phượng Thương không nhận được mà tránh sang một bên, bên tai lại nghe thấy Dục Trần nói: “Không phải ngươi ghen tị lúc trước ta mới Liên Nhi uống thuốc như vậy sao? Hiện tại chỉ có duy nhất một mình ngươi, không quan tâm sao?”.

Phượng Thương dời mắt, buồn bực nói: “Không quan tâm”.

“Cẩn...”. Dục Trần mềm giọng gọi y, Phượng Thương len lén quay qua nhìn, lại không để ý mà bị chặn môi, mùi thơm của rượu càng làm cho nụ hôn nồng nàn hơn, làm y trở tay không kịp, chỉ có thể hung hăng hôn lại.

“Tiểu cầu, không được dùng răng cắn!”. Dục Trần kêu thảm một tiếng liền buông ra, trừng mắt nhìn Phượng Thương vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Phượng Thương liếc hắt một cái, tự mình cầm bầu rượu lên uống ừng ực, Dục Trần ngây ngẩn cả người, qua một lúc mới thấy Phượng Thương dừng lại, hơi híp mắt, chậm rãi nói: “Không phải người muốn ta uống rượu sao...ợ...”. Nói đến phân nửa, cư nhiên lại nắc cụt, làm Dục Trần trợn mắt nhìn.

Say? Vài hớp rượu liền... say?

Giương mắt nhìn lại, thấy đôi mắt Phượng Thương đặc biệt sáng, cười đến rạng rỡ nhìn Dục Trần, làm cho tâm hần đập thành thạch, Dục Trần thử kêu một tiếng: “Cẩn?”.

“Người nghĩ rằng ta say sao?”. Phượng Thương cười hì hì nhìn hắt, lại uống thêm một ngụm rượu lớn nữa, “Ta là, ngàn chén không say!”.

Nhìn đôi mắt sáng rực của Phượng Thương, trong lòng Dục Trần buồn bực, cầm lấy chén rượu chỉ còn một nửa, uống. Vốn còn muốn chúc say Phượng Thương để y ngủ một giấc đến bình minh, ai biết được không chỉ không say, lại còn thanh tỉnh hơn.

Ngay lúc Dục Trần đang buồn bực, Phượng Thương bên kia lại uống thêm vài ngụm, đặt mạnh bầu rượu xuống, nhìn chăm chăm vào Dục Trần: “Dục Trần”. Dục Trần giương mắt nhìn y, nụ cười trên mặt y càng đậm hơn, “Dục Trần Dục Trần”.

“Nghe thấy được”. Dục Trần tức giận trả lời, thấy Phượng Thương cười đến ngọt ngào, hai mắt hơi sáng, nhin không được tiến đến in một nụ hôn lên mắt y.

Nhưng Phượng Thương vẫn vui vẻ gọi: “Dục Trần Dục Trần Dục Trần”. Một bên lại kéo kéo tay áo Dục Trần, giống hết như tiểu hài tử.

Cuối cùng Dục Trần ý thức được có điểm không đúng, liền giơ hai ngón tay lên: “Cẩn, ở đây có bao nhiêu ngón tay?”.

Ánh mắt Phượng Thương chậm rãi chuyển qua tay hắt, nhìn chăm chăm vào đó, hai mắt lại càng sáng hơn, lại nhìn một lúc nữa, y mới chậm rãi vươn một ngón tay, chạm vào ngón trỏ của Dục Trần: “Một”. Lại chuyển qua ngón giữa, rất nghiêm túc nói, “Hai ngón”.

Trong lòng đã cười đến nghiêng ngả, Tiểu Cẩn Nhi này, cho dù y không say, nhưng cũng không nghĩ đến lúc say lại có bộ dạng như vậy. Thấy vẻ mặt thành thật của y khi nhìn vào tay mình, lại còn hơi nhếch môi, như là đang do dự có nên đếm ra ba không, hắt cuối cùng nở nụ cười hôn lên môi y: “Cẩn Nhi gốc”.

Nụ hôn chưa dứt, Phượng Thương đã mềm nhũn tựa vào lòng Dục Trần, mỹ nhân trong ngực, Dục Trần tất nhiên lại càng không buông tay, hai bên dây dưa, trên người hai người không khỏi nóng lên.

“Dục Trần...”.

Tiếng kêu nhẹ như trong mơ làm cho cả người Dục Trần nóng lên, ôm lấy Phượng Thương, bàn tay bắt đầu không an phận mà dao động trên người y.

“Làm cái gì, làm cái gì!”. Phượng Thương chỉ là dựa vào hắn, giường đôi mắt sáng ngời nhìn hắn, trong miệng lại mơ hồ kêu hai tiếng.

Dục Trần âm thầm cười trộm, trên tay lại càng chăm chỉ hơn, đảo mắt liền đem y phục của Phượng Thương cởi sạch, lại ôn nhu trấn an: “Không có việc gì, Cần, không nên cử động, ngoan”.

Nghe hắn nói vậy, Phượng Thương liền an phận lại, ngoan ngoãn để mặc Dục Trần an bài.

Dục Trần mừng thầm, một bên cởi y phục của mình ra, lại không nhịn được mà hôn dọc từ cổ Phượng Thương xuống.

“Ừm...”. Phượng Thương có chút khó chịu giật giật cơ thể, rụt người lại, giống như là muốn né tránh nụ hôn đang làm phiền mình.

“Cần, ngoan”. Dục Trần vừa nói, vừa ôm Phượng Thương muốn đè xuống, lại không nghĩ tới Phượng Thương trong lòng mình lại đột nhiên cầm lấy cổ tay hắn, lờ lờ kéo kéo, hai người ngã lên trên giường nhỏ, nhưng lại là Dục Trần bị đặt ở dưới, hắn kinh hô một tiếng: “Cần!”.

Phượng Thương trên người hắn vẫn không nhúc nhích, cười híp mắt nhìn hắn, nhìn không ra nửa phần say, qua một lúc, mới cúi người tiến đến trước chóp mũi Dục Trần, ngọt ngào kêu một tiếng: “Dục Trần bảo bối”.

Một tiếng này liền làm cho Dục Trần mềm người, một bên giãy giụa muốn xoay người, lại không nghĩ rằng lại bị Phượng Thương nắm chặt hai tay, nhất thời không thể động đậy. Trong lòng âm thầm kêu hồng, Dục Trần cười cười van xin: “Cần, ngoan, buông tay trước”.

“Không được”. Phượng Thương kiên quyết gạt đi, bướng bỉnh hôn lên ngực Dục Trần, “Dục Trần bảo bối, ngoan”. Nghe thấy y dỗ dành mình, Dục Trần lại càng đỏ khấc đỏ cười, thấy Phượng Thương cúi đầu hôn tiếp, bàn tay lại vuốt ve ngực mình, từng chút từng chút dời xuống, dường như muốn chuyển đến dưới thân, càng thấy không ổn, bắt chập những cái khác, liều mạng tránh đi. “Cần, không thể! Tuyệt đối không thể!”.

Phượng Thương không dừng tay, cuối cùng di chuyển xuống thân dưới của Dục Trần, nắm chặt lấy hạ thân yếu ớt của hắn, mới chậm rãi nói: “Cái gì không thể?”.

Dục Trần ngay cả lời cũng không nói ra được, chỉ có thể cười khổ nhìn Phượng Thương, Phượng Thương cười híp mắt hôn lên môi y: “Dục Trần, Dục Trần...”

Dục Trần bị y gọi đến nhũn cả người, lại không chịu từ bỏ giãy giụa, Phượng Thương lại đột nhiên ngừng tay, Dục Trần không thể nhịn được mà hừ một tiếng, đưa mắt nhìn lại, liền thấy Phượng Thương không

chớp mắt nhìn mình, trong lòng Dục Trần tê dại, thật cẩn thận kêu một tiếng: “Cẩn?”.

“Dục Trần bảo bối ngoan nào!”. Phượng Thương cười ha hả kêu một câu, kéo một vật qua, không nói lời gì liền trối tay Dục Trần lại, kéo thật chặt, mới tươi cười nhào lên người Dục Trần.

Dục Trần choáng váng, nằm yên mặc cho Phượng Thương bài bố, cắn chặt răng không kêu ra tiếng. Cuối cùng cảm thấy ngón tay của Phượng Thương chuyển ra phía sau, cuối cùng không cách nào khống chế được mà cứng người.

Phượng Thương dừng tay, trong mắt hiện lên sự mờ mịt, thật lâu mới mềm giọng nói: “Dục Trần, đừng sợ”.

Dục Trần cười khổ nhìn y, lúc này không thể dừng lại được, hai người đều đã là tên đã lên dây, chỉ là hấn không cam lòng, nhưng hai tay lại bị Phượng Thương cột rất chặt, không thể phản kháng, cuối cùng trừng mắt một lát, liền nhắm chặt hai mắt lại.

“Dục Trần Dục Trần Dục Trần...”. Phượng Thương không ngừng kêu tên hấn.

Dục Trần hơi mở mắt, nhìn vào đôi mắt sáng rực của Phượng Thương, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Cẩn, ngươi không say?”.

Phượng Thương sững sốt một chút, liền nghiêm túc nói: “Không say”. Nói xong liền hôn một cái thật kêu lên môi Dục Trần, ngón tay cũng thật cẩn thận tiến vào cơ thể Dục Trần.

Quả nhiên vẫn là...say.

Dục Trần chấp nhận mà thở dài, ngón tay Phượng Thương chuyển động trong thân thể làm hấn không chịu được mà run rẩy, tiếng rên rỉ bật ra làm mặt hấn nóng cháy.

Đúng là, trời làm bậy có thể thứ, tự làm bậy không thể sống.

Nghe thấy Dục Trần than nhẹ, Phượng Thương càng hưng phấn, vội vã bơi trơn, liền không chờ được mà động thân tiến vào, đau nhức đột ngột làm cho cả người Dục Trần co lại, ngay cả ngón chân cũng quặp lại thật chặt.

Đau đớn chưa dứt, cảm giác vui vẻ liền nhanh chóng kéo đến, từ hạ thân chạy thẳng vào tim, làm tiếng kêu thảm thiết của Dục Trần biến thành tiếng nức nở mê người, Phượng Thương đỡ lấy hông hấn, một bên thật cẩn thận động thân, một bên nhẹ nhàng hôn lên môi Dục Trần, đôi mắt mê hoặc: “Dục Trần, Dục Trần...”.

“A...ưm...”. Dục Trần né tránh không cho hấn hôn lên, lại cố nhịn không bật ra tiếng rên rỉ, hạ thân lại không nhịn được mà theo sự chuyển động của Phượng Thương, đau đớn và vui sướng hòa vào nhau, hấn cũng dần thất thần.

Quần quýt mãnh liệt, thân thể giao triền càng lúc càng nóng cháy mờ ám, làm người ta trầm mê. Động tác của Phượng Thương càng lúc càng không khống chế được, Dục Trần cũng dần từ bỏ, than nhẹ một tiếng, để mặc cho sự nồng nhiệt bao phủ lấy mình.

“A a —”.

Đạt đến cao trào, theo tiếng thét bật ra, bạch dịch tiết ra khắp người, không phân rõ được là của ai, hai người dựa vào nhau, đều là thở hổn hển, ai cũng không lên tiếng.

Qua một lúc, Dục Trần mới chậm rãi khép hai chân lại, nhìn Phượng Thương, bất đắc dĩ nói một tiếng: “Cẩn... người...”.

“Dục Trần”. Phượng Thương nhẹ giọng kêu một tiếng, giống như con vật nhỏ chui vào lòng hắn, khác hẳn với người vừa đặt hắn dưới thân.

Dục Trần ngay cả khí lực để thở dài cũng không có, chỉ là cười khổ: “Người giả say sao?”.

Người trong lòng phi thường nghiêm túc đáp: “Ta không say”.

“Người say thông thường đều không nói mình không”.

Người trong lòng lại co người lại, rất nghiêm túc suy tư: “Ừm... Vậy chính là say đi”.

Nghe thấy thanh âm của Phượng Thương nồng đậm sự mỏi mệt, Dục Trần trợn mắt: “Mèo say nhỏ, thả ta ra rồi ngủ tiếp!”.

“Dục Trần bảo bối... ngoan!”. Phượng Thương ồn ào nói một câu, liền dựa vào lòng Dục Trần, không động dậy nữa.

Dục Trần trợn mắt nhìn y, đến khi con mắt sắp rớt ra ngoài, mới dở khóc dở cười thở dài một tiếng. Người vừa rồi bị lừa, rõ ràng là hắn!

“Ta sẽ không, không bao giờ... để ngươi uống rượu nữa!”. Có chút hung ác lắm bầm một câu, bên môi Dục Trần từ từ vẽ ra một nụ cười ôn nhu, xê dịch thân thể, để Phượng Thương dựa vào vai hắn, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

“Ta không có... say!”.

50. Quyển 2 - Chương 49: Phiên Ngoại Diễn Kịch (tên Đây Là Minh Tự Đặt)

Chương truyện mừng năm mới đại hỗn chiến chi mỹ nhân ngủ (Công chúa ngủ trong rừng)

Kết quả là vẫn phải ra gặp... T T

Mặc dù là giả... Nhưng mà... tuyệt không buồn cười...

Quà mừng năm mới 08? Nhân vật hỗn chiến? Sân khấu kịch kinh điển? Mĩ nhân ngủ.

Năm mới vui vẻ > // <

Cảm tạ các vị đã cùng đi đến tận chương này, cùng với các tác giả lớn ~ [bái] đầu năm mới mong các vị chỉ giáo nhiều hơn ^^

Ừm, lễ vật này là kết quả bỏ phiếu... Ừm, được rồi, rất đau lòng mà nói, số người bỏ phiếu kỳ thực rất ít... Thế nên những người không bỏ phiếu cũng chỉ có thể tiếp nhận phần lễ mọn này của Mỗ Sắc ~

Nói rõ: Các nhân vật hỗn chiến, nói cách khác, các nhân vật trong đây bao gồm các nhân vật trong các truyện đã viết xong [tức Nhân Nhi Mị cùng phiên ngoại Túy Ly Ca , Quan Hà Lệnh , Túy nhược thành hoan Nhìn trời, miễn cưỡng cũng chỉ có bốn truyện, hay là nói hai truyện...không sai...], cùng với Mỗ Sắc =V= [bị pia bay]

Jia, enjoy it~[Bị giáo viên ngôn ngữ đánh bay]

...

...

...

Danh sách diễn viên:

Quốc vương: Dục Trăn

Hoàng Hậu: Dục Niệu

Công chúa: Liên Canh

Vương tử: Phượng Thương

Bà tiên chúc phúc cuối cùng: Vi Huyền

Bà tiên xấu xa: Dục Dặc

Lão bà bà: Chỉ Thanh Viêm

Lời kể của Mỗ Sắc: Có một quốc vương và hoàng hậu thật lâu vẫn không có con, vì vậy bọn họ rất thương tâm buồn khổ. Có một ngày, hoàng hậu đang tắm bộ ở bờ sông, có một con cá nhỏ trời đầu lên nói với nàng: “Nguyện vọng của ngươi sẽ được thực hiện, không lâu sau ngươi sẽ sinh được một đứa con gái”. Qua một thời gian, điều con cá kia tiên đoán đã thành sự thật, hoàng hậu thực sự sinh ra một người con gái phi thường xinh đẹp. Quốc vương rất cao hứng, thời thời khắc khắc đều yêu thích không buông tay, ngài quyết định cử hành một đại yến hội, Ngài không chỉ mời những người thân thích, bạn bè và khách khứa bên ngoài, mà còn mời đến rất nhiều bà tiên, để các nàng làm ban cho con gái của ngài những điều chúc tốt đẹp. Thế nhưng, cuối cùng ngài lại quên không mời một bà tiên.

[Ngay lúc đó, màn che từ từ mở ra, trên sân khấu có một đôi đang đứng...]

Mỗ Sắc: [Quay đầu nhìn] Ai nha! Ai lại ném gì vậy!

[Trong hậu trường, Phượng Thương cười híp mắt nhìn lên đài, vẻ mặt vô tội]

Mỗ Sắc [nghe thấy tiếng cười]: Được rồi, ta sửa...

[Ngay lúc đó, màn che từ từ mở ra, trên sân khấu có “hai người” đang đứng]

Quốc vương Dục Trăn [đọc]: A, hôm nay là ngày mừng tiểu công chúa khả ái ra đời, mong các vị ái khanh đều vui vẻ!

Hoàng hậu Dục Niệm [cười đến là xán lạn]: A ha ha ha ha ~

Mỗ Sắc [tiếp tục lời kể]: Sau khi yến hội kết thúc, các vị khách đều tặng cho công chúa lễ vật tốt nhất. Một bà tiên tặng cho nàng phẩm chất tốt, người tặng cho nàng khuôn mặt đẹp, còn có một người tặng cho nàng sự giàu có, các nàng đem toàn bộ những gì thể nhân hy vọng, tất cả các ưu điểm và mong đợi trên đời này tặng cho nàng. Sau khi bà tiên thứ mười một chúc phúc cho nàng, thì bà tiên bị bỏ quên xuất hiện!

...

...

[Dưới đài bắt đầu xao động]

Mỗ Sắc [điên cuồng lau mồ hôi]: Đây, cái kia, cái kia, bà tiên này, bởi vì vô cùng, cái kia, mất hứng, thế nên, liền, liền liền...

[Hậu trường truyền đến một trận buồn bực]

Mỗ Sắc [hai mắt phát quang]: Liền một đường phá hoại một tòa thành gì đó mà đến!

[Hậu trường truyền đến một tiếng kêu thảm thiết: Ta không đi! Lập tức, một người bị đập ra]

Ánh mắt giết người bắn đến người đối diện một lúc, bà tiên xấu xa Dục Đặc cuối cùng cũng không cam lòng mà kéo kéo cái quần lủng búng của mình: Ta cũng tới để tặng cho công chúa một lời chúc! Đến năm nàng mười lăm tuổi sẽ bị một con thoi đâm bị thương, cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng...

Mỗ Sắc [nhỏ giọng]: Có làm hay không, ngươi lại quên lời! Là chết, là chết a!

Dục Đặc [trùng]: Cuối cùng,... đi.

Mỗ Sắc: ...

Dưới đài: ...

[Quạ đen bay qua]

Bà tiên Vi Huyền thông thả đi tới [mỉm cười]: Không cần lo lắng, vẫn còn lời chúc phúc của ta, lời chú này mặc dù sẽ được thực hiện, thế nhưng công chúa có thể hóa nguy thành an. Nàng sẽ không chết, mà chỉ là ngủ đi, hơn nữa giấc ngủ này sẽ kéo dài một trăm năm.

Mỗ Sắc [nước mắt lưng tròng đi đến vô vô Vi Huyền]: Chỉ có Vi Vi ngươi là tốt nhất ~ đã giúp đỡ ta!

Vi Huyền [tiếp tục cười]: Ngươi nên nói, nếu ngươi không nói xuống dưới sân khấu bị đánh bay là ngươi đó ~

Mỗ Sắc: [...] Khụ, Quốc vương vì không để con gái ngài rơi vào điều bất hạnh này, ra lệnh thu hết các con thoi trong vương quốc, sau đó đem đi tiêu hủy toàn bộ. Thời gian trôi qua, những gì các bà tiên chúc đều ứng nghiệm trên người công chúa: nàng hồng minh xinh đẹp, tính cách ôn nhu, cử chỉ ưu nhã, thật sự là

người gặp người thích. Nhưng đúng vào năm nàng mười lăm tuổi, quốc vương và hoàng hậu đều không có ở nhà, nàng đi tới một lâu đài cổ xưa. Trong lâu đài có một cầu thang rất hẹp, cuối cầu thang có một cánh cửa, trên đó có cắm một cái chìa khóa vàng. Khi nàng xoay chìa khóa, cánh cửa mở ra, một bà lão đang ngồi bên trong xe tơ.

[Bối cảnh âm nhạc đổi thành âm điệu sâu lắng, ngọn đèn chiếu vào...]

Mỗ Sắc: Đèn, đèn ở nơi nào! Túc Dung! Người thiếu đèn sao! Đèn!

[Nửa chén trà sau, cuối cùng ánh đèn cũng lười biếng rơi vào sân khấu. Một bóng người cứng ngắc quay quay con thoi, trên đầu là những sợi tóc bạc, trên người là trang phục của bà lão, trên mặt lại có một đồng vết nhăn rõ ràng là dán lên, chính là bà lão Chỉ Thanh Viêm. Hấn ngẩng mặt lên, liền đem vị công chúa yếu điệu vừa đi ra dọa quay lại]

[Hậu trường hoàn toàn yên tĩnh]

[Hậu trường vẫn yên tĩnh như trước]

[Hậu trường vẫn là yên tĩnh]

[Y phục hoa lệ, công chúa Liên Canh yếu điệu cuối cùng cũng chậm rãi đi ra, khuôn mặt ửng đỏ, cúi đầu, từng bước từng bước nhỏ đi đến trước mặt lão bà bà]

Liên Canh [rụt rè]: Lão bà bà, người đang làm gì vậy?

Chỉ Thanh Viêm [hung dữ]: Xe tơ! [Thấy Liên Canh bị dọa, liền hối hận, ôn nhu xuống] chính là xe tơ...

Mỗ Sắc: ...

Khán giả: ...

Liên Canh [tiếp tục rụt rè]: Ta có thể thử không?

Chỉ Thanh Viêm [cũng rụt rè theo... |||]: Có, có thể.

Mỗ Sắc & khán giả: ...

...

...

[Nửa chén trà sau, quạ đen bay qua]

Liên Canh [đá người nào đó]: Nói, không nói ta liền để Dục Dặc và Cẩn chờ người!

Mỗ Sắc [chảy mồ hôi lạnh]: A, a, lời kể, lời kể... Khụ, công chúa tiến lên muốn cầm lấy con thoi xe tơ, nhưng nàng vừa đụng vào nó, lập tức ngã xuống mất đi tri giác, chú ngữ trước kia thực sự ứng nghiệm. Nhưng mà, nàng vẫn chưa chết, chỉ là chìm sâu vào giấc ngủ mà thôi. Đúng lúc này quốc vương và hoàng hậu trở về, bọn họ vừa đi vào phòng khách cũng liền rơi vào giấc ngủ, ngựa trong chuồng, chó trên sân, bồ câu trên nóc nhà, con ruồi trên tường, cũng đều ngủ theo, thậm chí cả lửa trong bếp lò cũng đi vào giấc ngủ, thịt nướng không được, đầu bếp nắm lấy tóc của đứa bé giúp việc, muốn cho nó một bạt tai, hai người bọn họ cũng ngủ. Hết thấy đều bất động, tất cả đều rơi vào giấc ngủ thật sâu.

Không lâu sau, bốn phía tòa thành bị một loài cây kỳ lạ bao quanh thành hàng rào, sau một năm, chúng càng lúc càng cao, mọc dài rậm rạp, cuối cùng đem tòa thành phủ kín lại, thậm chí cả nóc nhà và ống khói đều không thấy được.

Thế là, có một lời đồn truyền ra rằng, có một nàng công chúa rất xinh đẹp đang ngủ, mọi người nói công chúa kỳ thực là con gái của quốc vương. Sau đó, có không ít vương tử đến thám hiểm, bọn họ muốn chém đứt bụi cây rậm rạp quanh hoàng cung, nhưng đều không thành công, lại bị những nhánh cây cuốn lấy, giống như những cánh tay vững vàng bắt lấy làm cho bọn họ không thể thoát thân, cuối cùng bọn họ đều thống khổ mà chết đi.

Rất nhiều rất nhiều năm trôi qua, một ngày nọ, lại có một vị vương tử đi đến vùng đất này.

[Âm nhạc đột nhiên trở nên hoa lệ...hoa lệ lệ]

[Vương tử Phượng Thương khí phách hiên ngang đi lên đài, len lén ném một cái nhìn về phía ca ca đang ngủ trong góc, sau đó quay về phía khán giả]

Phượng Thương: A, tất cả những thứ này đều không dọa được ta, vì công chúa xinh đẹp, ta sẽ vượt qua mọi cản trở để đến trước mặt nàng!

Mỗ Sắc [trợn mắt]: Hôm nay, vừa đúng một trăm năm, cho nên khi vương tử đi đến trước rừng cây, hắn thấy tất cả bụi cây đều mở ra, hắn nhẹ nhàng đi xuyên qua rừng cây. Sau mỗi bước đi của hắn, bụi cây phía sau liền khép lại. Cuối cùng, hắn bước tới vương cung, thấy trong sân đang có một con chó nằm ngủ, ngựa đang ngủ trong chuồng, bồ câu trên nóc nhà cũng ngủ. Hắn đi vào vương cung, liền thấy con ruồi đang ngủ trên tường, tại nhà bếp đầu bếp đang gơ tay, tựa hồ muốn cho đứa bé giúp việc một bạt tai, một nữ phó đang cầm một con gà mái chuẩn bị nhổ lông. Hắn tiếp tục tìm kiếm, hết thấy đều yên tĩnh, ngay cả hô hấp của hắn cũng có thể nghe thấy được. Cuối cùng, hắn đi đến một lâu đài cổ xưa, đẩy cánh cửa phòng công chúa ra. Công chúa đang ngủ say, một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người... [nôn]

Phượng Thương [ném một vật thể không rõ chẳng biết ở đâu ra]: Ca ca ta không xinh đẹp động lòng người sao!

Mỗ Sắc [...]: Người đây là đổi cách khen chính mình sao...?

Phượng Thương:...

Mỗ Sắc [đắc ý]: Tiếp tục tiếp tục!

Phượng Thương [bước tới]: A, công chúa xinh đẹp của ta, ở trong mắt ta, nàng tựa như một bông hồng xinh đẹp, ta có thể hôn nàng sao?

Liên Canh giả vờ ngủ [hơi hé mắt ra, cười]: Đương nhiên có thể.

Mỗ Sắc: Thế là, ở trong phòng nền đầy hoa hồng, vương tử từ từ cúi đầu, in lên môi công chúa một nụ hôn... Ánh đèn, ánh đèn! Túc Dung chết tiệt người chiếu đèn cho ta! Muốn hôn phải có đèn a ><

[Ánh đèn chậm rãi chiếu về phía công chúa và vương tử, môi vương tử cũng cách công chúa càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...]

Mỗ Sắc [phát điên]: A— ai tắt đèn vậy!?

Dục Trăn [thanh âm ôn nhu vô hạn]: Cứ như vậy, công chúa liền tỉnh lại, nàng mở hai mắt, mỉm cười đầy thâm tình nhìn hắn, vương tử ôm nàng ra khỏi lâu đài. Lúc này, quốc vương và hoàng hậu cũng tỉnh lại, mọi người trong vương cung cũng đều tỉnh lại. Không lâu sau, vương tử cùng công chúa tổ chức hôn lễ, hai người sống hạnh phúc với nhau đến đầu bạc răng long.

Dục Dặc [vui vẻ nói tiếp]: Thật sự là đáng chúc mừng, thật đáng chúc mừng!

Dục Trăn: Võ kịch đến đây là kết thúc, cảm ơn các vị đã đến xem!

Mỗ Sắc: Túc Dung, người đi ra đây cho ta, ra đây, ra đây —!

— Võ kịch kết thúc—

...

...

[Người không nhìn lắm, là vở kịch kết thúc, toàn bộ toàn bộ, cuối cùng đều kết thúc, ý kiến gì đó, vở kịch đã hết]

[A, còn có, người điều chỉnh đèn: Tam Châu Túc Dung bị gõ đến nổi ngất xỉu trong phòng]

...

...

[Người thật không có nhìn lắm, ba chữ kia* đúng là vở kịch kết thúc, toàn bộ toàn bộ, cuối cùng đều kết thúc, ý kiến gì đó, vở kịch đã hết]

() Ba chữ kia: nguyên văn là “toàn kịch hoàn”*

...

...

...

[Được rồi, vậy chúng ta đến tám một chút về quá trình chọn vai đi ()]

Mỗ Sắc: Các con, ta muốn tặng quà mừng năm mới nha, mọi người đều muốn thấy các người diễn kịch ~

[Một trận yên lặng]

Vi Huyền [mỉm cười]: Muốn diễn kịch gì? Có vai diễn gì để chọn?

Mỗ Sắc: Như vậy như vậy như vậy như vậy.

Dục Trăn [lao tới]: Ta phải làm quốc vương! Ta phải làm quốc vương!

Mỗ Sắc: [||||]: Tại sao... Để Túc Dung vốn là thái tử làm cũng tốt, hay là bạn nhỏ Phượng Thương danh chính ngôn thuận của người làm cũng tốt, khi nào thì tới lượt người chứ?

Dục Trăn [trợn]: Cũng bởi vì ta không phải, cho nên mới muốn diễn, ngốc!

Mỗ Sắc [buông tay]: Được rồi, theo ý người ~

Dục Trăn: Người quả nhiên là mẹ ruột của ta ~~~~~

Mỗ Sắc [trợn mắt]: Giờ người mới biết sao? [Quay đầu] Bạn nhỏ Phượng Thương đóng vai vương tử đi ~ [tim]

Phượng Thương [hưng phấn, sáng mắt]: Tốt, tốt.

Dục Trăn [trợn]: Không được, vì sao Cẩn không phải là hoàng hậu?

Mỗ Sắc: Bởi vì ta muốn y làm vương tử nha ~ bạn nhỏ Phượng Thương mau cảm tạ ta đi ~

Dục Trăn [khóc rống]: Người là mẹ kế ~~~~~

Mỗ Sắc [trợn]: Bạn nhỏ Phượng Thương, người muốn ai làm công chúa của người?

Phượng Thương [tự hỏi]: Kỳ thực ta rất muốn Dục Trăn, thế nhưng hẳn phải làm quốc vương [ủy khuất], ta chọn ca ca ~

Dục Trăn & Dục Dặc: Không được!

Phượng Thương [nhướn mày nhìn Dục Trăn]: Người muốn làm quốc vương.

Dục Trăn: ... [đuối lý, thất bại]

Dục Dặc: Không được! Chuyện một như vậy sao có thể để Liên Canh làm, không được, ta kiên quyết phản đối!

Mỗ Sắc: Vậy người làm?

Dục Dặc [hắc tuyến]: Không muốn...

Liên Canh: Ta còn chưa lên tiếng, các người cho là ta chết rồi sao?

Dục Trăn [kích động]: Liên Nhi?

Dục Dặc [khẩn trương]: Liên Canh?

Phượng Thương [trực tiếp nhào tới]: Ca ca ~~~~~

Liên Canh [cười tủm tỉm]: Ta dường như chưa từng mặc qua y phục nữ nhi, hẳn là chơi rất vui đi ~

Dục Trăn & Dục Dặc [kêu thảm thiết]: Liên...

Phượng Thương [ôm]: Ca ca tốt nhất!

Vi Huyền [mỉm cười xoa cằm]: Xem ra bọn họ chọn xong rồi, ta có thể chọn chưa?

Mỗ Sắc [nhìn nọt]: Đương nhiên có thể đương nhiên có thể! Vi Vi ngươi muốn làm gì? Hoàng hậu?

Vi Huyền [lắc ngón tay]: Không phải, ta muốn làm bà tiên chúc phúc cuối cùng~

Mỗ Sắc [yên lặng thật lâu]: Ta có thể hỏi nguyên nhân không?

Vi Huyền [cười đến hiền lành]: Nói như vậy, còn dư lại đều là người xấu~

Dục Niệu: Ta đây làm hoàng hậu là được rồi, ai cũng không giành hoàng đế với ta ~ [liếc nhìn Vi Huyền một cái, hai người cười ta]

Mỗ Sắc [lau mồ hôi]: Các ngươi cười cái gì...

Túc Dung [ai oán]: Ngươi đừng hỏi, ta cũng không biết sao ngươi có thể biết chứ!

Mỗ Sắc [vỗ vỗ]: Ngoan, đừng khóc ~

Dục Niệu: Được rồi, Túc Dung đừng diễn, thay vì làm áo rỗng*, không bằng ngươi chính đèn đi!

(*) Áo rỗng: diễn vai nhỏ, không quan trọng

Túc Dung [vui vẻ]: Được a~

Mỗ Sắc [...]: Thì ra Túc Dung ngươi lại là loại tính cách này!?

Túc Dung [nhướn mày]: Có ý kiến?

Mỗ Sắc [chuyển trọng tâm câu chuyện]: Ha ha, a, a, còn có bà tiên độc ác cùng với lão bà bà, ai diễn đây?

Vi Huyền [vẫn là nụ cười không đổi]: Lão bà bà để Tiểu Tứ Nhi làm là được rồi~

Chỉ Thanh Viêm [ngây ngô]: Ta?

Vi Huyền [cười]: Không thích?

Chỉ Thanh Viêm [lắc đầu điên cuồng]: Cam tâm tình nguyện cam tâm tình nguyện cam tâm tình nguyện
[cam tâm tình nguyện x 10000000]

Vi Huyền [sờ sờ trán hắn]: Ha ha, người xem, như vậy có thể tiết kiệm được một cái vết nhăn rồi!

Mọi người: ...

Mỗ Sắc [thở dài]: Như vậy, còn dư lại, bà tiên...Dục Dặc!?

Dục Dặc [chỉ chỉ]: Các người hãm hại ta!

Vi Huyền [nhìn trời]: Nói cái gì vậy?

Dục Dặc: Ta...không muốn... Ta, ta ta... Ta không muốn...

Mỗ Sắc [nghi hoặc]: Không muốn cái gì? Vi Vi?

Vi Huyền: Ai nha, đột nhiên nhớ tới có chút việc...

Dục Dặc [đột nhiên kêu to]: Ta tuyệt đối không muốn nguyên rửa Liên Canh chết!

Dục Trăn [kêu to theo]: Ta cũng không muốn nhận người nào làm vợ chồng cả! Còn là một nam nhân?

Túc Dung [đột nhiên tỉnh ngộ]: Tại sao lại muốn Dục Niệu làm hoàng hậu của hắn!?

Vi Huyền: Ha ha ha ha ha ~~~~~

Phượng Thương [ôm]: Dục Trần bảo bối ngoan, không phải chỉ là diễn kịch thôi sao~ năm mới nha, lễ vật nha, ngoan ~

Liên Canh [sờ đầu]: Không sao cả không sao cả, ta không phải vẫn sống tốt đây sao, đây chỉ là lời kịch thôi ~

Dục Niệu: Túc Dung a, ta vốn chính là người của hoàng thượng nha ~~~

...

...

...Đây là tình lược phần thoại trấn an... tình lược tuyển... không phải là phân cách tuyển...

-Hoàn-

...

...[Người không có nhìn lầm, đó là hoàn, kết thúc rồi, lần này thật sự là không còn nữa ~]

...

...

...

[Được rồi, câu cuối cùng...]

Năm mới vui vẻ nha ~ ^^

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-nhuoc-thanh-hoan>